

CARL XII BIBLIA
eller
Den Heliga Skrift,
innehållande

Nya
Testamentets
Canoniska Böcker.

Enligt 1800-tals Ortografi, Morfologi & Syntax
av Yngre nysvenska som brukades 1732-1906.

According to 19th Century Orthography, Morphology & Syntax
of Late Modern Swedish used 1732-1906.

*Text från en OCR av Brittiska och Utländska Bibelsällskapets tryckta upplaga från 1873
och korrekturläst emot en tryckt nyutgåva från 1976.*

*Text from an OCR of The British and Foreign Bible Societies printed edition from 1873
and spell-checked against a re-print from 1976.*

9 november 2009

9th of November 2009

Välsignelser / Blessings

Tero Härmäläinen

*Var vänlig och meddela eventuella stavningsfel / Please report any errors to:
onlinebible@mac.com*

INDEX

MATTHEI EVANGELIUM.....	1
MARCI EVANGELIUM	47
LUCE EVANGELIUM	76
JOHANNIS EVANGELIUM	124
APOSTLA GERNINGAR.....	160
EPISTEL TILL DE ROMARE.....	210
EPISTEL DEN FÖRRA TILL DE CORINTHIER.....	229
EPISTEL DEN ANDRA TILL DE CORINTHIER	249
EPISTEL TILL DE GALATER	263
EPISTEL TILL DE EPHESIER	270
EPISTEL TILL DE PHILIPPER	277
EPISTEL TILL DE COLOSSER	282
EPISTEL DEN FÖRRA TILL DE THESSALONICER.....	287
EPISTEL DEN ANDRA TILL DE THESSALONICER.....	291
EPISTEL DEN FÖRRA TILL TIMOTHEUM	294
EPISTEL DEN ANDRA TILL TIMOTHEUM	300
EPISTEL TILL TITUM	304
EPISTEL TILL PHILEMON	307
DEN EPISTEL TILL DE EBREER	308
PETRI DEN FÖRRA EPISTEL	324
PETRI DEN ANDRA EPISTEL	330
JOHANNIS DEN FÖRSTA EPISTEL.....	334
JOHANNIS DEN ANDRA EPISTEL.....	339
JOHANNIS DEN TREDJE EPISTEL	340
JACOBS EPISTEL	341
JUDE EPISTEL	346
JOHANNIS UPPENBARELSE	348

MATTHEI EVANGELIUM

1. CAPITLET

Jesu bördsbok, afelse, namn, födelse.

1. Detta är boken af Jesu Christi börd, hvilken som är Davids son, Abrahams sons.
2. Abraham födde Isaac; Isaac födde Jacob; Jacob födde Juda, och hans bröder.
3. Juda födde Pharez och Zara, af Thamar; Pharez födde Hezrom; Hezrom födde Aram.
4. Aram födde Aminadab; Aminadab födde Nahasson; Nahasson födde Salmon.
5. Salmon födde Boas, af Rahab; Boas födde Obed, af Ruth; Obed födde Jesse.
6. Jesse födde Konung David; Konung David födde Salomon, af henne som var Urie hustru.
7. Salomon födde Roboam; Roboam födde Abia; Abia födde Asa.
8. Asa födde Josaphat; Josaphat födde Joram; Joram födde Osia.
9. Osia födde Joatham; Joatham födde Achas; Achas födde Ezechia.
10. Ezechia födde Manasse; Manasse födde Amon; Amon födde Josia.
11. Josia födde Jechonia och hans bröder, vid det Babyloniska fängelset.
12. Men efter det Babyloniska fängelset födde Jechonia Salathiel; Salathiel födde Zorobabel.
13. Zorobabel födde Abiud; Abiud födde Eliakim; Eliakim födde Asor.
14. Asor födde Zadok; Zadok födde Achim; Achim födde Eliud.
15. Eliud födde Eleazar; Eleazar födde Mattham; Mattham födde Jacob.
16. Jacob födde Joseph, Marie man, af hvilko är födder Jesus, som kallas Christus.
17. Så äro alle lederna, ifrån Abraham intill David, fjorton leder; ifrån David till det Babyloniska fängelset, ock fjorton leder; ifrån det Babyloniska fängelset intill Christum, ock fjorton leder.

18. Jesu Christi födelse gick så till: När Maria, hans moder, var trolofvad Joseph, förr än de kommo samman, fans hon vara hafvandes af den Heliga Andä.

19. Men efter Joseph var en from man, och ville icke röja henne, tänkte han hemliga öfvergifva henne.

20. När han detta tänkte, si, då uppenbarades honom i sömnen Herrans Ängel, och sade: Joseph, Davids son, räds icke taga Maria, din hustru, till dig; ty det som är afladt i henne, det är af den Heliga Andä.

21. Och hon skall föda en Son, och du skall kalla hans Namn JESUS; ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder.

22. Detta är allt skedt, på det fullbordas skulle det af Herranom sagdt är genom Propheten, som sade:

23. Si, en Jungfru skall varda hafvandes, och föda en Son, och de skola kalla hans Namn EmmanuEl; det är så mycket sagdt: Gud med oss.

24. När Joseph vaknade upp af sömnen, gjorde han som Herrans Ängel hade honom befallt, och tog sina hustru till sig.

25. Och kände henne intet, tilldess hon födde sin första Son; och kallade hans Namn JESUS.

2. CAPITLET

De vise män. Jesu flykt. Herodis barnamord.

1. När Jesus var födder i BethLehem i Judiska landet, i Konung Herodis tid, si, då kommo vise män af österlanden till Jerusalem;
2. Och sade: Hvar är den nyfödde Juda Konungen? Ty vi hafve sett hans stjärno i österlanden, och äre komne att tillbedja honom.
3. När Konung Herodes det hörde, vardt han bedröfvad, och hele Jerusalems stad med honom:
4. Och lät församla alla de öfversta Presterna, och Skriftlärda ibland folket, och frågade dem hvar Christus skulle födas.
5. Och de sade honom: I BethLehem, i Judiska landet; ty det är så skrifvet genom Propheten:
6. Och du BethLehem, i Judiska landet, äst ingalunda den minste ibland Juda Förstar; ty utaf dig skall mig komma den Försten, som öfver mitt folk, Israel, en Herre vara skall.
7. Då kallade Herodes lönlige de visa männerna till sig, och besporde granneliga af dem, hvad tid stjärnan syntes;
8. Och sände dem så till BethLehem, och sade: Farer dit, och bespörjer granneliga efter barnet; och när I det finnen, så säger mig det igen, att jag kan ock komma, och tillbedja honom.
9. När de hade hört Konungen, foro de åstad; och si, stjärnan, som de sett hade i österlanden, gick för dem, så länge hon kom, och blef ständandes öfver der barnet var.
10. När de sågo stjernona, vordo de ganska glade;
11. Och gingo in i huset, och funno barnet med Maria dess moder; och föllo neder och tillbådo honom, och upplåto sina häfvor, och skänkte honom guld, rökelse och myrrham.

12. Sedan fingo de uppenbarelse i sömnen, att de skulle icke komma igen till Herodes; och foro så en annan väg hem i sitt land igen.
13. När de voro bortfarne, si, då uppenbarades Herrans Ängel Joseph i sömnen, sägandes: Statt upp, och tag barnet och dess moder till dig, och fly in uti Egypti land, och blif der så länge jag säger dig till; ty det kommer dertill, att Herodes skall söka efter barnet, till att förgöra det.
14. Han stod upp, och tog barnet och dess moder, om natten, till sig, och flydde in uti Egypti land;
15. Och blef der intill Herodis död, på det att fullbordas skulle det som sagdt var af Herranom genom Propheten, som sade: Utaf Egypten hafver jag kallat min Son.
16. När Herodes nu såg, att han var besviken af de visa män, blef han ganska vred; och sände ut, och lät slå ihjäl all svenbarn i BethLehem, och i alla dess gränsor, de som tveggeåra och der förnedan voro, efter den tiden som han hade granneliga besport af de visa män.
17. Då blef fullkomnad det som af Jeremia Propheten sagdt var, när han sade:
18. I höjdene vardt hörd en röst, stor klagomål, gråt och mycken skrän: Rachel gråter sin barn, och vill icke låta hugsvala sig; ty det var ute med dem.
19. Men när Herodes var död, si, då uppenbarades Herrans Ängel Joseph i sömnen, i Egypti land;
20. Och sade: Statt upp, och tag barnet och dess moder till dig, och far in i Israels land; ty de äro döde, som foro efter barnets lif.
21. Han stod upp, och tog barnet och dess moder till sig, och for in uti Israels land.
22. Men när han hörde, att Archelaus var rådandes i Judiska landet, i sin faders Herodis stad, räddes han fara dit; och fick befallning af Gud i sömnen, och for in uti Galilee landsändar;

23. Och kom, och bodde i den staden, som heter Nazareth; att det skulle fullkomnas, som var sagdt genom Propheterna: Han skall kallas Nazareus.

3. CAPITLET

Johannes predikar, döper. Jesus döpes.

1. I den tiden kom Johannes Döparen, och predikade i öknene, i Judiska landet;
2. Och sade: Görer bättring; himmelriket är kommet hardt när.
3. Och han är den som Esaias Propheten talade om, och sade: Ens ropandes röst är i öknene: Bereder Herrans väg, görer hans stigar rätta.
4. Men Johannes hade kläder af camelahår, och en lädergjording om sina länder; hans mat var gräshoppor och vildhannog.
5. Då gick Jerusalems stad ut till honom, och hela Judiska landet, och all land som ligga utmed Jordan;
6. Och läto döpa sig af honom i Jordan, och bekände sina synder.
7. Då han såg många utaf de Phariseer och Sadduceer komma till sin döpelse, sade han till dem: I huggormars afföda, ho hafver eder föregifvit, att I skolen undfly den tillkommande vrede?
8. Görer fördenskull sådana frukt, som bättring tillhörer;
9. Och tänker icke, att I viljen säga vid eder sjelfva: Vi hafvom Abraham till fader. Ty jag säger eder, att Gud är mächtig uppväcka af dessa stenar Abrahe barn.
10. Nu är ock yxen satt till roten på trän; derföre hvart och ett trä, som icke gör goda frukt, blifver afhugget och kastadt i elden.
11. Jag döper eder i vatten, till bättring; men den efter mig kommer, är starkare än jag, hvilkens skor jag icke är värdig att bära; han skall döpa eder med den Heliga Anda, och med eld.
12. Och han hafver sina kastoskofvel i sine hand, och han skall rensa sin loga, och han skall församla sitt hvete i ladona; men agnarna skall han uppbränna i evinnerlig eld.
13. Då kom Jesus af Galileen till Jordan, till Johannes, att han skulle låta döpa sig af honom.

14. Men Johannes förvägrade honom, och sade: Mig behöfves, att jag vorde döpt af dig; och du kommer till mig?

15. Då svarade Jesus, och sade till honom: Låt det nu så ske; så bör det sig vara med oss, att vi uppfylle alla rättfärdighet. Då tillstodde han honom det.

16. Och när Jesus var döpt, steg han straxt upp af vattnet; och si, då vardt honom himmelen öppnad, och han såg Guds Anda nederfara som en dufva, och komma öfver honom.

17. Och si, en röst af himmelen sade: Denne är min käre Son, i hvilkom jag hafver ett godt behag.

4. CAPITLET

Jesus frestas, anträder sitt embete.

1. Då vardt Jesus förd af Andanom i öknena, på det han skulle försökas af djefvulen.

2. Och när han hade fastat i fyratio dagar och fyratio nätter, så hungrade honom.

3. Och frestaren gick fram till honom, och sade: Äst du Guds son, så säg, att desse stenar varda bröd.

4. Då svarade han, och sade: Det är skrifvet: Menniskan lefver icke allenast vid bröd, utan af hvart och ett ord, som går af Guds mun.

5. Då tog djefvulen honom med sig till den heliga staden, och satte honom öfverst på tinnarna af templet;

6. Och sade till honom: Äst du Guds Son, så gif dig härutföre; ty det är skrifvet: Han skall gifva sinom Änglom befallning om dig; och de skola bära dig på sina händer, att du icke skall stöta din fot emot stenen.

7. Då sade Jesus till honom: Det är ock skrifvet: Herran din Gud skall du icke fresta.

8. Då tog åter djefvulen honom med sig uppå ett ganska högt berg, och viste honom all rike i verldene, och deras härlighet;

9. Och sade till honom: Allt detta vill jag gifva dig, om du faller neder, och tillbeder mig.

10. Då sade Jesus till honom: Gack bort, Satan; ty det är skrifvet: Herran din Gud skall du tillbedja, och honom allena skall du tjena.

11. Då öfvergaf djefvulen honom; och si, Änglarna gingo fram, och tjente honom.

12. Då nu Jesus hörde, att Johannes var fången, drog han in i Galileen;

13. Och öfvergaf Nazareth, och kom, och bodde i Capernaum, som ligger vid hafvet, på gränson vid Zabulon och Nephthalim;

14. På det att fullkomnas skulle det som sagdt var genom Esaia Propheten, som sade:

15. Det landet Zabulon, och det landet Nephthalim, vid hafsens väg, på denna sidon Jordan, och den hedniska Galileen;
 16. Folket, som satt i mörkret, hafver sett ett stort ljus; och dem, som bodde i dödsens ängd och skugga, är ett ljus uppgånget.
 17. Ifrå den tiden begynte Jesus till att predika, och sade: Görer bättring; himmelriket är kommet hardt när.
 18. När Jesus gick utmed det Galileiska hafvet, såg han två bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder; de kastade sin nät i hafvet, ty de voro fiskare.
 19. Och han sade till dem: Följer mig; jag vill göra eder till människors fiskare.
 20. De öfvergåfvo straxt näten, och följde honom.
 21. Och när han gick fram bätter, såg han två andra bröder, Jacob, Zebedei son, och Johannes, hans broder, i båten med deras fader Zebedeus, botande sin nät; och han kallade dem.
 22. Straxt öfvergåfvo de båten, och sin fader, och följde honom.
 23. Och Jesus gick omkring allt Galileiska landet, och lärde i deras Synagogor, och predikade Evangelium om riket, och botade allahanda sjukdom och krankhet i folket.
 24. Och hans rykte gick öfver hela Syrien; och de hade till honom alla de der kranke voro af mångahanda sjukdom, och värkbrutna och besatta, och månaderasande och borttagna; och han gjorde dem alla helbregda.
 25. Och honom följde mycket folk utaf Galileen, och utaf de tio städer, och utaf Jerusalem, och utaf Judeen, och utaf de land på denna sidon vid Jordan.

5. CAPITLET

Jesus lärar rätt bot, och lagens förstånd.

1. När han såg folket, steg han upp på ett berg; och som han hade satt sig, gingo hans Lärjungar fram till honom.
 2. Då öppnade han sin mun, lärde dem, och sade:
 3. Salige äro de som äro andelige fattige; ty himmelriket hörer dem till.
 4. Salige äro de bedröfvade; ty de skola få hugsvalelse.
 5. Salige äro de saktmodige; ty de skola besitta jordena.
 6. Salige äro de som hungra och törsta efter rättfärdighetena; ty de skola blifva mättade.
 7. Salige äro de barmhertige; ty dem skall ske barmhertighet.
 8. Salige äro de renhertade; ty de skola se Gud.
 9. Salige äro de fridsamme; ty de skola kallas Guds barn.
 10. Salige äro de som lida förföljelse för rättvisones skull; ty dem hörer himmelriket till.
 11. Salige ären I, när människorna försmäda och förfölja eder, och säga allt ondt emot eder, ljugande, för mina skull.
 12. Glädjens och fröjder eder; ty edor lön är stor i himmelen; förty de hafva sammalunda förföljt Propheterna, som hafva varit för eder.
 13. I ären jordenes salt; är det så, att saltet mister sin sälto, hvarmed skall man då salta? Till intet mer är det nyttigt, utan att man kastar det ut, och låter det trampas af människomen.
 14. I ären verldenes ljus; icke kan den staden döljas, som ligger på ett berg.
 15. Icke tänder man heller ljus, och sätter det under ena skäppo, utan på en ljusastaka; att det lyser allom dem som i huset äro.
 16. Så låter edart ljus lysa för människomen, att de måga se edra goda gerningar, och prisa edar Fader, som är i himmelen.

17. I skolen icke mena, att jag är kommen till att upplossa lagen, eller Propheterna; jag är icke kommen till att upplossa, utan till att fullborda.

18. Ty jag säger eder för sant: Tilldess att himmel och jord förgås, varder ej förgången den minste bokstafven, icke heller en prick af lagen, förr än det är allt skedd.

19. Derföre, hvilken som upplossar ett af dessa minsta buden, och lärar så menniskorna, han skall kallas den minste i himmelriket; men hvilken som det gör och lärar, han skall kallas stor i himmelriket.

20. Ty jag säger eder att, utan edor rättfärdighet öfvergår de Skriftlärdas och de Phariseers, då skolen I icke komma i himmelriket.

21. I hafven hört, att dem gamlom sagdt är: Du skall icke dräpa; men hvilken som dräper, han skall vara skyldig under domen.

22. Men jag säger eder, att hvilken som förtörnas på sin broder, han skall vara skyldig under domen; men hvilken som säger: Racha till sin broder, han är skyldig under rådet; men hvilken som säger: Du dåre, han är skyldig till helvetes eld.

23. Derföre, om du offerar dina gåfvo på altaret, och kommer så ihåg, att din broder hafver något emot dig;

24. Så lägg der dina gåfvo ned för altaret, och gack först bort, och förlika dig med din broder; och kom sedan, och offera dina gåfvo.

25. Du skall vara din trätbroder benägen till vänskap snart, medan du ännu äst med honom på vägen; att din trätbroder antvadar dig icke domarenom, och domaren antvadar dig tjenarenom, och du kastas så i häktelse.

26. Sannerliga säger jag dig, du varder der icke utkommandes, tilldess du hafver betalat den yttersta skärfven.

27. I hafven hört, att det var sagdt dem gamlom: Du skall icke göra hor.

28. Men jag säger eder: Hvilken som ser på ena qvinno, till att begära henne, han hafver allaredo gjort hor med henne i sitt hjerta.

29. Om så är, att ditt högra öga är dig till förargelse, så rif det ut, och kastat ifrå dig; det är dig bättre att ett ditt ledamot förderfvas, än att din hela kropp skulle kastas till helvetes.

30. Är det ock så, att din högra hand är dig till förargelse, så hugg henne af, och kasta henne ifrå dig; det är dig bättre att ett ditt ledamot förderfvas, än att hela kroppen kastas till helvetes.

31. Det är ock sagdt: Hvilken som öfvergifver sina hustru, han skall gifva henne ett skiljobref.

32. Men jag säger eder: Hvilken som helst öfvergifver sina hustru, utan för hors skull, han kommer henne till att göra hor; och hvilken ena öfvergifna tager till hustru, han gör hor.

33. Åter hafven I hört, att det var sagdt dom gamlom: Du skall icke svärja dig men, utan skall hålla Herranom din ed.

34. Men jag säger eder, att I skolen allsintet svärja, hvarken vid himmelen; ty han är Guds stol;

35. Eller vid jordena; ty hon är hans fotapall; ej heller vid Jerusalem; ty det är en mächtig Konungs stad.

36. Ej heller skall du svärja vid ditt hufvud; ty du förmår icke göra ett hår hvitt eller svart.

37. Men edart tal skall vara: Ja, ja; nej, nej; hvad deröfver är, det är af ondo.

38. I hafven hört, att det är sagdt: Öga för öga, tand för tand.

39. Men jag säger eder, att I skolen icke stå det onda emot; utan är det så, att någor slår dig vid det högra kindbenet, så vänd honom ock det andra till.

40. Och om någor vill gå till rätta med dig, och taga din kjortel ifrå dig, låt honom ock hafva kåpona med.

41. Och om någor nödgar dig ena milo, så gack två med honom.

42. Gif honom, som af dig bedes, och vänd dig icke ifrå honom, som något vill låna af dig.

43. I hafven hört, att det är sagdt: Du skall älska din nästa, och hata din fienda.

44. Men jag säger eder: Älsker edra ovänner; välsigner dem som eder banna, och görer väl emot dem som eder hata; bedjer för dem som göra eder skada, och förfölja eder;

45. På det I skolen vara edar Faders barn, som är i himmelen; ty han låter sina sol uppgå öfver onda och goda, och låter regna öfver rättfärdiga och orättfärdiga.

46. Förty, om I älsken dem som eder älska, hvad fån I för lön? Göra icke ock så de Publicaner det samma?

47. Om I hafven eder vänliga mot edra bröder allenast, hvad besynnerligt gören I? Göra icke ock så de Publicaner?

48. Varer fördenskull fullkomlige, såsom edar himmelske Fader fullkomlig är.

6. CAPITLET

Almosa. Bön. Fasta. Buksorg.

1. Hafver akt uppå edra almoso, att I icke gifven henne för menniskomen, på det I skolen varda sedde af dem; annars hafven I ingen lön när edar Fader, som är i himmelen.

2. När du nu gifver almoso, låt icke stöta i basun för dig, som de skrymtare göra i Synagogorna, och uppå gatorna, att de skola varda prisade af menniskomen; sannerliga säger jag eder, de hafva fått sin lön.

3. Men när du vill gifva almoso, så låt dina venstra hand icke veta, hvad den högra gör;

4. På det din almosa blifver lönlig; och din Fader, som i löndom ser, vedergäller dig det uppenbarliga.

5. Och när du beder, skall du icke vara som de skrymtare; förty de stå gerna i Synagogorna och i gatohörnen och bedja, att de skola blifva sedde af menniskomen; sannerliga säger jag eder, de hafva fått sin lön.

6. Men när du beder, så gack in i din kammar, och slå dörrena till, och bed din Fader hemliga; och din Fader, som i löndom ser, skall dig det verdergälla uppenbarliga.

7. Och när I bedjen, skolen I icke vara mångtalige, såsom Hedningarna; ty de mena, att de skola varda hörde för sin många ords skull.

8. Varer fördenskull dem icke like; edar Fader vet väl hvad eder görs behof, förr än I bedjen honom.

9. Derföre skolen I bedja alltså: Fader vår, som äst i himlom, helgadt varde ditt Namn.

10. Tillkomme ditt rike; ske din vilje, såsom i himmelen, så ock på jordene.

11. Gif oss i dag vårt dagliga bröd.

12. Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåtom dem oss skyldige äro.

13. Och inled oss icke i frestelse; utan fräls oss ifrån ondo. Ty riket är ditt, och magten, och härligheten, i evighet. Amen.

14. Ty om I förlåten menniskomen deras brott, så förlåter ock edar himmelske Fader eder.

15. Men om I icke förlåten menniskomen deras brott, så skall edar Fader icke heller förlåta eder edor brott.

16. När som I fasten, skolen I icke vara som I voren bedröfvade, såsom de skrymtare; ty de förvandla sin ansigte, att de skola synas för menniskomen med sin fasto; sannerliga säger jag eder, de hafva redo sin lön.

17. Men när du fastar, så smörj ditt hufvud, och två ditt ansigte;

18. Att du icke synes för menniskomen med dine fasto, utan för din Fader, som lönligen är; och din Fader, som ser i löndom, vedergäller dig det uppenbarliga.

19. I skolen icke församla eder ägodelar på jordene, der mal och rost förderfvar dem, och der som tjufvar grafva, och stjåla;

20. Utan församlar eder ägodelar i himmelen, der hvarken rost eller mal förderfvar dem, och der tjufvar icke grafva, eller stjåla.

21. Ty der edre ägodelar äro, der är ock edart hjerta.

22. Kroppsens ljus är ögat; är ditt öga enfaldigt, så varder din hele kropp ljus.

23. Men är ditt öga argt, så varder din hele kropp mörk. Är det nu så att ljuset, som är i dig, är mörker, huru stort blifver då mörkret sjelft?

24. Ingen kan tjena två herrar; ty att han antingen skall hata den ena, och den andra älska; eller han håller sig intill den ena, och den andra föraktar han; I kunnen icke tjena Gudi och Mammon.

25. Derföre säger jag eder: Sörjer icke för edart lif, hvad I skolen äta och dricka; och icke för edar kropp, hvad I skolen kläda eder med. Är icke lifvet mer än maten, och kroppen mer än kläden?

26. Ser uppå foglarna under himmelen; de så intet, och intet skära de heller upp, och församla intet i ladorna: och edar himmelske Fader föder dem. Ären I icke mycket mer än de?

27. Hvilken ibland eder är, som med sin omsorg förmår sätta en aln till sina längd?

28. Och för hvars skull sörjen I för kläden? Skåder liljorna på markene, huru de växa; de arbeta intet, ej heller spinna.

29. Dock säger jag eder att icke Salomo, i all sin härlighet, var så klädd som en af dem.

30. Kläder nu Gud så gräset på markene, hvilket dock i dag står, och i morgon kastas i ugnen, skulle han icke mycket mer göra det eder, o I klenetrogne?

31. Så skolen I nu icke hafva omsorg, sägande: Hvad skole vi äta? Eller, hvad skole vi dricka? Eller, hvad skole vi kläda oss med?

32. Ty allt sådant söka Hedningarna. Edar himmelske Fader vet väl, att allt detta göres eder behof.

33. Söker först efter Guds rike, och hans rättfärdighet, så faller eder allt detta till.

34. Sörjer icke fördenskull för morgondagen; ty morgondagen hafver sjelf sina omsorg med sig. Det är nog, att hvar dag hafver sin egen plågo.

7. CAPITLET

Salighetens hinder och grund.

1. Dömer icke, på det I icke skolen varda dömda.
2. Ty med den dom, som I dömen, skolen I dömda varda; och med det mått, som I mäten, skall eder mätet varda.
3. Huru ser du ett grand i dins broders öga, och varder icke varse en bjelka i ditt öga?
4. Eller, huru säger du dinom broder: Håll, jag vill taga ut grandet af ditt öga; och si, en bjelke är i ditt öga?
5. Du skrymtare, kasta först ut bjelkan af ditt öga; sedan se till, huru du kan uttaga grandet af dins broders öga.
6. I skolen icke gifva hundomen det heligt är, och edra perlor skolen I icke kasta för svin, att de icke trampa dem med sina fötter, och vända sig om emot eder, och rifva eder.
7. Beder, och eder skall varda gifvet; söker, och I skolen finna; klapper, och eder skall upplåtas.
8. Ty den som beder, han får; och den som söker, han finner; och honom, som klappar, varder upplåtet.
9. Eller, hvilken är den menniska ibland eder, att om hans son bedes bröd af honom, som bjuder honom en sten?
10. Eller, om han bedes fisk, männ han då räcka honom en orm?
11. Är det nu så att I, som onde ären, kunnen likväl gifva edor barn goda gåfvor, huru mycket mer varder edar Fader som är i himmelen, gifvandes dem godt, som bedas af honom?
12. Allt det I nu viljen menniskorna skola göra eder, det görer I ock dem; ty detta är lagen och Propheterna.
13. Går in igenom den trånga porten; ty den porten är vid, och den vägen är bred, som drager till fördömelse; och de äro många, som gå på honom.
14. Och den porten är trång, och den vägen smal, som drager till lifvet; och få äro de, som finna honom.

15. Vakter eder för de falska Propheter, som komma till eder i fårakläder, men invärtes äro de glupande ulfvar.
16. Utaf deras frukt skolen I känna dem; icke hemtar man vindrufvor af törne, ej heller fikon af tistel.
17. Så bär hvart och ett godt trä goda frukt, men ett ondt trä bär onda frukt.
18. Ett godt trä kan icke bära onda frukt; icke kan heller ett ondt trä bära goda frukt.
19. Hvart och ett trä, som icke bär goda frukt, skall afhuggas, och kastas i elden.
20. Derföre skolen I känna dem på deras frukt.
21. Icke varder hvar och en kommandes in i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre; utan den som gör mins Faders vilja, som är i himmelen.
22. På den dagen varda många sägande till mig: Herre, Herre, hafve vi icke propheterat uti ditt Namn, och i ditt Namn utdrifvit djeflar, och i ditt Namn många kraftiga gerningar gjort?
23. Då skall jag bekänna dem: Jag kände eder aldrig; går ifrå mig, I ogerningsmän.
24. Derföre, hvar och en som hörer dessa min ord, och gör derefter, honom liknar jag vid en vis man, som sitt hus byggde på ett hälleberg.
25. Så föll slagregn, och kom flod, och vädret bläste, och stötte på huset, och föll dock icke omkull; ty det var grundadt på hälleberget.
26. Och hvar och en, som hörer af mig dessa ord, och gör icke derefter, han liknas vid en fåvitsk man, som byggde sitt hus på sanden.
27. Och föll slagregn, och kom flod, och vädret bläste, och stötte på huset; och det föll omkull, och dess fall var stort.
28. Och det begaf sig, när Jesus lyktade detta talet, vardt folket förskräckt öfver hans lärdom.
29. Ty han predikade värdeliga, och icke som de Skriftlärde.

8. CAPITLET

*En spitelssk. Höfvitsmannens dräng. Petri svära.
Hafsens storm. Män, svin besatte.*

1. När han nu gick neder af berget, följde honom mycket folk.
2. Och si, der kom en spitelssk man, och tillbad honom, och sade: Herre, vill du, så kan du göra mig renan.
3. Då räckte Jesus ut sina hand, och tog på honom, sägandes: Jag vill, var ren; och straxt vardt han ren utaf sin spitelssko.
4. Och Jesus sade till honom: Se till, att du säger det för ingom; utan gack bort, och låt Presten se dig, och offra den gåfvo, som Mose budit hafver, till ett vittnesbörd öfver dem.
5. Men när Jesus gick in uti Capernaum, kom en höfvitsman till honom, och bad honom,
6. Sägandes: Herre, min tjenare ligger hemma borttagen, och hafver stor vedermödo.
7. Då sade Jesus till honom: Jag vill komma, och bota honom.
8. Då svarade höfvitsmannen, och sade: Herre, jag är icke värdig, att du skall gå in under mitt tak; utan säg allenast ett ord, så blifver min tjenare helbregda.
9. Ty jag är ock en menniska under annars mans våld, och hafver krigsknektar under mig; och jag säger till den ena: Gack; och han går; och till den andra: Kom; och han kommer; och till min dräng: Gör det; och han gör så.
10. När Jesus detta hörde, förundrade han sig, och sade till dem, som honom följde: Sannerliga säger jag eder, jag hafver icke funnit sådana tro i Israel.
11. Men jag säger eder, att många varda kommande af östan och vestan, och skola sitta med Abraham, Isaac och Jacob i himmelriket.
12. Men riksens barn skola varda utkastade i det yttersta mörkret; der skall vara gråt och tandagnisslan.

13. Och Jesus sade till höfvitsmannen: Gack, och som du tror, så ske dig; och i samma stundene blef hans tjenare helbregda.
14. Och när Jesus kom i Petri hus, och såg att hans svära låg, och hade skälfvosot;
15. Då tog han på hennes hand, och skälfvosoten öfvergaf henne; och hon stod upp, och tjente dem.
16. Och när aftonen kom, hade de till honom många, som voro besatte; och han dref ut andarna med ord, och alla dem, som ondt hade, botade han;
17. På det fullbordas skulle det som sagdt var genom Esaia Propheten, som säger: Han hafver tagit på sig våra skröplighet, och våra sjukdomar hafver han burit.
18. Och när Jesus såg mycket folk omkring sig, böd han, att man skulle fara utöfver på hinsidon hafvet.
19. Och kom en Skriftlärd till honom, och sade till honom: Mästar, jag vill följa dig ehvart du går.
20. Då sade Jesus till honom: Räfvarne hafva kulor, och foglarna under himmelen näste; men menniskones Son hafver intet, der han må luta sitt hufvud till.
21. Och en annar af hans Lärjungar sade till honom: Herre, gif mig lof, att jag går först bort, och begrafver min fader.
22. Då sade Jesus till honom: Följ du mig, och låt de döda begrafva sina döda.
23. Och han steg i skeppet, och hans Lärjungar följde honom.
24. Och si, en stor storm växte upp i hafvet, så att vågen slog utöfver skeppet; och han sof.
25. Då gingo Lärjungarna till, och väckte honom upp, sägande: Herre, fräls oss, vi förgås.
26. Då sade han till dem: I klentrogne, hvi rädens I? Och stod upp, och näpste vädret, och hafvet; och det vardt stilla lugnet.
27. Men menniskorna förundrade sig, och sade: Hvad är denne för en, att vädret och hafvet äro honom lydiga?

28. Och när han kom på hinsidon hafvet, uti de Gergeseners landsändar, kommo två besatte med djefvulen emot honom löpande, utgångne af grifter; och voro ganska gräselige, så att ingen kunde resa den vägen fram.

29. Och si, de ropade, och sade: Ack! Jesu, Guds Son, hvad hafve vi med dig göra? Äst du kommen till att plåga oss förr än tid är?

30. Så gick der långt ifrån en stor svinahjord i bet.

31. Då bådo honom djeflarna, och sade: Är det så, att du drifver oss ut, så lofva oss, att vi farom uti den svinahjorden.

32. Då sade han till dem: Farer. Då foro de ut, och foro in i svinahjorden; och si, hele svinahjorden lopp, och brådstörte sig i hafvet, och drunknade i vattnet.

33. Men herdarne flydde bort, och gingo in i staden, och förkunnade alltsammans, och huru det var tillgånget med dem som besatte voro.

34. Och si, då gick hela staden ut emot Jesum; och då de sågo honom, bådo de att han ville gå bort utu deras landsändar.

9. CAPITLET

En borttagen. Matheus. Fasta. Blodgång. Jairi dotter. Två blinde. En besatt dumbe.

1. Då steg han i skeppet, och for utöfver igen, och kom uti sin stad.

2. Och si, de hade in för honom en borttagnan, som låg uti ene säng. När nu Jesus såg deras tro, sade han till den borttagna: Var vid ett godt mod, min son, dina synder förlåtas dig.

3. Och si, somlige utaf de Skriftlärda sade vid sig sjelfva: Denne häder Gud.

4. Men när Jesus såg deras tankar, sade han: Hvi tänken I ondt i edor hjerta?

5. Hvilket är lättare säga: Dina synder förlåtas dig; eller säga: Statt upp, och gack?

6. Men på det I skolen veta, att människones Son hafver magt på jordene till att förlåta synder, sade han till den borttagna: Statt upp, tag dina säng, och gack i ditt hus.

7. Och han stod upp, och gick hem.

8. När folket det såg, förundrade de sig, och prisade Gud, som sådana magt hade gifvit menniskom.

9. Och när Jesus gick dädan, såg han en man sittandes vid tullen, som het Matheus; och han sade till honom: Följ mig. Då stod han upp, och följde honom.

10. Och det begaf sig att, när han satt vid bord i hans hus, si, der kommo många Publicaner och syndare, och såto till bords med Jesu och hans Lärjungar.

11. När de Phariseer det sågo, sade de till hans Lärjungar: Hvi äter edar mästare med Publicaner och syndare?

12. När Jesus det hörde, sade han till dem: De helbregda behöfva icke läkare, utan de kranke;

13. Men går, och lärer hvad det är: Jag hafver lust till barmhertighet, och icke till offer; jag är icke kommen till att kalla de rättfärdiga, utan syndare till bättring.

14. Då kommo till honom Johannis Lärjungar, och sade: Hvi faste vi och Phariseerna så mycket, och dine Lärjungar fasta intet?

15. Då sade Jesus till dem: Huru kan bröllopsfolket sörja, så länge brudgummen är när dem? Men de dagar skola komma, att brudgummen skall tagas ifrå dem, och då skola de fasta.

16. Ingen lappar ett gammalt kläde med en ny klut; ty han rifver likväl kluten af kläderna igen, och hålet blir värre.

17. Ej heller låter man nytt vin i gamla flaskor; annars gå flaskorna sönder, och vinet spilles ut, och flaskorna förderivas; utan man låter nytt vin i nya flaskor, så blir både förvarad.

18. Vid han detta talade till dem, si, då kom en öfverste, och tillbad honom, och sade: Herre, min dotter är nu straxt blifven död; men kom, och lägg dina hand på henne, så blifver hon lefvandes.

19. Jesus stod upp, och följde honom, och hans Lärjungar.

20. Och si, en qvinna, som hade lidit blodgång i tolf år, gick bakefter honom, och kom vid hans klädafäll;

21. Ty hon sade vid sig sjelf: Måtte jag allenast komma vid hans kläder, så blefve jag helbregda.

22. Då vände Jesus sig om, och som han såg henne, sade han: Var vid goda tröst, dotter, din tro hafver hulptit dig. Och qvinnan vardt helbregda i samma stund.

23. Och när Jesus kom i öfverstans hus, och såg piparena, och folket sorlande,

24. Sade han till dem: Går edra färde; pigan är icke död, men hon sofver. Och de gjorde spe af honom.

25. När nu folket var utdrifvet, gick han in, och tog henne i handen; och pigan stod upp.

26. Och detta ryktet gick öfver det hela landet.

27. Och när Jesus gick dädan, följde honom två blinde; de ropade, och sade: O Davids Son, förbarma dig öfver oss.

28. Och när han kom i huset, stego de blinde fram till honom; och Jesus sade till dem: Tron I, att jag kan detta göra eder? Då sade de till honom: Ja, Herre.

29. Då tog han på deras ögon, och sade: Ske eder efter edra tro.

30. Och deras ögon vordo öppnade; och Jesus hotade dem, sägandes: Ser till, att ingen får detta veta.

31. Men de gingo ut, och beryktade honom i det hela landet.

32. När desse voro utgångne, si, då hade de ena mennisko fram för honom, som var en dumbe och besatt.

33. Och när djefvulen var utdrifven, talade dumben. Och folket förundrade sig, och sade: Sådant hafver aldrig varit sedt i Israel.

34. Men de Phariseer sade: Med den öfversta djefvulen drifver han djeflar ut.

35. Och Jesus gick omkring i alla städer och byar, lärde i deras Synagogor, och predikade Evangelium om riket, och helade allahanda sjuko, och allahanda krankhet ibland folket.

36. Och när han såg folket, ömkade han sig öfver dem, att de voro förlåtna och förskingrade, som de får som ingen herdan hade.

37. Då sade han till sina Lärjungar: Säden är mycken, och arbetarena äro få.

38. Beder fördenskull sädenes Herra, att han sänder arbetare i sina säd.

10. CAPITLET

Tolf Apostlar väljas, läras, sändas.

1. Och han kallade sina tolf Lärjungar till sig, och gaf dem magt öfver de orena andar, att de skulle drifva dem ut, och bota allahanda sjukdom och allahanda krankhet.
2. Men dessa äro de tolf Apostlars namn: Den förste, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder; Jacobus, Zebedei son, och Johannes, hans broder;
3. Philippus och Bartholomeus; Thomas och Mattheus, som hade varit en Publican; Jacobus, Alpei son, och Lebbeus, med det vedernamnet Thaddeus;
4. Simon af Cana, och Judas Ischarioth, den ock förråde honom.
5. Dessa tolf sände Jesus ut, och böd dem, och sade: Går icke på Hedningarnas väg, och går icke i de Samariters städer;
6. Utan går heldre till de borttappade får af Israels hus.
7. Men går, och prediker, och säger: Himmelriket är kommet hardt när.
8. Görer de sjuka helbregda, de spitska rena; reser upp de döda; utdrifver djeflar. I hafven fått förgäfvess, så skolen I ock gifva förgäfvess.
9. Hafver icke guld, icke heller silfver, icke heller penningar i edra pungar;
10. Och inga vägskräppo, och icke två kjortlar, icke skor, och ingen staf; ty arbetaren är värd sin mat.
11. Men hvar I går in uti en stad eller by, så besprjör om der någor inne är, som dess värdig är; och blifver der, tilldess I dragen dädan.
12. Men när I går in i ett hus, så helser det.
13. Och är det så, att det huset är värdigt, så kommer edar frid öfver det; är det ock icke värdigt, så kommer edar frid till eder igen.
14. Och der som ingen anammar eder, eller hörer edor ord, så går utaf det huset eller staden, och skudder stoftet utaf edra fötter.

15. Sannerliga säger jag eder: Sodome och Gomorre land varder drägeligare på domedag, än dem stadenom.
16. Si, jag sänder eder såsom får ibland ulfvar; varer fördenskull snälle såsom ormar, och enfaldige som dufvor.
17. Men vakter eder för menniskomen: ty de skola öfverantvarda eder på sin Rådhus, och uti deras Synagogor skola de hudflänga eder.
18. Och I skolen varda framdragne för Förstar och Konungar, för mina skull, till vittnesbörd öfver dem, och öfver Hedningarna.
19. Och när som de nu öfverantvarda eder, så varer icke bekymrade, huru eller hvad I skolen tala; ty det skall eder gifvas i samma stundene, hvad I tala skolen;
20. Förty det ären icke I, som talen, utan det är edar Faders Ande, som talar i eder.
21. Den ene brodren skall öfverantvarda den andra till döden, och fadren sonen; och barnen skola sätta sig upp emot föräldrarna, och dräpa dem.
22. Och I skolen varda hatade af allom, för mitt Namns skull; men hvilken som står fast uti ändan, han skall blifva salig.
23. När de förfölja eder i den ena staden, så flyr till den andra. Sannerliga säger jag eder: I skolen icke hafva orkat fara omkring alla Israels städer, förrän menniskones Son kommer.
24. Lärjungen är icke öfver mästaren; och icke heller tjenaren öfver sin herra.
25. Det är Lärjunganom nog, att han är såsom hans mästare, och tjenarenom, att han är såsom hans herre. Hafva de kallat husbonden Beelzebub, huru mycket mer skola de så kalla hans husfolk?
26. Rädens fördenskull intet för dem; ty det är intet fördoldt, som icke skall varda uppenbaradt; och intet lönligit, som icke skall blifva vetterligit.
27. Hvad jag säger eder i mörkret, det säger i ljuset; och hvad som sägs eder i örat, det prediker på taken.

28. Och rådens icke för dem, som dräpa kroppen, och hafva dock icke magt att dräpa själena; utan rådens mer honom, som kan förderfva både själ och kropp i helvete.

29. Säljas icke två sparfvar för en skärf? Och en af dem faller icke på jordena, edar Fader förutan.

30. Äro ock edor hufvudhår all räknad.

31. Derföre skolen I icke rädas; I ären ju mer värde än många sparfvar.

32. Derföre, hvar och en som mig bekänner för menniskom, honom vill jag ock bekänna för min Fader, som är i himmelen.

33. Men den som mig vedersakar för menniskom, honom skall jag ock vedersaka för min Fader, som är i himmelen.

34. I skolen icke mena, att jag är kommen till att sända frid på jordena; jag är icke kommen till att sända frid, utan svärdet.

35. Ty jag är kommen till att göra menniskona skiljaktiga mot sin fader, och dottrena mot sina moder, och sonahustruna mot sina sväro;

36. Och menniskones eget husfolk varda hennes fiender.

37. Hvilken som älskar fader och moder mer än mig, han är mig icke värd; och hvilken som älskar son eller dotter mer än mig, han är mig icke värd.

38. Och hvilken som icke tager sitt kors på sig och följer mig, han är mig icke värd.

39. Hvilken som finner sitt lif, han skall borttappa det; och hvilken som borttappar sitt lif, för mina skull, han skall finna det.

40. Hvilken som eder anammar, han anammar mig; och hvilken som mig anammar, han anammar honom som mig sändt hafver.

41. Hvilken som anammar en Prophet, i ens Prophets namn, han skall få ens Prophets lön; och hvilken som anammar en rättfärdig, i ens rättfärdigs namn, han skall få ens rättfärdigs lön.

42. Och hvilken som gifver enom af dessa minsta en bägare kallt vatten dricka allenast, i ens Lärjungas namn, sannerliga säger jag eder, det skall icke blifva honom olönt.

11. CAPITLET

Johannis bådskap. Jesu vittne, hot, ljufliga kallelse.

1. Och det begaf sig, när Jesus sådana bud till sina tolf Lärjungar fullkomnat hade, gick han dädan fram bätter, på det han skulle lära, och predika i deras städer.
2. När Johannes, som då var i fängelset, hörde Christi gerningar, sände han två sina Lärjungar;
3. Och lät säga honom: Äst du den som komma skall, eller skolom vi förbida någon annan?
4. Då svarade Jesus, och sade till dem: Går, och säger Johanni igen, hvad I hafven hört och sett:
5. De blinde se, de halte gå, de spitslske göras rene, och de döfva höra; de döde resas upp, och dem fattigom varder predikadt Evangelium.
6. Och salig är den, som icke varder förargad i mig.
7. När som de gingo bort, begynte Jesus tala till folket om Johanne: Hvad gingen I ut i öknena till att se? Villen I se en rö, som drifs hit och dit af vädret?
8. Eller hvad gingen I ut till att se? Villen I se ena mennisko i len kläder? Si, de som draga len kläder äro i Konungahusen.
9. Eller hvad gingen I ut till att se? Villen I se en Prophet? Ja, jag säger eder, mer än en Prophet.
10. Ty han är den samme, om hvilken skrifvet är: Si, jag sänder min Ängel för ditt ansigte, hvilken skall tillreda din väg för dig.
11. Sannerliga säger jag eder: Ibland dem, som äro födde af kvinnor, är ingen uppkommen, som är större än Johannes Döparen; dock likväl, den som är minst i himmelriket, han är större än han.
12. Men ifrå Johannis Döparens dagar, och till denna dagen, lider himmelriket våld; och de väldige rifva det till sig.
13. Ty alle Propheterna och lagen hafva spätt intill Johannem.

14. Och om I viljen anammat, han är Elias, som komma skulle.
15. Den som hafver öron till att höra, han höre.
16. Men vid hvem skall jag likna detta släktet? Det är likt barnom, som uppå torget sitta, och ropa till sina stallbröder;
17. Och säga: Vi hafve pipat för eder, och I villen intet dansa; vi hafve sjungit sorgesång till eder, och I villen intet gråta.
18. Johannes är kommen, och hvarken åt eller drack; och de säga: Han hafver djefvulen.
19. Menniskones Son är kommen, äter och dricker; och de säga: Si, hvilken frässare och vindrinkare är den mannen, Publicaners och syndares vän. Och visdomenom varder rätt gifvet utaf sinom barnom.
20. Då begynte han till att förvita de städer, i hvilkom han hade gjort sina mesta krafter, och de hade likväl intet bättrat sig:
21. Ve dig, Chorazin, ve dig, Bethsaida; ty hade sådana krafter varit gjorda i Tyro och Sidon, som i eder gjorda äro, de hade långö uti säck och asko gjort syndabättring.
22. Dock säger jag eder, att Tyro och Sidoni skall drägeligare varda på domedag, än eder.
23. Och du Capernaum, som äst upphöjd allt intill himmelen, du skall blifva nederstött allt intill helvete; förty hade sådana krafter skett i Sodoma, som i dig skedde äro, det hade stått än i dag.
24. Dock säger jag eder: De Sodomeers lande skall drägeligare varda på domedag än dig.
25. I den tiden svarade Jesus, och sade: Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordenes Herre, att du hafver detta dolt för de visa och förnumstiga, och hafver det uppenbarat för de fåkunniga.
26. Ja, Fader, så hafver varit behageligt för dig.

27. All ting äro gifven mig i våld af minom Fader; och ingen känner Sonen, utan Fadren; och ingen heller känner Fadren, utan Sonen, och den som Sonen vill det uppenbara.

28. Kommer till mig, I alle, som arbeten, och ären betungade; och jag vill vederqvicka eder.

29. Tager på eder mitt ok, och lärer af mig; ty jag är mild och ödmjuk af hjertat; och I skolen finna ro till edra själar.

30. Ty mitt ok är lustigt, och min börda är lätt.

12. CAPITLET

Ax plockas. Handen botas. Jesus flyr. Djefvulen drifs ut. Synd emot den Heliga Andan. Jesu bröder.

1. I den tiden gick Jesus genom säd på Sabbathen; och hans Lärjungar voro hungrige, och begynte upprycka ax, och äta.

2. När de Phariseer det sågo, sade de till honom: Si, dine Lärjungar göra det som icke lofligit är göra på Sabbathen.

3. Men han sade till dem: Hafven I icke läsit hvad David gjorde, när han, och de som med honom voro, hungrade;

4. Huru han gick in i Guds hus, och åt skådobröden, som honom icke var lofligit äta; icke heller dem, som med honom voro, utan allenast Prestomen?

5. Eller hafven I icke läsit i lagen, att på Sabbathen bryta Presterna Sabbathen i templet; och äro likväl utan skuld?

6. Men jag säger eder, att här är den som är mer än templet.

7. Men vissten I hvad det vore: Jag hafver lust till barmhertighet, och icke till offer, då dömden I icke de oskyldiga;

8. Ty menniskones Son är en Herre, desslikes ock öfver Sabbathen.

9. Då gick han dädan fram bätter, och kom i deras Synagogo;

10. Och si, der var en man, som hade ena bortvisnada hand; och de sporde honom, sägande: Må man ock hela om Sabbathen? på det de måtte anklaga honom.

11. Då sade han till dem: Hvilken är den menniska ibland eder, som hafver ett får, och om det faller i gropena om Sabbathen, går han icke och fattar uti det, och drager det upp?

12. Huru mycket bättre är nu en menniska än ett får? Derföre må man ju göra väl på Sabbathen.

13. Och sade han till mannen: Räck ut dina hand; och han uträckte henne; och hon vardt färdig igen, såsom den andra.

14. Då gingo de Phariseer ut, och lade råd emot honom, huru de måtte förgöra honom.

15. Men när Jesus det förnam, gick han dädan; och honom följde mycket folk, och han gjorde dem alla helbregda;

16. Och hotade dem, att de icke skulle uppenbara honom;

17. På det fullkomnas skulle det som sagdt var genom Propheten Esaias, som sade:

18. Si, min tjenare, den jag utvalt hafver; min käreste, i hvilkom min själ hafver ett godt behag; jag skall sätta min Anda på honom, och han skall förkunna Hedningomen domen.

19. Han skall icke kifva eller ropa, och hans röst skall man icke höra på gatomen.

20. Den rö, som krossad är, skall han icke sönderbryta; och vekan, som ryker, skall han icke utsläcka, tilldess han utförer domen till en seger;

21. Och i hans Namn skola Hedningarna hoppas.

22. Då hades fram till honom en, som var besatt med djefvulen, han var blind och dumbe; den gjorde han helbregda, så att samme blinde och dumbe både talade och såg.

23. Och allt folket blef förskräckt, och sade: Är denne icke Davids Son?

24. Men när de Phariseer det hörde, sade de: Han utdrifver icke djeflar, utan med Beelzebub, djeflarnas öfversta.

25. Då nu Jesus förstod deras tankar, sade han till dem: Hvert och ett rike, som är tvedrägtigt emot sig sjelft, det blifver öde; och hvar och en stad, eller hus, som är tvedrägtigt emot sig sjelft, blifver icke ständandes.

26. Är det nu så, att Satan drifver Satan ut, då är han tvedrägtigt emot sig sjelf; huru blifver då hans rike beständandes?

27. Och är det så, att jag drifver djeflar ut med Beelzebub, med hvem drifva då edor barn dem ut? Derföre skola de vara edra domare.

28. Men är det så, att jag drifver djeflar ut med Guds Anda, då är ju Guds rike kommet till eder.

29. Eller, huru kan någor gå i ens mäktigs mans hus, och beröfva honom hans boting bort, utan han först binder den mäktiga, och så sedan skinnar hans hus?

30. Hvilken som icke är med mig, han är emot mig; och hvilken som icke församlar med mig, han förskingrar.

31. Fördenskull säger jag eder: All synd och förmädelse blifver menniskomen förlåten; men förmädelse mot Andan skall icke blifva menniskomen förlåten.

32. Och hvilken som säger något emot menniskones Son, det varder honom förlåtet: men hvilken som säger något emot den Helga Anda, det varder honom icke förlåtet, hvarken i denna, eller i den tillkommande verld.

33. Görer antingen trät godt, så varder frukten god; eller ock görer trät ondt, så varder frukten ond; ty af fruktene känner man trät.

34. I huggormars afföda, huru kunnen I tala något godt, medan I ären sjelfve onde? Ty der hjertat med fullt är, deraf talar munnen.

35. En god människa bär godt fram af hjertans goda fatabur; och en ond människa bär ondt fram af en ond fatabur.

36. Men jag säger eder, att för hvart och ett fåfängt ord, som menniskorna tala, skola de göra räkenkap på domedag.

37. Ty af din ord skall du blifva rättfärdig hållen, och af din ord skall du varda fördömd.

38. Då svarade någre utaf de Skriftlärda och de Phariseer, och sade: Mästar, vi vilje se tecken af dig.

39. Svarade han, och sade till dem: Detta vrånga och horiska släktet söker efter tecken; och thy skall intet tecken gifvas, annat än Jone Prophetens tecken.

40. Ty såsom Jonas var i tre dagar och tre nätter i hvalfiskens buk; så skall menniskones Son vara i tre dagar och i tre nätter i jordene.

41. De Ninivitiske män skola stå upp på domen med detta släktet, och fördöma det; ty de bättrade sig efter Jone predikan; och si, här är mer än Jonas.

42. Drottningen af söderlanden skall stå upp på domen med detta släktet, och fördöma det; ty hon kom ifrå jordenes ända, till att höra Salomons visdom; och si, här är mer än Salomon.

43. När den orene anden är utfaren af menniskone, så vandrar han genom de rum, som torr äro, söker efter hvilo, och finner ingen.

44. Så säger han: Jag vill komma igen i mitt hus, der jag utgick; och när han kommer, finner han det tomt, och rent sopadt, och pryd.

45. Så går han bort, och tager sju andra andar till sig, de som värre äro än han sjelfver; och då de der inkomma, bo de der; så blifver den menniskones sista värre än det första. Så varder ock tillgångandes med detta vrånga släktet.

46. Vid han ännu talade till folket, si, hans moder och bröder stodo utanföre, och ville tala med honom.

47. Då sade en till honom: Si, din moder och dine bröder stå ute, och vilja tala med dig.

48. Då svarade han, och sade till den, som honom bådade: Hvilken är min moder, och hvilke äro mine bröder?

49. Och räckte ut handena åt sina Lärjungar, och sade: Si, min moder och mine bröder.

50. Ty hvar och en, som gör mins Faders vilja, som är i himmelen, han är min broder, och syster, och moder.

13. CAPITLET

Liknelser om Christi kyrkas och ords kraft. Jesus föraktas.

1. På den dagen gick Jesus ut af huset, och satte sig utmed hafvet.

2. Och der församlades mycket folk till honom, så att han steg uti ett skepp, och satte sig; och allt folket stod på strandene.

3. Och han talade med dem mångahanda i liknelser, sägandes: Si, en sädeman gick ut, och skulle så.

4. Och när han sådde, föll somt vid vägen; och kommo foglarna, och åto det upp.

5. Somt föll på stenören, der det hade icke mycken jord; och gick snart upp, ty det hade icke djupa jord.

6. Men när solen gick upp, förvisnade det; och efter det hade inga rötter, torkades det bort.

7. Och somt föll ibland törne; och törnebuskarna uppväxte, och förqvafde det.

8. Och somt föll i goda jord, och gjorde frukt; somt hundradefaldt, somt sextiofaldt, och somt tretiofaldt.

9. Hvilken som hafver öron till att höra, han höre.

10. Då stego Lärjungarna fram, och sade till honom: Hvi talar du till dem med liknelser?

11. Då svarade han dem, och sade: Eder är gifvet att veta himmelrikets lönlighet; men dem är det icke gifvet.

12. Ty hvilken som hafver, honom skall gifvas, att han skall nog hafva; men den som icke hafver, af honom skall ock varda taget det han hafver.

13. Fördenskull talar jag dem till med liknelser; ty med seende ögon se de intet, och med hörande öron höra de intet; ty de förstå icke.

14. Och på dem varder fullkomnad Esaie Prophetie, som säger: Med öronen skolen I höra, och skolen icke förstå; och med seende ögon skolen I se, och skolen icke förnimmat.

15. Ty detta folks hjerta är förstockadt, och deras öron höra illa, och deras ögon hafva de igenlyckt; på det de icke ens skulle se med ögonen, och höra med öronen, och förståt med hjertat, och omvända sig, att jag måtte hela dem.

16. Men salig äro edor ögon, att de se, och edor öron, att de höra.

17. Sannerliga säger jag eder, att många Propheter och rättfärdige hafva begärat se det I sen, och fingo dock icke set, och höra det I hören, och fingo dock icke hört.

18. Så hörer nu I denna liknelsen om sädsmannen.

19. Hvar någor hörer ordet om riket, och förstår det icke, så kommer den onde, och rifver det bort, som sådt är i hans hjerta; det är den som vid vägen sådder var.

20. Men den som var sådder på stenören, är den som hörer ordet, och tager det straxt gladeliga.

21. Men han hafver ingen rot i sig sjelf, utan står till en tid; och när bedröfvelsen och förföljelsen påkomma för ordets skull, straxt förargas han.

22. Men den som var sådder ibland törne, är den som hörer ordet; och desse verldenes bekymmer, och rikedomens svek förqväfver ordet; och han blifver utan frukt.

23. Men den som var sådder i goda jord, är den som hörer ordet, och förstår det; och bär också frukt, så att somt gör hundradefaldt, somt sextiofaldt, och somt tretiofaldt.

24. En annor liknelse satte han dem före, och sade: Himmelriket är likt ene mennisko, som sådde goda säd i sin åker;

25. Men då folket sof, kom hans ovän, och sådde ogräs midt ibland hvetet; och gick sin väg.

26. Då nu säden växte, och bar frukt, syntes ock ogräset.

27. Då gingo husbondans tjenare fram, och sade till honom: Herre, sådde du icke goda säd i din åker? Hvadan hafver han då ogräs?

28. Då sade han till dem: Det hafver ovännen gjort. Sade tjenarena till honom: Vill du, att vi gåm, och hemte det bort?

29. Då sade han: Nej, på det att, när I upprycken ogräset, I icke skolen ock dermed upprycka hvetet.

30. Låter båda växa intill skördetiden; och i skördetiden vill jag säga skördemännomen: Hemter först ogräset samman, och binder det i knippor, till att uppbrännas; men hvetet församlar i mina lado.

31. En annor liknelse satte han dem före, och sade: Himmelriket är likt ett senapskorn, som en man tog, och sådde i sin åker;

32. Hvilket minst är af all frö; men när det varder uppväxt, är det störst ibland krydder, och blifver ett trä, så att foglarna under himmelen komma, och göra sin näste på dess qvistar.

33. En annor liknelse sade han till dem: Himmelriket är likt enom surdeg, hvilken en qvinna tog, och blandade i tre skeppor mjöl, tilldess det blef alltsammans surt.

34. Detta allt talade Jesus i liknelser till folket; och utan liknelse talade han intet till dem;

35. Att det skulle fullkomnas, som sagdt var genom Propheten som sade: Jag skall öppna min mun i liknelser, och skall uttala det hemligt varit hafver ifrå verldenes begynnelse.

36. Då skiljde Jesus folket ifrå sig, och kom hem. Och hans Lärjungar stego fram till honom, och sade: Uttyd oss denna liknelsen om åkrens ogräs.

37. Då svarade han, och sade till dem: Menniskones Son är den som den goda sädena sår.

38. Åkren är verlden; den goda säden äro riksens barn; ogräset äro hins ondas barn.

39. Ovännen, som sådde, är djefvulen; skördetiden är verldenes ände; skördemännerna äro Änglarna.

40. Såsom nu ogräset hemtas samman, och brännes upp med eld, så skall det ske på denna världenes ända.

41. Menniskones Son skall sända sina Änglar, och de skola församla all förargelse utaf hans rike, och dem som illa göra;

42. Och skola kasta dem uti en brinnande ugn; der skall vara gråt och tandagnisslan.

43. Då skola de rättfärdige skina såsom solen i deras faders rike. Hvilken öron hafver till att höra, han höre.

44. Åter är himmelriket likt enom skatt, som fördold var uti en åker, hvilken en man fann, och fördolde honom; och af rätto glädje, som han hafver deraf, går han bort, och säljer allt det han hafver, och köper den åkren.

45. Åter är himmelriket likt enom köpman, som sökte efter goda perlor.

46. Och när han hade funnit ena kosteliga perlo, gick han bort, och sålde allt det han ägde, och köpte henne.

47. Åter är himmelriket likt ene not, som kastades i hafvet, och församlade allahanda fiskar.

48. Och när hon vardt full, drogo de henne till lands, och såto så och hemte ut de goda i sin käril; men de onda kastade de bort.

49. Så skall det ock ske på världenes ända: Änglarna skola utgå, och skilja de onda ifrå de rättvisa;

50. Och kasta dem i en brinnande ugn; der skall vara gråt och tandagnisslan.

51. Då sade Jesus till dem: Förstoden I detta allt? Sade de till honom: Ja, Herre.

52. Då sade han till dem: Derföre, hvar och en Skrifflärd, som till himmelriket lärd är, han är lik en husbonda, som af sin fatabur bär fram nytt och gammalt.

53. Och det begaf sig, när Jesus hade lyktat dessa liknelser, gick han dådan;

54. Och kom i sitt fädernesland, och lärde i deras Synagogo, så att de ock förundrade sig storliga, och sade: Hvadan kommer denne sådana visdom och krafter?

55. Är han icke en timbermans son? Heter icke hans moder Maria; och hans bröder, Jacob, och Joses, och Simon, och Judas?

56. Och hans systrar, äro de icke alla när oss? Hvadan kommer honom då allt detta?

57. Och de förargades öfver honom. Men Jesus sade till dem: En Prophet är icke föraktad, utan i sitt fädernesland, och i sitt hus.

58. Och han gjorde der icke mång tecken, för deras otros skull.

14. CAPITLET

Johannes dräpes. Fem tusend män spisas. Jesus går på vattnet.

1. I den tiden hörde Herodes Tetrarcha Jesu rykte;
2. Och sade till sina tjenare: Denne är Johannes Döparen; han är uppstånden ifrå de döda, derföre gör han sådana krafter.
3. Ty Herodes hade gripit Johannem, bundit och lagt honom i häktelse, för Herodias, sins broders Philippi hustrus, skull.
4. Förty Johannes hade sagt till honom: Dig är icke lofligit hafva henne.
5. Och han hade gerna dräpit honom; men han räddes för folket; ty de höllo honom för en Prophet.
6. När då Herodes begick sin födelsedag, dansade Herodias dotter för dem; och det behagade Herodi.
7. Derföre lofvade han henne vid en ed, att han ville gifva henne hvad hon begärde.
8. Då sade hon, såsom hennes moder hade lärt henne tillföre: Gif mig här på ett fat Johannis Döparens hufvud.
9. Och Konungen blef bedröfvad; dock för edens skull, och för deras skull, som såto öfver bord med honom, böd han att det skulle gifvas henne;
10. Och sände bort, och lät afhugga Johannis hufvud i häktelset.
11. Och hans hufvud vardt framburet på ett fat, och gifvet pigone; och hon bar det till sina moder.
12. Och hans Lärjungar kommo, och togo hans lekamen, och begrofvo honom; och gingo sedan bort, och förkunnade det Jesu.
13. När Jesus det hörde, for han dädan med skepp afsides bort uti en ödemark. När folket det hörde, kommo de efter honom till fot ifrå städerna.
14. Och Jesus gick ut, och såg det myckna folket, och varkunnade sig öfver dem, och gjorde deras kränka helbregda.

15. Och när det led åt aftonen, gingo hans Lärjungar till honom, och sade: Här är en ödemark, och tiden är förliden; låt folket gå ifrå dig, att de må gå bort i byarna, och köpa sig mat.
16. Då sade Jesus till dem: Det görs icke behof att de bortgå; gifver I dem äta.
17. Då sade de till honom: Vi hafve här icke mer än fem bröd och två fiskar.
18. Sade han: Tager mig dem hit.
19. Och han böd folket sätta sig ned på gräset; och tog de fem bröd och de två fiskar, såg upp i himmelen, och tackade; bröt det, och gaf Lärjungomen bröden, och Lärjungarna gáfvo så folken.
20. Och de äto alle, och vordo mätte. Och de togo upp det öfver var i styckom, tolf korgar fulla.
21. Och de som ätit hade voro vid femtusend män, förutan qvinnor och barn.
22. Och straxt dref Jesus sina Lärjungar, att de skulle stiga i skeppet, och fara framföre utöfver, så länge han skiljde folket ifrå sig.
23. Och när han hade skiljt folket ifrå sig, gick han upp på ett berg allena, till att bedja; och när aftonen kom, var han der allena.
24. Men skeppet var då allaredo midt på hafvet, och led plats i vågene; förty vädret var emot.
25. Men i den fjerde väktene om natten kom Jesus till dem, gångandes på hafvet.
26. Och när Lärjungarna sågo honom gå på hafvet, vordo de förfärade och sade: Det är ett spökelse; och ropade af räddhåga.
27. Men Jesus talade dem straxt till, och sade: Varer vid ett godt mod; det är jag, varer icke förfärade.
28. Då svarade honom Petrus, och sade: Herre, äret du, så bjud mig komma till dig uppå vattnet.
29. Då sade han: Kom. När Petrus då steg utaf skeppet, begynte han gå på vattnet, att han skulle komma till Jesum.

30. Men när han såg att vädret var starkt, vardt han förfärad; och som han begynte sjunka, ropade han, och sade: Herre, hjälp mig.

31. Och straxt räckte Jesus ut handena, och fattade uti honom, och sade till honom: O du klentrogne, hvi tviflade du?

32. Och när de voro inkomne i skeppet, stillade vädret sig.

33. Men de som voro i skeppet gingo fram, och tillbådo honom, och sade: Visserliga äst du Guds Son.

34. Och när de voro öfverfarne, kommo de uti det landet Genesaret.

35. Och när folket dersammastäds förnummo honom, sände de båd i hela landet deromkring, och hade alla sjuka till honom;

36. Och bådo honom, att de måtte allenast taga på hans klädafäll; och de, som togo deruppå, blefvo alle helbregda.

15. CAPITLET

Fädernas stadgar. Cananeiska qvinnan. Fyratusend män spisas.

1. Då kommo till Jesum de Skriftlärde, och de Phariseer af Jerusalem, och sade:

2. Hvi bryta dina Lärjungar de äldstas stadgar? Förty de två intet sina händer, när de skola äta bröd.

3. Han svarade, och sade till dem: Hvi bryten ock I Guds bud, för edra stadgars skull?

4. Ty Gud hafver budit, och sagt: Du skall ära fader och moder; och hvilken som bannar fader eller moder, han skall döden dö.

5. Men I sägen: Hvar och en må säga till fader eller moder: Det är allt Gudi gifvet, som du skulle få af mig, dig till nytto. Dermed sker då, att ingen hedrar sin fader eller sina moder;

6. Och hafven dermed gjort Guds bud till intet, för edra stadgars skull.

7. I skrymtare, Esaias hafver rätt spått om eder, sägandes:

8. Detta folket nalkas mig med sin mun, och hedrar mig med sina läppar; men deras hjerta är långt ifrån mig.

9. Men de tjena mig fåfängt, lärande den lärdom som är människobud.

10. Och han kallade till sig folket, och sade till dem: Hörer, och förstår.

11. Det besmittar icke människona, som ingår genom munnen; utan det, som utgår af munnen, det besmittar människona.

12. Då stego hans Lärjungar fram, och sade till honom: Vetst du, att Phariseerna förargades, när de hörde detta ordet?

13. Han svarade, och sade: Hvar och en plantering, som min himmelske Fader icke planterat hafver, skall uppräckas med rötter.

14. Låter fara dem; de äro blinde, och blindas ledare; hvar nu en blinder leder en blindan, så falla de både i gropena.

15. Då svarade Petrus, och sade till honom: Uttyd oss denna liknelsen.

16. Då sade Jesus: Ären I ock ännu oförståndige?
17. Förstån I icke ännu, att allt det, som ingår genom munnen, det går i buken, och hafver sin naturliga utgång?
18. Men det, som går ut af munnen, det kommer ifrå hjertat; och det besmittar menniskona;
19. Ty af hjertat utgå onda tankar, mord, hor, skörlefnad, tjufveri, falsk vittne, hädelse.
20. Det äro de stycke, som besmitta menniskona; men äta med otvagna händer, besmittar icke menniskona.
21. Och Jesus gick dädan, och kom i Tyri och Sidons landsändar.
22. Och si, en Cananeisk qvinna kom af de landsändar, och ropade till honom, och sade: O Herre, Davids Son, förbarma dig öfver mig; min dotter qväljs jämmerliga af djefvulen.
23. Men han svarade henne icke ett ord. Då stego hans Lärjungar fram, och bådo honom, och sade: Skilj henne ifrå dig; ty hon ropar efter oss.
24. Men han svarade, och sade: Jag är icke utsänd, utan till de borttappada får af Israels hus.
25. Men hon kom, och tillbad honom, sägandes: Herre, hjälp mig.
26. Då svarade han, och sade: Det är icke höfveligt att taga brödet ifrå barnen, och kasta det för hundarna.
27. Svarade hon: Ja, Herre; dock likväl äta hundarna af de smulor, som falla utaf deras herrars bord.
28. Då svarade Jesus, och sade till henne: O qvinna, din tro är stor; ske dig som du vill. Och hennes dotter blef helbregda i samma stund.
29. Och Jesus gick dädan länger fram, och kom till det Galileiska hafvet; och gick upp på ett berg, och satte sig der.
30. Och till honom kom mycket folk, och hade med sig halta, blindade, dumbar, lemmalösa och många andra, och kastade dem för Jesu fötter; och han gjorde dem helbregda;
31. Så att folket förundrade sig, när de sågo de dumbar tala, de lemmalösa färdiga, de halta gå, de blindade se; och prisade Israels Gud.
32. Och Jesus kallade sina Lärjungar till sig, och sade: Jag ömkar mig öfver folket; ty de hafva nu i tre dagar töfvat när mig, och hafva intet äta; och jag vill icke låta dem ifrå mig fastande, att de icke skola gifvas upp i vägen.
33. Då sade hans Lärjungar till honom: Hvar skole vi få här i öknene så mycket bröd, der vi kunne mätta så mycket folk med?
34. Sade Jesus till dem: Huru mång bröd hafven I? De sade: Sju, och några små fiskar.
35. Då böd han folket sätta sig ned på jordena;
36. Och tog de sju bröd och fiskarna, tackade, bröt, och gaf sina Lärjungar; och Lärjungarna gáfvo folkena.
37. Och de åto alle, och vordo mätte; och upptogo det öfver var i styckom, sju korgar fulla.
38. Och de som åto voro fyratusend män, förutan qvinnor och barn.
39. Och när han hade skiljt folket ifrå sig, steg han till skepps, och kom uti den gränson vid Magdala.

16. CAPITLET

Tecken begäres, nekas. De Phariseers surdeg. Petri bekännelse. Christi och de Christnas lidande.

1. Då stego de Phariseer och Sadduceer fram, och frestade honom, begärandes att han ville låta dem se tecken af himmelen.
2. Men han svarade, och sade till dem: Om aftonen sägen I: Det blifver klart väder; förty himmelen är röd;
3. Och om morgonen: Det blifver oväder i dag; ty himmelen är röd och olustig. I skrymtare, om himmelens skepelse kunnen I döma; kunnen I ock icke döma om tidsens tecken?
4. Det vrånga och horiska släktet söker efter tecken; och tecken skall icke gifvas dem, utan Jone Prophetens tecken. Och så öfvergaf han dem, och gick sin väg.
5. Och när hans Lärjungar voro komne utöfver på den andra stranden, hade de förgätit taga bröd med sig.
6. Då sade Jesus till dem: Ser till, och förvarer eder för de Phariseers och Sadduceers surdeg.
7. Då tänkte de vid sig sjelfva, och sade: Vi hafve intet bröd tagit med oss.
8. När Jesus det förnam, sade han till dem: I klentrogne, hvad bekymrar det dock eder, att I icke hafven tagit bröd med eder?
9. Förstån I icke ännu, eller minnens, om de fem bröd emellan de femtusend män, och huru många korgar I upptogen?
10. Icke heller om de sju bröd emellan de fyratusend män, och huru många korgar I då upptogen?
11. Huru kommer det då till, att I icke kunnen förstå, att jag icke sade eder om bröd, (*då jag sade:*) I skolen förvara eder för de Phariseers och Sadduceers surdeg?
12. Så förstodo de då, att han hade icke budit dem taga sig vara för bröds surdeg, utan för de Phariseers och Sadduceers lärdom.
13. Då kom Jesus i den ängden Cesarea Philippi, och frågade sina Lärjungar, och sade: Hvem säger folket mig, menniskones Son, vara?

14. Då sade de: Somlige Johannem Döparen, somlige Eliam, somlige Jeremiam, eller en af Propheterna.
15. Sade han till dem: Hvem sägen I mig då vara?
16. Då svarade Simon Petrus, och sade: Du äst Christus, lefvandes Guds Son.
17. Då svarade Jesus, och sade till honom: Salig äst du, Simon, Jone son; ty kött och blod hafver dig det icke uppenbarat; utan min Fader, som är i himmelen.
18. Och jag säger dig igen, att du äst Petrus; och uppå detta hälleberget skall jag bygga mina församling; och helvetes portar skola icke varda henne öfvermägtige.
19. Och jag skall gifva dig himmelrikets nycklar. Allt det du binder på jordene, det skall vara bundet i himmelen; och allt det du löser på jordene, det skall vara löst i himmelen.
20. Då böd han sina Lärjungar, att de skulle för ingen säga, att han var Jesus Christus.
21. Ifrå den tiden begynte Jesus förkunna sina Lärjungar, huru han måste gå till Jerusalem, och lida mycket af de äldsta, och af de öfversta Presterna, och af de Skriftlärda; och dräpas, och tredje dagen uppstå igen.
22. Och Petrus tog honom afsides, och begynte straffa honom, och sade: Herre, skona dig sjelf; detta vederfares dig icke.
23. Då vände han sig om, och sade till Petrum: Gack bort ifrå mig, du Satan; du äst mig till hindern; ty du besinnar icke det Gudi tillhör, utan det menniskom tillhör.
24. Då sade Jesus till sina Lärjungar: Hvilken som vill följa mig, han vedersake sig sjelf, och tage sitt kors uppå sig, och följ mig.
25. Ty hvilken som vill behålla sitt lif, han skall mista det; och hvilken som mister sitt lif, för mina skull, han skall finna det.

26. Hvad hjælper nu det menniskone, om hon förvärfvar hela verldena, och får dock skada till sin själ? Eller hvad kan menniskan gifva, der hon kan igenlösa sin själ med?

27. Förty det skall ske, att menniskones Son skall komma i sins Faders härlighet, med sina Änglar; och då skall han löna hvarjom och enom efter hans gerningar.

28. Sannerliga säger jag eder: Här äro någre ståndande, som icke skola smaka döden, tilldess de få se menniskones Son komma i sitt rike.

17. CAPITLET

Jesu förklaring. En rasande botas. Christi död. Skatt gifves.

1. Och sex dagar derefter tog Jesus Petrum, och Jacobum, och Johannem, hans broder, till sig; och hade dem afsides upp på ett högt berg.

2. Och vardt förklarad för dem; och hans ansigte sken som solen, och hans kläder voro hvit som ett ljus.

3. Och si, dem syntes Mose, och Elias, talande med honom.

4. Då svarade Petrus, och sade till Jesum: Herre, här är oss godt vara; vill du, så vilje vi här göra tre hyddor; dig ena, och Mosi ena, och Elie ena.

5. Vid han ännu talade, si, en ljus sky omskyggde dem; och si, en röst utur skyn sade: Denne är min käre Son, i hvilkom jag hafver ett godt behag; honom hörer.

6. Och när Lärjungarna det hörde, föllo de på sitt ansigte, och vordo svärliga förfärade.

7. Men Jesus gick till, och tog på dem, och sade: Står upp, och rädens icke.

8. Men då de upplyfte sin ögon, sågo de ingen, utan Jesum allena.

9. Och när de gingo ned af berget, böd Jesus dem, och sade: Säger för ingen denna synena, tilldess menniskones Son är uppstånden ifrå de döda.

10. Och frågade honom hans Lärjungar, och sade: Hvi såga då de Skriftlärda, att Elias måste komma tillförene?

11. Jesus svarade, och sade till dem: Elias skall ju komma först, och skicka all ting i lag igen.

12. Men jag säger eder: Elias är allaredo kommen, och de kände honom intet; utan gjorde honom hvad de ville. Sammalunda skall ock menniskones Son lida af dem.

13. Då förstodo Lärjungarna, att han sade dem om Johanne Döparen.

14. Och när de kommo till folket, steg en man fram, böjde för honom sin knä;

15. Och sade: Herre, förbarma dig öfver min son, ty han är månaderasande, och lider stor jämmer; ty han faller ofta i elden, och ofta i vattnet;

16. Och jag hade honom fram för dina Lärjungar, och de kunde intet hjälpa honom.

17. Då svarade Jesus, och sade: O du otrogna och genvördiga slägte, huru länge skall jag vara med eder? Huru länge skall jag lida eder? Hafver honom hit.

18. Och Jesus hotade honom, och djefvulen gick ut af honom; och drängen vardt helbregda i samma stund.

19. Då gingo Lärjungarna till Jesum afsides, och sade: Hvi kunde icke vi drifva honom ut?

20. Jesus sade till dem: För edra otros skull. Sannerliga säger jag eder: Om I hafven trona som ett senapskorn, då mågen I säga till detta berget: Gack hädan dit bort, och det skall gå; och eder varder intet omöjeligt.

21. Men detta slaget går icke ut, utan med bön och fasto.

22. Men då de vistades i Galileen, sade Jesus till dem: Det skall ske, att människones Son varder öfverantvarad i människors händer;

23. Och de skola dräpa honom, och tredje dagen skall han stå upp igen. Och de vordo storliga bedröfvade.

24. Och när de kommo till Capernaum, gingo de, som skattpenningen plögade uppbära, till Petrum, och sade: Plägar icke edar mästare gifva skattpenning?

25. Då sade han: Ja; och som han kom i huset, förekom honom Jesus, och sade: Hvad synes dig, Simon? Af hvem taga jorderikes Konungar tull eller skatt? Af sin barn, eller af de främmande?

26. Sade Petrus till honom: Af de främmande. Då sade Jesus till honom: Så äro ju barnen fri.

27. Men på det vi icke skole förarga dem, så gack till hafvet, och kasta ut kroken; och den första fisk du får, tag. Och när du låter upp hans mun, varder du finnandes en penning; den tag, och få honom ut, för mig och dig.

18. CAPITLET

Förarga ingen. Var försonlig.

1. I den tiden gingo Lärjungarna till Jesum, och sade: Hvilken är den störste i himmelriket?

2. Då kallade Jesus fram ett barn, och ställde det midt ibland dem;

3. Och sade: Sannerliga säger jag eder, utan I omvänden eder, och varden såsom barn, skolen I icke komma i himmelriket.

4. Hvilken nu sig sjelf så förnedrar, som detta barnet, han är den störste i himmelriket;

5. Och hvilken som undfår ett sådant barn i mitt Namn, han undfår mig.

6. Men hvilken som förargar en af dessa små, som tro på mig, honom vore bättre att en qvarnsten vore bunden vid hans hals, och han sänktes ned i hafsens djup.

7. Ve verldene för förargelses skull; ty förargelse måste ju komma; dock, ve de mennisko, genom hvilka förargelse kommer.

8. Är det så att din hand, eller din fot är dig till förargelse, så hugg honom af, och kastan ifrå dig; bättre är dig ingå uti lifvet halt, eller lemmalös, än du skulle hafva två händer och två fötter, och kastas i evinnerlig eld.

9. Och är det så att ditt öga är dig till förargelse, rif det ut, och kastat ifrå dig; bättre är dig, att du ingår uti lifvet enögder, än du skulle hafva tu ögon, och kastas i helvetes eld.

10. Ser till, att I förakten ingen af dessa små; ty jag säger eder, att deras Änglar i himmelen se alltid mins Faders ansigte, i himlom.

11. Ty menniskones Son är kommen till att frälsa det som förtappadt var.

12. Huru synes eder? Om en menniska hade hundrade får, och ett af dem fore vill; öfvergifver hon icke de nio och niotio på bergen, och går bort, och söker efter det som for vill?

13. Och händer det så, att hon finner det igen, sannerliga säger jag eder, hon gläds mera deröfver, än öfver de nio och niotio, som icke foro vill.

14. Så är ock icke edar himmelske Faders vilje, att någor af dessa små skall borttappad varda.

15. Men om din broder syndar dig emot, så gack och straffa honom emellan dig och honom allena; hörer han dig, så hafver du förvärfvat din broder;

16. Men hörer han dig icke, så tag ännu med dig en eller två, på det all sak skall bestå vid tvegge eller tregge vittnes mun.

17. Hörer han dem icke, så säg det församlingene; hörer han icke församlingena, så håll honom såsom en Hedning och Publican.

18. Sannerliga säger jag eder: Allt det I binden på jordene, det skall vara bundet i himmelen; och allt det I lösen på jordene, det skall vara löst i himmelen.

19. Yttermera säger jag eder: Der två af eder komma öfverens på jordene, hvad ting det helst kan vara, som de bedja om, skall dem det vederfaras af minom Fader, som är i himlom.

20. Ty hvar två eller tre äro församlade i mitt Namn, der är jag midt ibland dem.

21. Då steg Petrus fram till honom, och sade: Herre, huru ofta skall min broder synda emot mig, och jag skall förlåta honom det? Är sju resor nog?

22. Då sade Jesus till honom: Jag säger dig, icke sju resor; utan sjutio sinom sju resor.

23. Fördenskull är himmelriket liknadt vid en Konung, som ville hålla räkenskap med sina tjenare.

24. Och när han begynte räkna, kom en fram för honom, som honom var skyldig tiotusend pund;

25. Och efter han hade icke der han kunde betala med, böd herren att han skulle säljas, och hans hustru, och barn, och allt det han ägde, och betalas med.

26. Då föll den tjenaren ned, och tillbad honom, och sade: Herre, haf tålmod med mig, jag vill allt betala dig.
 27. Då varkunnade herren sig öfver den tjenaren, och lät honom lös, och gaf honom till det han var skyldig.
 28. Då gick den tjenaren ut, och fann en af sina medtjenare, som honom var skyldig hundra penningar; och han tog fatt på honom, och fick honom i halsen, drog honom, och sade: Betala det du äst skyldig.
 29. Då föll hans medtjenare till hans fötter, och bad honom, sägandes: Haf tålmod med mig, jag vill allt betala dig.
 30. Men han ville icke; utan gick bort, och kastade honom i fängelse, så länge han betalade det han var skyldig.
 31. Då nu andre hans medtjenare sågo det som skedde, tyckte dem det ganska illa vara, och kommo, och kungjorde sinom herra allt det skedt var.
 32. Då kallade hans herre honom för sig, och sade till honom: Du skalkaktige tjenare, allt det du skyldig vast, gaf jag dig till, ty du bad mig;
 33. Skulle du ock icke hafva förbarmat dig öfver din medtjenare, såsom jag förbarmade mig öfver dig?
 34. Och hans herre vardt vred, och antvadtade honom bödlarna i händer, tilldess det var allt betaladt, som han honom skyldig var.
 35. Så skall ock min himmelske Fader göra eder, om I icke förlåten af edor hjerta, hvar och en sinom broder det de bryta.

19. CAPITLET

Ägtenskaps band. Barns förmån. Lifsens väg. Rikedom bruk.

1. Och det begaf sig, när Jesus hade fullkomnat det talet, gick han utaf Galileen, och kom in i Judee landsändar, vid sidan af Jordan.
 2. Och honom följde mycket folk; och han gjorde dem der helbregda.
 3. Då gingo de Phariseer fram till honom, frestade honom, och sade till honom: Är det ock rätt, att man skiljer sig vid sina hustru, för allahanda sakers skull?
 4. Då svarade han, och sade till dem: Hafven I icke läsit, att den, som gjorde menniskona af begynnelsen, man och qvinna gjorde han dem?
 5. Och sade: Fördens skull skall man öfvergifva fader och moder, och blifva när sine hustru; och de tu varda ett kött.
 6. Så äro de icke nu tu, utan ett kött; det nu Gud hafver sammanfogat, skall menniskan icke åtskilja.
 7. Då sade de till honom: Hvi böd då Moses gifva skiljobref, och öfvergifva henne?
 8. Sade han till dem: För edart hjertas hårdhets skull tillstade Moses, att I måtten öfvergifva edra hustrur; men af begynnelsen var det icke så.
 9. Men jag säger eder: Hvar som skiljer sina hustru ifrå sig, utan för hors skull, och tager ena andra, han gör hor; och den som tager den öfvergifna, han gör hor.
 10. Då sade hans Lärjungar till honom: Hafver mansens sak sig så med hustrune, då är icke godt gifva sig i ägtenskap.
 11. Då sade han till dem: Hvar man tager icke detta ordet, utan de, hvilkom det blifver gifvet;
 12. Ty somlige snöpte äro, som så äro födde af moderlifvet; och somlige snöpte äro, som äro snöpte af menniskom; och somlige snöpte äro, som sig sjelfva hafva snöpt, för himmelrikets skull. Hvilken som kan tagat, han taget.

13. Då vordo barn burne till honom, att han skulle lägga händer på dem, och bedja; men Lärjungarna näpste dem.

14. Då sade Jesus: Låter betämma barnen, och förmener dem icke komma till mig; ty sådana hörer himmelriket till.

15. Och när han hade lagt händer på dem, gick han dädan.

16. Och si, en gick fram, och sade till honom: Gode Mästar, hvad godt skall jag göra, att jag må få evinnerligt lif?

17. Då sade han till honom: Hvi kallar du mig godan? Ingen är god, utan Gud allena; men vill du ingå till lifvet, så håll budorden.

18. Sade han till honom: Hvilka? Sade Jesus: Du skall icke dräpa; du skall icke bedrifva hor; du skall icke stjäla; du skall icke bära falsk vittne;

19. Hedra din fader och dina moder; och du skall älska din nästa, såsom dig sjelf.

20. Då sade den unge mannen till honom: Allt detta hafver jag hållit af min ungdom; hvad fattas mig ännu?

21. Sade Jesus till honom: Vill du vara fullkomlig, så gack bort, sälj det du hafver, och gif de fattiga, och du skall få en skatt i himmelen; och kom, och följ mig.

22. När den unge mannen hörde detta ordet, gick han bedröfvad bort; ty han hade många ägodelar.

23. Då sade Jesus till sina Lärjungar: Sannerliga säger jag eder: Dem rika är svårt gå in i himmelriket.

24. Och yttermera säger jag eder: Det är lättare, att en camel går genom ett nålsöga, än att en rik kommer i Guds rike.

25. När Lärjungarna detta hörde, vordo de ganska förfärade, och sade: Ho kan då varda salig?

26. Då såg Jesus till dem, och sade till dem: För menniskom är det omöjeligt; men för Gudi äro all ting möjlig.

27. Då svarade Petrus, och sade till honom: Si, vi hafve öfvergifvit all ting, och följt dig; hvad skole vi få derföre?

28. Då sade Jesus till dem: Sannerliga säger jag eder, att I, som mig hafven efterföljt, i den nya födelsen, när menniskones Son varder sittandes på sins majestäts säte, då skolen ock I sitta på tolf säte, dömande de tolf Israels slägte.

29. Och hvar och en, som öfvergifver hus, eller bröder, eller systrar, eller fader, eller moder, eller hustru, eller barn, eller åkrar, för mitt Namns skull, han skall få hundrafoldt, och ärfva evinnerligt lif.

30. Men många de främste blifva de ytterste, och de ytterste de främste.

20. CAPITLET

Vingården. Jesu lidande. Lärjungars tröta. Två blinde.

1. Förty himmelriket är likt enom husbonda, som gick ut bittida om morgonen, till att leja sig arbetare i sin vingård.

2. Och när han hade varit öfverens med arbetarena om en viss dagspenning, sände han dem i sin vingård.

3. Sedan gick han ut vid tredje stunden, och såg några andra ståndande fåfånga på torget;

4. Och sade till dem: Går ock I uti min vingård; och hvad skäligt är, vill jag gifva eder.

5. Och de gingo. Och åter gick han ut vid sjette och nionde stunden, och gjorde sammaledes.

6. Men vid den ellofte stundena gick han ut, och fann några andra ståndande fåfånga, och sade till dem: Hvi stån I här hela dagen fåfånga?

7. De sade till honom: Ty ingen hafver lejt oss. Då sade han till dem: Går ock I uti min vingård; och hvad skäligt är, skolen I få.

8. När aftonen kom, sade vingårdsherren till sin skaffare: Kalla fram arbetarena, och gif dem deras lön, begynnandes på de sista, intill de första.

9. Och när de kommo fram, som vid ellofte stundena komne voro, fick hvardera dagspenningen.

10. Men när de förste kommo, mente de, att de skulle fått mer; och fingo ock hvardera dagspenningen.

11. Och när de så fingo, knorrade de emot husbondan;

12. Och sade: Desse siste hafva arbetat en timma, och du gjorde dem lika med oss, som hafva burit dagsens tunga och hettan.

13. Då svarade han enom af dem, och sade: Min vän, jag gör dig ingen orätt; vast du icke öfverens med mig om en viss dagspenning?

14. Tag det dig tillhörer, och gack din väg; men jag vill gifva denna sista så mycket som dig.

15. Eller må jag icke göra uti min ting hvad jag vill? Ser du fördenskull illa ut, att jag så god är?

16. Alltså varda de ytterste de främste, och de främste de ytterste. Ty många äro kallade; men få äro utvalde.

17. Och så drog Jesus upp till Jerusalem, och tog de tolf Lärjungarna till sig på vägen, och sade till dem:

18. Si, vi farom upp till Jerusalem, och menniskones Son skall öfverantvaras dem öfversta Prestomen, och dem Skrifflärdom; och de skola döma honom till döden.

19. Och de skola öfverantvaras honom Hedningomen, till att begabbas, och hudflängas, och korsfästas; och tredje dagen skall han uppstå igen.

20. Då steg Zebedei söners moder fram till honom med sina söner, tillbad honom, och begärde något af honom.

21. Då sade han till henne: Hvad vill du? Sade hon till honom: Låt dessa två mina söner sitta i ditt rike; den ena på dina högra hand, och den andra på dina venstra.

22. Då svarade Jesus, och sade: I veten icke hvad I bedjen; kunnen I dricka den kalken, som jag skall dricka, och döpas med det dopet, som jag döpas med? Då sade de till honom: Ja, väl.

23. Sade han till dem: Min kalk skolen I visst dricka, och döpas med det dop, som jag döpas med; men sitta på mina högra hand och venstra står icke mig till att gifva, utan dem som det tillredt är af minom Fader.

24. När de tio det hörde, vordo de misslynte på de två bröderna.

25. Då kallade Jesus dem till sig, och sade: I veten, att verldslige Förstar äro rådande, och de som herrar äro, hafva magtena.

26. Så skall det icke vara ibland eder; utan den, som vill vara mäktig ibland eder, han vare edar tjänare.

27. Och hvilken ibland eder vill vara den främste, han vare edar dräng.

28. Såsom menniskones Son är icke kommen, på det han vill låta tjena sig, utan att han vill tjena, och gifva sitt lif till återlösning för många.

29. Och när de gingo utaf Jericho, följde honom mycket folk.

30. Och si, två blinde såto vid vägen; och när de hörde, att Jesus gick der fram, ropade de, och sade: Ack! Herre, Davids Son, förbarma dig öfver oss.

31. Men folket näpste dem, att de skulle tiga. Då ropade de dessmer, och sade: Ack! Herre, Davids Son, förbarma dig öfver oss.

32. Då stadnade Jesus, och kallade dem, och sade: Hvad viljen I, att jag skall göra eder?

33. De sade till honom: Herre, att vår ögon måtte öppnas.

34. Då varkunnade sig Jesus öfver dem, och tog på deras ögon; och straxt fingo de sina syn, och följde honom.

21. CAPITLET

Jesus inrider, renar templet, straffar Phariseerna.

1. Och när de nalkades Jerusalem, och kommo till Bethphage, vid Oljoberget, sände Jesus två sina Lärjungar;

2. Och sade till dem: Går i byn, som ligger för eder; och straxt varden I finnande ena åsninno bundna, och fålan när henne; löser dem, och leder till mig.

3. Och om någor talar eder till, så säger: Herren behöfver dem; och straxt släpper han dem.

4. Detta är allt skedt, att det skulle fullkomnas, som sagdt är genom Propheten, som sade:

5. Säger till dottrena Zion: Si, din Konung kommer till dig, saktmodig, ridandes på ene åsninno, och på en arbetes åsninnos fåla.

6. Lärjungarna gingo bort, och gjorde som Jesus hade dem befallt;

7. Och ledde till honom åsninnona och fålan; och lade sin kläder på dem, och satte honom deruppå.

8. Mycket folk bredde sin kläder på vägen; de andre skåro qvistar af trän, och strödde på vägen.

9. Men folket, som föregick, och de som efterföljde, ropade och sade: Hosianna, Davids Sone; välsignad vare han, som kommer i Herrans Namn; Hosianna i höjdene.

10. Och när han kom in i Jerusalem, upprörde sig hela staden, och sade: Ho är denne?

11. Då sade folket: Denne är Jesus, den Propheten af Nazareth i Galileen.

12. Och gick Jesus in i Guds tempel, och dref ut alla de der köpte och sålde i templet, och omstötte vextlareborden, och dufvomånglarenas säte;

13. Och sade till dem: Det är skrifvet: Mitt hus skall kallas ett bönehus; men I hafven gjort ena röfvarekulo deraf.

14. Och till honom kommo blinde och halte i templet; och han gjorde dem helbregda.

15. När de öfverste Presterna och de Skriftlärde sågo de under, som han gjorde, och barnen, som ropade i templet, sägande: Hosanna, Davids Sone, blefvo de misslynte;

16. Och sade till honom: Hörer du hvad desse säga? Då sade Jesus till dem: Hvi icke? Hafven I aldrig läsit: Af barnas och spenabarnas mun hafver du fullkomnat lofvet?

17. Då öfvergaf han dem, och gick utu staden till Bethanien, och blef der.

18. Om morgonen, när han gick in i staden igen, hungrade honom.

19. Och han fick se ett fikonaträ vid vägen, och gick dertill, och fann intet deruppå, utan allenast löf; och sade till det: Växe aldrig härefter frukt på dig. Och fikonaträt blef straxt torrt.

20. Och när Lärjungarna sågo det, förundrade de sig, och sade: Huru är det fikonaträt så snart torkadt?

21. Då svarade Jesus, och sade till dem: Sannerliga säger jag eder: Om I hafven trona, och tviflen intet, så varden I icke allenast görande sådant, som med fikonaträt skedde; utan jemväl, om I sägen till detta berget: Häf dig upp, och kasta dig i hafvet, då skall det ske;

22. Och allt det I bedjen i bönene, troendes, det skolen I få.

23. Och när han kom i templet, gingo de öfverste Presterna och de äldste i folket till honom, der han lärde, och sade: Af hvad magt gör du detta? Och hvilken hafver gifvit dig denna magten?

24. Då svarade Jesus, och sade till dem: Jag vill ock spörja eder ett ord; om I sägen mig det, vill jag ock säga eder, af hvad magt jag detta gör:

25. Hvadan var Johannis dökelse? Af himmelen eller af menniskom? Då tänkte de vid sig sjelfva, och sade: Sägom vi, af himmelen; då säger han till oss: Hvi trodden I då honom icke?

26. Sägom vi ock, af menniskom; så rädes vi folket; ty alle höllo Johannes för en Prophet.

27. Då svarade de Jesu, och sade: Vi vete det icke. Sade han till dem: Icke heller säger jag eder, af hvad magt jag detta gör.

28. Men hvad synes eder? En man hade två söner, och gick till den första, och sade: Son, gack, och arbeta i dag i min vingård.

29. Han svarade, och sade: Jag vill icke. Sedan ångrade honom det, och gick åstad.

30. Och gick han till den andra, och sade sammalunda. Då svarade han, och sade: Ja, herre; och gick intet.

31. Hvilken af de två gjorde det fadren ville? De sade till honom: Den förste. Sade Jesus till dem: Sannerliga säger jag eder, att Publicaner och skökor skola gå i himmelriket förr än I.

32. Johannes kom till eder, och lärde eder rätta vägen, och I trodden honom intet; men Publicaner och skökor trodde honom; och ändock I det sägen, hafven I dock sedan ingen bättring gjort, att I måtten trott honom.

33. Hörer en annor liknelse: Det var en husbonde, som planterade en vingård, och gärde der gård omkring, och grof en press derinne, och byggde ett torn, och uthlejde honom vingårdsmännom, och for utländes.

34. När nu fruktenes tid kom, sände han sina tjenare till vingårdsmännerna, att de skulle uppbära hans frukt.

35. Då togo vingårdsmännerna fatt på hans tjenare; den ena hudflängde de, den andra slogo de ihjäl, den tredje stenade de.

36. Åter sände han andra tjenare, flera än de första; och de gjorde dem sammalede.

37. På det sista sände han sin son till dem, och sade: De hafva ju ena försyn för min son.

38. Men när vingårdsmännerna sågo sonen, sade de emellan sig: Denne är arfvingen; kommer, låter oss slå honom ihjäl, och så få vi hans arfvedel.

39. Och de togo fatt på honom, drefvo honom ut af vingården, och slogo honom ihjäl.

40. När nu vingårdsherren kommer, hvad skall han göra åt de vingårdsmännerna?

41. Sade de till honom: De onda skall han illa förgöra, och leja sin vingård androm vingårdsmännom, de som gifva honom fruktena i rättom tid.

42. Då sade Jesus till dem: Hafven I aldrig läsit i Skriftene? Den stenen, som byggningsmännerna bortkastade, han är blifven en hörnsten; af Herranom är detta skedt, och är underligt för vår ögon.

43. Derföre säger jag eder, att Guds rike skall tagas från eder, och varda gifvet Hedningomen, som göra dess frukt.

44. Och hvilken som faller på denna stenen, han varder krossad; men uppå hvilken han faller, den slår han sönder i stycker.

45. Och när de öfverste Presterna och Phariseerna hörde hans liknelser, förnummo de, att han talade om dem.

46. Och de ville hafva tagit fatt på honom; men de räddes för folket, ty de höllo honom för en Prophet.

22. CAPITLET

*Bröllopskläder. Kejsarens skatt. Uppståndelsen.
Yppersta budet. Christi Fader.*

1. Och svarade Jesus, och talade dem åter till genom liknelser, sågandes:

2. Himmelriket är likt enom Konung, som gjorde bröllop åt sin son;

3. Och sände ut sina tjenare, att de skulle kalla dem, som budne voro till bröllopet; och de ville icke komma.

4. Åter sände han ut andra tjenare, sågandes: Säger dem som budne äro: Si, jag hafver tillredt min måltid; mine oxar och min gödeboskap äro slagta, och all ting äro redo; kommer till bröllop.

5. Men de försummade det; och gingo bort, den ene till sin afvelsgård, den andre till sin köpenskap.

6. Och somlige togo fatt på hans tjenare, hädde och dråpo dem.

7. När Konungen det hörde, vardt han vred, och sände ut sina härar, och förgjorde de dråpare, och brände upp deras stad.

8. Då sade han till sina tjenare: Bröllopet är tillredt; men de, som voro budne, voro icke värdige.

9. Derföre går ut på vägarna, och alle de I finnen, kaller till bröllopet.

10. Och tjenarena gingo ut på vägarna, och församlade alla, så många de funno, både onda och goda; och borden vordo all fullsatt.

11. Då gick Konungen in, att han skulle bese gästerna, och såg der en man, som var icke klädd i bröllopskläder;

12. Och sade till honom: Min vän, huru kom du härin, och hafver icke bröllopskläder? Och han tigde.

13. Då sade Konungen till tjenarena; Binder honom händer och fötter, och kaster honom i det yttersta mörkret; der skall vara gråt och tandagnisslan.

14. Ty många äro kallade, och få utkorade.

15. Då gingo de Phariseer bort, och lade råd, huru de måtte beslå honom med orden;

16. Och sände sina lärjungar till honom, med de Herodianer, och sade: Mästar, vi vete att du äst sannfärdig, och lärar Guds väg rätt, och du rädes för ingen; ty du ser icke efter människors person.

17. Så säg oss: Huru synes dig? Är det rätt, att man gifver Kejsarenom skatt, eller ej?

18. När Jesus märkte deras skalkhet, sade han: Hvi fresten I mig, I skrymtare?

19. Låter mig se myntet på skattpenningen. Och de fingo honom penningen.

20. Och han sade till dem: Hvars beläte och öfverskrift är detta?

21. De sade till honom: Kejsarens. Då sade han till dem: Så gifver Kejsarenom det Kejsarenom tillhör, och Gudi det Gudi tillhör.

22. När de det hörde, förundrade de sig; och öfvergåfvo honom, gångande ifrå honom.

23. På den dagen gingo till honom de Sadduceer, som säga att ingen uppståndelse är; och frågade honom,

24. Sägande: Mästar, Mose sade: Om någor blifver död barnlös, då skall hans broder taga hans hustru till ägta, och uppväcka sinom broder säd.

25. När oss voro sju bröder; den förste tog sig hustru, och blef död; och efter han hade ingen säd, lefde han sina hustru sinom broder.

26. Sammalunda ock den andre, och den tredje, allt intill den sjunde.

27. Sist af allom blef ock qvinnan död.

28. När nu uppståndelsen sker, hvilkens hustru af de sju blifver hon? Ty de hafva alle haft henne.

29. Då svarade Jesus, och sade till dem: I faren ville, och veten icke Skriftena, ej heller Guds kraft.

30. Ty i uppståndelsen hvarken tager man sig hustru, eller qvinna gifs manne; utan de äro lika som Guds Änglar i himmelen.

31. Men om de dödas uppståndelse hafven I icke läsit, hvad eder sagdt är af Gudi, som sade:

32. Jag är Abrahams Gud, och Isaacs Gud, och Jacobs Gud? Gud är icke de dödas Gud, utan deras som lefvande äro.

33. Och när folket sådant hörde, förundrade de sig öfver hans lärdom.

34. När de Phariseer hörde, att han hade stoppat de Sadduceer munnen till, församlade de sig.

35. Och en af dem, som var en Skriftlär, frestade honom, sägandes:

36. Mästar, hvilket är det yppersta budet i lagen?

37. Då sade Jesus till honom: Du skall älska Herran din Gud, af allt ditt hjerta, och af allo dine själ, och af all din håg.

38. Detta är det yppersta och största budet.

39. Det andra är desso likt: Du skall älska din nästa som dig sjelf.

40. På dessa tu buden hänger all lagen och Propheterna.

41. När nu de Phariseer voro tillhopa, frågade dem Jesus;

42. Och sade: Hvad synes eder om Christo? Hvars son är han? Sade de till honom: Davids.

43. Då sade han till dem: Hvi kallar då David honom i Andanom Herra? sägandes:

44. Herren sade till min Herra: Sätt dig på mina högra hand, tilldess jag lägger dina fiendar dig till en fotapall.

45. Efter nu David kallar honom Herra, huru är han då hans son?

46. Och ingen kunde svara honom ett ord; och ifrå den dagen dristade sig ej heller någor att fråga honom något mer.

23. CAPITLET

Ve öfver de Skriftlärde och Jerusalem.

1. Då talade Jesus till folket, och till sina Lärjungar.
2. Sägandes: På Mose stol sitta de Skriftlärde och Phariseer.
3. Allt det de bjuda eder hålla, det håller och görer; men efter deras gerningar görer icke; ty de säga, och göra intet.
4. De binda tunga och odrägeliga bördor tillsamman, och lägga menniskomen på hårdarna; men de vilja icke sjelfve röra dem med ett finger.
5. Men alla sina gerningar göra de, på det de skola varda sedde af menniskomen; de göra sina tänkeskrifter breda, och fällarna på sin kläder stora;
6. De sitta gerna främst vid borden, och i Synagogorna;
7. Och vilja gerna varda helsade på torgen, och heta af menniskomen: Rabbi, Rabbi.
8. Men I skolen icke låta kalla eder Rabbi; ty en är edar Mästare, Christus, och I ären alle bröder.
9. Och I skolen ingen fader kalla eder på jordene; ty en är edar Fader, som är i himlom.
10. Och I skolen icke låta kalla eder Mästare; ty en är edar Mästare, Christus.
11. Den som är ypperst ibland eder, han skall vara edar tjenare.
12. Ty den sig upphöjer, han skall varda förnedrad; och den sig förnedrar, han skall varda upphöjd.
13. Ve eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som tillsluten himmelriket för menniskomen; I gån icke der sjelfve in, och dem som in vilja, tillstädjen I icke ingå.
14. Ve eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som uppåten enkors hus, förebärande långa böner; fördensskull skolen I få dess hårdare fördömselse.

15. Ve eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som faren omkring vatten och land, att I skolen göra en Proselyt; och när han gjord är, gören I honom till helvetes barn, dubbelt mer än I sjelfve ären.
16. Ve eder, blinde ledare, ty I sägen: Hvilken som svär vid templet, det är intet; men den som svär vid guldets i templet, han är saker.
17. I galne och blinde; hvilket är yppare, guldets, eller templet som helgar guldets?
18. Och hvilken som svär vid altaret, det är intet; men den der svär vid offret, som deruppå är, han är saker.
19. I galne och blinde, hvilket är yppare, offret, eller altaret som helgar offret?
20. Derföre, den som svär vid altaret, han svär vid det sjelft, och vid allt det derpå är.
21. Och den som svär vid templet, han svär vid det sjelft, och vid honom som deruti bor.
22. Och den som svär vid himmelen, han svär vid Guds stol, och vid honom som deruppå sitter.
23. Ve eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som gören tiond af mynto, dill och kumin, och låten bestå det som svårast är i lagen, nämliga domen, barmhertigheten och tron; detta skulle man göra, och det andra icke låta.
24. I blinde ledare, som silen myggor, och uppsvälgen camelen.
25. Ve eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som gören drickeketaret och fatet rent utantill; men innantill äro all ting full med rof och orenlighet.
26. Du blinde Pharisee, gör först rent det som är innantill i drickeketaret, och i fatet, att det utvärtes är må ock rent varda.
27. Ve eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som ären like de grafvar, som utantill äro hvitmenade, hvilka utvärtes synas dägeliga; men innantill äro de fulla med de dödas ben och all orenlighet.
28. Så synes ock I utvärtes för menniskomen rättfärdige; men invärtes ären I fulle med skrymteri och odygd.

29. Ve eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som uppbyggen Propheternas grafvar, och pryden de rättfärdigas grifter,
30. Sägande: Hade vi varit i våra fäders tid, vi skullom icke hafva varit delaktige med dem i Propheternas blod.

31. Så betygen I då öfver eder sjelfva, att I ären deras barn, som Propheterna dräpo.

32. Nu väl, uppfyller ock I edra fäders mått.

33. I ormar, I huggormars afföda, huru skolen I undfly helvetes fördömmelse?

34. Derföre, si, jag sänder till eder Propheter, och visa och Skriftlärda; och somliga af dem skolen I dräpa och korsfästa, och somliga af dem skolen I hudflänga i edra Synagogor, och förfölja ifrå den ena staden till den andra;

35. På det öfver eder skall komma allt rättfärdigt blod, som är utgjutet på jordene, ifrå dens rättfärdiga Abels blod, intill Zacharie, Barachie sons, blod, hvilken I dräpen emellan templet och altaret.

36. Sannerliga säger jag eder, att allt detta skall komma uppå detta slägtet.

37. Jerusalem, Jerusalem, du som dräper Propheterna, och stenar dem som äro sände till dig; huru ofta hafver jag velat församla din barn, lika som hönan församlar sina kycklingar under sina vingar, och I villen icke?

38. Si, edart hus skall eder blifva öde.

39. Ty jag säger eder: Efter denna tiden skolen I icke se mig, tilldess I skolen säga: Välsignad vare han, som kommer i Herrans Namn.

24. CAPITLET

Jerusalems förstöring. Verldens ände.

1. Då gick Jesus sin väg utaf templet; och hans Lärjungar gingo till honom, att de skulle låta honom se templets byggning.

2. Då sade Jesus till dem: Sen I icke allt detta? Sannerliga säger jag eder: Här skall icke låtas en sten på den andra, som icke blifver nederbruten.

3. Och när han satt på Oljoberget, gingo hans Lärjungar till honom afsides, och sade: Säg oss, när detta skall ske? Och hvad varder för tecken till din tillkommelse, och verldens ända?

4. Då svarade Jesus, och sade till dem: Ser till, att ingen förförer eder.

5. Ty många skola komma i mitt Namn, och säga: Jag är Christus; och skola förföra många.

6. I skolen få höra örlig, och rykte af örlig; ser till, att I blifven icke försoffade; ty allt detta måste ske, men det är icke straxt änden.

7. Det ena folket skall resa sig upp emot det andra, och det ena riket emot det andra; och skola blifva pestilentier, och hunger, och jordbäfnig, mångastäds.

8. Då skall nöden aldraförst begynnas.

9. Då skola de öfverantvarda eder uti tvång, och dräpa eder; och I skolen blifva hatade af all folk, för mitt Namns skull.

10. Och då skola många förargas, och inbördes den ena förråda den andra, och inbördes hata hvarannan.

11. Och många falske Propheter skola uppkomma, och förföra många.

12. Och efter det ondskan får öfverhandena, varder kärleken i mångom förkolnad.

13. Men den som blifver fast uti ändan, han varder salig.

14. Och detta Evangelium om riket skall varda predikadt i hela verldene, till ett vittnesbörd öfver all folk; och då skall änden komma.

15. När I nu fån se förödelsens styggelse, af hvilko sagdt är genom Daniel Propheten, ståndande i det helga rummet; den som läs det, han gifve akt deruppå;
 16. De som då i Judiska landet äro, fly de på bergen;
 17. Och den som är uppå taket, han stige icke ned, till att taga något ut af sitt hus;
 18. Och den som är ute på markene, gånge icke tillbaka efter sin kläder.
 19. Men ve dem som hafvande äro, och dem som dia gifva, i den tiden.
 20. Men beder, att edor flykt sker icke om vintren, eller om Sabbathen.
 21. Ty då skall varda en stor vedermöda, så att hon hafver icke varit sådana ifrå verldenes begynnelse och till denna tiden, ej heller varda skall.
 22. Och om de dagar icke vorde förstäckte, då vorde intet kött frälst; men för de utvaldas skull skola de dagar varda förstäckte.
 23. Om någon säger då till eder: Si, här är Kristus, eller der; så tror det intet.
 24. Ty falske Christi och falske Propheter skola uppkomma, och skola göra stor tecken och under; så att, om möjligt vore, skola ock de utvalde förförde vardas.
 25. Si, jag hafver sagt eder det framföreat.
 26. Derföre, om de då säga till eder: Si, han är uti öknene; går icke ut: Si, han är i kammaren; tror det icke.
 27. Ty såsom ljungelden går ut af öster, och synes allt intill vester; så varder ock människones Sons tillkommelse.
 28. Men der som åtelen är, dit församla sig ock örnarna.
 29. Men straxt efter den tidsens vedermödo skall solen blifva mörk, och månen skall icke gifva sitt sken, och stjernorna skola falla af himmelen, och himlarnas krafter skola bäfva.
 30. Och då skall synas människones Sons tecken i himmelen; och då skola all slägte på jordene jämra sig, och skola se människones Son komma i himmelens sky, med stora kraft och härlighet.

31. Och han skall utsända sina Änglar, med höga basunaröst; och de skola församla hans utvalda ifrå de fyra väder; ifrå den ena himmelens ända till den andra.
 32. Af fikonaträt lærer en liknelse: När nu dess qvistar knoppas, och löfvet begynner springa ut, så veten I, att sommaren är hardt när;
 33. Så ock, när I sen allt detta, så veter, att det är hardt för dörrene.
 34. Sannerliga säger jag eder: Detta släktet skall icke förgås, förrän allt detta sker.
 35. Himmel och jord skola förgås; men min ord skola icke förgås.
 36. Men om den dagen och om den stundena vet ingen, icke Änglarna i himmelen, utan min Fader allena.
 37. Men lika som det var i Noe tid, så skall ock människones Sons tillkommelse vara.
 38. Ty såsom de voro i de dagar för flodene; de åto och drucko, togo hustrur, och gäfvos mannem, intill den dagen, då Noe gick i arken;
 39. Och visste intet af, förr än floden kom, och tog dem allasamman bort; så skall ock människones Sons tillkommelse vara.
 40. Då skola två vara ute på markene; den ene blifver upptagen, den andre blifver kvarlåten.
 41. Två skola mala på ene qvarn; den ene blifver upptagen, den andre blifver kvarlåten.
 42. Vaker fördenskull; ty I veten icke, hvad stund edar Herre varder kommandes.
 43. Men det skolen I veta att, visste husbonden, hvad stund tjufven skulle komma, förvisso vakade han och låte icke uppbryta sitt hus.
 44. Derföre varer I ock redo; ty, den stund I icke menen, varder människones Son kommandes.

45. Hvilken är nu en trogen och snäll tjenare, som herren hafver satt öfver sitt husfolk, att han skall gifva dem mat i rättom tid?

46. Salig är den tjenaren, som hans herre finner så görande, när han kommer.

47. Sannerliga säger jag eder, han skall sätta honom öfver alla sina ägodelar.

48. Men om så är, att den onde tjenaren säger i sitt hjerta: Min herre kommer icke ännu brådt;

49. Och begynner så slå sina medtjenare; ja, äta och dricka med de druckna;

50. Så kommer dens tjenarens herre, den dag han icke väntar honom, och den stund han icke menar;

51. Och skall sönderhugga honom, och gifva honom hans lön med skrymtare. Der skall vara gråt och tandagnisslan.

25. CAPITLET

Tio jungfrur. Trogen, otrogen tjenare. Yttersta domen.

1. Då varder himmelriket likt tio jungfrur, som togo sina lampor, och gingo ut emot brudgummen.

2. Men fem af dem voro visa, och fem fåvitska.

3. De fåvitska togo sina lampor, och togo inga oljo med sig;

4. Men de visa togo oljo i sin kärile, samt med lampomen.

5. Då nu brudgummen dröjde, blefvo de alla sömniga, och sofvo.

6. Men om midnattstid vardt ett anskri: Si, brudgummen kommer; går ut emot honom.

7. Då stodo alla de jungfrurna upp, och redde sina lampor till.

8. Då sade de fåvitska till de visa: Gifver oss af edra oljo; ty våra lampor slockna.

9. Då svarade de visa, sägande: Ingalunda; på det både oss och eder icke skall fattas; utan går heldre till dem som sälja, och köper till eder sjelfva.

10. När de gingo och skulle köpa, kom brudgummen; och de, som redo voro, gingo in med honom i bröllopet, och dörren tillstängdes.

11. På det sista kommo ock de andra jungfrurna, och sade: Herre, Herre, låt upp för oss.

12. Då svarade han, och sade: Sannerliga säger jag eder: Jag känner eder intet.

13. Vaker fördenskull; ty I veten hvarken dag eller stund, när menniskones Son är kommandes.

14. Ty lika som en man, den utländes for, kallade sina tjenare, och fick dem sina ägodelar i händer;

15. Och fick enom fem pund, enom tu, och enom ett, hvarjom efter hans magt; och for straxt bort.

16. Då gick den bort, som fem pund hade fått, och handlade med dem; och vann annor fem pund.

17. Sammalunda ock den som tu hade fått, vann ock annor tu.

18. Men den som ett hade fått, gick bort, grof i jordena, och bortgömde sins herras penningar.

19. En lång tid derefter kom de tjenares herre, och höll räkenskap med dem.

20. Då steg han fram, som hade fått fem pund, och sade: Herre, du fick mig fem pund; si, annor fem pund hafver jag vunnit med dem.

21. Då sade hans herre till honom: Ack! du gode och trogne tjenare, öfver en ringa ting hafver du varit trogen, jag skall sätta dig öfver mycket; gack in i dins herras glädje.

22. Då gick ock den fram, som hade fått tu pund, och sade: Herre, du fick mig tu pund, si, annor tu hafver jag vunnit dermed.

23. Då sade hans herre till honom: Ack! du gode och trogne tjenare, öfver en ringa ting hafver du varit trogen, jag skall sätta dig öfver mycket; gack in i dins herras glädje.

24. Då kom ock den fram, som hade fått ett pund, och sade: Herre, jag visste, att du äst en sträng man; du uppskär der du intet sådde, och upphemtar der du intet strödde.

25. Och jag fruktade mig, gick bort, och gömde ditt pund i jordene; si, här hafver du det dig tillhör.

26. Då svarade hans herre, och sade till honom: Du onde och late tjenare; visste du, att jag uppskär der jag intet sådde, och upphemtar der jag intet strödde;

27. Så skulle du hafva fått vaxlarena mina penningar; och när jag hade kommit, hade jag ju fått mitt med vinning.

28. Derföre tager af honom pundet, och gifver honom, som tio pund hafver.

29. Ty hvarjom och enom, som hafver, skall varda gifvet, och han skall hafva nog; men den som icke hafver, det som han hafver, skall ock tagas ifrå honom.

30. Och den onyttiga tjenaren kaster uti det yttersta mörkret; der skall vara gråt och tandagnisslan.

31. Men när menniskones Son kommer i sitt majestät, och alle helige Änglar med honom, då skall han sitta på sins härlighets stol.

32. Och för honom skola församlas all folk; och han skall skilja dem, den ena ifrå den andra, såsom en herde skiljer fåren ifrå getterna.

33. Och fåren skall han ställa på sina högra sido, och getterna på den venstra.

34. Då skall Konungen säga till dem, som äro på hans högra sido: Kommer, I mins Faders välsignade, och besitter det riket, som eder är tillredt ifrå verldenes begynnelse.

35. Ty jag var hungrig, och I gåfven mig äta; jag var törstig, och I gåfven mig dricka; jag var husvill, och I herbergaden mig;

36. Nakot, och I klädden mig; sjuk, och I sökten mig; jag var i häktelse, och I kommen till mig.

37. Då skola de rättfärdige svara honom, och säga: Herre, när sågom vi dig hungrigan, och spisadom dig; eller törstigan, och gåfvom dig dricka?

38. När sågom vi dig vara husvillan, och herbergadom dig; eller nakotan, och kläddom dig?

39. Eller när sågom vi dig sjukan, eller i häktelse, och kommom till dig?

40. Då skall Konungen svara, och säga till dem: Sannerliga säger jag eder: Det I hafven gjort enom af dessa minsta mina bröder, det hafven I gjort mig.

41. Då skall han ock säga till dem på venstra sidone: Går bort ifrå mig, I förbannade, uti evinnerlig eld, som djeflenom och hans änglom tillredd är.

42. Ty jag var hungrig, och I gåfven mig icke äta; jag var törstig, och I gåfven mig icke dricka.

43. Jag var husvill, och I herbergaden mig icke; nakot, och I klädden mig icke; jag var sjuk och i häktelse, och I sökten mig icke.

44. Då skola ock de svara honom, och säga: Herre, när såge vi dig hungrigan, eller törstigan, eller husvillan, eller nakotan, eller sjukan, eller i häktelse, och hafvom icke tjent dig?

45. Då skall han svara dem och säga: Sannerliga säger jag eder: Hvad I icke hafven gjort enom af dessa minsta, det hafven I ock icke gjort mig.

46. Och desse skola då gå uti eviga pino; men de rättfärdige i evinnerligt lif.

26. CAPITLET

Christus smord, såld. Dess Påska, Nattvard, ångest, bön, fängslande, förhör. Petri fall.

1. Och det begaf sig, när Jesus hade lyktat all dessa ord, sade han till sina Lärjungar:

2. I veten att två dagar härefter varder Påska; och menniskones Son skall öfverantwardas till att korsfästas.

3. Då församlade sig de öfverste Presterna och de Skriftlärde, och de äldste i folket, uti den öfversta Prestens palats, som het Caiphas;

4. Och rådslogo, huru de måtte få gripa Jesum med list, och dräpa honom.

5. Dock sade de: Icke i högtiden, att ett upplopp icke varder i folkena.

6. Då nu Jesus var i Bethanien, i den spitelksa Simons hus,

7. Steg en qvinna fram till honom, och hade ett glas med dyr smörjelse; och göt det på hans hufvud, der han satt vid bord.

8. Då hans Lärjungar det sågo, vordo de misslynte, och sade: Hvad gjordes denna förspillning behof?

9. Denna smörjelse måtte man hafva väl dyrt sålt, och gifvit de fattiga.

10. När Jesus det förnam, sade han till dem: Hvi gören I denna qvinnone illa tillfrids? ty hon hafver gjort med mig en god gerning.

11. I hafven alltid fattiga när eder; men alltid hafven I icke mig.

12. Det hon hafver utgjutit denna smörjelsen på min lekamen, det hafver hon gjort mig till begrafning.

13. Sannerliga säger jag eder, hvar som helst i hela verldene detta Evangelium varder predikadt, skall ock detta, som hon gjorde, sagdt varda henne till åminnelse.

14. Då gick en af de tolf, som het Judas Ischarioth, bort till de öfversta Presterna;

15. Och sade: Hvad viljen I gifva mig, att jag förråder eder honom? Och de vordo öfverens med honom om tretio silfpenningar.

16. Och ifrå den tiden sökte han tillfälle, att han måtte förråda honom.

17. Men på första Sötbrödsdagen gingo Lärjungarna till Jesum, och sade till honom: Hvar vill du, att vi skole tillreda dig Påskalambet?

18. Då sade han: Går in i staden till en, och säger honom: Mästaren låter säga dig: Min tid är hardt när; när dig vill jag hålla Påska, med mina Lärjungar.

19. Och Lärjungarna gjorde som Jesus befallde dem, och tillredde Påskalambet.

20. Och om aftonen satte han sig till bords med de tolf.

21. Och vid de åto, sade han: Sannerliga säger jag eder, en af eder skall förråda mig.

22. Då vordo de svårliga bedröfvade, och begynte hvar i sin stad säga till honom: Herre, icke är jag den samme?

23. Då svarade han, och sade: Den, som med mig doppade handena i fatet, han skall förråda mig.

24. Menniskones Son varder gåendes, som skrifvet är om honom; men ve den mennisko, af hvilko menniskones Son varder förrådd; det vore de menniskone bättre, att hon aldrig hade född varit.

25. Då svarade Judas, som förrådde honom, och sade: Mästar, icke är jag den samme? Sade han till honom: Du sadet.

26. Men när de åto, tog Jesus brödet; tackade, och bröt, och gaf Lärjungomen, och sade: Tager, äter; detta är min lekamen.

27. Och han tog kalken, och tackade, gaf dem, och sade: Dricker häraf alle.

28. Ty detta är min blod, dess nya Testamentsens, hvilken utgjuten varder för mångom, till syndernas förlåtelse.

29. Jag säger eder: Härefter skall jag icke dricka af denna vinträs frukt, intill den dagen jag varder det drickandes nytt med eder i mins Faders rike.

30. Och när de hade sagt lofsången, gingo de ut till Oljoberget.

31. Då sade Jesus till dem: I denna nattene skolen I alle förargas i mig; ty det är skrifvet: Jag skall slå herdan, och fåren af hjorden skola varda förskingrad.

32. Men när jag är uppstånden igen, vill jag gå fram för eder i Galileen.

33. Då svarade Petrus, och sade till honom: Om än alle förargades i dig, så skall jag dock likväl aldrig förargas.

34. Sade Jesus till honom: Sannerliga säger jag dig, att i desso nattene, förr än hanen gal, skall du neka mig tre resor.

35. Sade Petrus till honom: Om jag skulle än dö med dig, vill jag icke neka dig. Sammaledes sade ock alle Lärjungarna.

36. Då kom Jesus med dem på den platsen, som kallas Gethsemane, och sade till Lärjungarna: Sitter här, så länge jag går dit bort, och beder.

37. Och han tog Petrum till sig, och de två Zebedei söner, och begynte bedröfvas och ängslas.

38. Då sade Jesus till dem: Min själ är bedröfvad intill döden; blifver här, och vakar med mig.

39. Och han gick litet ifrå dem, föll ned på sitt ansigte, bad, och sade: Min Fader, är det möjligt, så gånge denne kalken ifrå mig; dock icke som jag vill, utan som du.

40. Och han kom till Lärjungarna, och fann dem sofvande; och sade till Petrum: Så förmådden I icke vaka ena stund med mig?

41. Vakar och beder, att I fallen icke uti frestelse; anden är viljog, men köttet är svagt.

42. Åter gick han bort annan gång, och bad, sägandes: Min Fader, om det är icke möjligt att denne kalken går ifrå mig, med mindre jag dricker honom, så ske din vilje.

43. Så kom han, och fann dem åter sofvande; ty deras ögon voro tung.

44. Och han lät då blifva dem, och gick åter bort, och bad tredje gången, sägandes samma orden.

45. Då kom han till sina Lärjungar, och sade till dem: Ja, sofver nu, och hvilat eder; si, stunden är kommen, och menniskones Son skall antvaras i syndares händer.

46. Står upp, och låter oss gå; si, den är här, som mig förråder.

47. Och vid han än talade, si, då kom Judas, en af de tolf, och med honom en stor skare, med svärd och med stafrar, utsände af de öfversta Presterna, och af de äldsta i folket.

48. Men den, som förrådde honom, hade gifvit dem ett tecken, sägandes: Hvilken jag kysser, den äret; tager honom.

49. Då steg han hastigt fram till Jesum, och sade: Hel Rabbi; och kysste honom.

50. Då sade Jesus till honom: Min vän, hvarefter kommer du? Då stego de fram, och båro händer på Jesum, och grepo honom.

51. Och si, en af dem, som voro med Jesu, räckte ut handena, drog ut sitt svärd, och slog dens öfversta Prestens tjänare, och afhögg hans öra.

52. Då sade Jesus till honom: Stick ditt svärd i sitt rum; ty alle de som taga till svärd, de skola förgås med svärd.

53. Eller menar du, jag kunde icke bedja min Fader, att han skickade till mig mer än tolf legioner Änglar?

54. Huru blefve då Skriften fullkomnad, att så ske skall?

55. I samma stundene sade Jesus till skaran: Lika som till en röfware ären I utgångne, med svärd och stafrar, till att taga fatt på mig; hvar dag hafver jag sutit när eder i templet, lärandes, och I hafven icke gripit mig.

56. Men detta är allt skedt, på det Propheternas skrifter skulle fullkomnas. Då öfvergåfvo alle Lärjungarna honom, och flydde.

57. Men de, som hade gripit Jesum, ledde honom till den öfversta Presten Caiphas, der de Skriftlärde och de äldste församlade voro.

58. Men Petrus följde honom långt efter, intill den öfversta Prestens palats; och gick in, och satte sig när tjänarena, på det han skulle se ändan.

59. Men de öfverste Presterne, och de äldste, och hela Rådet, sökte falskt vittnesbörd emot Jesum, att de måtte dräpa honom; och funno intet.

60. Och ändock mång falsk vittne kommo fram, funno de likväl intet. På det sista kommo tu falsk vittne;

61. Och sade: Denne hafver sagt: Jag kan bryta ned Guds tempel, och bygga det upp i tre dagar.

62. Och den öfverste Presten stod upp, och sade till honom: Svarar du intet till det som desse vittna emot dig?

63. Men Jesus tigde. Och den öfverste Presten svarade, och sade till honom: Jag besvär dig vid lefvandes Gud, att du säger oss, om du äst Christus, Guds Son.

64. Sade Jesus till honom: Du sade det. Dock säger jag eder: Härefter skolen I få se menniskones Son sitta på kraftenes högsta hand, och komma i himmelens sky.

65. Då ref den öfverste Presten sin kläder sönder, och sade: Han hafver förhädat Gud; hvad görs oss nu mer vittne behof? Si, nu hörden I hans hädelse.

66. Hvad synes eder? Då svarade de, och sade: Han är saker till döden.

67. Då spottade de i hans ansigte, och slogo honom med näfvarna; somlige kindpustade honom;

68. Och sade: Spå oss, Christe, hvilken är den som dig slog.

69. Men Petrus satt utanföre i palatset; och der kom till honom en tjensteqvinna, och sade: Du vast ock med Jesu af Galileen.

70. Men han nekade för allom, och sade: Jag vet icke hvad du säger.

71. Och när han gick ut genom dörrena, såg honom en annor (*tjensteqvinna*), och sade till dem som der voro: Denne var ock med Jesu Nazareno.

72. Åter nekade han, och svor: Jag känner icke mannen.

73. Och litet efter stego de fram, som der stodo, och sade till Petrum: Visserliga äst du ock en af dem; ty ditt tungomål röjer dig.

74. Då begynte han förbanna sig, och svärja, att han kände icke mannen. Och straxt gol hanen.

75. Då kom Petrus ihåg Jesu ord, som han hade sagt honom: Förr än hanen gal, skall du neka mig tre resor; och gick ut, och gret bitterliga.

27. CAPITLET

Judas hängd. Christi dom, krona, kors, död, begrafning.

1. Men om morgonen höllo alle öfverste Presterna, och de äldste i folket, råd emot Jesum, att de måtte dräpa honom.

2. Och ledde honom bundnan, och öfverantvarden landshöfdinganom Pontio Pilato.

3. När Judas, som honom förrådde, såg att han var dömd, ångrade det honom, och bar igen de tretio silfpenningar till de öfversta Presterna, och till de äldsta;

4. Och sade: Jag hafver illa gjort, att jag hafver förrådt menlöst blod. Då sade de: Hvad kommer det oss vid? Der må du se dig om.

5. Och han kastade silfpenningarna i templet, och gick sin väg; och gick bort, och hängde sig sjelf.

6. Men de öfverste Presterna togo silfpenningarna, och sade: Man må icke kasta dem i offerkistona; ty det är blods vörd.

7. Och när de hade hållit råd, köpte de dermed en krukomakares åker, till främmandes begrafning;

8. Af hvilko den platsen heter Blodplats, intill denna dag.

9. Då vardt fullkomnad det som sagdt var genom Jeremias Propheten, som sade: Och de hafva tagit tretio silfpenningar, der den sålde med betalad vardt, hvilken de köpte af Israels barn.

10. Och de hafva dem gifvit för en krukomakares åker, som Herren mig befallt hade.

11. Och Jesus stod för landshöfdinganom; och landshöfdingen frågade honom, och sade: Äst du Judarnas Konung? Då sade Jesus till honom: Du säger det.

12. Och när han anklagades af de öfversta Presterna, och af de äldsta, svarade han intet.

13. Då sade Pilatus till honom: Hörer du icke, huru mycket de betyga emot dig?

14. Och han svarade honom icke till ett ord, så att landshöfdingen förundrade sig storliga.

15. Men om högtidsdagen plägade landshöfdingen gifva folkena en fånga lös, hvilken som de begärade.

16. Och hade han på den tid en beryktad fånga, som het Barabbas.

17. Och när de voro församlade, sade Pilatus till dem: Hvilken viljen I att jag skall gifva eder lös, Barabbam, eller Jesum, som kallas Christus?

18. Ty han visste, att de hade öfverantvardat honom för afunds skull.

19. Och när han satt på domstolen, sände hans hustru till honom, och lät säga honom: Befatta dig intet med denna rättfärdiga mannen; jag hafver mycket lidit i dag i sömnen för hans skull.

20. Men de öfverste Presterna, och de äldste, gåfvo folkena in, att de skulle begära Barabbam, och förgöra Jesum.

21. Då svarade landshöfdingen, och sade till dem: Hvilken af dessa två viljen I att jag skall gifva eder lös? De sade: Barabbam.

22. Då sade Pilatus till dem: Hvad skall jag då göra af Jesu, som kallas Christus? Sade de till honom alle: Låt korsfästa honom.

23. Då sade landshöfdingen: Hvad hafver han dock illa gjort? Då skriade de ännu mer, och sade: Låt korsfästa honom.

24. Men när Pilatus såg, att han kunde intet skaffa, utan sorlet blef ju mer, tog han vatten, och tvädde sina händer för folkena, och sade: Oskyldig är jag i denna rättfärdiga mansens blod; I mågen se eder der om.

25. Då svarade allt folket, och sade: Hans blod komme öfver oss, och öfver vår barn.

26. Då gaf han dem Barabbam lös; men Jesum lät han hudflänga, och öfverantvardade honom, att han skulle korsfästas.

27. Då togo landshöfdingens krigsknektar Jesum till sig, in på Rådhuset, och församlade hela skaran till honom;

28. Och afklädde honom, och klädde på honom en purpurmantel;

29. Och vredo samman ena törnekrono, och satte på hans hufvud, och fingo honom en rö i sina högra hand, och böjde knä för honom, och begabbade honom, och sade: Hel Judarnas Konung.

30. Och de spottade på honom, och togo rön, och slogo dermed hans hufvud.

31. Och när de hade begabbat honom klädde de mantelen af honom, och klädde på honom hans kläder, och ledde honom bort, till att korsfästas.

32. Och när de gingo ut, funno de en man af Cyrene, som het Simon; honom tvingade de till att han skulle bära hans kors.

33. Och då de kommo till det rummet, som kallas Golgatha, det är, till hufvudskallplatsen,

34. Gåfvo de honom ättiko dricka, blandad med galla; och när han smakade det, ville han icke drickat.

35. Men sedan de hade korsfäst honom, bytte de hans kläder, och kastade lott derom; på det fullbordas skulle det som sagdt var genom Propheten: De hafva bytt min kläder emellan sig, och på min klädnad hafva de kastat lott.

36. Och de såto der, och togo vara på honom.

37. Och de satte hans sak, skrifven öfver hans hufvud: Denne är Jesus, Judarnas Konung.

38. Och då vordo två röfvere korsfäste med honom, den ene på den högra sidon, och den andre på den venstra.

39. Men de, som gingo der fram, hädde honom, och riste sin hufvud;

40. Och sade: Du, som bryter ned Guds tempel, och bygger det i tre dagar upp, hjälp dig sjelf; äst du Guds Son, så stig ned af korset.

41. Sammaledes ock de öfverste Presterna, med de Skriftlärda och de äldsta, begabbade honom och sade:

42. Andra hafver han hulpit, sig sjelf kan han icke hjelpa; är han Israels Konung, så stige nu ned af korset, och vi vilje tro honom.

43. Han hafver tröst på Gud; han frälse nu honom, om han är något om honom; ty han hafver sagt: Jag är Guds Son.

44. Det samma kastade ock röfvarena honom före, som med honom korsfäste voro.

45. Och ifrå sjetten timman vardt ett mörker öfver hela landet, intill nionde timman.

46. Och vid den nionde timman ropade Jesus med höga röst, och sade: Eli, Eli, Lama Sabachthani? det är: Min Gud, min Gud, hvi hafver du öfvergifvit mig?

47. Men någre, som der stodo, när de det hörde, sade de: Han åkallar Elias.

48. Och straxt lopp en af dem, och tog en svamp, och fyllde honom med ättiko, och satte den på en rö, och gaf honom dricka.

49. Men de andre sade: Håll, låt se om Elias kommer, och hjälper honom.

50. Åter ropade Jesus med höga röst, och gaf upp andan.

51. Och si, förlåten i templet remnade i tu stycker, ifrå ofvan och ned igenom; och jorden skalf, och hällebergen remnade.

52. Och grafvarna öppnades; och mång de heligas lekamen, som sofvit hade, stodo upp;

53. Och gingo ut af sina grafvar, efter hans uppståndelse, och kommo i den heliga staden, och uppenbarades mångom.

54. Men höfvitsmannen, och de som med honom voro, och vaktade på Jesum, när de sågo jordbäfningen, och de ting som skedde, räddes de svårliga, och sade: Visserliga var denne Guds Son.

55. Och der voro många qvinnor, stådande långt ifrå, och sågo uppå, de som hade följt Jesum af Galileen, och tjent honom.

56. Ibland hvilka var Maria Magdalena, och Maria, Jacobi och Jose moder, och Zebedei söners moder.

57. Men om aftonen kom en rik man af Arimathia, benämnd Joseph, hvilken ock var Jesu Lärjunge.

58. Han gick till Pilatum, och beddes Jesu lekamen; då böd Pilatus, att han skulle varda honom gifven.

59. Och när Joseph hade tagit lekamen, svepte han honom i ett rent linkläde;

60. Och lade honom i sina nya graf, som han uthuggit hade uti ett hälleberg; och välte en stor sten för dörren åt grafven, och gick sina färde.

61. Då voro der Maria Magdalena, och den andra Maria, sittande emot grafvena.

62. Dagen efter tillredelsedagen kommo tillsamman de öfverste Presterna, och de Phariseer, inför Pilatus;

63. Och sade: Herre, oss kommer ihåg, att den förföraren sade, när han än lefde: Efter tre dagar vill jag stå upp.

64. Bjud fördensku, att man förvarar grafvena, intill tredje dagen, att hans Lärjungar icke komma, och stjåla honom bort, och säga folkena: Han är uppstånden ifrå de döda; och blifver så den sista villan värre än den första.

65. Då sade Pilatus till dem: Der hafven I vaktena; går och förvarer, som I kunnen.

66. Då gingo de bort, och förvarade grafvena med väktare, och beseglade stenen.

28. CAPITLET

Christi uppstånd. Vaken bestucken. Döpa befallt.

1. Om Sabbathsaftonen, i gryningen på första Sabbathen, kom Maria Magdalena, och den andra Maria, till att bese grafvena.
2. Och si, det vardt en stor jordbäfning; ty Herrans Ängel steg ned af himmelen, och gick fram, och välte stenen ifrå dörren, och satte sig på honom;
3. Och han var påseendes som en ljungeld, och hans kläde hvit som en snö.
4. Och väktarena blefvo förskräckte af räddhåga, och vordo som de hade varit döde.
5. Men Ängelen svarade, och sade till kvinnorna: Rädens icke; ty jag vet, att I söken Jesum, som var korsfäster.
6. Han är icke här; han är uppstånden, som han sagt hade; kommer, och ser rummet, der Herren var lagder uti.
7. Och går snart, och säger hans Lärjungom, att han är uppstånden ifrå de döda; och si, han skall gå fram för eder uti Galileen; der skolen I se honom; si, jag hafver sagt eder det.
8. Och de gingo snarliga ifrå grafvene, med räddhåga och stor glädje, löpande, till att kungörat hans Lärjungom.
9. Och vid de gingo, till att kungörat hans Lärjungom, si då mötte Jesus dem, och sade: Hel eder. Då gingo de fram, och togo på hans fötter, och tillbådo honom.
10. Då sade Jesus till dem: Rädens icke; går, och kungörer det mina bröder, att de gå till Galileen; der skola de få se mig.
11. När de gingo bort, si, någre af väktarena komma i staden, och kungjorde dem öfverste Prestomen allt det som skedt var.
12. Och de församlade sig med de äldsta, och rådgjorde; och gáfvo krigsknektarna en stor summo penningar;
13. Och sade: Säger, hans Lärjungar kommo om natten, och stulo honom bort, medan vi sofvo.

14. Och om det kommer för landshöfdingan, vilje vi stilla honom, och begå det så, att I skolen vara utan fara.
15. Och de togo penningarna, och gjorde som de voro lärde. Och detta talet är beryktadt ibland Judarna, intill denna dag.
16. Men de ellofva Lärjungarna gingo till Galileen, upp på ett berg, som Jesus hade dem förelagt.
17. Och när de sågo honom, tillbådo de honom; men somlige tviflade.
18. Och Jesus gick fram, och talade med dem, och sade: Mig är gifven all magt i himmelen, och på jordene.
19. Går fördenskull ut, och lärer all folk; och döper dem, i Namn Faders, och Sons, och dens Helga Andas.
20. Och lärer dem hålla allt det jag hafver eder befallt; och si, jag är när eder alla dagar, intill verldenes ända.

MARCI EVANGELIUM

1. CAPITLET

Jesus döpt, frestad, predikar, kallar Lärjungar, helar kränka.

1. Detta är begynnelsen af Jesu Christi, Guds Sons, Evangelio;
2. Såsom skrifvet är i Propheterna: Si, jag sänder min Ängel framför ditt ansigte, hvilken bereda skall din väg för dig;
3. Ens ropandes röst är i öknene: Bereder Herrans väg; görer hans stigar rätta.
4. Johannes var i öknene, döpte, och predikade bättringenes döpelse, till syndernas förlåtelse.
5. Och till honom gingo ut hela Judiska landet, och de utaf Jerusalem; och läto sig alle döpa af honom i Jordans flod, och bekände sina synder.
6. Och Johannes var klädd med camelahår, och med en lädergjording om sina länder; och åt gräshoppor och vildhannog;
7. Och predikade, och sade: En kommer efter mig, som starkare är än jag, hvilens skotvänger jag icke värdig är att nederfalla och upplösa.
8. Jag döper eder med vatten; men han skall döpa eder med dem Helga Anda.
9. Och det begaf sig i de dagar, att Jesus kom utaf Galileen ifrå Nazareth, och lät sig döpa af Johanne i Jordan.
10. Och straxt steg han upp utu vattnet, och såg himlarna öppnas, och Andan, såsom en dufvo, nederkomma öfver honom.
11. Och en röst kom af himmelen: Du äst min käre Son, i hvilkom mig väl behagar.
12. Och Anden dref honom straxt uti öknena;
13. Och han var i öknene i fyratio dagar, och frestades af Satana; och var med vilddjuren; och Änglarna tjente honom.
14. Men sedan Johannes vardt fången, kom Jesus uti Galileen, och predikade Evangelium om Guds rike,
15. Sägandes: Tiden är fullkomnad, och Guds rike är för handene; bättrer eder, och tror Evangelio.
16. När han gick utmed det Galileiska hafvet, såg han Simon, och Andream, hans broder, kasta sin nät i hafvet; ty de voro fiskare.
17. Och Jesus sade till dem: Följer mig, och jag vill göra eder till menniskofiskare.
18. Straxt gåfvo de sin nät öfver, och följde honom.
19. Och då han gick dädan litet fram bättrer, såg han Jacobum, Zebedei son, och Johannem, hans broder, att de i båtenom byggde sin nät.
20. Och straxt kallade han dem; då öfvergåfvo de sin fader, Zebedeum, uti båten, med legodrängarna, och följde honom.
21. Och de gingo till Capernaum; och straxt, om Sabbatherna, gick han in i Synagogon och lärde.
22. Och de förundrade storliga på hans lärdom; förty han lärde vädeliga, och icke såsom de Skriftlärde.
23. Och i deras Synagogo var en menniska besatt med den orene andan; och han ropade,
24. Och sade: Ack! hvad hafve vi med dig beställa, Jesu Nazarene? Äst du kommen till att förderfva oss? Jag vet ho du äst, nämligen den Guds Helige.
25. Och Jesus näpste honom, sägandes: Tig, och gack ut af menniskone.
26. Då ref den orene anden honom, och ropade högt, och for ut af honom.
27. Och alle förundrade sig svårliga, så att de sporde hvarannan till, och sade: Hvad är detta? Hvad ny lärdom är detta? Ty han bjuder de orene andar med väldighet, och de lyda honom.

28. Och hans rykte gick straxt allt omkring i Galilee gränsor.
 29. Och de gingo straxt utu Synagogen, och kommo uti Simons och Andree hus, med Jacobo och Johanne.
 30. Och Simons svära låg sjuk i skälfov; och straxt sade de honom om henne.
 31. Då gick han till och reste henne upp, och tog henne vid handena; och i det samma öfvergaf skälfvosjukan henne, och hon gick sedan och tjente dem.
 32. Om aftonen, då solen nedergången var, hade de till honom allahanda sjuka, och dem som qvaldes af djeflar;
 33. Och hele staden var församlad för dörrena.
 34. Och han gjorde många helbregda, som kranke voro af allahanda sjukdom; och dref ut många djeflar, och tillstadde icke djeflarna tala; ty de kände honom.
 35. Och om morgonen, ganska bittida för dag, stod han upp och gick ut; och Jesus gick bort uti ett öde rum, och der bad han.
 36. Och Simon kom efter farandes, och de med honom voro.
 37. Och då de funno honom, sade de till honom: Alle söka dig.
 38. Sade han dem: Låt oss gå uti nästa städerna, att jag ock der predikar; ty fördenskull är jag kommen.
 39. Och han predikade i deras Synagogor, öfver hela Galileen, och utdref djeflar.
 40. Och till honom kom en spitelsk man, och bad honom, föll på knä för honom, och sade till honom: Vill du, så kan du göra mig ren.
 41. Då varkunnade sig Jesus öfver honom, och uträckte sina hand, och tog uppå honom, och sade: Jag vill, var ren.
 42. Och när han det sagt hade, gick straxt spitelskan af honom, och han vardt ren.
 43. Och Jesus hotade honom, och sänden straxt ifrå sig;

44. Och sade honom: Se till, att du säger ingom detta; utan gack bort, och visa dig Prestenom, och offra, för din rening, det Mose budit hafver, till ett vittnesbörd öfver dem.
 45. Men då han utgången var, begynte han förkunna mycket, och berykta det som skedt var; så att han icke nu mer kunde uppenbarliga gå in uti staden, utan blef ute i öde rum; och de kommo till honom af alla ändar.

2. CAPITLET

En borttagen. Matheus. Fastos, nöds lag.

1. Och efter några dagar gick han åter in i Capernaum; och det spordes, att han var i huset.
2. Och straxt församlades der många, så att de icke rum hade, icke heller utanför dörrene; och han hade tal för dem.
3. Och de hade fram för honom en borttagnan, den der framburen var af fyra.
4. Och då de icke kunde komma till honom, för folkets skull, refvo de taket på huset, der han var; och gjorde ett hål på taket, och med tåg släppte neder sängena, der den borttagne uti låg.
5. När Jesus såg deras tro, sade han till den borttagna: Min son, dina synder vare dig förlåtna.
6. Så voro der någre utaf de Skriftlärde sittande, som tänkte i sin hjerta:
7. Hvi talar denne sådana hädelse? Ho kan förlåta synder, utan allena Gud?
8. Och straxt Jesus förnam det i sinom anda, att de sådant tänkte vid sig sjelfva, sade han till dem: Hvi tänken I sådant i edor hjerta?
9. Hvilket är lättare säga till den borttagna: Dina synder vare dig förlåtna; eller säga: Statt upp, och tag dina säng och gack?
10. Men på det I skolen veta, att menniskones Son hafver magt på jordene förlåta synder, sade han till den borttagna:
11. Dig säger jag: Statt upp; tag dina säng, och gack i ditt hus.
12. Och straxt stod han upp, tog sina säng, och gick ut i allas deras åsyn; så att alle undrade storliga, och prisade Gud, sägande: Sådant såge vi aldrig.
13. Och han gick åter ut till hafvet; och allt folket kom till honom, och han lärde dem.
14. Och då Jesus gick der fram, såg han Levi, Alpei son, sittandes vid tullen, och sade till honom: Följ mig. Och han stod upp, och följde honom.

15. Och det begaf sig, då han satt till bords i hans hus, såto ock desslikes många Publicaner och syndare till bords med Jesu och hans Lärjungar; ty de voro många, som hade följt honom.
16. Och då de Skriftlärde och Phariseer sågo, att han åt med de Publicaner och syndare, sade de till hans Lärjungar: Hvi äter och dricker han med Publicaner och syndare?
17. När Jesus det hörde, sade han till dem: De der helbregda äro, behöfva icke läkare, utan de som kranke äro; jag är icke kommen till att kalla de rättfärdiga, utan syndare, till bättring.
18. Och Johannis lärjungar och de Phariseers fastade mycket; och de kommo, och sade till honom: Hvi fasta Johannis lärjungar och de Phariseers, och dine Lärjungar fasta intet?
19. Sade Jesus till dem: Bröllopsfolket, kunna de fasta, så länge brudgummen är med dem? Så länge de hafva brudgummen när sig, kunna de icke fasta.
20. Men de dagar skola komma, att brudgummen skall varda ifrå dem tagen; och då skola de fasta i de dagar.
21. Och ingen sömmar en klut af nytt kläde på gammalt kläde; förty han rifver dock det nya stycket ifrå det gamla, och hålet varder värre.
22. Och ingen låter nytt vin i gamla flaskor; annars slår det nya vinet flaskorna sönder, och vinet spilles ut, och flaskorna förderfvas; utan nytt vin skall man låta i nya flaskor.
23. Och det begaf sig, att han på Sabbathen gick genom säd; och hans Lärjungar begynte, vid de gingo, taga af axen.
24. Och de Phariseer sade till honom: Si, hvi göra de om Sabbathen det som icke lofligit är?
25. Då sade han till dem: Hafven I aldrig läsit, hvad David gjorde, då honom omträngde, och var hungrig, han och de der med honom voro?

26. Huru han gick in i Guds hus, under den öfversta Presten Abjathar, och åt skådobröden, hvilka ingom voro loflige äta, utan Prestomen; och gaf desslikes dem som med honom voro.

27. Och han sade till dem: Sabbathen är gjord för människones skull, och icke människan för Sabbathens skull.

28. Så är nu människones Son en Herre, desslikes ock öfver Sabbathen.

3. CAPITLET

Vissnad hand. Jesus flyr. De tolfte väljas. Synd emot den Heliga Andä. Christi bröder.

1. Och han gick åter in uti Synagogan; och der var en man, som hade ena bortvissnada hand.

2. Och de vaktade på honom, om han ock skulle bota honom om Sabbathen; på det att de skulle få anklaga honom.

3. Då sade han till mannen, som den vissna handen hade: Gack hitfram.

4. Och sade till dem: Hvilketdera är lofligit, göra väl om Sabbathen, eller göra illa; hjälpa lifvet, eller dräpa? Då tigde de.

5. Då såg han uppå dem med vrede, och förömkade sig öfver deras hjertas blindhet, och sade till mannen: Räck ut dina hand; och han räckte henne ut; och handen vardt honom färdig igen, såsom den andra.

6. Men de Phariseer gingo ut, och höllo straxt råd med de Herodianer, emot honom, huru de kunde förgöra honom.

7. Men Jesus, med sina Lärjungar, gick afsides bort till hafvet; och honom följde ett stort tal folk, utaf Galileen, och utaf Judeen;

8. Och utaf Jerusalem, och utaf Idumeen, och utaf hinsidon Jordan och de der bodde vid Tyrus och Sidon, en ganska stor hop folk, som kommo till honom, när de hörde af hans gerningar.

9. Och sade han till sina Lärjungar, att de skulle fly honom en båt, för folkets skull, att de icke skulle tränga honom.

10. Förty han gjorde många helbregda, så att de öfverföllu honom, och ville taga på honom, så många som några plågo hade.

11. Och de orene andar, när de sågo honom, föllu de neder för honom, och ropade, sägande: Du äst Guds Son.

12. Och han hotade dem hårdeliga, att de icke skulle uppenbara honom.

13. Och han steg upp på ett berg, och kallade till sig hvilka han ville; och de kommo till honom.

14. Och då skickade han tolf, att de skulle vara med honom, och att han skulle utsända dem till att predika;
15. Och att de skulle hafva magt till att bota sjukdomar och utdrifva djeflar.
16. Och gaf Simon det namnet Petrus;
17. Och Jacobus, Zebedei son, Johannes, Jacobs broder, och nämnde dem Boanerges, det är sagdt: Tordönsbarn;
18. Och Andreas och Philippus, och Bartholomeus, och Mattheus, och Thomas, och Jacobus, Alpei son, och Thaddeus, och Simon Cananeus;
19. Och Judas Ischarioth, den honom ock förrådde.
20. Och de kommo i huset; och folket församlade sig åter, så att de icke tid hade till att äta.
21. Och när de detta hörde, som honom åkomne voro, gingo de ut, och ville taga fatt på honom, och sade: Han kommer ifrå sig.
22. Men de Skriftlärde, som af Jerusalem nederkomne voro, sade: Han hafver Beelzebub, och med den öfversta djefvulen drifver han djeflar ut.
23. Då kallade han dem till sig, och sade till dem i liknelser: Huru kan en Satan den andra utdrifva?
24. Och om ett rike söndradt varder emot sig sjelft, då kan det riket icke stå;
25. Och der ett hus är söndradt emot sig sjelft, det huset kan icke blifva ståndandes.
26. Sätter nu Satan sig upp emot sig sjelf, och är söndrad, då kan han icke blifva beståndandes, utan det är då ute med honom.
27. Ingen kan infalla uti en starks hus, och taga hans hustyg bort, utan han först binder den starka; och så skinnar han hans hus.
28. Sannerliga säger jag eder: Alla synder varda menniskors barnom förlåtna; ock försmädelse, dermed de försmäda;
29. Men den der försmäder den Heliga Anda, han hafver ingen förlåtelse i evig tid, utan blifver saker till evig fördömdelse.
30. Ty de sade: Han hafver den orena andan.
31. Och då kommo hans bröder och hans moder, och stodo ute, och sände några till honom, som honom utkalla skulle.
32. Och folket satt när honom, och de sade till honom: Si, din moder och dine bröder äro derute, och söka efter dig.
33. Han svarade dem, och sade: Ho är min moder och mine bröder?
34. Och då han omkringsett hade på Lärjungarna, som der kringom honom såto, sade han: Si, min moder och mine bröder.
35. Ty den som gör Guds vilja, han är min broder, och min syster, och min moder.

4. CAPITLET

Liknelser om Guds ord och rikes art. Hafvet stilladt.

1. Och han begynte åter lära vid hafvet; och till honom församlades mycket folk, så att han måste stiga uti ett skepp, och satt der på hafvet; och allt folket blef på landet vid hafvet.
2. Och han lärde dem mycket genom liknelser; och sade till dem uti sin predikan:
3. Hörer till: Si, en sädesman gick ut till att så.
4. Och hände sig, vid han sådde, föll somt vid vägen; och foglarna under himmelen kommo, och åto det upp.
5. Men somt föll på stenören, der icke mycken jord var; och det gick straxt upp, ty der var icke djup jord.
6. Men då solen gick upp, förvissnade det; och efter det var icke väl berotadt, förtorkades det.
7. Och somt föll i törne; och törnen växte upp, och förqvafde det; och det bar ingen frukt.
8. Och somt föll i goda jord, och det bar frukt, som uppgick, och växte; ett bar tretiofaldt, och ett sextiofaldt, och ett hundradefaldt.
9. Och han sade till dem: Den der öron hafver till att höra, han höre.
10. Då han nu allena var, sporde de, som med honom voro med de tolf, honom till om den liknelsen.
11. Och han sade till dem: Eder är gifvet att veta Guds rikes hemlighet; men dem der utantill äro sker all ting genom liknelser;
12. På det de skola med seende ögon se, och dock icke förnimmat; och med hörande öron höra, och dock icke förståt; på det de sig icke ens skola omvända, och synderna dem förlåtna varda.
13. Och han sade till dem: Förstå I icke denna liknelsen? Huru viljen I då förstå alla liknelser?
14. Sädesmannen sår ordet.

15. Men desse äro de som vid vägen äro, der ordet sådt varder; och de hafva det hört, straxt kommer Satan, och tager bort ordet, som sådt var i deras hjertan.
16. Alltså äro ock de som på stenören sådde äro; då de hafva hört ordet, anamma de det straxt med fröjd;
17. Och de hafva inga rötter i sig, utan stå till en tid; då någor bedräfvelse kommer uppå, eller förföljelse, för ordets skull, straxt förargas de.
18. Och desse äro de som i törne sådde äro; de der höra ordet;
19. Och denna verldenes omsorger, och de bedrägelige rikedomar, och mycken annor begärelse, gå derin, och förqväfvä ordet, och det varder ofruktamt.
20. Och desse äro de som uti goda jord sådde äro; de der ordet höra, och anammat, och bära frukt, somt tretiofaldt, och somt sextiofaldt, och somt hundradefaldt.
21. Och han sade till dem: Icke varder ett ljus upptändt fördenskull, att man skall sätta det under ena skäppo, eller under bordet? Sker det icke fördenskull, att det skall uppsättas på ljusastakan?
22. Ty intet är fördoldt, som icke uppenbaras skall; ej heller hemligt, som icke skall uppkomma.
23. Den der öron hafver till att höra, han höre.
24. Och han sade till dem: Ser till, hvad I hören: Med hvad mått I mälen, der skola andra mäla eder med; och eder varder ändå tillgifvet, I som hören detta.
25. Ty den der hafver, honom varder gifvet; och den der icke hafver, af honom skall ock taget varda det han hafver.
26. Och han sade: Så är Guds rike, som en man kastar ena säd i jordena;
27. Och sofver, och står upp, natt och dag; och säden går upp, och växer, så att han der intet af vet.
28. Ty jorden bär utaf sig sjelf, först brodd, sedan ax, sedan fullbordadt hvete i axena.

29. När nu frukten mogen är, straxt brukar han lian; ty skördetiden är för handen.
 30. Och han sade: Vid hvem skole vi likna Guds rike? Och med hvad liknelse skole vi beteckna det?
 31. Det är såsom ett senapskorn, hvilket, då det sådt varder i jordena, är det mindre än all annor frö på jordene;
 32. Och då det sådt är, går det upp, och varder större än all annor krydder, och får stora grenar, så att foglarna under himmelen måga bo under dess skugga.
 33. Och med mång sådana liknelser sade han dem ordet, efter som de förmådde hörat;
 34. Och utan liknelse talade han intet till dem; men Lärjungomen uttydde han all ting afsides.
 35. Och den samma dagen, då aftonen vardt, sade han till dem: Låt oss fara utöfver, på den andra stranden.
 36. Så låto de folket gå, och togo honom, med skeppet der han redo uti var; voro ock desslikes någor annor skepp med honom.
 37. Och der uppväxte en stor storm, och vågen slog in i skeppet, så att det förfylldes.
 38. Och han sof bak i skeppet på ett hyende; då väckte de honom upp, och sade till honom: Mästar, sköter du intet derom, att vi förgås?
 39. Och då han uppväckt var, näpste han vädret, och sade till hafvet: Tig, och var stilla. Och vädret saktade sig, och vardt ett stort lugn.
 40. Och han sade till dem: Hvarföre ären I så rädde? Huru kommer det till, att I icke hafven trona?
 41. Och de vordo ganska förskräckte, och sade emellan sig: Ho är denne? Ty vädret och hafvet äro honom lydiga.

5. CAPITLET

Man och svin besatte. Blodgång stillad. Jairi dotter.

1. Så kommo de öfver hafvet, in i de Gadareners ängd.
 2. Och straxt han steg utu skeppet, lopp emot honom, utu grifter, en man besatt med den orene andan;
 3. Den der plögade bo uti grifter; och ingen kunde honom binda med kedjor.
 4. Förty han hade många resor varit bunden med fjettrar och kedjor; och kedjorna voro sletna af honom, och fjettrarna sönderslagne; och ingen kunde spåka honom.
 5. Och han var alltid, dag och natt, på bergen, och i grifterna, ropade och slog sig sjelf med stenar.
 6. Då han nu såg Jesum fjerran ifrå sig, lopp han till, och föll neder för honom.
 7. Och ropade med höga röst, och sade: Hvad hafver jag med dig göra, Jesu, den högstas Guds Son? Jag besvär dig vid Gud, att du icke qvål mig.
 8. Då sade han till honom: Far ut af menniskone, du orene ande.
 9. Och sporde han honom: Hvad är ditt namn? Svarade han och sade: Legio är mitt namn; förty vi äre många.
 10. Och han bad honom storliga, att han icke skulle drifva honom bort utu den ängden.
 11. Och der var vid bergen en stor svinahjord, den der gick och födde sig;
 12. Och djeflarna bådo honom alle, sägande: Sänd oss i svinen, att vi må fara in uti dem.
 13. Och Jesus tillstadde dem det straxt. Och de orene andar drogo straxt ut, och foro in uti svinen; och hjorden brådstörte sig i hafvet; och de voro vid tutusend, och vordo fördränkte i hafvet.
 14. Men de, som skötte svinen, flydde och förkunnade det in i staden, och på bygdene; och de gingo ut till att se hvad skedt var;

15. Och kommo till Jesum, och sågo honom, som hade besatt varit, och haft legionen, sittandes kläddan, och vid sin skäl; och vordo förfärade.

16. Och de som det sett hade, förtäljde dem hvad den besatta vederfaret var, och om svinen.

17. Och de begynte bedja honom, att han skulle draga utu deras ängd.

18. Och då han var stigen till skepps, bad honom den som hade besatt varit, att han måtte vara när honom.

19. Men Jesus tillstodde det icke, utan sade till honom: Gack dina färde uti ditt hus till dina, och förkunna dem, huru stor ting Herren hafver gjort med dig, och hafver miskundat sig öfver dig.

20. Och han gick sina färde, och begynte förkunna uti de tio städer, huru stor ting Jesus med honom gjort hade. Och alle förundrade sig.

21. Och då Jesus var öfverfaren igen med skeppet, församlades till honom mycket folk; och var vid hafvet.

22. Och si, der kom en af Synagogones öfverstar, benämnd Jairus; och då han fick se honom, föll han ned för hans fötter;

23. Och bad honom storliga, och sade: Min dotter är i sitt yttersta; jag beder dig, att du kommer, och lägger händer på henne, att hon måtte vederfås, och lefva.

24. Och han gick med honom; och honom följde mycket folk, och de trängde honom.

25. Och der var en qvinna, som hade haft blodgång i tolf år.

26. Och hade mycket lidit af mångom läkarom, och förtärt dermed allt sitt, och hade dock ingen hjälp förnummit; utan det vardt heldre värre med henne.

27. Då hon hörde om Jesu, kom hon ibland folket bakefter, och tog på hans kläder;

28. Ty hon sade: Kunde jag åtminstone taga på hans kläder, då vorde jag helbregda.

29. Och straxt förtorkades hennes blods källa; och hon kände det i kroppen, att hon botad var utaf den plågon.

30. Och Jesus kändet straxt i sig sjelf, att kraft utgången var af honom; och vände sig om ibland folket, och sade: Ho kom vid min kläder?

31. Och hans Lärjungar sade till honom: Ser du icke, folket tränger dig på alla sidor, och du säger: Ho kom vid mig?

32. Och han såg omkring efter henne, som det gjort hade.

33. Men qvinnan fruktade och bäfvade; ty hon visste, hvad med henne skedt var; och kom, och föll neder för honom, och sade honom alla sanningena.

34. Då sade han till henne: Dotter, din tro hafver gjort dig helbregda; gack med frid, och var helbregda af dine plågo.

35. Vid han ännu talade, kommo någre ifrå Synagogones öfversta, och sade: Din dotter är död; hvi gör du Mästaren yttermera omak?

36. Men straxt Jesus hörde talet, som sades, sade han till Synagogones öfversta: Fruka dig intet; allenast tro.

37. Och han tillstodde icke, att honom någor följa skulle, förutan Petrus och Jacobus, och Johannes, Jacobi broder.

38. Och så kom han i Synagogones öfverstas hus, och fick se sorlet, och dem som mycket sörjde och greto.

39. Och han gick in, och sade till dem: Hvad sorlen I, och gråten? Pigan är icke död; men hon sofver.

40. Och de gjorde gäck af honom. Då dref han alla ut, och tog med sig pigones fader och moder, och dem som med honom voro, och gick in der pigan låg.

41. Och fattade pigona vid handena, sägande till henne: Talitha kumi; det uttydes: Piga, jag säger dig, ståt upp.

42. Och straxt stod pigan upp, och gick; och hon var vid tolf år gammal. Och de vordo öfvermåttan förskräckte.

43. Och han förböd dem strängeliga, att ingen skulle det veta; och böd gifva henne äta.

6. CAPITLET

*Jesus föraktas. De tolf utsändas. Johannes dräpes.
Femtusen män spisas. Jesus går på vatten.*

1. Och han gick ut dädan, och kom in uti sitt fädernesland; och hans Lärjungar följde honom.
2. Och när Sabbathen kom, begynte han lära i Synagogan; och många, som det hörde, förundrade sig storliga, sägande: Hvadan kommer honom detta? Och hvad visdom är denne, som honom gifven är, och sådana krafter, som ske igenom hans händer?
3. Är icke denne den timbermannen, Marie Son, Jacobi broder, och Jose, och Jude och Simons? Äro ock icke hans systrar här när oss? Och de förargades på honom.
4. Då sade Jesus till dem: En Prophet varder icke föraktad, utan i sitt fädernesland, och ibland sina fränder, och sitt folk.
5. Och han kunde der ingen kraft göra, utan det att han lade händerna på några få sjuka, och botade dem.
6. Och han förundrade sig på deras otro; och han gick omkring i byarna allestäds deromkring, och lärde.
7. Och han kallade för sig de tolf, tog till att utsända dem, två och två; gifvandes dem magt emot de orena andar;
8. Och böd dem, att de intet skulle taga med sig till vägs, utan käppen allena; icke skräppa, icke bröd, inga penningar i pungen;
9. Utan de skulle vara skodde; och att de icke skulle kläda sig uti två kjortlar;
10. Och sade till dem: Hvar som helst I ingån uti ett hus, blifven der, tilldess I dragen dädan.
11. Och hvilken som icke anammar eder, eller icke hörer eder, gå derut, och skudder af eder det stoft, som är under edra fötter till vittnesbörd öfver dem. Sannerliga säger jag eder: Drägeligare varder Sodome och Gomorre på domedag, än dem stadenom.

12. Och de gingo ut, och predikade, att man skulle bättra sig;
 13. Och utdrefvo många djeflar, och smorde många kränka med oljo, och botade dem.
 14. Och fick Konung Herodes detta höra; ty hans namn var redo kunnigt; och sade: Den Johannes, som döpte, är uppstånden ifrå de döda; och derföre gör han sådana krafter.
 15. Somlige sade: Det är Elias; och somlige sade: Det är en Prophet, eller såsom en af Propheterna.
 16. Då Herodes sådant hörde, sade han: Denne är Johannes, som jag halshög; han är uppstånden ifrå de döda.
 17. Ty Herodes hade sändt bort, och låtit gripa Johannes, och satt honom i fängelse, för Herodias, sins broders Philippi hustrus skull; ty han hade tagit henne till hustru;
 18. Men Johannes sade till Herodes: Dig är icke lofligit att hafva dins broders hustru.
 19. Men Herodias gick efter hans argesta, och hade gerna dräpit honom; och kunde dock icke komma dess vid;
 20. Ty Herodes fruktade Johannem, vetandes att han var en from och helig man; och aktade honom, och lydde honom i mång stycke, och hörde honom gerna.
 21. Då nu en belägen dag kom, att Herodes på sin födelsedag gaf de öfversta, och höfvitsmän, och de yppersta i Galileen, en aftonkost;
 22. Gick Herodias dotter in, och dansade, och det behagade Herodi, och dem der med honom såto vid bordet. Då sade Konungen till pigona: Bed utaf mig hvad du vill, jag vill gifva dig det;
 23. Och svor henne en ed; Hvad du bedjande varder af mig, vill jag gifva dig, allt intill hälften af mitt rike.
 24. Hon gick ut, och sade till sina moder: Hvad skall jag bedja? Hon sade: Johannis Döparens hufvud.

25. Och hon gick straxt med hast in till Konungen, och bad, sägandes: Jag vill, att du gifver mig nu straxt, på ett fat, Johannis Döparens hufvud.
 26. Då vardt Konungen bedröfvad; dock, för edens skull, och för deras skull, som der såto vid bordet, ville han icke visa henne af;
 27. Utan straxt sände Konungen bödelen, och böd inhemta hans hufvud. Han gick åstad, och halshög honom i fångahuset;
 28. Och bar fram hans hufvud på ett fat, och fick pigone; och pigan fick det sine moder.
 29. Då hans lärjungar det sporde, kommo de, och togo hans lekamen upp, och begrofv honom.
 30. Och Apostlarna församlades till Jesum, och förkunnade honom all stycke; och hvad de gjort och lärt hade.
 31. Då sade han till dem: Kommer I allene afsides med mig uti ödemarken, och hvilat eder något litet; ty der voro många, som gingo till och ifrå, så att de hade icke tid till att äta.
 32. Och så for han bort afsides till skepps uti ödemarken.
 33. Och folket såg, att de foro sina färde; och många kände honom, och lupo dit tillsammans af alla städer, till fot, och kommo fram förr än de, och församlades till honom.
 34. Så gick Jesus ut, och fick se det myckna folket, och varkunnade sig öfver dem; förty de voro såsom får, de ingen herdan hade; och begynte lära dem mycket.
 35. Och då nu dagen var fast framliden, gingo hans Lärjungar till honom, och sade: Här är öknen, och tiden är fast förliden;
 36. Släpp dem ifrå dig, att de måga gå bort i byarna och torpen här omkring, och köpa sig bröd; ty de hafva intet äta.
 37. Då svarade han dem, och sade: Gifver I dem äta. Då sade de till honom: Skole vi gå bort, och köpa för tihundrade penningar bröd, och gifva dem äta?

38. Då sade han till dem: Huru mång bröd hafven I? Går, och ser till. Och sedan de hade sett till, sade de: Fem, och två fiskar.

39. Då böd han dem, att de skulle sätta sig alle i matskap, i gröna gräset.

40. Och de satte sig i hopar, hundrade och hundrade, femtio och femtio.

41. Och så tog han de fem bröd och de två fiskar; och upplyfte sin ögon till himmelen, tackade, och bröt bröden, och fick sinom Lärjungom, att de skulle lägga för dem; och de två fiskar bytte han emellan dem alla.

42. Och de åto alle, och vordo mätte;

43. Och togo sedan upp tolf korgar fulla med styckom, och fiskomen.

44. Och de der ätit hade, voro vid femtusend män.

45. Och straxt dref han sina Lärjungar, att de skulle gå till skepps, och fara för honom öfver hafvet till Bethsaida, medan han skiljde folket ifrå sig.

46. Och när han hade skiljt dem ifrå sig, gick han dädan upp på ett berg, till att bedja.

47. Och då aftonen kom, var skeppet midt på hafvet, och han på landet allena.

48. Och han såg att de hade plats med roende; ty vädret var dem emot. Och vid fjerde väkten om nattena kom han till dem, gångandes på hafvet; och han ville gå framom dem.

49. Och när de sågo honom gångandes på hafvet, mente de det hade varit ett spökelse, och ropade;

50. Ty de sågo honom alle, och vordo förskräckte. Då talade han dem straxt till, och sade till dem: Varer vid en god tröst, jag äret; varer icke rädde.

51. Och han steg upp till dem i skeppet, och vädret stillade sig; och de vordo storliga förskräckte, förundrande vid sig sjelfva öfvermåttan.

52. Ty de hade icke fått förstånd af bröden; ty deras hjerta var förblindadt.

53. Och då de öfverfarne voro, kommo de till det landet Genesaret, och lade der i hamn.

54. Och när de gingo utu skeppet, kände de honom straxt;

55. Och lupo omkring allan den landsändan; och begynte omkringföra de sjuka på sängar, dit de hörde han var.

56. Och hvar han ingick, i byar, eller städer, eller torp, der lade de kranka på gatorna, och bådö honom, att de åtminstone måtte taga på hans klädefåll; och så många, som kommo vid honom, de vordo helbregda.

7. CAPITLET

De äldstas bud. Rätt smitta. En Grekisk qvinna. Döf dumbe.

1. Och till honom församlades de Phariseer, och någre af de Skriftlärda, som ifrå Jerusalem komne voro.
2. Och då de fingo se, att somlige hans Lärjungar åto bröd med menliga, det är, med otvagna händer, straffade de det;
3. Ty de Phariseer och alle Judar äta icke, utan de alltid två händerna, hållande de äldstas stadgar;
4. Och när de komne äro utaf torget, äta de icke, utan de äro tvagne. Och mycket sådant är, som de hafva tagit sig uppå att hålla, som är, att två dryckekar, och krukor, och kopparkar, och bord.
5. Sedan frågade honom de Phariseer och de Skriftlärde: Hvi vandra icke dine Lärjungar efter de stadgar, som de äldste uppåbudit hafva; utan äta bröd med otvagna händer?
6. Då svarade han, och sade till dem: Vål hafver Esaias propheterat om eder, I skrymtare, som skrifvet är: Detta folket ärar mig med läpparna; men deras hjerta är långt ifrå mig.
7. Men fåfängt dyrka de mig, lärande den lärdom, som är människors bud;
8. Ty I bortkastan Guds bud, och hållen människors stadgar, som är, att två krukor, och dryckekar; och mycket sådant gören I.
9. Och han sade till dem: Skönlige bortkastan I Guds bud, på det att I skolen hålla edar stadga.
10. Ty Mose hafver sagt: Ära din fader och dina moder; och: Den der bannar fader eller moder, han skall döden dö.
11. Men I sägen: En människa må säga till fader och moder: Corban; det är sagdt: Gudi är det gifvet, som dig af mig skulle hafva kommit till nytto;
12. Och tillåten så icke, att han något gör sinom fader, eller sine moder;
13. Och gören Guds ord omintet med edar stadga, som I uppålagt hafven. Och mycket sådant gören I.

14. Och han kallade till sig allt folket, och sade till dem: Hörer mig alle, och förstår.
15. Intet går utanefter in i människona, det henne besmitta kan; men det som går utaf människone, det är det som besmittar människona.
16. Den der hafver öron till att höra, han höre.
17. Och då han skiljdes ifrå folket, och kom i huset, frågade hans Lärjungar honom om liknelsen.
18. Och han sade till dem: Ären I också oförståndige? Förstån I icke ännu, att allt det utanefter ingår i människona, det kan icke besmitta henne?
19. Ty det går icke in i hennes hjerta, utan i buken; och hafver sin naturliga utgång, der all mat med rensas.
20. Och han sade: Det utaf människone går, det besmittar människona;
21. Ty innanefter, utu människors hjerta, utgå onda tankar, hor, boleri, mandråp,
22. Stöld, girighet, svek, listighet, otuktighet, ondt öga, hädelse, högfärd, galenskap;
23. All denna onda stycke gå innanefter ut, och de besmitta människona.
24. Så stod han upp dädan, och gick in i Tyri och Sidons gränsor; och gick in uti ett hus, och ville att det ingen veta skulle; och kunde dock icke blifva fördold.
25. Ty en qvinna, hvilkens dotter hade en oren anda, straxt hon fick höra om honom, kom hon, och föll ned för hans fötter.
26. Och det var en Grekisk qvinna, utaf Syrophenice, och bad honom, att han ville utdrifva djefvulen af hennes dotter.
27. Men Jesus sade till henne: Låt barnen först mätta varda; det är icke höfveligit, att man tager barnens bröd och kastar för hundarna.
28. Då svarade hon, och sade till honom: Ja, Herre; dock äta hundarna, under bordet, utaf barnens smulor.
29. Då sade han till henne: För detta talets skull, gack; djefvulen är utgången af dine dotter.

30. Och då hon kom i sitt hus, fann hon djefvulen utgången vara, och dottrena liggande på sängene.

31. Och då han åter utgick ifrå Tyri och Sidons gränsor, kom han till det Galileiska hafvet, midt genom de landsändar vid de tio städer.

32. Och de hade fram för honom en döfvan, den der ock en dumbe var; och bådo honom, att han ville lägga handena på honom.

33. Då tog han honom afsides ut ifrå folket, och satte sina finger i hans öron, och spottade ut, dermed han tog på hans tunga;

34. Och såg upp i himmelen, suckade, och sade till honom: Hephethah; det är sagdt: Upplåt dig.

35. Och straxt öppnades hans öron, och hans tungos band vardt löst, och han talade redeliga.

36. Och böd han dem, att de skulle ingom sägat; men ju mer han det förböd, ju mer de förkunnade det.

37. Och de förundrade sig öfvermåttan, sägande: Allt hafver han väl beställt; de döfva låter han höra, och dumbar tala.

8. CAPITLET

Fyratusen män spisas. Tecken nekas. Blind botas.

Christus bekänd. Petrus näpst. Bekännelsens frukt.

1. Uti de dagar, då folket var ganska mycket, och hade intet det de äta kunde, kallade Jesus till sig sina Lärjungar, och sade till dem:

2. Jag varkunnar mig öfver folket; ty de hafva nu i tre dagar töfvat när mig, och hafva intet äta;

3. Och om jag låter dem fastande gå hem, gifvas de upp i vägen; ty somlige utaf dem voro komne långväga.

4. Och hans Lärjungar svarade honom: Hvar tager man bröd här i öknene, der man dem med mätta kan?

5. Då sporde han dem: Huru mång bröd hafven I? Svarade de: Sju.

6. Och han böd folket sätta sig ned på jordena; och han tog de sju bröd, tackade, bröt, och gaf sina Lärjungar; att de skulle lägga dem fram; och de lade fram för folket.

7. Hade de ock några små fiskar; och då han välsignat hade, bad han ock lägga dem fram.

8. Så åto de, och vordo mätte; och de togo upp sju korgar med aflefvor, som öfver voro.

9. Och de der ätit hade, voro vid fyratusend; och så lät han fara dem.

10. Och straxt steg han till skepps med sina Lärjungar, och kom intill de landsändar Dalmanutha.

11. Och de Phariseer gingo ut, och begynte disputeras med honom, frestande honom, och begärande af honom tecken af himmelen.

12. Då suckade han i sinom Anda, och sade: Hvi söker detta slägtet tecken? Sannerliga säger jag eder: Desso slägte skall intet tecken gifvas.

13. Så gaf han dem öfver; och gick åter i skeppet, och for utöfver.

14. Och de hade förgåtit taga bröd, så att de hade icke mer än ett bröd med sig i skeppet.

15. Då böd han dem, sägandes: Ser till, vakter eder för de Phariseers surdeg, och för Herodis surdeg.

16. Och de tänkte hit och dit, sägande emellan sig: Det äret, vi hafve intet bröd.

17. Då Jesus det förnam, sade han till dem: Hvad bekymren I eder, att I hafven icke bröd? Kunnen I ännu intet akta, eller förstå? Hafven I ännu edor hjerta förblindadt?

18. Hafvandes ögon, och sen intet? och hafvandes öron, och hören intet?

19. Och minnens I icke, då jag bröt fem bröd ibland femtusend, huru många korgar upptogen I fulla med aflefvor? Sade de: Tolf.

20. Och då jag bröt sju bröd ibland fyratusend, huru många korgar upptogen I utaf de aflefvor? De sade: Sju.

21. Och han sade till dem: Hvi förstån I då intet?

22. Och han kom till Bethsaida; och de hade fram för honom en blindan, och bådo honom, att han ville taga på honom.

23. Och så tog han den blinda vid handena, och ledde honom utu byn; och spottade i hans ögon, och lade händer på honom, och frågade honom, om han något såg.

24. Då såg han upp, och sade: Jag ser folket gå, lika som det vore trä.

25. Sedan lade han åter händerna på hans ögon, och gjorde det så att han fick synen igen; och vardt så botad, att han sedan såg klarliga alla.

26. Och han lät gå honom hem, och sade: Gack intet in i byn, och säg icke heller det någrom derinne.

27. Och Jesus gick ut, och hans Lärjungar, till de byar vid Cesarea, som kallas Philippi; och i vägen frågade han sina Lärjungar, sägandes till dem: Hvem säger folket mig vara?

28. De svarade: Johannes Döparen; och somlige Elias; och somlige en af Propheterna.

29. Då sade han till dem: Hvem sägen I mig vara? Svarade Petrus, och sade till honom: Du äst Christus.

30. Då hotade han dem, att de skulle ingom säga om honom;

31. Och begynte till att undervisa dem, att menniskones Son skulle mycket lida, och förkastas af de äldsta, och af de öfversta Presterna, och af de Skrifflärda, och dödas; och efter tre dagar uppstå igen.

32. Och talade han det talet uppenbart. Då tog Petrus honom till sig, och begynte näpsa honom.

33. Då vände han sig om, och såg på sina Lärjungar, och näpste Petrum, sägandes: Gack bort ifrå mig, du Satan; ty du besinnar icke det Gudi tillhör, utan det menniskor tillhör.

34. Och kallade han till sig folket, med sina Lärjungar, och sade till dem: Den mig vill följa, han försake sig sjelf, och tage sitt kors uppå sig, och följ mig.

35. Ty den, som vill behålla sitt lif, han skall mista det; och den som mister sitt lif, för mina och Evangelii skull, han skall det behålla.

36. Ty hvad hjälper det menniskone, om hon kunde vinna hela verldena, och toge skada till sin själ?

37. Eller hvad kan en menniska gifva, der hon sin själ med lösa må?

38. Men den som blyges vid mig och min ord, uti detta horiska och syndiga släktet, vid honom skall ock menniskones Son blygas, när han kommer i sins Faders härlighet, med de helga Änglar.

9. CAPITLET

*Christi förklaring. Elias. En stum besatt. Christi död.
Lärjungarnas träta. Förargelse.*

1. Och han sade till dem: Sannerliga säger jag eder, några äro ibland dem som här stå, de der icke skola smaka döden, tilldess de få se Guds rike komma med kraft.
2. Och efter sex dagar tog Jesus Petrum, Jacobum och Johannem till sig; och hade dem allena upp på ett högt berg afsides, och vardt förklarad för dem.
3. Och hans kläder vordo klar, och ganska hvit såsom snö, att ingen färgare på jordene kan göra dem så hvit.
4. Och dem syntes Elias med Mose, och de talade med Jesu.
5. Då svarade Petrus, sägandes till Jesum: Rabbi, här är oss godt att vara; låt oss göra här tre hyddor, dig en, Mosi en, och Elie en.
6. Men han visste icke hvad han sade; ty de voro häpne vordne.
7. Och en sky kom, som öfverskyggde dem; och en röst kom utaf skyn, och sade: Denne är min käre Son; honom hör.
8. Och i det samma som de sågo sig om, sågo de ingen vara der när dem, utan allena Jesus.
9. Men då de gingo neder af berget, böd han dem, att de skulle ingom säga hvad de sett hade, förr än menniskones Son vore uppstånden ifrå de döda.
10. Och de behöllo det ordet när sig, och befrågade emellan sig, hvad det skulle vara, att han sade: uppstå ifrå de döda.
11. Och de sporde honom, sägande: Hvad är det, som de Skriftlärde säga, att Elias måste komma först?
12. Men han svarade, och sade till dem: Elias skall ju komma först, och sätta all ting i lag igen; och att menniskones Son skall mycket lida, och föraktad varda, såsom skrifvet är.
13. Men jag säger eder: Elias är kommen, och de gjorde honom allt det de ville, såsom skrifvet var om honom.

14. Då han kom till sina Lärjungar, såg han mycket folk omkring dem, och de Skriftlärda disputerande med dem.
15. Och straxt allt folket såg honom, vordo de häpne; och lupo till och helsade honom.
16. Och han sporde de Skriftlärda: Hvad disputeren I med dem?
17. Och en af folket svarade, och sade: Mästar, jag hafver haft min son hit till dig, den der hafver en stum anda;
18. Och då han tager honom fatt, far han illa med honom; och han fradgas, och gnisslar med sina tänder, och förtvinar. Jag talade med dina Lärjungar, att de skulle drifva honom ut; och de kunde icke.
19. Då svarade han honom, och sade: O I otrogna slägte; huru länge skall jag vara när eder? Huru länge skall jag lida eder? Leder honom hit till mig.
20. Och de ledden fram till honom. Då anden fick se honom, straxt for han illa med honom; och föll neder på jordena, och vält sig, och fradgades.
21. Då sporde han hans fader till: Huru länge är, sedan detta kom honom uppå? Då sade han: Utaf barndom.
22. Och han hafver ofta kastat honom i elden, och i vattnet, att han måtte förgöra honom; men förmår du något, så varkunna dig öfver oss, och hjälp oss.
23. Jesus sade till honom: Om du tro kan; all ting äro möjelig honom, som tror.
24. Och straxt ropade drängens fader, med gråtande tårar, sägandes: Herre, jag tror; hjälp mina otro.
25. När Jesus såg, att folket lopp till med, näpste han den orena andan, och sade till honom: Du ande, döfver och dumbe, jag bjuder dig, gack ut af honom, och gack intet mer härefter in uti honom.
26. Så ropade anden, och for ganska illa med honom, och gick ut. Och han vardt som han hade varit död; så att många sade: Han är död.
27. Då tog Jesus honom vid handena, och reste honom upp; och han stod upp.

28. Och när han kom hem i huset, frågade hans Lärjungar honom afsides: Hvi förmådde icke vi utdrifva honom?

29. Sade han till dem: Detta släktet kan med ingen ting utfara, utan med bön och fasto.

30. Och de gingo dädan, och vandrade genom Galileen; och han ville icke, att någon skulle vetat.

31. Ty han underviste sina Lärjungar, och han sade till dem: Menniskones Son skall varda öfverantvarad i människors händer, och de skola döda honom; och då han är dödad, skall han på tredje dagen uppstå.

32. Men de förstodo intet hvad han sade, och torde icke spörja honom.

33. Så kom han till Capernaum; och när han var kommen i huset, sporde han dem: Hvad handladen I eder emellan i vägen?

34. Men de tigde; förty de hade handlat emellan sig i vägen, hvilken af dem ypperst var.

35. Och då han hade satt sig, kallade han de tolf, och sade till dem: Hvilken som vill den främste vara, han skall vara ytterst af allom, och allas tjenare.

36. Och så tog han ett barn, och ställde det midt ibland dem. Och då han hade tagit det i sin famn, sade han till dem:

37. Hvilken som anammar ett sådant barn i mitt Namn, han anammar mig; och hvilken mig anammar, han anammar icke mig, utan honom som mig sändt hafver.

38. Men Johannes svarade honom, sägandes: Mästar, vi sågom en utdrifva djeflar uti ditt Namn, och han följer oss icke; och vi förböde honom det, efter han icke följer oss.

39. Då sade Jesus: Förbjuder honom icke; ty ingen är den som gör krafter i mitt Namn, som snarligen kan tala ondt på mig;

40. Förty den der icke är emot oss, han är med oss.

41. Men hvilken som gifver eder dricka en bägere vatten, i mitt Namn, derföre att I Christo tillhören, sannerliga säger jag eder, han skall ingalunda mista sin lön.

42. Och hvilken som förargar en af de små, som tro på mig, bättre vore honom, att vid hans hals hängdes en qvarnsten, och han bortkastades uti hafvet.

43. Nu, om din hand vore dig till förargelse, hugg henne af. Bättre är dig enhändtan ingå uti lifvet, än att du hafver två händer, och far till helvetet, uti evig eld;

44. Der deras matk icke dör, och elden icke utsläcks.

45. Och om din fot vore dig till förargelse, hugg honom af. Dig är bättre, att du ingår uti lifvet halter, än att du hafver två fötter, och varder kastad till helvetet, uti evig eld;

46. Der deras matk icke dör, och elden icke utsläcks.

47. Och om ditt öga vore dig till förargelse, rif det ut. Bättre är dig, att du enögder ingår uti Guds rike, än att du skulle hafva tu ögon, och bortkastas i helvetes eld;

48. Der deras matk icke dör, och elden icke utsläcks.

49. Ty hvar och en måste med eld saltad varda, och allt offer måste med salt saltas.

50. Salt är ett godt ting; hvar nu saltet mister sin sälto, hvarmed skall man salta? Hafver salt uti eder, och hafver frid emellan eder inbördes.

10. CAPITLET

*Ägta skilnad. Små barn. Rikas fara. Zebedei söner.
Bartimeus.*

1. Och då han stod upp dädan, kom han uti Judee landsändar, vid sidon af Jordan. Och folket församlades åter till honom; och åter lärde han dem, såsom hans seder var.
2. Då gingo de Phariseer till, och frågade honom: Är det ock mannenom lofligit skilja sina hustru ifrå sig? frestande honom.
3. Då svarade han, och sade till dem: Hvad hafver Mose budit eder?
4. Sade de: Mose tillstodde skrifva ett skiljobref, och öfvergifva henne.
5. Svarade Jesus, och sade till dem: För edor hjertas hårdhets skull skref han eder detta budet.
6. Men af första skapelsen hafver Gud gjort dem man och qvinno;
7. Fördens skull skall man öfvergifva sin fader och moder, och blifva vid sina hustru;
8. Och de tu varda ett kött; så äro de nu icke tu, utan ett kött.
9. Hvad Gud hafver tillhopafogat, det skall menniskan icke åtskilja.
10. Och i huset frågade hans Lärjungar honom på nytt om samma ärende.
11. Och han sade till dem: Hvilken som skiljer sina hustru ifrå sig, och tager ena andra, han bedrifver hor emot henne.
12. Och om qvinnan öfvergifver sin man, och tager en annan, hon bedrifver hor.
13. Och de hade barn till honom, att han skulle taga på dem; men Lärjungarna näpste dem, som dem fram hade.
14. Men när Jesus det såg, vardt han misslynt, och sade till dem: Låter barnen komma till mig, och förmener dem icke; ty sådana hörer Guds rike till.
15. Sannerliga säger jag eder; Hvilken som icke undfår Guds rike såsom ett barn, han kommer der aldrig in.

16. Och han tog dem upp i famnen, och lade händerna på dem, och välsignade dem,
17. Och då han dädan utgången var på vägen, lopp en till, och föll på knä för honom, och frågade honom: Gode Mästar, hvad skall jag göra, att jag måtte få evinnerligt lif?
18. Men Jesus sade till honom: Hvi kallar du mig godan? Ingen är god utan en, det är Gud.
19. Budorden vetst du: Du skall icke bedrifva hor: Du skall icke dräpa: Du skall icke stjåla: Du skall icke tala falskt vittnesbörd: Du skall ingen bedraga: Ära din fader och moder.
20. Då svarade han, och sade till honom: Mästar, det hafver jag allt hållit utaf min ungdom.
21. Jesus såg på honom, och älskade honom, och sade till honom: Ett fattas dig; gack bort, sälj allt det du hafver, och gif de fattiga, och du skall få en skatt i himmelen; och kom, följ mig, och tag korset uppå dig.
22. Och han vardt bedröfvad af talet, och gick bort sörjandes; ty han hade många ägodelar.
23. Och Jesus såg sig om, och sade till sina Lärjungar: Huru svårliga kunna de rike komma in uti Guds rike!
24. Men hans Lärjungar vordo förskräckte af hans ord. Då svarade åter Jesus, och sade till dem: Huru svårt är det, kära barn, dem som sätta sina tröst på sina rikedomar, ingå uti Guds rike.
25. Lättare är en camel gå igenom ett nålsöga, än en rik gå in uti Guds rike.
26. Men de förundrade sig öfvermåttan, och sade vid sig sjelfva: Ho kan då varda salig?
27. Men Jesus såg på dem, och sade: För menniskom är det omöjeligt; men icke för Gud; ty när Gudi äro all ting möjlig.
28. Och Petrus begynte säga till honom: Si, vi hafve öfvergifvit all ting, och följt dig.

29. Svarade Jesus, och sade: Sannerliga säger jag eder: Ingen är den som hafver öfvergifvit hus, eller bröder, eller systrar, eller fader, eller moder, eller hustru, eller barn, eller åkrar, för min och Evangelii skull;

30. Den icke får hundradefaldt igen, nu i denna tiden, hus, och bröder, och systrar, och mödrar, och barn, och åkrar, med förföljelsen; och i tillkommande verld evinnerligt lif.

31. Men många, de som de främste äro, varda de ytterste, och de ytterste de främste.

32. Och de voro på vägen, gångande upp till Jerusalem; och Jesus gick för dem, och de voro förskräckte, och gingo efter honom, fruktande sig. Så tog Jesus åter till sig de tolf, och begynte säga dem, hvad honom öfvergå skulle:

33. Si, vi gåm upp till Jerusalem; och menniskones Son skall öfverantvaras de öfversta Presterna, och de Skriftlärda; och de skola fördöman till döds, och öfverantvardan Hedningomen;

34. Och de skola begabban, och hudflängan, bespottan, och dödan; och tredje dagen skall han uppstå igen.

35. Då gingo till honom Jacobus och Johannes, Zebedei söner, och sade: Mästar, vi vilje att du gör oss hvad som helst vi bedje.

36. Sade han till dem: Hvad viljen I jag skall göra eder?

37. Sade de till honom: Gif oss, att vi sitte, den ene på dine högra hand, och den andre på dine venstra, uti din härlighet.

38. Men Jesus sade till dem: I veten icke hvad I bedjen; kunnen I dricka den kalken, som jag dricker; och döpas med den döpelsen, der jag med döpes?

39. Då sade de till honom: Ja, kunne vi så. Sade Jesus till dem: Den kalken jag dricker, skolen I ock dricka; och med den döpelse, der jag med döpes, skolen I döpas;

40. Men sitta på mine högra och venstra hand, står icke mig till att gifva; utan dem händer det, som det beredt är.

41. När de tio hörde detta, begynte de vara illa tillfrids med Jacobo och Johanne.

42. Men Jesus kallade dem till sig, och sade till dem: I veten, att verldslige Förstar äro rådande, och de mäktige ibland dem hafva valde;

43. Men det skall icke så vara ibland eder; utan den, som ibland eder vill ypperst vara, han skall vara edar tjenare.

44. Och den, som ibland eder vill vara den främste, han skall vara allas dräng;

45. Ty ock menniskones Son är icke kommen, på det han skulle låta tjena sig; utan på det han ville tjena, och gifva sitt lif till återlösning för många.

46. Och de kommo till Jericho. Och då han gick ut af Jericho, och hans Lärjungar, och en mäktig stor hop folk, då satt der vid vägen en blinder, Bartimeus, Timei son, tiggandes.

47. Och när han hörde, att det var Jesus af Nazareth, begynte han ropa, och säga: Jesu, Davids Son, varkunna dig öfver mig.

48. Och många näpste honom, att han skulle tiga; men han ropade dessmer: Davids Son, varkunna dig öfver mig.

49. Så stadenade Jesus, och lät kalla honom. Och de kallade den blinda, och sade till honom: Var vid ett godt mod; statt upp, han kallar dig.

50. Han kastade ifrå sig sin mantel, stod upp, och kom till Jesum.

51. Då svarade Jesus, och sade till honom: Hvad vill du, att jag skall göra dig? Den blinde sade till honom: Rabboni, att jag måtte få min syn.

52. Jesus sade till honom: Gack, din tro hafver gjort dig helbregda. Och straxt fick han sin syn, och följde Jesum i vägen.

11. CAPITLET

Christi intåg, hunger, nit. Trones kraft. Phariseernas fråga.

1. Och då de kommo in mot Jerusalem, till Bethphage och Bethanien, vid Oljoberget, utsände han två af sina Lärjungar;
2. Och han sade till dem: Går i byn, som för eder är; och straxt I kommen derin, varden I finnande en fåla bunden, der ännu ingen menniska på sutit hafver; löser honom, och hafver honom hit.
3. Och om någon säger till eder: Hvi gören I detta? säger: Herren behöfver honom; och då skall han straxt sända honom hit.
4. Så gingo de bort, och funno fålan bunden för dörren, vid vägamotet, och löste honom.
5. Och somlige, som der stodo, sade till dem: Hvad gören I, att I lösen fålan?
6. Då sade de till dem, såsom Jesus hade budit dem; så läto de betämma dem.
7. Och de hade fålan till Jesum, och kastade sin kläder på honom; och han satte sig deruppå.
8. Och många bredde sin kläder på vägen; och somlige skåro qvistar af trän, och strödde på vägen.
9. Och de der föregingo, och der efterföljde, ropade, och sade: Hosianna! välsignad vare den, som kommer i Herrans Namn.
10. Välsignad vare vårs faders Davids rike, som kommer i Herrans Namn; Hosianna i höjdene!
11. Och Herren gick in i Jerusalem, och i templet, och besåg all ting. Och när det led åt aftonen, gick han ut till Bethanien, med de tolf.
12. Och dagen derefter, då de gingo ut ifrå Bethanien, hungrade honom.

13. Och han fick se ett fikonaträ der långt ifrå, som löf hade; dit kom han, om han tilläfventyrs måtte finna der något uppå; och då han kom dit, fann han der intet annat än löf; ty det var icke då tid till fikon.
14. Och Jesus svarade, och sade till det: Äte aldrig någon härefter frukt af dig till evig tid. Och hans Lärjungar hörde det.
15. Och de kommo till Jerusalem. Och Jesus gick in i templet, och begynte utdrifva dem som sålde och köpte i templet; och förstörte de vexlares bord, och deras stolar som dufvor sålde;
16. Och stadde icke till, att någon bar något genom templet.
17. Och han lärde, och sade till dem: Är icke skrifvet: Mitt hus skall kallas ett bönehus allom folkom? Men I hafven gjort det till en röfwarekulo.
18. Och de Skriftlärde och öfverste Presterne fingo det höra; och begynte söka efter, huru de kunde förgöra honom, men de fruktade för honom; ty allt folket förundrade sig på hans lärdom.
19. Och då aftonen kom, gick han uti staden.
20. Och om morgonen gingo de der framom, och sågo fikonaträt förtorkadt vara intill roten.
21. Då kom Petrus det ihåg, och sade till honom: Rabbi, si, det fikonaträt, som du bannade, är förtorkadt.
22. Jesus svarade, och sade till dem: Hafver trona till Gud.
23. Sannerliga säger jag eder: Hvilken som helst sade till detta berg: Häf dig upp, och kasta dig i hafvet; och han tviflade intet i sitt hjerta, utan trodde så ske skola som han sade; honom skall ske allt det han säger.
24. Derföre säger jag eder: Allt det I bedjen i edra böner, tror att I fån det, så skall det ske eder.

25. Och när I stån och bedjen, så förlåter, om I något hafven emot någon; på det edar Fader, som i himmelen är, skall ock förlåta eder edra brister.

26. Men om I icke förlåten, så skall icke heller edar Fader, som är i himmelen, förlåta det I bryten.

27. Och som de kommo åter till Jerusalem, och han gick i templet, kommo till honom de öfverste Presterna, och de Skriftlärde, och de äldste;

28. Och de sade till honom: Af hvad magt gör du detta? Och hvilken hafver gifvit dig denna magten, att du detta göra skall?

29. Jesus svarade, och sade till dem: Jag vill ock något spörja eder; svarer mig, så vill jag säga eder, af hvad magt jag detta gör.

30. Johannis döpelse, var den af himmelen, eller af menniskor? Svarer mig.

31. Och de tänkte vid sig, och sade: Säge vi, af himmelen; då säger han: Hvi trodden I honom icke då?

32. Men säge vi, att den var af menniskom, rädes vi för folket; ty alle höllo Johannes för en sann Prophet.

33. Och så svarade de, sägande till Jesum: Vi vete det icke. Svarade Jesus, och sade till dem: Icke heller säger jag eder, af hvad magt jag detta gör.

12. CAPITLET

Lejd vingård. Skattepenningen. Uppståndelsen.

Yppersta budet. Christi Fader. Offerkistan.

1. Och han begynte tala dem till i liknelser: En man plantade en vingård, och gärdade deromkring en gård, och grof en press, och byggde ett torn, och lejde honom ut vingårdsmännom; och for så ut i fremmande land.

2. Och då rätta tiden var, sände han sin tjenare till vingårdsmännerna, att han skulle anamma, af vingårdsmännerna, utaf vingårdsens frukt;

3. Men de togo honom, och slogo honom, och läto honom gå ifrå sig tomhändtan.

4. Åter sände han till dem en annan tjenare; den kastade de hufvudet sönder med sten, och läto honom gå ifrå sig försmäddan.

5. Åter sände han en annan, den dråpo de; och många andra, somliga hudflängde de, och somliga dråpo de.

6. Så hade han ännu en enda son, den han kär hade; honom sände han ock till dem på det sista, sägandes: De hafva ju en försyn för min son.

7. Men vingårdsmännerna sade emellan sig: Denne är arfvingen; kommer, låt oss dråpa honom, så varder arfvedelen vår.

8. Då togo de honom, och dråpo honom, och kastaden utu vingården.

9. Hvad skall nu vingårdsherren göra? Han skall komma, och förgöra vingårdsmännerna, och få vingården androm.

10. Hafven I ock icke läsit denna Skriften? Den stenen, som byggningsmännerne bortkastade, är vorden en hörnsten;

11. Af Herranom är detta gjordt, och är underligt för vår ögon.

12. Och de sökte efter att gripa honom; men de räddes för folket; ty de förstodo att han sade denna liknelsen om dem. Så gáfvo de honom öfver, och gingo sin väg.

13. Och sände de till honom några af de Phariseer, och de Herodianer, att de skulle gripa honom i orden.

14. Då de kommo, sade de till honom; Mästar, vi vete, att du äst sannfärdig, och sköter om ingen; ty du ser icke efter människors person, utan lärer Guds väg rätt. Är det ock rätt, att man gifver Kejsarenom skatt, eller icke? Skole vi gifvan, eller icke gifvan?

15. Men han förstod deras skrymtan, och sade till dem: Hvi fresten I mig? Tager hit penningen, att jag må se honom.

16. Och de båret honom fram. Då sade han till dem: Hvars beläte och öfverskrift är detta? Sade de till honom: Kejsarens.

17. Då svarade Jesus, och sade till dem: Så gifver Kejsarenom hvad Kejsarenom tillhör, och Gudi det Gudi tillhör. Och de förundrade sig på honom.

18. Så kommo de Sadduceer till honom, hvilke säga att ingen uppståndelse är, och sporde honom, sågande:

19. Mästar, Mose hafver skrivit oss: Om någons mans broder dör, och låter hustru efter sig, och låter ingen barn efter sig, då skall hans broder taga hans hustru, och uppväcka sinom broder säd.

20. Det voro sju bröder; och den förste tog sig hustru, och han blef död, och lefde ingen säd efter sig;

21. Och den andre tog henne, och blef död; den icke heller lefde säd efter sig; och den tredje sammalunda;

22. Så att sju togo henne, och lefde dock ingen säd. Sist af allom dödde ock hustrun.

23. Hvilken deras hustru skall hon nu vara i uppståndelsen, då de skola uppstå? Ty sju hade haft henne till hustru.

24. Svarade Jesus, och sade till dem: I faren ville, derföre att I icke veten Skriftena, ej heller Guds kraft.

25. Ty då de uppståndne äro ifrå de döda, tager man sig icke hustru, och icke gifs heller hustru manne; utan de äro såsom Änglar, som i himmelen äro.

26. Men om de döda, att de skola uppstå, hafven I icke läsit i Mose bok, huruledes Gud talade med honom i buskanom, sågandes: Jag är Abrahams Gud, och Isaacs Gud, och Jacobs Gud?

27. Han är icke de dödas Gud, utan deras Gud, som lefva. Så faren I nu mycket ville.

28. Då gick en fram af de Skriftlärda, den derpå hört hade, huru de tillhoppa disputerat hade, och hade sett att han hade väl svarat dem, och sporde honom till: Hvilket är det yppersta af all budorden?

29. Jesus svarade honom: Det yppersta af all budorden är detta: Hör, Israel; Herren vår Gud är allena Herre;

30. Och du skall älska din Herra Gud, af allt ditt hjerta, och af allo dine själ, och af all din håg, och af allo dine magt. Detta är det yppersta budet.

31. Och det andra är desso likt: Älska din nästa som dig sjelf. Intet annat bud är större än dessa.

32. Och den Skriftlärde sade till honom: Mästar, du hafver allt rätt sagt, att Gud är en, och ingen annan är förutan honom;

33. Och att älska honom af allt hjerta, och af allt förstånd, och af allo själ, och af allo magt, och älska sin nästa som sig sjelf, det är mer än bränneoffer, och all offer.

34. Då Jesus såg, att han visliga svarat hade, sade han till honom: Du äst icke långt ifrå Guds rike. Och sedan torde ingen fråga honom.

35. Och svarade Jesus, och sade, lärandes i templet: Huru säga de Skriftlärde, att Christus är Davids Son?

36. Ty David, genom den Helga Anda, säger: Herren sade till min Herra: Sätt dig på min högra hand, tilldess jag hafver satt dina ovänner dig till en fotapall.

37. Så kallar nu David honom Herra; hvadan är han då hans Son? Och en stor del af folket hörde honom gerna.

38. Och han lärde dem, och sade till dem: Vakter eder för de Skriftlärda; de gå gerna i sid kläder, och låta gerna helsa sig på torgen;

39. Och sitta gerna främst i Synagogorna, och främst vid bordet i gästabåden;
 40. Hvilke uppäta enkors hus, förebärande långa böner; desse skola få dess svårare fördömmelse.
 41. Och satte sig Jesus tvärtemot offerkistona, och såg uppå huruledes folket lade penningar i kistona; och många rike lade mycket in.
 42. Och en fattig enka kom, och lade in två skärfvar, det var en penning.
 43. Då kallade han sina Lärjungar till sig, och sade till dem: Sannerliga säger jag eder, denna fattiga enkan lade mer in i kistona, än alle de andre som der inlade.
 44. Ty de hafva alle inlagt af det dem öfverlopp; men hon inlade, utaf sin fattigdom, allt det hon hade, alla sina näring.

13. CAPITLET

Templets förstöring. Verldenes ände.

1. Och då han gick ut af templet, sade till honom en af hans Lärjungar: Mästar, se hurudana stenar, och hurudana byggning är detta.
 2. Jesus svarade, och sade till honom: Ser du denna stora byggningen? En sten varder icke qvarliggandes på den andra, den icke afbruten varder.
 3. Och då han satt på Oljoberget, tvärtemot templet, frågade honom Petrus, och Jacobus, och Johannes, och Andreas, afsides:
 4. Säg oss, när detta skall ske? Och hvad tecken är dertill, när detta skall allt fullbordas?
 5. Svarade Jesus, och begynte säga: Ser till, att ingen bedrager eder.
 6. Ty många varda kommande i mitt Namn, sägande: Jag är Christus; och de skola bedraga många.
 7. Men när I fån höra örlig, och örligs rykte, varer icke bedröfvade; ty det måste så ske; men det är icke straxt änden.
 8. Det ena folket skall uppsätta sig emot det andra, och det ena riket emot det andra; och jordbäfning skall varda mångastäds; och hunger och förskräckelser skola varda. Detta är begynnelsen till vedermödon.
 9. Men tager I eder vara; ty de skola öfverantvarda eder in på Rådhusen och Synagogorna; och I skolen varda hudflängde, och framdragne för Förstar och Konungar, för mina skull, till ett vittnesbörd öfver dem.
 10. Och Evangelium måste först predikadt varda för all folk.
 11. När de nu draga eder fram, och öfverantvarda eder, så hafver ingen omsorg, hvad I skolen säga; och tänker der intet på framförelse; utan, hvad eder ingifvet varder i samma stunden, det talar; ty det ären icke I, som talen, utan den Helge Ande.

12. Och den ene brodern skall öfverantvarda den andra i döden, och fadren sonen; och barnen skola sig uppsätta mot föräldrarna, och hjälpa till att döda dem.

13. Och I skolen varda förhatade af allom, för mitt Namns skull; men den som hårdar intill ändan, han varder salig.

14. Men då I få se förödelsens styggelse, deraf sagdt är genom Propheten Daniel, ständandes der det icke skall; (den det läs, han förstå det) de som då äro i Judeen, de fly upp på bergen.

15. Men den der är på taket, han gånge icke neder i huset, och gånge icke in, till att taga något utu sitt hus.

16. Och den som är på åkren, han vände icke tillbaka, till att taga sin kläder.

17. Ve dem, som hafvande äro, eller dia gifva, i de dagar.

18. Men beder, att edor flykt icke sker om vintern;

19. Ty i de dagar varder sådana bedröfvelse, att slik hafver icke varit, ifrå kreaturens begynnelse, dem Gud skapat hafver, intill nu; och ej heller varder.

20. Och hvar Herren icke hade förkortat de dagar, vorde intet kött saligt; men för de utkorades skull, som han utkorat hafver, förkortade han dagarna.

21. När då någor ville säga till eder: Si, här är Christus; eller si, han är der; tror det intet;

22. Ty falske Christi och falske Propheter skola upphäfvä sig, och skola göra tecken och under, så att de ock skola förföra de utkorade, om möjligt vore.

23. Men tager I eder vara; si, jag hafver sagt eder all ting framföreat.

24. Men i de dagar, efter den bedröfvelsen, skall solen förmörkas, och månen skall icke gifva sitt sken;

25. Och himmelens stjernor skola nederfalla, och himmelens krafter skola bäfva.

26. Och då skola de få se menniskones Son komma i skyn, med stor magt och härlighet.

27. Och då skall han sända sina Änglar, till att församla sina utkorade, ifrå fyra väder; ifrå jordenes ända intill himmelens ända.

28. Lärer af fikonaträt en liknelse: När nu dess qvist är klen, och begynner bära löf, så veten I, att sommaren är när;

29. Sammalunda ock, när I sen detta ske, så veter att det är när för dörrene.

30. Sannerliga säger jag eder, att detta släktet skall icke förgås, förr än allt detta skedt är.

31. Himmel och jord skola förgås; men min ord skola icke förgås.

32. Men om den dagen, och den stunden, vet ingen; icke Änglarna, som i himmelen äro, ej heller Sonen; utan Fadren allena.

33. Ser till, vaker och beder; ty I veten icke, när tiden är.

34. Såsom en man, den der drog bort i främmande land, och lät blifva sitt hus, och gaf sina tjenare magt, och hvarjom och enom sina sysslo, och bød dörravaktaren, att han skulle vaka.

35. Vaker fördenskull; ty I veten icke, när husbonden kommer, antingen om aftonen, eller midnattstid, eller i hönsgälden, eller om morgonen;

36. Att, då han kommer hasteliga, han icke skall finna eder sofvande.

37. Men hvad jag säger eder, det säger jag allom: Vaker.

14. CAPITLET

Christus smord, såld; håller Påska, Nattvard; kämpar, beder, fångslas, dömes, förnekas.

1. Och två dagar derefter instundade Påska och Sötbrödsdagarna; och de öfverste Presterna och de Skriftlärde sökte efter, huru de kunde svikliga få fatt på honom, och döda honom.
2. Men de sade: Icke om högtidsdagen, att ett upplopp icke sker ibland folket.
3. Och då han var i Bethanien, i den spitelska Simons hus, vid han satt till bords, kom en qvinna, som hade ett glas med oförfalskadt och kosteligt nardus smörjelse; hon bröt glaset sönder, och utgöt det på hans hufvud.
4. Så voro der någre, som icke togo det väl vid sig, och sade: Hvarefter förspilles denna smörjelsen?
5. Ty det måtte väl varit såldt mer än för trehundra penningar, och gifvet fattigom; och läto illa på henne.
6. Då sade Jesus: Låter henne med frid; hvi gören I henne illa tillfrids? Hon hafver gjort en god gerning på mig;
7. Ty I hafven alltid fattiga när eder; och när som helst I viljen, kunnen I göra dem till godo; men mig hafven I icke alltid.
8. Det hon kunde, det gjorde hon; hon är förekommen att smörja min lekamen till begrafning.
9. Sannerliga säger jag eder: Hvar detta Evangelium predikadt varder uti hela verldene, skall ock detta, som hon gjorde, sagdt varda, henne till åminnelse.
10. Och Judas Ischarioth, en af de tolf, gick bort till de öfversta Presterna, på det han skulle förråda honom dem i händer.
11. När de det hörde, vordo de glade, och lofvade honom, att de ville gifva honom penningar; och han sökte, huru han lämpeligast kunde förråda honom.
12. På första Sötbrödsdagen, då man offrade Påskalambet, sade hans Lärjungar till honom: Hvar vill du, att vi skole gå och reda till, att du äter Påskalambet?

13. Och han sände två af sina Lärjungar, och sade till dem: Går in i staden, och der möter eder en man, bärandes ena kruko vatten; följer honom efter;
14. Och hvar han ingår, säger till husbondan: Mästaren låter säga dig: Hvar är gästahuset, der jag med minom Lärjungom kan äta Påskalambet?
15. Och han skall visa eder en stor sal, beredd och tillpyntad; der reder till för oss.
16. Och hans Lärjungar gingo ut, och kommo in i staden, och funno som han dem sagt hade, och tillredde Påskalambet.
17. Då nu aftonen vardt, kom han med de tolf.
18. Och vid de såto till bords, och åto, sade Jesus: Sannerliga säger jag eder, en af eder, som äter med mig, skall förråda mig.
19. Men de begynte vara illa tillfrids, och sade till honom, hvar i sin stad: Är det jag? och den andre: Är det jag?
20. Han svarade och sade till dem: En af de tolf, den som tager i fatet med mig.
21. Ja, menniskones Son varder så gångandes, som skrifvet är om honom; men ve de mennisko, genom hvilken menniskones Son varder förrådder; de mennisko vore bättre, att hon icke vore född.
22. Och vid de åto, tog Jesus brödet; tackade, och bröt det, och gaf dem, och sade: Tager, äter, detta är min lekamen;
23. Och tog kalken, och tackade, och gaf dem; och de drucko deraf alle.
24. Och sade han till dem: Detta är min blod, dess nya Testamentsens, hvilken för många utgjuten varder.
25. Sannerliga säger jag eder: Härefter skall jag icke dricka af vinträs frukt, intill den dagen att jag dricker det nytt i Guds rike.
26. Och då de hade sagt lofsången, gingo de ut på Oljoberget.
27. Och Jesus sade till dem: I skolen alle i denna nattene förargas på mig; ty det är skrifvet: Jag skall slå herdan, och fåren varda förskingrad.

28. Men då jag är uppstånden, vill jag gå fram för eder uti Galileen.

29. Då sade Petrus till honom: Om än alle förargades, skall jag icke förargas.

30. Jesus sade till honom: Sannerliga säger jag dig, i dag, i denna natt, förr än hanen hafver två resor galit, skall du tre resor försaka mig.

31. Då sade han ändå ytterligare: Ja, skulle jag än dö med dig, jag skall icke försaka dig. Sammalunda sade de ock alle.

32. Och de kommo på den platsen, som kallades Gethsemane. Och han sade till sina Lärjungar: Sitter här, så länge jag går afsides, till att bedja.

33. Och så tog han med sig Petrum, och Jacobum, och Johannem, och begynte till att förskräckas och ängslas;

34. Och sade till dem: Min själ är bedröfvad allt intill döden; blifver här, och vaker.

35. Och han gick litet fram bätter, och föll ned på jordena, och bad att, om möjligt vore, skulle den stunden undgå honom;

36. Och sade: Abba, Fader; all ting äro dig möjlig; unddrag mig denna kalken; dock icke hvad jag vill, utan hvad du vill.

37. Och han kom, och fann dem sofvande, och sade till Petrum: Simon, sofver du? Förmådde du icke vaka ena stund?

38. Vaker, och beder, att I icke kommen uti frestelse; anden är viljog, men köttet är svagt.

39. Och så gick han åter bort, och bad; och talade samma orden.

40. Och då han kom igen, fann han dem åter sofvande; ty deras ögon voro tung; och de visste icke hvad de honom svarade.

41. Och han kom tredje gången, och sade till dem: Ja, sofver nu, och hvilat eder; det är nog, stunden är kommen: Si, menniskones Son varder öfverantvardad uti syndares händer.

42. Står upp, låt oss gå: Si, den mig förråder, är hardt när.

43. Och straxt, med samma orden, steg Judas fram, den der en var af de tolf; och med honom ett stort tal folk, med svärd och stafrar, ifrå de öfversta Presterna, och de Skriftlärda, och de äldsta.

44. Så hade den, som förrådde honom, gifvit dem ett tecken, sägandes: Hvilken jag kysser, den äret; tager fatt på honom, och förer honom varliga.

45. Och som han kom, trädde han hasteliga fram till honom, och sade till honom: Rabbi, Rabbi; och kysste honom.

46. Då båro de händer på honom, och grepo honom.

47. Men en, af de der när stodo, drog ut sitt svärd, och slog öfversta Prestens tjenare, och högg honom ett öra af.

48. Och Jesus svarade, och sade till dem: Såsom till en röfvere ären I utgångne, med svärd och stafrar, till att gripa mig.

49. Jag hafver hvar dag varit när eder i templet, och lärt, och I togen intet fatt på mig; men detta sker, på det att Skrifterna skola fullbordas.

50. Och Lärjungarna gåfvo honom då alle öfver, och flydde.

51. Men en unger man följde honom, klädd på blotta kroppen uti ett linkläde; och unge män grepo honom.

52. Men han lät fara linklädet, och kom undan ifrå dem naken.

53. Så ledde de Jesum till den öfversta Presten, och med honom församlades alle öfverste Presterna, och de äldste, och Skriftlärde.

54. Och Petrus följde långt efter honom, tilldess han kom uti den öfversta Prestens palats; och satte sig ibland tjenarena, och värmde sig vid ljuset.

55. Men de öfverste Presterna, och hela Rådet, sökte efter vittne emot Jesum, att de måtte låta döda honom; och kunde dock ingen finna;

56. Ty många hade burit falskt vittnesbörd emot honom; dock gjorde deras vittnesbörd icke fyllest.

57. Då stodo någre upp, och bårø falskt vittnesbørd emot honom, och sade:

58. Vi hørde honom säga: Jag vill nederslå detta templet, som är med hānder uppbygdt, och i tre dagar sätta ett annat upp igen, utan hānder uppbygdt.

59. Och deras vittnesbørd gjorde ändå icke fyllest.

60. Då stod den øfverste Presten upp ibland dem, och frågade Jesum, sägandes: Svarar du intet? Hvad vittna desse emot dig?

61. Men han tigde, och svarade platt intet. Åter sporde den øfverste Presten, och sade till honom: Åst du Christus, dens välsignades Son?

62. Jesus sade: Jag är så; och I skolen få se menniskones Son sitta på kraftenes høgra hand, och komma i himmelens sky.

63. Då ref den øfverste Presten sin klāder sōnder, och sade: Hvad behøfve vi numera vittne?

64. I hørden hādelsen. Hvad synes eder? Då fördømde de honom alle, att han var saker till døds.

65. Och somlige begynte till att spotta på honom, och förtäcka hans ansigte, och slå honom med näfvarna, sägande till honom: Spå till. Och tjenarena kindpustade honom.

66. Och Petrus var nedre i palatset; då kom en øfversta Prestens tjenstevinna;

67. Och då hon fick se Petrum värma sig, såg hon på honom, och sade: Du vast ock med Jesu Nazareno.

68. Då nekade han, och sade: Jag känner honom intet, ej heller vet jag hvad du säger. Och så gick han ut i gården, och hanen gol.

69. Och qvinnan såg honom åter, och begynte säga till de der när stodo: Denne är utaf dem.

70. Då nekade han åter. Och litet derefter talade de åter till Petrum, som när stodo: Sannerliga äst du utaf dem; ty du äst ock en Galileisk man, och ditt mål lyder derefter.

71. Då begynte han till att förbanna sig, och svärja: Jag känner icke denna mannen, der I om talen.

72. Och åter gol hanen. Då begynte Petrus draga till minnes det ordet, som Jesus hade sagt till honom: Förr än hanen hafver galit två resor, skall du försaka mig tre resor. Och han begynte till att gråta.

15. CAPITLET

Christi dom, krona, kors, död, begrafning.

1. Och straxt om morgonen höllo de öfverste Presterna råd, med de äldsta och Skriftlärda, och med hela Rådet; och bundo Jesum, och ledde honom bort, och antvordade honom Pilato.
2. Och Pilatus frågade honom: Äst du den Judarnas Konung? Då svarade han, och sade till honom: Du säger det.
3. Och öfverste Presterna anklagade honom om mång ting.
4. Då frågade åter Pilatus honom, och sade: Svarar du intet? Si, huru mång stycke de vittna på dig.
5. Men Jesus svarade sedan platt intet; så att Pilatus förundrade sig.
6. Så plägade han i Påskahögtidene gifva dem en fånga lös, hvilken de helst begärade.
7. Så var der en, benämnd Barabbas, som gripen var med somliga, de der ett upplopp gjort hade, och hade uti upploppet bedrifvit ett dråp.
8. Då ropade folket, och begynte bedja, att han skulle göra dem som hans plägsed alltid var.
9. Svarade Pilatus, sägandes: Viljen I, att jag skall eder lösgifva Judarnas Konung?
10. Ty han visste, att de öfverste Presterna hade utaf afund öfverantvordat honom.
11. Men öfverste Presterna eggade folket, att han heldre skulle gifva dem Barabbam lös.
12. Pilatus svarade åter, och sade till dem: Hvad viljen I då att jag skall göra honom, den I kallen Judarnas Konung?
13. Då ropade de åter: Korsfäst honom.
14. Pilatus sade till dem: Hvad hafver han då illa gjort? Då ropade de ännu fastare: Korsfäst honom.
15. Så ville då Pilatus göra folkena fyllest, och gaf dem Barabbam lös; och öfverantvordade dem Jesum, att han skulle hudflängas och korsfästas.
16. Då hade krigsknektarna honom in uti Rådhuset, och kallade tillhopa hela skaran;

17. Och klädde honom uti ett purpurkläde, och vredo tillhopa ena krono af törne, och satte på honom;
18. Och begynte till att helsa honom: Hel, Judarnas Konung;
19. Och slog hans hufvud med en rö, och spottade på honom; föllo på knä, och tillbådo honom.
20. Och när de hade så begabbat honom, afklädde de honom purpurklädet, och klädde honom uti sin egen kläder; och ledde honom ut till att korsfästan.
21. Då tvingade de en man, som der framgick, benämnd Simon af Cyrene, Alexandri och Rufi fader, den af markene inkom, att han måste bära hans kors.
22. Och de ledde honom på det rummet Golgatha; det är, om man det uttyder, hufvudskallaplatsen.
23. Och de gäfvon honom bemyrradt vin dricka; men han tog det intet till sig.
24. Och när de hade korsfäst honom, bytte de hans kläder, kastande lott på dem, hvad hvar få skulle.
25. Och det var vid tredje timman; och de korsfäste honom.
26. Och det man skylldes honom före, var skrifvet öfver hans hufvud, nämliga: Judarnas Konung.
27. Och de korsfäste med honom två röfvare, en på hans högra, och den andra på hans venstra sido.
28. Och så blef Skriften fullbordad, som säger: Ibland ogerningsmän vardt han räknad.
29. Och de, som gingo der framom, hädde honom, och riste sin hufvud, och sade: Tvi dig! Skönlige slår du omkull templet, och i tre dagar uppbygger det.
30. Fria dig sjelfvan, och stig neder af korset.
31. Sammalunda ock de öfverste Presterna gjorde spe af honom emellan sig, med de Skriftlärda, och sade: Androm hafver han hulpt, sig sjelfvom kan han icke hjelpa.

32. Christus, Israels Konung, stige nu neder af korset, att vi måtte det se, och tro. Och de der korsfäste voro med honom, försmädde honom ock.

33. Och i sjette timman vardt ett mörker öfver allt landet, till nionde timman.

34. Och i nionde timman ropade Jesus med höga röst, sägandes: Eloi, Eloi, Lamma Sabachthani? det är uttydt: Min Gud, min Gud, hvi hafver du öfvergifvit mig?

35. Och somlige, de der när stodo, och hörde det, sade: Si, Eliam kallar han.

36. Så lopp en till med en svamp, uppfylldan med ättiko; den satte han på en rö, och böd honom dricka, och sade: Håll, låt se, om Elias kommer, till att taga honom neder.

37. Då ropade Jesus med höga röst, och gaf upp andan.

38. Och förlåten i templet remnade i tu stycke, ifrån öfverst och neder igenom.

39. Då höfvitsmannen, som stod der när gentemot honom, såg att han med ett sådant rop gaf upp andan, sade han: Sannerliga var denne mannen Guds Son.

40. Och voro ock qvinnor der, som långt ifrå detta skådade; ibland hvilka var Maria Magdalena, och Maria, litsle Jacobs och Jose moder, och Salome.

41. Hvilka ock, medan han var i Galileen, hade följt honom, och tjent honom; och många andra, som med honom uppfarit hade till Jerusalem.

42. Då aftonen kom, efter det var tillredelsedagen, den som går före Sabbathen,

43. Kom Joseph, bördig af den staden Arimathia, en ärlig rådherre, den ock vänte efter Guds rike; han tog sig dristighet till, och gick in till Pilatum, och beddes af honom Jesu lekamen.

44. Då förundrade Pilatus, att han allaredo var död; och kallade till sig höfvitsmannen, och frågade, om han länge sedan död var.

45. Och då han det förnummit hade af höfvitsmannen, gaf han Joseph lekamen.

46. Och han köpte ett linkläde, och tog honom ned, och svepten uti linklädet, och lade honom ned uti ena graf, som uthuggen var uti ett hälleberg; och vätte en sten för grafvenes dörr.

47. Men Maria Magdalena och Maria Jose sågo till hvart han lades.

16. CAPITLET

Christi uppståndelse. Hedningarnas kallelse. Christi himmelsfärd.

1. Och då Sabbathen framgången var, köpte Maria Magdalena, och Maria Jacobi, och Salome, väluktande krydder, på det de skulle komma och smörja honom.
2. Och på den ena Sabbathen kommo de till grafvena, ganska bittida, då solen uppgick;
3. Och sade emellan sig sjelfva: Ho skall välta oss stenen ifrå grafvenes dörr?
4. Och då de sågo till, sågo de stenen vara afvältad, den ganska stor var.
5. Och när de ingångne voro uti grafvena, sågo de en ung man sittandes på högra sidon, klädd i ett sidt hvitt kläde; och de vordo förfärada.
6. Men han sade till dem: Varer icke förfärada; I söken Jesum af Nazareth, som korsfäst var; han är uppstånden, han är icke här; si rummet, der de hade lagt honom.
7. Men går bort, och säger hans Lärjungar, och Petro, att han går fram för eder uti Galileen; der skolen I få se honom, såsom han eder sagt hafver.
8. Och de gingo hasteliga derut, och flydde ifrå grafvene; ty dem var bäfning och häpenhet påkommen; icke heller sade de något för någrom, ty de räddes.
9. Men när Jesus uppstånden var om morgonen, på första Sabbathsdagen, syntes han först Marie Magdalene, af hvilka han sju djeflar utdrifvit hade.
10. Hon lopp bort, och bådade dem som plägade vara med honom, de der sörjande och gråtande voro.
11. Och de samme, när de hörde att han var lefvandes, och var sedder af henne, trodde de intet.
12. Derefter, då två af dem vandrade ut åt landsbygden, syntes han dem uti en annor skepelse.
13. Och de gingo ock bort, och bådade det dem androm; och de trodde icke heller dem.

14. Sedan, när de ellofva såto till bords, syntes han dem, och förekastade dem deras otro och hjertas hårdhet, att de icke trott hade dem, som hade sett honom vara uppstånden;
15. Och sade till dem: Går ut i hela verldena, och prediker Evangelium allom kreaturom.
16. Den der tror, och blifver döpt, han skall varda salig; men den der icke tror, han skall varda fördömd.
17. Men dem, som tro, skola dessa tecken efterfölja: genom mitt Namn skola de utdrifva djeflar; de skola tala med nya tungor;
18. De skola fördrifva ormar; och om de dricka något det dödligt är, skall det dem intet skada; på de kränka skola de lägga händerna, så varder det bättre med dem.
19. Då nu Herren Jesus med dem talat hade, vardt han upptagen i himmelen, och sitter på Guds högra hand.
20. Men de gingo ut, och predikade allestäds; och Herren verkade med dem, och stadfäste ordet med efterföljande tecken.

LUCE EVANGELIUM

1. CAPITLET

*Johannes. Jesus aflas. Johannes födes, omskäres.
Zacharie lofsång.*

1. Efter många hafva tagit sig före att beskrifva de ting, som ibland oss aldravissast äro;
2. Såsom de oss sagt hafva, som af begynnelsen det med sin ögon sågo, och sjelfve en del voro af det de sade;
3. Syntes ock mig, sedan jag af begynnelsen all ting granneliga utfrågat hafver, ordenteligen skrifva dig till, min gode Theophile;
4. Att du må förfara vissa sanningen om de stycker, der du om undervister äst.
5. Ut i Herodis, Judee Konungs, tid, var en Prest, utaf Abie skifte, benämnd Zacharias; och hans hustru, af Aarons döttrar, benämnd Elisabet.
6. De voro både rättfärdige för Gud, vandrande i all Herrans bud och stadgar ostraffeliga.
7. Och de hade inga barn; ty Elisabet var ofruktsam, och både voro de framlidne i sin ålder.
8. Så begaf det sig, då han i sitt skifte skulle hålla sitt Prestaämbete för Gudi,
9. Efter Presterskapets sed, och det föll på honom, att han skulle upptända rökelse, gick han in i Herrans tempel;
10. Och allt folket var utantill, och bad, så länge rökelsen skedde.
11. Så syntes honom Herrans Ängel, ständandes på högra sidon vid rökaltaret.
12. Och Zacharias vardt förskräckt, då han såg honom, och en räddhåge föll öfver honom.
13. Så sade Ängelen till honom: Var icke förfärad, Zacharia; ty din bön är hörd, och din hustru Elisabet skall föda dig en son, hvilkens namn du skall kalla Johannes.
14. Och dig skall varda glädje och fröjd; och många skola fröjdas af hans födelse;

15. Ty han skall varda stor för Herranom; vin och starka drycker skall han icke dricka; och skall straxt i moderlifvet uppfyllt varda med den Helga Andä;
16. Och han skall omvända många af Israels barn till Herran, deras Gud.
17. Och han skall gå för honom, med Elie anda och kraft, till att omvända fädernas hjerta till barnen, och de ohöriga till de rättfärdigas snällhet; och göra Herranom ett beredt folk.
18. Då sade Zacharias till Ängelen: Hvaraf skall jag detta veta? Ty jag är gammal, och min hustru är framliden i åldren.
19. Ängelen svarade, och sade till honom: Jag är Gabriel, som står i Guds åsyn, och är utsänd till att tala dig till, och båda dig denna goda tidenden.
20. Och si, du skall varda mållös, och skall intet kunna tala, intill den dagen, då detta sker; derföre, att du icke trodde minom ordom, hvilke skola fullkomnad varda i sin tid.
21. Och folket förbidde Zachariam, och förundrade sig, att han så länge dvaldes i templet.
22. Men då han utgick, kunde han intet tala med dem; och så förmärkte de, att han hade sett någon syn i templet; och han tecknade dem, och blef mållös.
23. Och det begaf sig, då hans ämbetsdagar ute voro, gick han hem i sitt hus.
24. Och efter de dagar vardt hans hustru Elisabet hafvandes; och fördolde sig i fem månader, och sade:
25. Så hafver nu Herren gjort med mig, i de dagar, då han såg till mig, på det han skulle borttaga min försmädelse ibland menniskorna.
26. Ut i sjetten månaden vardt Gabriel Ängel utsänd af Gudi, uti en stad i Galileen, benämnd Nazareth;

27. Till en jungfru, som förlofvad var enom man, hvilkens namn var Joseph, af Davids hus; och jungfrunes namn Maria.

28. Och Ängelen kom in till henne, och sade: Hel, full med nåd! Herren är med dig; välsignad du ibland qvinnor.

29. Då hon såg honom, vardt hon förfärad af hans tal, och tänkte uppå, hurudana helsning detta var.

30. Då sade Ängelen till henne: Frukta dig icke, Maria; ty du hafver funnit nåd för Gudi.

31. Si, du skall afla i ditt lif, och föda en son, hvilkens Namn du skall kalla JESUS.

32. Han skall varda stor, och kallas dens Högstas Son; och Herren Gud skall gifva honom hans faders Davids säte;

33. Och han skall vara en Konung öfver Jacobs hus i evig tid; och på hans rike skall ingen ände vara.

34. Då sade Maria till Ängelen: Huru skall detta tillgå? Ty jag vet af ingen man.

35. Ängelen svarade, och sade till henne: Den Helge Ande skall komma öfver dig, och dens Högstas kraft skall öfverskygga dig; derföre ock det Helga, som af dig födt varder, skall kallas Guds Son.

36. Och si, Elisabet, din fränka, hafver ock aflat en son i sin ålderdom; och detta är sjette månaden åt henne, som hetes vara ofruktsam;

37. Ty för Gud är ingen ting omöjelig.

38. Då sade Maria: Si, Herrans tjenarinna; varde mig efter ditt tal. Och Ängelen skiljdes ifrå henne.

39. Uti de dagar stod Maria upp, och gick i bergsbygdena med hast, uti Jude stad;

40. Och kom uti Zacharie hus, och helsade Elisabet.

41. Och det begaf sig, då Elisabet hörde Marie helsning, sprang barnet uti hennes lif. Och Elisabet vardt uppfylld med den Helga Anda;

42. Och hon ropade med höga röst, och sade: Välsignad du ibland qvinnor, och välsignad dins lifs frukt.

43. Och hvadan kommer mig detta, att mins Herras moder kommer till mig?

44. Si, då rösten af dine helsning kom i min öron, sprang barnet af glädje i mitt lif.

45. Och salig äst du, som trodde; ty all ting varda fullbordad, som dig sagd äro af Herranom.

46. Och Maria sade: Min själ prisar storliga Herran;

47. Och min ande fröjdar sig i Gudi, minom Frälsare;

48. Ty han hafver sett till sine tjenarinnos ringhet: Si, härefter varda all slägte mig saliga kallande.

49. Ty den Mäktige hafver gjort mäktig ting med mig, och hans Namn är heligt;

50. Och hans barmhertighet varar ifrå slägte till slägte, öfver dem som frukta honom.

51. Han hafver bedrifvit magt med sinom arm, och förskingrat dem, som högfärdige äro uti deras hjertas sinne.

52. De mäktige hafver han satt af sätet, och uppsatt de ringa.

53. De hungriga hafver han med god ting uppfyllt, och de rika hafver han låtit tomma blifva.

54. Han hafver upptagit sin tjenare Israel, tänkande på sina barmhertighet;

55. Såsom han sagt hafver till våra fäder, Abraham och hans säd, till evig tid.

56. Och Maria blef när henne vid tre månader; och gick så hem i sitt hus igen.

57. Så vardt då Elisabet tiden fullbordad att hon skulle föda, och hon födde en son.

58. Och hennes grannar och fränder fingo höra, att Herren hade gjort stor barmhertighet med henne, och fröjdade sig med henne.

59. Och det begaf sig, på åttonde dagen kommo de till att omskära barnet; och kallade honom, efter hans fader, Zacharias.

60. Då svarade hans moder, och sade: Ingalunda; men han skall heta Johannes.

61. Då sade de till henne: Uti dine slägt är ingen, som hafver det namnet.

62. Så tecknade de hans fader, hvad han ville kalla honom.

63. Och han äskade ena taflo, der han uti skref, sägandes: Johannes är hans namn; och alle förundrade sig derpå.

64. Och straxt öppnades hans mun, och hans tunga; och han talade, lofvandes Gud.

65. Och stor fruktan kom öfver alla deras grannar; och ryktet om allt detta gick ut öfver alla Judiska bergsbygdena.

66. Och alle de, som det hörde, sattet i sitt hjerta, sägande: Hvad männ varda utaf detta barnet? Ty Herrans hand var med honom.

67. Och hans fader Zacharias vardt uppfylld med den Helga Anda, propheterade, och sade:

68. Lofvad vare Herren, Israels Gud; ty han hafver besökt och förlossat sitt folk;

69. Och hafver upprättat oss salighetenes horn, uti sins tjenares Davids hus;

70. Såsom han i förtiden talat hafver, genom sina helga Propheters mun;

71. Att han skulle frälsa oss ifrå våra ovänner, och utur allas deras hand, som hata oss;

72. Och bevisa barmhertighet med våra fäder, och minnas på sitt helga Testamente;

73. Och på den ed, som han svorit hafver vårom fader Abraham, att gifva oss;

74. Att vi, frälste utur våra ovänners hand, måtte honom tjena utan fruktan;

75. I helighet och rättfärdighet, för honom, i alla våra lifsdagar.

76. Och du barn skall kallas dens Högstas Prophet; du skall gå för Herranom, till att bereda hans vägar;

77. Och gifva hans folke salighetenes kunskap, till deras synders förlåtelse;

78. Genom vår Guds innerliga barmhertighet, genom hvilken uppgången af höjdene hafver oss besökt;

79. Till att uppenbaras dem, som sitta i mörkret och dödsens skugga, och styra våra fötter på fridsens väg.

80. Och barnet växte upp, och stärktes i Andanom; och vistades i öknene, till den dagen han skulle framkomma för Israels folk.

2. CAPITLET

*Jesus född, omskoren, i templet ställd. Simeon. Hanna.
Jesus tolf år gammal.*

1. Det begaf sig i den tiden, att af Kejsar Augusto utgick ett bud, att all världen skulle beskattas;
2. Och denna beskattning var den första, och skedde under den höfdingen öfver Syrien, Cyrenio.
3. Och de gingo alle, hvar uti sin stad, till att låta beskatta sig.
4. Så for ock Joseph upp af Galileen, af den staden Nazareth, in uti Judiska landet, till Davids stad, som heter BethLehem; ty han var af Davids hus och släkt;
5. På det han skulle låta beskatta sig, med Maria, sin trolofvade hustru, hvilken hafvandes var.
6. Så begaf sig, medan de voro der, vordo dagarna fullbordade att hon skulle föda.
7. Och hon födde sin förstfödda Son, och svepte honom i lindakläder, och lade honom neder i en krubbo; ty dem var icke rum i herbergerna.
8. Och i den samma ängden voro någre herdar, de der vakade, och höllo vård om natten öfver sin hjord.
9. Och si, Herrans Ängel stod när dem, och Herrans klarhet kringsken dem; och de vordo storliga förfärade.
10. Och sade Ängelen till dem: Varer icke förfärade; si, jag bådär eder stor glädje, hvilken allo folkena vederfaras skall;
11. Ty i dag är eder födder Frälsaren, som är Christus Herren, i Davids stad.
12. Och detta skall vara eder för tecken: I skolen finna barnet svept i lindakläder, nederlagdt i en krubbo.
13. Och straxt vardt med Ängelen ett stort tal af den himmelska härskaran, de der lofvade Gud, och sade:
14. Ära vare Gud i höjdene, och frid på jordene, och menniskomen en god vilje.

15. Och det begaf sig, att Änglarna foro ifrå dem upp i himmelen, och herdarna begynte säga emellan sig: Låter oss nu gå till BethLehem, och se det som vi hafve hört skedd vara, det Herren oss uppenbarat hafver.
16. Och de gingo hasteliga, och funno Maria, och Joseph, och barnet nederlagdt i krubbon.
17. Och då de det sett hade, beryktade de ut hvad dem sagdt var om detta barnet.
18. Och alle, de det hörde, förundrade sig på de ting, som dem sagd voro af herdarna.
19. Men Maria gömde all dessa ord, betraktandes dem i sitt hjerta.
20. Och herdarna gingo tillbaka igen, prisade och lofvade Gud öfver allt det de hört och sett hade, såsom dem sagdt var.
21. Och då åtta dagar voro framgångne, att barnet skulle omskåras, kallades hans Namn JESUS; hvilket så kalladt var af Ängelen, förr än han aflad vardt i moderlifvet.
22. Och då deras rensesedagar voro fullkomnade, efter Mose lag, hade de honom till Jerusalem, på det de skulle bära honom fram för Herran;
23. Såsom skrifvet är i Herrans lag: Allt mankön, som först öppnar moderlifvet, skall kallas heligt Herranom;
24. Och på det de skulle offra, såsom sagdt var i Herrans lag, ett par turturdufvor, eller två unga dufvor.
25. Och si, i Jerusalem var en man, benämnd Simeon, och den mannen var rättfärdig och gudfruktig, och vänte efter Israels tröst; och den Helge Ande var med honom.
26. Och han hade fått svar af den Helga Anda, att han icke skulle se döden, utan han hade sett tillförene Herrans Christ.
27. Och han kom af Andans tillskyndelse i templet. Och föräldrarna bårö in barnet Jesum, att de skulle göra för honom, såsom sedvänja var i lagen.
28. Då tog han honom i sin famn, och lofvade Gud, och sade:

29. Herre, nu låter du din tjenare fara i frid, efter som du sagt hafver;
 30. Ty min ögon hafva sett dina salighet;
 31. Hvilka du beredt hafver för allo folke;
 32. Ett Ljus till Hedningarnas upplysning, och ditt folk Israel till pris.
 33. Och Joseph och hans moder förundrade sig på det, som sades om honom.
 34. Och Simeon välsignade dem, och sade till Maria, hans moder: Si, denne är satt till ett fall och uppståndelse mångom i Israel, och till ett tecken, hvilko emot sagdt varder.
 35. Ja, ett svärd skall ock gå igenom dina själ, på det mång hjertans tankar skola uppenbaras.
 36. Och der var en Prophetissa, benämnd Hanna, Phanuels dotter, af Assurs slägte; hon var kommen till en stor ålder, och hade lefvat i sju år med sin man, ifrå sin jungfrudom;
 37. Och var nu en enka, vid fyra och åttio år; hon kom aldrig bort utu templet, tjenandes Gudi, med fasto och böner, natt och dag.
 38. Hon kom ock dertill i samma stundene, och prisade Herran; och talade om honom till alla dem, som i Jerusalem vänte förlossning.
 39. Och då de all ting fullbordat hade efter Herrans lag, drogo de in i Galileen igen, uti sin stad Nazareth.
 40. Men barnet växte upp, och förstärktes i Andanom, och uppfylldes med vishet; och Guds nåd var med honom.
 41. Och hans föräldrar gingo årliga till Jerusalem, till Påskahögtiden.
 42. Och då han vardt tolf åra gammal, och de uppfarne voro till Jerusalem, efter högtidenes sedvänjo;
 43. Och de fullkomnat hade dagarna, och gingo hem igen, blef pilten Jesus qvar i Jerusalem, och Joseph och hans moder visste der intet af.

44. Men de mente, att han var i sällskapet, och de gingo ena dagsled, och sökte honom ibland fränder och vänner.
 45. Och då de icke funno honom, gingo de till Jerusalem igen, och sökte honom.
 46. Så begaf det sig, efter tre dagar funno de honom i templet, sittandes midt ibland de lärare, hörandes dem, och frågandes dem;
 47. Och alle, de honom hörde, förskräckte sig öfver hans förstånd och svar.
 48. Och då de sågo honom, förundrade de sig; och hans moder sade till honom: Min Son, hvi gjorde du oss detta? Si, din fader och jag hafve sökt efter dig sörjande.
 49. Och han sade till dem: Hvad är det, att I sökten mig? Vissten I icke, att uti de stycker, som min Fader tillhöra, bör mig vara?
 50. Och de förstodo icke ordet, som han med dem talade.
 51. Och så for han ned med dem, och kom till Nazareth, och var dem underdånig; men hans moder gömde all dessa ord uti sitt hjerta.
 52. Och Jesus växte till i visdom, ålder och nåde, för Gud och menniskor.

3. CAPITLET

Johannes lærer, döper. Jesu dop och fäder.

1. Ut i femtonde årena af Tiberii Kejsaredöme, då Pontius Pilatus var landshöfding i Judeen, och Herodes var Tetrarcha i Galileen, och Philippus, hans broder, Tetrarcha i Itureen, och i den ängden Trachonitis, och Lysanias Tetrarcha i Abilene;

2. Under de öfversta Presterna Hannas och Caiphas, kom Guds befallning till Johannes, Zacharie son, i öknene.

3. Och han kom i alla den ängden vid Jordan, och predikade bättringenes döpelse, till syndernas förlåtelse;

4. Såsom skrifvet är i den boken af Esaie Prophetens ordom, den der säger: Ut i öknen är en ropandes röst: Bereder Herrans väg; görer hans stigar rätta.

5. Alla dalar skola uppfyllas, och all berg och backar skola förnedras; och det krokot är, skall rätt varda, och det ojemnt är, skall vändas i släta vägar;

6. Och allt kött skall se Guds salighet.

7. Så sade han då till folket, som utgick till att döpas af honom: I huggormars afföda, ho hafver eder föregifvit, att I undkomma skolen den tillkommande vrede?

8. Görer fördenskull tillbörlig bättrings frukt; och tager eder icke före att säga vid eder sjelf: Vi hafve Abraham till fader; ty jag säger eder: Gud är mäktig uppväcka Abrahe söner af dessa stenar.

9. Och nu är allaredo yxen satt till roten på trän; hvart och ett trä, som icke bär goda frukt, varder afhugget, och kastadt i elden.

10. Och folket frågade honom, sägande: Hvad skole vi då göra?

11. Svarade han, och sade till dem: Den der två kjortlar hafver, han gifve den som ingen hafver; och den der mat hafver, göre sammalunda.

12. Så kommo ock de Publicaner, till att döpas, och sade till honom: Mästar, hvad skole då vi göra?

13. Sade han till dem: Kräfver icke mer ut, än eder förelagdt är.

14. Frågade ock krigsmän honom, sägande: Hvad skole då vi göra? Sade han till dem: Görer ingom öfvervåld och orätt, och låter eder nöja åt edor lön.

15. Så begynte då folket hafva en gissan, och alle tänkte i sin hjerta om Johanne, om han icke var Christus.

16. Då svarade Johannes, och sade till alla: Jag döper eder i vatten; men en varder kommandes, som starkare är än jag, hvilkens skoremnar jag icke värd är att upplösa; han skall döpa eder med den Helga Anda, och med eld;

17. Hvilkens kastoskofvel är uti hans hand, och han skall rensa sin loga, och församla hvetet uti sina lado; men agnarna skall han uppbränna uti evig eld.

18. Och mång annor stycke förmanade han, och predikade för folket.

19. Då Herodes Tetrarcha vardt straffad af honom, för Herodias, sins broders Philippi hustrus, skull, och för allt det onda, som Herodes gjorde;

20. Öfver allt detta lade han Johannem i häktelse.

21. Och det begaf sig, då allt folket lät sig döpa, och Jesus vardt ock döpt, och bad, öppnades himmelen.

22. Och den Helge Ande kom ned i lekamlig hamn, såsom en dufva, på honom; och en röst kom af himmelen, som sade: Du äst min älskelige Son; uti dig behagar mig.

23. Och Jesus begynte vara vid tretio år; och han vardt hållen för Josephs son, hvilken var Eli son;

24. Hvilken var Matthats son; hvilken var Levi son; hvilken var Melchi son; hvilken var Janna son; hvilken var Josephs son;

25. Hvilken var Mattathie son; hvilken var Amos son; hvilken var Naums son; hvilken var Esli son; hvilken var Nagge son;

26. Hvilken var Maaths son; hvilken var Mattathie son; hvilken var Semei son; hvilken var Josephs son; hvilken var Juda son;

27. Hvilken var Johanna son; hvilken var Rhesa son; hvilken var Zorobabels son; hvilken var Salathiels son; hvilken var Neri son;

28. Hvilken var Melchi son; hvilken var Addi son; hvilken var Kosams son; hvilken var Elmodams son; hvilken var Ers son;

29. Hvilken var Jose son; hvilken var Eliezers son; hvilken var Jorims son; hvilken var Matthats son; hvilken var Levi son;

30. Hvilken var Simeons son; hvilken var Juda son; hvilken var Josephs son; hvilken var Jonans son; hvilken var Eliakims son;

31. Hvilken var Melea son; hvilken var Mainans son; hvilken var Matthatha son; hvilken var Nathans son; hvilken var Davids son;

32. Hvilken var Jesse son; hvilken var Obeds son; hvilken var Boas son; hvilken var Salmons son; hvilken var Naassons son;

33. Hvilken var Aminadabs son; hvilken var Arams son; hvilken var Esroms son; hvilken var Phares son; hvilken var Juda son;

34. Hvilken var Jacobs son; hvilken var Isaacs son; hvilken var Abrahams son; hvilken var Thara son; hvilken var Nachors son;

35. Hvilken var Saruchs son; hvilken var Ragua son; hvilken var Phalegs son; hvilken var Ebers son; hvilken var Sala son;

36. Hvilken var Cainans son; hvilken var Arphaxads son; hvilken var Sems son; hvilken var Noe son; hvilken var Lamechs son;

37. Hvilken var Mathusala son; hvilken var Enochs son; hvilken var Jareds son; hvilken var Maleleels son; hvilken var Cainans son;

38. Hvilken var Enos son; hvilken var Seths son; hvilken var Adams son; hvilken var Guds.

4. CAPITLET

Jesus frestas, lærer, utdrifves, helar.

1. Sedan gick Jesus ifrå Jordan igen, full med den Helga Anda, och vardt hafder af Andanom uti öknena;
2. Och frestades i fyratio dagar af djefvulen, och åt intet i de dagar; utan då de ändade voro, sedan hungrade honom.
3. Då sade djefvulen till honom: Äst du Guds Son, så säg till denna stenen, att han varder bröd.
4. Då svarade Jesus, och sade till honom: Det är skrifvet: Menniskan lefver icke allenast af bröd, utan af hvart och ett Guds ord.
5. Och djefvulen hade honom på ett högt berg, och viste honom all rike i verldene, uti ett ögnablick.
6. Och djefvulen sade till honom: Dig vill jag gifva all denna magten, och deras härlighet; ty de äro mig i händer gifven, och hvem jag vill, gifver jag dem.
7. Vill du nu falla ned, och tillbedja mig, så skola de all höra dig till.
8. Jesus svarade, och sade till honom: Gack bort ifrå mig, Satan; ty det är skrifvet: Din Herra Gud skall du tillbedja, och honom allena skall du dyrka.
9. Och hade han honom till Jerusalem, och satte honom uppå tinnarna af templet, och sade till honom: Äst du Guds Son, så gif dig här nedföre.
10. Ty det är skrifvet: Han skall befalla sina Änglar om dig; att de skola förvara dig;
11. Och bära dig på sina händer, att du icke stöter din fot emot stenen.
12. Då svarade Jesus, och sade till honom: Det är sagdt: Du skall icke fresta Herran din Gud.
13. Och sedan djefvulen hade fullkomnat all frestelsen, for han ifrå honom till en tid.
14. Och Jesus kom, genom Andans kraft, in i Galileen igen; och ryktet gick ut om honom i all den ängden deromkring.
15. Och han lärde i deras Synagogor, och vardt prisad af allom.

16. Och han kom till Nazareth, der han uppfödder var; och gick om Sabbathsdagen in i Synagogen, som hans sedvänja var, och stod upp, och ville läsa.
17. Då vardt honom fången Esaie Prophetens bok; och då han lät upp boken, fann han det rummet, der skrifvet står:
18. Herrans Ande är öfver mig, derföre att han hafver smort mig; till att förkunna Evangelium dem fattigom hafver han sändt mig, till att läka de förkrossada hjerta; till att predika de fångar frihet, och dem blindom syn, och dem sönderslagnom förlossning;
19. Till att predika Herrans behageliga år.
20. Sedan lade han boken tillhopa, och fick tjenarenom, och satte sig; och allas deras ögon, som i Synagogene vore, aktade på honom.
21. Då begynte han till att säga till dem: I dag är denna Skrift fullbordad för edor öron.
22. Och de båro honom alle vittnesbörd, och förundrade sig på de nådefulla ord, som gingo af hans mun, och sade: Är icke denne Josephs son?
23. Då sade han till dem: Visserliga mågen I säga till mig denna liknelsen: Läkare, läk dig sjelfvan; huru stor ting hafve vi hört i Capernaum skedd vara; gör ock sådana här i ditt fädernesland.
24. Sade han: Sannerliga säger jag eder: Ingen Prophet är afhållen i sitt fädernesland.
25. Men jag säger eder i sanning: Många enkor voro i Israel, uti Elie tid, då himmelen igenlyckt var i tre år och sex månader, då stor hunger var öfver hela landet.
26. Och till ingen af dem vardt Elias sänd; utan till ena enko uti Sareptha Sidons.
27. Och många spitelske voro i Israel, i Elisei Prophetens tid; och ingen af dem vardt ren gjord, förutan Naeman af Syrien.
28. Och alle, de i Synagogen voro, uppfylldes med vrede, då de detta hörde;

29. Och uppreste sig emot honom, och drefvo honom utu staden, och ledde honom ut öfverst på klinten af berget, der deras stad på byggder var, och ville stört honom der utföre;

30. Men han gick midt igenom dem sin väg.

31. Och han kom ned till den staden Capernaum i Galileen; och der lärde han dem om Sabbatherna.

32. Och de förundrade sig på hans lärdom; ty med hans tal var väldighet.

33. Och uti Synagogon var en menniska besatt med en oren djefvuls anda; och han ropade med höga röst,

34. Sägandes: Hej, hvad hafve vi med dig, Jesu Nazarene? Äst du kommen till att förderfva oss? Jag vet ho du äst, nämliga den Guds Helige.

35. Och Jesus näpste honom, sägandes: Var tyst, och gack ut af honom. Och djefvulen kastade honom midt ibland dem, och gick ut af honom, och gjorde honom ingen skada.

36. Och en förfärelse kom öfver dem alla; och de talade inbördes med hvarannan, sägande: Hvad skall detta vara? Ty han bjuder de orena andar med magt och väldighet, och de gå ut.

37. Och ryktet gick ut om honom allestäds i de landsändar deromkring.

38. Då Jesus uppstod utu Synagogon, gick han in i Simons hus. Och Simons svära betvingades med stora skälfvosot; då bådo de honom för henne.

39. Och han trädde in till henne, och näpste skälfvone; och skälfvan öfvergaf henne; och hon stod straxt upp, och tjente dem.

40. Då solen nedergick, alle de som hade sjukt folk af allahanda sjukor, ledde dem till honom; och han lade händerna på hvar och en, och gjorde dem helbregda.

41. Foro också djejlarna ut af mångom, ropade och sade: Du äst Christus, Guds Son; då näpste han dem, och stadde icke till att de skulle tala; ty de visste, att han var Christus.

42. Då dager vardt, gick han ut i ödemarken; och folket sökte honom, och kommo till honom, och förhöllo honom, att han icke skulle gå ifrå dem.

43. Då sade han till dem: Andra städer måste jag ock predika Guds rike; ty jag är dertill sänd.

44. Och han predikade uti de Synagogor i Galileen.

5. CAPITLET

*Petri fiskafänge. En spitelsk, en borttagen. Rätt fasta.
Matheus.*

1. Och det begaf sig, då folket föll honom öfver, på det de skulle höra Guds ord; och han stod utmed sjön Genesaret;
2. Och han såg två båtar stå i sjöstranden; men fiskarena voro utgångne af dem, till att två sin nät.
3. Då gick han in uti en båt, som var Simons, och bad honom, att han skulle lägga litet ut ifrå landet. Och han satte sig, och lärde folket utu båten.
4. Då han vände igen tala, sade han till Simon: Lägg ut på djupet, och kaster edor nät ut till drägt.
5. Då svarade Simon, och sade till honom: Mästar, vi hafve arbetat hela natten, och fått intet; men på din ord vill jag kasta ut näten.
6. Och då de det gjorde, beslöto de en mäga stor hop fiskar; och deras nät gick sönder.
7. Och de vinkade till sina stallbröder, som voro uti den andra båten, att de skulle komma och hjälpa dem. Och de kommo, och uppfyllde båda båtarna, så att de begynte sjunka.
8. Då Simon Petrus det såg, föll han till Jesu knä, sägandes: Herre, gack ut ifrå mig; ty jag är en syndig menniska.
9. Ty en förskräckelse var kommen öfver honom, och öfver alla de med honom voro, för detta fiskafångets skull, som de fått hade;
10. Sammalunda ock öfver Jacobum och Johannem, Zebedei söner, som Simons stallbröder voro. Då sade Jesus till Simon: Var icke förfärad; härefter skall du taga menniskor.
11. Och de förde båda båtarna i land, och öfvergåfvo alltsammans, och följde honom.

12. Så begaf det sig, då han var uti en stad, och si, der var en man full med spitelsko; när han fick se Jesum, föll han ned på sitt ansigte, och bad honom, sägandes: Herre, om du vill, kan du göra mig renan.
13. Då räckte han ut handena, och tog på honom, sägandes: Jag vill, var ren. Och straxt gick spitelskan bort af honom.
14. Och han böd honom, att han det för ingom säga skulle; utan gack (*sade han*), och visa dig Prestenom, och offra för din renselse, efter som Mose budit hafver, dem till vittnesbörd.
15. Och ryktet gick ändå vidare ut om honom, och mycket folk församlade sig, att de skulle höra honom, och blifva botade af honom ifrå deras krankheter.
16. Men han gick afsides bort i ödemarkena, och bad.
17. Och det begaf sig på en dag, då han lärde, och der voro de Phariseer och Skrifflärde sittande, som komne voro utaf alla städer i Galileen, och Judeen, och af Jerusalem; och Herrans kraft var till att göra dem helbregda.
18. Och si, någre män båret ena mennisko på en säng, hvilken borttagen var, och de sökte efter, huru de skulle komma honom in, och lägga framför honom.
19. Och då de icke funno, för folkets skull, på hvilko sidon de skulle bäst komma honom in, stego de upp på taket, och släppte honom ned genom taket, med sängen, midt för Jesum.
20. Och då han såg deras tro, sade han till honom: Menniska, dina synder varda dig förlåtna.
21. Och de Skrifflärde och Phariseer begynte tänka, sägande: Ho är denne, som talar Guds hädelse? Ho kan förlåta synder, utan Gud allena?
22. Då Jesus förmärkte deras tankar, svarade han, och sade till dem: Hvad tänken I uti edor hjerta?

23. Hvilket är lättare säga: Dina synder varda dig förlåtna; eller säga: Statt upp, och gack?

24. Men på det I skolen veta, att Menniskones Son hafver magt på jordene förlåta synder, sade han till den borttagna: Dig säger jag, statt upp, tag dina säng, och gack i ditt hus.

25. Och han stod straxt upp för deras ögon, tog sängen, deruti han legat hade, och gick sina färde hem i sitt hus, och prisade Gud.

26. Och de förskräcktes alle, och lofvade Gud, och vordo fulle med fruktan, sägande: Vi hafve sett i dag sällsynt ting.

27. Sedan gick han ut, och fick se en Publican, benämnd Levi, sittandes vid tullen, och sade till honom: Följ mig.

28. Han stod upp, och följde honom, och öfvergaf alltsamman.

29. Och Levi gjorde honom ett stort gästabad i sitt hus; och der voro en stor hop Publicaner, och andre som med dem till bords såto.

30. Och de Skriftlärde och Phariseer knorrade emot hans Lärjungar, sägande: Hvi äten I och dricken med de Publicaner och syndare?

31. Då svarade Jesus, och sade till dem: De behöfva icke läkare, som helbregda äro, utan de som kranke äro.

32. Jag är icke kommen till att kalla de rättfärdiga, utan syndare, till bättring.

33. Då sade de till honom: Hvi fasta Johannis lärjungar så ofta, och bedja så mycket, sammalunda ock de Phariseers lärjungar; men dine Lärjungar äta och dricka?

34. Sade han till dem: Icke kunnen I drifva bröllopsfolket till att fasta, så länge brudgummen är när dem?

35. Men de dagar skola komma, att brudgummen varder tagen ifrå dem; då skola de fasta i de dagar.

36. Och han sade ock till dem en liknelse: Ingen sätter en klut af nytt kläde på gammalt kläde; annars söndersliter han det nya, och den kluten af det nya skickar sig icke efter det gamla.

37. Och ingen låter nytt vin i gamla flaskor; annars slår det nya vinet flaskorna sönder, och spilles ut, och flaskorna blifva förderfvade;

38. Utan nytt vin skall man låta uti nya flaskor, och så blifva de både förvarad.

39. Och ingen, som dricker gammalt vin, begärar straxt nytt; ty han säger: Det gamla är bättre.

6. CAPITLET

*Sabbaths lag. De tolf valde. Sann, osann salighet.
Christelig vandel.*

1. Och det begaf sig på en Eftersabbath, att han gick igenom säd; och hans Lärjungar ryckte upp ax, och gnuggade sönder med händerna, och äto.
2. Då sade somlige af de Phariseer till dem: Hvi gören I det som icke är lofligit göra om Sabbatherna?
3. Svarade Jesus, och sade till dem: Hafven I icke läsit hvad David gjorde, då han hungrade, och de med honom voro?
4. Huru han gick in i Guds hus, och tog skådobröden, och åt, och gaf desslikes dem som med honom voro; hvilket ingom lofligit var att äta, utan allenast Prestomen.
5. Och sade han till dem: Menniskones Son är en Herre, desslikes ock öfver Sabbathen.
6. Och det begaf sig på en annan Sabbath, att han gick in uti Synagogen, och lärde; och der var en menniska, hvilkens högra hand var borttvinad.
7. Och de Skriftlärde och Phariseer vaktade på honom, om han någon helbregda gjorde på Sabbathen, att de måtte finna något, der de kunde anklagan före.
8. Men han förstod deras tankar, och sade till människona, som den tvinnade handen hade: Statt upp, och gack fram. Han stod upp, och gick fram.
9. Då sade Jesus till dem: Jag skall spörja eder: Må man göra väl om Sabbatherna, eller göra illa; hjälpa lifvet, eller förspillat?
10. Och han såg sig om på dem alla, och sade till människona: Räck ut dina hand. Han ock så gjorde. Och hans hand vardt honom färdig, såsom den andra.
11. Men de vordo ursinnige, och talades vid emellan sig, hvad de skulle göra åt Jesus.
12. Så hände det uti de dagar, att han utgick uppå ett berg till att bedja; och blef der öfver nattena i bönen till Gud.

13. Och då dager vardt, kallade han sina Lärjungar; och utvalde tolf af dem, hvilka han ock kallade Apostlar.
14. Simon, den han ock kallade Petrus, och Andreas, hans broder, Jacobus och Johannes, Philippus och Bartholomeus,
15. Mattheus och Thomas, Jacobus, Alpei son, och Simon, som kallas Zelotes,
16. Och Judas, Jacobs (son), och Judas Ischariothes, den ock förrädaren var.
17. Och han gick neder med dem, och stod på en plats i markene, och hele hopen af hans Lärjungar, och ganska mycket folk utaf allt Judiska landet, och Jerusalem, och ifrå Tyrus och Sidon, som vid hafvet ligga;
18. Hvilke komne voro, på det de ville höra honom, och varda botade af sina sjukdomar. Och de, som qualde voro af de orena andar, vordo helbregda.
19. Och allt folket for efter att taga på honom; ty af honom gick kraft, som alla botade.
20. Och han lyfte upp sin ögon öfver sina Lärjungar, och sade: Salige ären I fattige; ty Guds rike hörer eder till.
21. Salige ären I, som nu hungren; ty I skolen blifva mättade. Salige ären I, som nu gråten; ty I skolen le.
22. Salige varden I, då människorna hata eder, och afskilja eder, och banna eder, och bortkasta edart namn, såsom det ondt vore, för människones Sons skull.
23. Glädjens och fröjdens på den dagen; ty si, edor lön är mycken i himmelen; sammalunda hafva deras fäder ock gjort Prophetomen.
24. Men ve eder, som rike ären; ty I hafven edert hugnad.
25. Ve eder, som mätte ären; ty I skolen hungra. Ve eder, som nu len; ty I skolen gråta och sörja.
26. Ve eder, då alla människor lofva eder; ty sammalunda hafva ock deras fäder gjort dem falska Prophetomen.
27. Men eder, som hören, säger jag: Älsker edra ovänner; görer dem godt, som hata eder;

28. Välsigner dem som eder banna, och beder för dem som eder orätt göra.

29. Den dig slår på det ena kindbenet, dem håll ock det andra till; och den dig tager mantelen ifrå, honom förhåll icke heller kjortelen.

30. Hvarjom och enom, som något begärar af dig, honom gif; och af den, som dina ting tager ifrå dig, beds intet igen.

31. Och såsom I viljen att människorna skola göra eder, görer ock I dem sammalunda.

32. Och om I älsken dem, som eder älska, hvad tack hafven I derföre? Ty syndarena älska ock dem, af hvilka de älskade varda.

33. Och om I gören dem godt, som eder godt göra, hvad tack hafven I derföre? Ty syndarena göra det ock.

34. Och om I lånen dem, der I hoppens få något igen, hvad tack hafven I derföre? Ty syndarena låna ock syndarom, på det de skola få lika igen.

35. Utan heldre älsker edra ovänner, och görer väl, och låner, förhoppandes der intet af; och edor lön skall vara mycken, och I skolen vara dens Högstas barn; ty han är mild emot de otacksamma och onda.

36. Varer fördenskull barmhertige, såsom edar Fader ock barmhertig är.

37. Dömer icke så varden I icke dömde; fördömer icke, så varden I icke fördömde; förlåter, så varder eder förlåtet.

38. Gifver, så varder eder gifvet; ett godt mått, väl stoppadt, skakadt och öfverflödande, skall man gifva uti edart sköt; ty med samma mått, som I mäten, skola andre mäta eder.

39. Och han sade till dem en liknelse: Kan ock en blinder leda en blindan? Falla de icke både i gropen?

40. Lärjungen är icke öfver sin Mästare; men hvar och en är fullkommen, då han är såsom hans Mästare.

41. Hvad ser du ett grand uti dins broders öga; men en bjelka uti ditt eget öga varder du intet varse?

42. Eller huru kan du säga till din broder: Broder, håll, jag vill borttaga grandet, som uti ditt öga är; och du ser icke sjelf bjelkan uti ditt öga? Du skrymtare, tag först bort bjelkan utu ditt öga, och sedan se till att du kan uttaga grandet, som är i dins broders öga.

43. Ty det är icke godt trä, som gör onda frukt; ej heller ondt trä, som gör goda frukt.

44. Ty hvart och ett trä varder känt af sine frukt; ty icke hemtar man heller fikon af törne; ej heller hemtar man vinbär af tistelen.

45. En god menniska bär godt fram utaf sins hjertas goda fatatur, och en ond menniska bär ondt fram utaf sins hjertas onda fatatur; ty deraf hjertat fullt är, det talar munnen af.

46. Hvad kallen I mig Herra, Herra; och gören dock icke hvad jag säger eder?

47. Hvilken som kommer till mig, och hörer min ord, och gör derefter, jag vill låta eder se, hvem han lik är.

48. Han är lik enom man, som bygger ett hus; hvilken grof djupt, och lade grundvalen på hälleberget; då floden kom, strömmade hon in på huset, och kunde dock intet röra det; ty det var grundadt på hälleberget.

49. Men den der hörer, och icke gör, han är lik enom man, som byggde sitt hus på jordena, utan grundval; der strömmade floden in på, och straxt föll det; och dess hus fall var stort.

7. CAPITLET

Höfvitmannens dräng. Enkan i Nain. Johannis bådskap. Synderskan.

1. Då han all sin ord uttalat hade för folket, gick han till Capernaum.
2. Och en höfvitmans tjenare låg dödssjuk, och han var honom kär.
3. Då han hörde af Jesu, sände han de äldsta af Judarna till honom, och bad honom att han ville komma, och göra hans tjenare helbregda.
4. Då de kommo till Jesum, bådo de honom fliteliga, sägande: Han är värd, att du gör honom det;
5. Ty han hafver vårt folk kärt, och hafver byggt oss Synagogen.
6. Då gick Jesus med dem. Och då han icke långt var ifrå huset, sände höfvitmannen sina vänner till honom, och sade: Herre, gör dig icke omak; ty jag är icke värdig, att du går under mitt tak;
7. Hvarföre jag ock icke räknade mig sjelfvan värdigan till att komma till dig; utan säg med ett ord, så varder min tjenare helbregda.
8. Ty jag är ock en man, stadder under härskap, och hafver krigsknektar under mig; och jag säger till den ena: Gack, och han går; och till den andra: Kom, och han kommer; och till min tjenare: Gör det, och han gör så.
9. Då Jesus detta hörde, förundrade han sig på honom, och vände sig om, och sade till folket, som följde honom: Det säger jag eder, så stora tro hafver jag icke funnit i Israel.
10. Och de, som utsände voro, gingo hem igen, och funno tjenaren helbregda, som sjuk var.
11. Så begaf det sig sedan, att han gick uti den staden, som kallas Nain; och med honom gingo många hans Lärjungar, och mycket folk.
12. Då han nu kom intill stadsporten, si, då bars der ut en döder, sine moders ende son, och hon var enka; och en stor hop folk af staden gick med henne.

13. Då Herren såg henne, varkunnade han sig öfver henne, och sade till henne: Gråt icke.
14. Och han gick till, och tog på bårerna; och de, som båro, stadnade. Då sade han: Jag säger dig, unger man, statt upp.
15. Och den döde satte sig upp, och begynte tala; och han fick honom hans moder.
16. Och en räddhåge kom öfver alla, och de prisade Gud, sägande: En stor Prophet är uppkommen ibland oss, och Gud hafver sökt sitt folk.
17. Och detta ryktet om honom gick ut öfver allt Judiska landet, och all de land deromkring.
18. Och Johannis lärjungar underviste honom om allt detta.
19. Och han kallade till sig två af sina lärjungar, och sände dem till Jesum, sägandes: Äst du den som komma skall, eller skole vi vänta någon annan?
20. Då männerna kommo till honom, sade de: Johannes Döparen sände oss till dig sägandes: Äst du den som komma skall, eller skole vi vänta en annan?
21. På samma tiden gjorde han många helbregda af sjukdomar och plågor, och onda andar; och gaf mångom blindom syn.
22. Då svarade Jesus, och sade till dem: Går, och säger Johanni igen, hvad I sett och hört hafven: De blinde se, de halte gå, de spitelske varda rene, de döfve höra, de döde stå upp igen, dem fattigom varder Evangelium predikadt;
23. Och salig är den som icke förargas på mig.
24. Och då Johannis sändebåd voro sin väg gångne, begynte Jesus tala till folket om Johanne: Hvad gingen I ut i öknen till att se? Villen I se en rö, som drifs af vädret?
25. Eller hvad gingen I ut till att se? Villen I se en mennisko, klädd i len kläder? Si, de som hafva härlig kläder uppå, och lefva i kräslighet, äro i Konungsgårdarna.

26. Eller hvad gingen I ut till att se? Villen I se en Prophet? Ja, säger jag eder, och mer än en Prophet.

27. Han är den, derom skrifvet är: Si, jag sänder min Ängel för ditt ansigte, hvilken din väg bereda skall för dig.

28. Ty jag säger eder, att ibland dem, som af qvinnor födde äro, är ingen större Prophet uppkommen än Johannes Döparen; dock likväl, den der minst är i Guds rike, han är större än han.

29. Och allt folket, som honom hörde, och de Publicaner, gåfvo Gudi rätt, och läto sig döpa med Johannis döpelse.

30. Men de Phariseer och de lagkloke föraktade Guds råd emot sig sjelfva, och läto sig intet döpa af honom.

31. Sedan sade Herren: Vid hvem skall jag dock likna menniskorna af detta släktet? Och hvem äro de like?

32. De äro like vid barn, som sitta på torget, och ropa emot hvarannan, och säga: Vi hafve pipat för eder, och I hafven intet dansat; vi hafve sjungit sorgesång för eder, och I greten intet.

33. Ty Johannes Döparen kom, och hvarken åt bröd, eller drack vin; och I sägen: Han hafver djefvulen.

34. Menniskones Son är kommen, äter och dricker; och I sägen: Si, den mannen är en frässare och vindrinkare, de Publicaners och syndares vän.

35. Och visdomenom varder rätt gifvet af all sin barn.

36. Så bad honom en af de Phariseer, att han skulle få sig mat med honom; och han gick uti Phariseens hus, och satt der till bords.

37. Och si, en qvinna i staden, som hade varit en synderska, då hon förnam att han till bords satt i Phariseens hus, bar hon dit ett glas med smörjelse;

38. Och stod bakför honom vid hans fötter, gråtandes, och begynte väta hans fötter med tårar, och torkade med sitt hufvudhår; och kysste hans fötter, och smorde dem med smörjelse.

39. Då den Phariseen, som honom budit hade, såg detta, sade han vid sig sjelf: Vore denne en Prophet, visserliga visste han ho och hurudana denna qvinnan är, som handterar honom; ty hon är en synderska.

40. Då svarade Jesus, och sade till honom: Simon, jag hafver något säga dig. Han sade: Mästar, säg.

41. En man hade två gäldenärer; en var honom skyldig femhundra penningar, och den andra femtio.

42. När de icke magt hade att betala, gaf han dem bådom till. Säg nu, hvilken af dem varder honom mera älskandes?

43. Svarade Simon, och sade: Jag menar, att den som han gaf mera till. Då sade han till honom: Rätt dömde du.

44. Och så vände han sig till qvinnona, och sade till Simon: Ser du denna qvinnona? Jag gick in i ditt hus; du hafver intet vatten gifvit mig till mina fötter; men hon hafver vätt mina fötter med tårar, och torkat med sitt hufvudhår.

45. Du hafver icke kysst mig; men hon, sedan jag här ingick, hafver icke låtit af kyssa mina fötter.

46. Mitt hufvud hafver du icke smort med oljo; men hon hafver smort mina fötter med smörjelse.

47. Hvarföre säger jag dig: Henne varda många synder förlåtna; ty hon älskade mycket; men den som mindre förlåtes, han älskar mindre.

48. Sedan sade han till henne: Synderna förlåtas dig.

49. Då begynte de, som med honom till bords såto, säga vid sig: Ho är denne, som ock synder förlåter?

50. Då sade han till qvinnona: Din tro hafver frälst dig; gack med frid.

8. CAPITLET

*Ordets åhörarens art. Hafvets storm. Män, svin besatte.
Blodgång. Jairi dotter.*

1. Och det begaf sig derefter, att han vandrade i städer och byar, predikade och förkunnade Evangelium om Guds rike; och de tolf med honom;
2. Dertill några qvinnor, som han hade helbregda gjort ifrå de onda andar och krankheter, nämliga: Maria, som kallas Magdalena, af hvilka sju djeflar utgångne voro;
3. Och Joanna, Chuse hustru, Herodis fogdes, och Susanna, och många andra, som honom tjente af sina ägodelar.
4. Då nu mycket folk kom tillhopa, och utaf städerna sökte till honom, talade han genom liknelse:
5. En sädesman gick ut till att så sina säd; och vid han sädde, föll somt vid vägen, och vardt förtrampadt, och foglarna under himmelen äto det.
6. Och somt föll på hälleberget, och då det uppgick, förtorkades det; ty det hade ingen vätsko.
7. Och somt föll ibland törne, och törnen gingo med upp, och förqvafde det.
8. Och somt föll i goda jord; och det gick upp, och gjorde hundradefald frukt. Då han detta sade, ropade han: Den der hafver öron till att höra, han höre.
9. Då frågade honom hans Lärjungar, hurudana denna liknelsen var.
10. Han sade till dem: Eder är gifvet veta Guds rikets hemlighet, men dem androm genom liknelse; på det att, ändock de se, skola de likväl icke se, och ändock de höra, skola de likväl icke förstå.
11. Så är nu denna liknelsen. Säden är Guds ord;
12. Men de som vid vägen, det äro de som höra; sedan kommer djefvulen, och tager bort ordet utu deras hjerta, att de icke tro skola, och blifva frälste.

13. Men de som på hälleberget, det äro de som, när de höra, anamma de ordet med glädje, och de hafva inga rötter; de der tro till en tid, och då frestelsen påkommer, falla de derifrån.
14. Men det som föll ibland törnen, äro de som höra; och gå bort, och varda förqvafde af omsorger, och rikedomar, och lifsens vållust; och bära ingen frukt.
15. Men det uti goda jord, äro de som höra ordet, och behålla det uti ganska godt hjerta; och bära frukt i tålamo.
16. Men ingen upptänder ett ljus, och skyder det under något kar, eller sätter under bänken; utan sätter det på ljusastakan, att de, som ingå, skola få se ljuset.
17. Ty det är intet lönligit, som icke skall varda uppenbart; och intet fördoldt, det icke skall kunnigt varda, och uppkomma skall i ljuset.
18. Ser fördenskull till, huru I hören; ty den der hafver, honom varder gifvet, och den der intet hafver, det han menar sig hafva, det skall ock tagas ifrå honom.
19. Så gingo till honom hans moder och hans bröder; och kunde dock icke komma till honom, för folkets skull.
20. Då vardt honom bådadt, och sagdt: Din moder och dine bröder stå härute, och vilja se dig.
21. Svarade han, och sade till dem: Min moder och mine bröder äro desse, som höra Guds ord, och görat.
22. Så begaf det sig på en dag, att han steg uti ett skepp, med sina Lärjungar, och sade till dem: Låt oss fara öfver sjön. Och de lade utaf.
23. Sedan, vid de foro öfver, somnade han; och der reste upp ett stort väder på sjön; och de förfylldes, och voro i stor fara.
24. Så gingo de till, och väckte honom upp, sägande: Mästar, Mästar, vi förgås. Då stod han upp, och näpste vädret och vattens våg; och så vände det igen, och blef stilla.

25. Och han sade till dem: Hvar är edar tro? Men de fruktade, och förundrade, sägandes emellan sig: Ho må denne vara? Ty han bjuder både vädrena och vattnena; och de lyda honom.

26. Och de foro till de Gadareners ängd, hvilken är tvärt öfver Galileen.

27. Och då han utgången var af skeppet på landet, mötte honom en man utaf staden, hvilken hade haft djefvulen i lång tid; och han hade inga kläder på, ej heller blef i husen, utan i griffer.

28. Då han såg Jesum, ropade han, och föll ned framför honom, och sade med höga röst: Hvad hafver jag göra med dig, Jesu, dens högstas Guds Son? Jag beder dig, att du icke qväl mig.

29. Ty han böd dem orena andanom, att han skulle fara ut af mannenom; ty han hade länge plågat honom; och han vardt bunden i kedjor, och förvarad i fjettrar, och slet sönder banden, och vardt drifven af djefvulen bort i öknen.

30. Då frågade Jesus honom, och sade: Hvad är ditt namn? Han sade: Legio; ty många djeflar voro inkomne i honom.

31. Och de bådo honom, att han icke skulle bjuda dem fara uti afgrunden.

32. Men der var en stor svinahjord, som der gick och födde sig på berget. Då bådo de honom, att han ville tillstädja dem fara in i svinen; och han tillstodde dem det.

33. Då foro djeflarna utu menniskone, och foro in uti svinen; och hjorden brådstörte sig uti sjön, och fördränkte sig.

34. Men när de, som vaktade svinen, sågo hvad der skedde, flydde de, och båro tidenden i staden, och på bygdena.

35. Då gingo de ut, till att se hvad der skedt var, och kommo till Jesum; och funno mannen, der djeflarna utaf farne voro, klädd och vid sin sinne, sittandes vid Jesu fötter; och vordo förfärade.

36. Och de som det sett hade, förkunnade dem desslikes, huruledes den besatte var helbregda vorden.

37. Och hele hopen af de Gadareners omliggande bådo honom, att han ville fara ifrå dem; ty dem var en stor räddhåge påkommen. Då steg han till skepps, och for tillbaka igen.

38. Men mannen, der djeflarna voro utaf farne, bad honom att han måtte blifva när honom. Men Jesus sände honom ifrå sig, sägandes:

39. Gack uti ditt hus igen, och säg utaf, huru stor ting Gud med dig gjort hafver. Och han gick bort, och förkunnade öfver hela staden, huru stor ting Jesus hade gjort med honom.

40. Och det begaf sig, då Jesus kom igen, undfick honom folket; ty alle vänte efter honom.

41. Och si, der kom en man, som het Jairus, och var en öfverste för Synagogon; han föll ned för Jesu fötter, bedjandes honom, att han ville gå i hans hus;

42. Ty han hade ena enda dotter, vid tolf åra gammal, och hon begynte själas; men i vägen, vid han gick dit, trängde honom folket.

43. Och en qvinna, som blodgång hade haft i tolf år, och hade förtärt allt hvad hon ägde på läkare, och kunde dock botas af ingom;

44. Hon gick bakefter, och tog på hans klädefäll; och straxt stillades hennes blodgång.

45. Och Jesus sade: Ho är den, som tog på mig? Då de alle nekade, sade Petrus, och de med honom voro: Mästar, folket tränger dig, och omakar dig, och du säger: Ho tog på mig?

46. Då sade Jesus: Någor hafver ju tagit på mig; ty jag kände, att kraft gick af mig.

47. Då qvinnan såg, att det icke var lönligit, kom hon skälfvandes, och föll ned för hans fötter, och förkunnade för allo folkena, för hvad saks skull hon hade tagit på honom, och huruledes hon blef straxt helbregda.

48. Då sade han till henne: Var tröst, min dotter, din tro hafver frälst dig; gack med frid.

49. Vid han ännu talade, kom en utaf öfverstans hus för Synagogen, sägandes till honom: Din dotter är död; gör icke Mästaren omak.

50. Då Jesus hörde det ordet, sade han till pigones fader: Råds intet; utan tro allenast, och hon varder helbregda.

51. Då han kom i huset, stadde han ingom ingå med sig, utan Petrum, Jacobum och Johannem, och fadren och modren till pigona.

52. Men de greto alle, och jämrade sig öfver henne. Då sade han: Gråter icke; pigan är icke död, men hon sofver.

53. Då gjorde de spe af honom, väl vetande att hon var död.

54. Men han dref dem alla ut, och tog henne vid handena, och ropade, sägandes: Piga, statt upp.

55. Och hennes ande kom igen, och hon stod straxt upp; och han bød gifva henne mat.

56. Och hennes föräldrar förskräcktes. Men han bød dem, att de ingom säga skulle, hvad der skedt var.

9. CAPITLET

Jesus sänder de tolf; spisar femtusen män; bekännes, förklaras, utdrifver andar; förkunnar sin död.

1. Sedan kallade Jesus tillhopa de tolf, och gaf dem magt och våld öfver alla djeflar, och att de sjukdomar bota kunde;
2. Och sände dem ut till att predika Guds rike, och göra de sjuka helbregda;
3. Och sade till dem: Tager intet med eder till vägs, icke käpp, eller skräppo, icke bröd, icke penningar; hafver ej heller två kjortlar.
4. Och i hvad hus I ingån, der blifver, tilldess I dragen dädan.
5. Och hvilke icke anamma eder, så går ut af den staden, och skudder ock stoftet af edra fötter, till vittnesbörd öfver dem.
6. Och de gingo ut, och vandrade omkring i byarna, predikade Evangelium, och gjorde helbregda allestäds.
7. Då fick Herodes Tetrarcha höra allt det som bedrefs af honom, och honom begynte misshaga; ty det sades af somligom, att Johannes var uppstånden af döda;
8. Af somligom, att Elias var uppenbarad; af somligom, att någor Prophet af de gamla var uppstånden.
9. Och Herodes sade: Johannem hafver jag halshuggit; men ho är denne, der jag sådant af hörer? Och begärade se honom.
10. Och Apostlarna kommo igen, och förtäljde honom allt det de gjort hade. Då tog han dem med sig, och gick afsides uti ena ödemark, som ligger vid den staden, som kallas Bethsaida.
11. Då folket det förnam, kommo de efter honom; och han undfick dem, och talade med dem om Guds rike, och gjorde dem helbregda, som det behöfde.
12. Men dagen begynte varda framliden; då gingo de tolf fram, och sade till honom: Låt folket ifrå dig, att de gå uti köpstäderna, och nästa bygdena, der de måga gästa, och finna mat; ty vi äre här i ödemarkene.

13. Han sade till dem: Gifver I dem äta. Då sade de: Vi hafve icke flera bröd än fem, och två fiskar; utan att vi gå bort, och köpe mat till allt detta folket.

14. Och voro de icke långt ifrån femtusend män. Då sade han till sina Lärjungar: Låter dem sätta sig ned, i hvarvt matskapet femtio.

15. Och de gjorde så, och läto dem alla sätta sig ned.

16. Då tog han de fem bröd och de två fiskar; upplyfte sin ögon i himmelen, tackade deröfver, bröt och fick Lärjungarna, att de skulle sedan läggat fram för folket.

17. Och de äto alle, och vordo mätte. Sedan vardt upptaget det som dem öfverlopp, tolf korgar fulle med stycker.

18. Och det begaf sig, då han var allena i sina böner, voro ock någre hans Lärjungar med honom; dem frågade han, och sade: Hvem säga folket mig vara?

19. Då svarade de, och sade: Johannes Döparen; somlige Elias, och somlige, att någon Prophet af de gamla är uppstånden.

20. Då sade han till dem: Hvem sägen då I mig vara? Svarade Petrus, och sade: Du äst Guds Christ.

21. Och han hotade dem, och förböd, att de skulle det någrom säga;

22. Och sade: Menniskones Son måste mycket lida, och bortkastas af de äldsta, och öfversta Presterna, och Skriftlärda, och dräpas, och tredje dagen uppstå igen.

23. Sade han ock till dem alla: Hvilken mig efterfölja vill, han vedersäge sig sjelf, och tage sitt kors på sig hvar dag, och följ mig.

24. Ty den, som vill behålla sitt lif, han skall mista det; och ho som mister sitt lif för mina skull, han skall det behålla.

25. Och hvad kommer det menniskone till godo, om hon vunne hela verldena, och förtappar sig sjelf, eller gör skada på sig sjelf?

26. Hvilken som blyges vid mig och min ord, vid honom skall ock menniskones Son blygas, då han kommer i sin, och sins Faders, och de heliga Änglars härlighet.

27. Men jag säger eder förvisso, att någre äro af dem som här stå, de der icke skola smaka döden, tilldess de få se Guds rike.

28. Så begaf det sig, vid åtta dagar efter dessa orden, att han tog till sig Petrum, och Johannem, och Jacobum; och gick upp på ett berg till att bedja.

29. Och vid han bad, vardt hans ansigte förvandladt, och hans klädnad var hvit och skinande.

30. Och si, två män talade med honom, som voro Moses och Elias;

31. Och syntes i härlighet, och talade om hans afgång, som han fullborda skulle i Jerusalem.

32. Men Petrus, och de med honom voro, förtyngdes af sömn; då de uppvaknade, sågo de hans klarhet, och de två män stå när honom.

33. Och det begaf sig, då de gingo ifrån honom, sade Petrus till Jesum: Mästar, oss är godt här vara; låt oss göra tre hyddor, en till dig, och en till Mosen, och en till Eliam; och visste icke hvad han sade.

34. Och vid han så sade, kom en sky, och kringskyggde dem; och de vordo förfärade, vid de vordo invefvade i skyn.

35. Och en röst hördes utu skynom, den der sade: Denne är min älskelige Son; honom hör.

36. Och i det samma rösten hördes, funno de Jesum vara allena. Och de tigde, och förkunnade ingom, i de dagar, något af det de sett hade.

37. Så hände sig dagen derefter, då de gingo ned af berget, mötte honom mycket folk.

38. Och si, en man af folket ropade, och sade: Mästar, jag beder dig, se till min son; ty han är mitt enda barn.

39. Si, anden begriper honom, och straxt ropar han; och han sliter honom, så att han fradgas; och han far med nöd ifrå honom, då han honom slitit hafver.

40. Och jag bad dina Lärjungar, att de skulle utdrifva honom; och de kunde icke.

41. Då svarade Jesus, och sade: O! du otrogna och genstörtiga slägte, huru länge skall jag vara när eder, och lida eder? Haf din son hit.

42. Och vid han nu framgick, ref och slet djefvulen honom. Men Jesus näpste den orena andan, och gjorde pilten helbregda, och fick honom sinom fader igen.

43. Och alle vordo förskräckte öfver Guds härlighet. Då alle undrade på allt det han gjorde, sade han till sina Lärjungar:

44. Fatter dessa orden uti edor öron, ty det skall ske, menniskones Son varder öfverantvarad i menniskors händer.

45. Men de förstodo icke detta ordet; och det var fördoldt för dem, att de det icke kunde förstå; och de fruktade att fråga honom om det ordet.

46. Och kom ibland dem en tanke, hvilkendera skulle störst vara.

47. Då Jesus såg deras hjertas tankar, tog han ett barn, och ställde det när sig;

48. Och sade till dem: Hvilken som anammar detta barnet i mitt Namn, han anammar mig; och den mig anammar, han anammar honom, som mig sändt hafver; men den der minst är ibland eder alla, han skall vara störst.

49. Då svarade Johannes, och sade: Mästar, vi sågom en, som utdref djeflar under ditt Namn, och vi förbödom honom det; efter det han icke följer med oss.

50. Sade Jesus till honom: Förbjuder honom intet; ty den der icke emot oss är, han är med oss.

51. Och det begaf sig, då tiden fullbordad var, att han skulle hädantagen varda, vände han sitt ansigte till att fara åt Jerusalem.

52. Och han sände båd framför sig; de gingo, och kommo intill en stad, som de Samariter uti bodde, att de skulle reda för honom.

53. Och de undfingo honom intet; ty han hade vändt sitt ansigte till att draga till Jerusalem.

54. Då hans Lärjungar, Jacobus och Johannes, det sågo, sade de: Herre, vill du, så vilje vi säga, att elden måtte komma ned af himmelen, och förtära dem, såsom ock Elias gjorde?

55. Men Jesus vände sig om, och näpste dem, sägandes: I veten icke, hvars andas I ären;

56. Ty menniskones Son är icke kommen till att förderfva menniskornas själar, utan till att frälsa dem. Och de gingo dädan uti en annan by.

57. Och det begaf sig, vid de gingo på vägen, sade en till honom: Jag vill följa dig, hvart du går, Herre.

58. Sade Jesus till honom: Räfvarna hafva kulor, och foglarna under himmelen näste; men menniskones Son hafver icke, der han kan luta sitt hufvud till.

59. Men han sade till en annan: Följ mig. Då sade han: Herre, låt mig först gå bort, och begrafva min fader.

60. Då sade Jesus till honom: Låt de döda begrafva sina döda; men du, gack, och förkunna Guds rike.

61. En annan sade: Herre, jag vill följa dig; men låt mig först gå, och skilja mig ifrå dem som i mitt hus äro.

62. Sade Jesus till honom: Hvilken som sätter sin hand till plogen, och ser tillbaka, han är icke beqväm för Guds rike.

10. CAPITLET

De sjutio Lärjungar. Ordets lopp. Lifsens väg. Marthe bekymmer.

1. Sedan skickade Herren andra sjutio; och sände två och två framför sig, i alla städer och rum, dit han komma ville;
2. Och sade till dem: Säden är stor, men arbetarena äro få; beder fördenskull sädenes Herra, att han utsänder arbetare i sina säd.
3. Går; si, jag sänder eder såsom lamb ibland ulfvar.
4. Bärer ingen säck, ej heller skräppo, ej heller skor; och helsar ingen vägen.
5. Uti hvad hus I kommen, säger först: Frid vare desso huse.
6. Och om der någon är fridsens barn, så skall eder frid blifva på honom; hvar ock icke, så kommer han till eder igen.
7. Uti det samma hus blifver, äter och dricker hvad eder föresätts; ty arbetaren är sin lön värd. Går icke uti hus i hus.
8. Och uti hvad stad I kommen, och de anamma eder, äter hvad eder föresätts;
9. Och görer de sjuka helbregda, som der äro, och säger till dem: Guds rike är kommet hardt när eder.
10. Uti hvad stad I kommen, och de icke anamma eder, så går ut på hans gator och säger:
11. Det stoft, som lädde vid oss af edar stad, skake vi af på eder; dock skolen I veta, att Guds rike var kommet hardt när eder.
12. Jag säger eder, att Sodome skall drägeligare varda på den dagen, än dem stadenom.
13. Ve dig, Chorazin; ve dig, Bethsaida; ty hade sådana krafter varit gjorda uti Tyro och Sidon, som de gjorde äro uti eder, länge sedan hade de suttit uti säck och asko, och gjort syndabättring.
14. Dock skall Tyro och Sidoni drägeligare varda på domenom än eder.
15. Och du, Capernaum, som upphäfvén äst allt intill himmelen, du skall nedstört varda till helvete.

16. Hvilken eder hörer, han hör mig; och den eder föraktar, han föraktar mig; men den mig föraktar, han föraktar honom som mig sändt hafver.
17. Men de sjutio kommo igen med glädje, och sade: Herre, djeflarna äro oss ock underdånige i ditt Namn.
18. Då sade han till dem: Jag såg Satanam falla af himmelen, såsom en ljungeld.
19. Si, jag hafver gifvit eder magt att trampa på ormar och scorpioner, och öfver all fiendans kraft; och eder skall intet varda skadandes.
20. Dock fröjder eder icke deraf, att andarna äro eder underdånige; utan fröjder eder, att edor namn äro skrifven i himmelen.
21. I samma stundene fröjdade sig Jesus i Andanom, och sade: Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordenes Herre, att du hafver detta fördolt för de visa och kloka, och hafver det uppenbarat för de fåkunniga; ja, Fader; ty så hafver varit behageligt för dig.
22. All ting äro mig antvardad af minom Fader; och ingen vet ho Sonen är, utan Fadren; och ho Fadren är, utan Sonen och den som Sonen vill det uppenbara.
23. Och han vände sig om till sina Lärjungar afsides, och sade: Salig äro de ögon, som se det I sen.
24. Ty jag säger eder: Månge Propheter och Konungar åstundade se det I sen, och fingo dock icke set; och höra det I hören, och fingo dock icke hört.
25. Och si, en lagklok stod upp, och frestade honom, sägandes: Mästar, hvad skall jag göra, att jag må få evinnerligt lif?
26. Då sade han till honom: Hvad är skrifvet i lagen? Huru läs du?
27. Svarade han, och sade: Du skall älska din Herra Gud, af allt ditt hjerta, och af allo dine själ, och af alla dina krafter, och af allom dinom håg; och din nästa, såsom dig sjelf.
28. Då sade han till honom: Rätteliga svarade du; gör det, så får du lefva.

29. Då ville han göra sig sjelfvan rättfärdigan, och sade till Jesum: Hvilken är då min näste?

30. Då svarade Jesus, och sade: En man for ned af Jerusalem till Jericho, och kom i röfvarehänder; och de klädde af honom, och sargade honom, och gingo dädan, och läto honom ligga halfdödan.

31. Så hände sig, att en Prest for neder åt samma vägen; och då han fick se honom, gick han framom honom.

32. Sammalunda ock en Levit, då han kom till det samma rummet, gick han fram, och såg på honom; och gick sedan framom honom.

33. Men en Samaritan reste samma vägen, och kom till honom; och när han såg honom, varkunnade han sig öfver honom;

34. Och gick till, och förband hans sår, och göt der oljo och vin in; och laden på sin ök, och förde honom till herberget, och skötte honom.

35. Den andra dagen for han dädan, och tog fram två penningar, och gaf värdenom, och sade till honom: Sköt honom; och hvad du mer kostar på honom, vill jag betala dig, när jag kommer igen.

36. Hvilken af dessa tre synes dig nu hafva varit hans näste, som för rövarena kommen var?

37. Sade han: Den som beviste honom barmhertighet. Då sade Jesus till honom: Gack, och gör du sammaledes.

38. Men det begaf sig, då de vandrade, gick han uti en liten stad; och en qvinna, benämnd Martha, undfick honom uti sitt hus.

39. Och hon hade en syster, benämnd Maria; hon satte sig vid Jesu fötter, och hörde hans ord.

40. Men Martha bekymrades med idkelig tjenst. Hon gick fram, och sade: Herre, sköter du intet derom, att min syster låter mig tjena allena? Så säg henne nu, att hon hjälper mig.

41. Svarade Jesus, och sade till henne: Martha, Martha, du hafver omsorg och bekymmer om mångahanda;

42. Men ett är nödtorftigt; Maria hafver utkorat den goda delen, hvilken henne icke skall ifråtagas.

11. CAPITLET

Bedja läres. Satan drifts ut. Tecken nekas. Ve öfver Phariseerna.

1. Och det begaf sig, att han bad uti ett rum; då han vände igen, sade en af hans Lärjungar till honom: Herre, lär oss bedja, såsom ock Johannes lärde sina Lärjungar.
2. Då sade han till dem: När I bedjen, säger så: Fader vår, som äst i himlom, helgadt varde ditt Namn. Tillkomme ditt rike. Ske din vilje, såsom i himmelen, så ock på jordene.
3. Gif oss alltid vårt dageliga bröd.
4. Och förlåt oss våra synder; ty ock vi förlåte allom, som oss skyldige äro. Och inled oss icke uti frestelse; utan fräls oss ifrån ondo.
5. Och sade han till dem: Hvilken är ibland eder, som hafver en vän, och han går till honom om midnattstid, och säger till honom: Käre vän, låna mig tre bröd;
6. Ty min vän är kommen till mig, vägfaranades, och jag hafver intet lägga för honom.
7. Och den, som innanföre är, svarar, och säger: Gör mig icke omak; dörren är nu stängd, och min barn äro med mig i säng; jag kan icke stå upp, och få dig det.
8. Jag säger eder: Om han än icke uppstår, och får honom det, derföre att han är hans vän; likväl, derföre att han så trägen är, står han upp, och får honom så mycket han behöfver.
9. Så säger ock jag eder: Beder, och eder skall gifvet varda; söker, och I skolen finna; klapper, och eder skall varda upplåtet.
10. Ty den der beder, han får; och den der söker, han finner: och den der klappar, honom varder upplåtet.
11. Hvilken ibland eder är den fader, om hans son bedes bröd af honom, som gifver honom en sten? Eller om han bedes fisk, månn han gifva honom en orm för fisk?
12. Eller om han bedes ägg, månn han få honom en scorpion?

13. Kunnen nu I, som onde ären, gifva edor barn goda gåfvor; huru mycket mer skall edar himmelske Fader gifva den Helga Anda dem som bedja honom?
14. Och han utdref en djefvul, som var en dumbe; och när djefvulen var utdrifven, talade dumben; och folket förundrade sig.
15. Men somlige af dem sade: Han utdrifver djeflar med Beelzebub, djeflarnas öfversta.
16. Och somlige frestade honom, begärandes af honom tecken af himmelen.
17. Men efter han visste deras tankar, sade han till dem: Hvert och ett rike, som söndrar sig emot sig sjelft, det varder förödt, och hus faller på hus.
18. Är ock nu Satan söndrad emot sig sjelf, huru varder då hans rike ständandes? Efter I sägen, att jag utdrifver djeflar med Beelzebub.
19. Men om jag utdrifver djeflar med Beelzebub, med hvem drifva då edor barn dem ut? Derföre skola de vara edra domare.
20. Men om jag utdrifver djeflar med Guds finger, så är ju Guds rike kommet till eder.
21. Då en stark beväpnad bevarar sitt hus, så blifver det i frid, som han äger.
22. Men der en starkare tillkommer, och öfvervinner honom, tager han bort all hans vapen, der han tröste uppå, och skifter hans rof.
23. Den icke med mig är, han är emot mig; och den icke församlar med mig, han förskingrar.
24. När den orene anden går ut af menniskone, vandrar han omkring torra platser, söker efter hvilo, och finner ingen. Då säger han: Jag vill komma igen uti mitt hus, der jag utgick.
25. Och när han kommer, finner han det rent sopadt, och väl tillpyntadt.

26. Då går han åstad, och tager till sig sju andra andar, som skadeligare äro än han; och de gå derin, och bo der; och den menniskones sista varder värre än det första.

27. Och det begaf sig, då han detta sade, hof en qvinna sina röst upp ibland folket, och sade till honom: Salig är den qveden, som dig burit hafver, och de spenar, som du ditt hafver.

28. Men han sade: Ja, salige äro de som höra Guds ord, och gömma det.

29. Då folket trängdes intill, begynte han säga; Detta är ett ondt slägte; de begära tecken; och tecken skall dem icke gifvet varda, utan Jone Prophetens tecken.

30. Ty såsom Jonas var de Nineviter ett tecken, så skall ock menniskones Son vara desso slägte.

31. Drottningen af söderlanden skall uppstå på domen, med de män af detta slägtet, och skall fördöma dem; ty hon kom ifrå verldenes ända, till att höra Salomons visdom; och si, här är mer än Salomon.

32. De Ninevitiske män skola uppstå på domen, med detta slägtet, och skola fördöma det; ty de gjorde bättring efter Jone predikan; och si, här är mer än Jonas.

33. Ingen upptänder ett ljus, och sätter det uti något hemligt rum, eller under en skäppo; utan på ljusastakan, att de, som inkomma, skola få se af ljuset.

34. Ögat är kroppsens ljus; när nu ditt öga är enfaldigt, så varder ock all din kropp ljus; är det ock argt, så varder ock din kropp mörk.

35. Derföre se till, att ljuset, som i dig är, icke varder mörker.

36. Om nu din kropp är allsammans ljus, och hafver ingen del af mörkret, så varder han allersamman ljus, och upplyser dig, såsom en klar ljungeld.

37. Och vid han talade, bad honom en Pharisee, att han skulle få sig mat med honom. Då gick han in med honom, och satte sig till bords.

38. Men då Phariseen såg, att han icke tvådde sig, förr än han gick till bords, förundrade han sig.

39. Då sade Herren till honom: I Phariseer gören rent det som utvårtes är på dryckekaret och fatet; och det invårtes är i eder, är fullt med rof och ondsko.

40. I dårar, den som gjorde det utvårtes är, hafver han ock icke gjort det invårtes är?

41. Dock gifver almoso af det I hafven; och si, så äro eder all ting ren.

42. Men ve eder, Phariseer; ty I gören tiond af mynto och ruto, och allahanda kål; och domen, och Guds kärlek låten I blifva tillbaka; ja, man måste detta göra, och dock det andra icke låta.

43. Ve eder, Phariseer; ty I sitten gerna främst i Synagogorna, och viljen helsade varda på torgen.

44. Ve eder, Skriftlärde och Phariseer, I skrymtare; ty I ären såsom de grifter, som intet synas, der folket går uppå, och vet der intet af.

45. Då svarade en af de lagkloka, och sade till honom: Mästar, du försmäder ock oss med dessa orden.

46. Då sade han: Ve ock eder, I lagkloke; ty I läggen bördor på menniskorna, hvilka de icke draga kunna, och I tagen icke sjelfva på bördona med ett edart finger.

47. Ve eder, I som byggen de Propheters grifter; men edre fäder slogo dem ihjäl.

48. Sannerliga, I betygen, att I hållen deraf, som edre fäder gjort hafva; ty de slogo dem ihjäl, och I byggen deras grifter upp.

49. Derföre säger ock Guds visdom: Jag skall sända till dem Propheter och Apostlar; och af dem skola de några döda och förfölja;

50. På det att af detta slägtet skall utkrafdt varda alla Propheters blod, som utgjuten är, sedan verlden var skapad;

51. Ifrån Abels blod intill Zacharie blod, som förgjordes emellan altaret och templet; visserliga säger jag eder, varder det utkrafdt af detta slägtet.

52. Ve eder, I lagkloke; ty I hafven fått nyckelen till förståndet; sjelfve går I intet in, och förvägren dem som ingå vilja.

53. När han nu detta sade till dem, begynte de lagkloke och Phariseer gå hårdt åt honom, och listeliga fråga honom om mång stycker, med försåt;

54. Sökande efter, att de något veda kunde af hans mun, der de måtte beklaga honom före.

12. CAPITLET

Skrymteri. Rädsla. Girighet. Buksorg. Vaksamhet. Försonlighet.

1. När nu församladt vardt otaliga mycket folk, så att de trampade på hvarannan, begynte han säga till sina Lärjungar: Först tager eder vara för de Phariseers surdeg, som är skrymteri.

2. Ty intet är fördoldt, som icke varder uppenbaradt; och intet lönligit, som icke uppkommer.

3. Derföre, hvad I sagt hafven i mörkret, det skall varda hördt i ljuset; och det I talat hafven i örat i kamrarna, det skall predikadt varda ofvanpå taken.

4. Men jag säger eder, minom vännom: Rädens icke för dem som döda kroppen, och sedan hafva de intet hvad de mer göra kunna.

5. Men jag vill visa eder, hvem I skolen rädas: Rädens honom, som, sedan han dödat hafver, hafver han ock magt att bortkasta till helvetet; ja, säger jag eder, honom rädens.

6. Köpas icke fem sparfvar för två små penningar? Och en af dem är icke förgäten för Gudi.

7. Ja, edor hufvudhår äro ock all räknad; derföre frukter eder intet; I ären bättre än många sparfvar.

8. Men jag säger eder: Hvilken mig bekänner för menniskor, honom skall ock menniskones Son bekänna inför Guds Änglar.

9. Men den mig nekar för menniskor, han skall ock nekad varda för Guds Änglar.

10. Och den der talar ett ord emot menniskones Son, det skall varda honom förlåtet; men den som häder den Helga Anda, det skall icke förlåtas.

11. När de nu draga eder fram i Synagogorna, och för Öfverheten, och för de väldiga; hafver ingen omsorg, hvad och huruledes I svara, eller hvad I säga skolen;

12. Ty den Helge Ande skall lära eder, i samma stundene, hvad I säga skolen.

13. Då sade en af folket till honom: Mästar, säg minom broder, att han byter med mig arfvedelen.

14. Sade han till honom: Menniska, ho hafver skickat mig till domare eller skiftare öfver eder.

15. Och han sade till dem: Ser till, och tager eder vara för girighet; ty ens (menniskos) lif hänger icke derpå, att hon många ägodelar hafver.

16. Och sade han en liknelse till dem, sägandes: Det var en riker man, hvilkens åker bar frukt nog.

17. Då tänkte han vid sig sjelf, sägandes: Hvad skall jag göra? Ty jag hafver icke, der jag kan lägga mina frukt uti;

18. Och sade: Detta vill jag göra: Jag vill rifva omkull mina lador, och bygga upp större; och dit vill jag församla allt det mig växt är, och mina ägodelar;

19. Och säga till min själ: Själ, du hafver mycket godt förvaradt intill mång år; gör dig goda dagar, ät, drick, var glad.

20. Men Gud sade till honom: Du dåre, i denna natt skall man kalla dina själ ifrå dig; ho skall då få det du tillredt hafver?

21. Alltså går det ock honom, som sig församlar ägodelar, och icke är rik för Gudi.

22. Och han sade till sina Lärjungar: Derföre säger jag eder: Hafver icke omsorg för edart lif, hvad I äta skolen; eller för edar kropp, hvad I skolen kläda eder med.

23. Lifvet är mer än maten, och kroppen mer än kläden.

24. Ser på korparna; ty de så intet, ej heller uppskära; de hafva hvarken källare eller lado, och Gud föder dem; huru mycket ären I bättre än foglarna?

25. Hvilken af eder kan med sin omsorg föröka till sin växt en aln?

26. Kunnen I nu icke det som minst är, hvarföre hafven I då omsorg för det andra?

27. Ser på liljorna, huru de växa; de arbeta intet, och ej heller spinna; men jag säger eder: Icke Salomon i all sin härlighet var så klädd, som en af dem.

28. Efter nu Gud så kläder gräset, som i dag växer på markene, och i morgon kastas i ugnen; huru mycket mer skall han kläda eder, I klentrogne?

29. Derföre fråger ock I intet efter, hvad I skolen äta, eller dricka; och farer icke i höjderna;

30. Ty efter allt detta söka Hedningarna i verldene; men edar Fader vet väl, att I sådant behöfven;

31. Utan söker heldre efter Guds rike, så faller eder allt detta till.

32. Frukta dig icke, du klene hjord; ty edar Faders godvilje är så, att han vill gifva eder riket.

33. Säljer hvad I hafven, och gifver almoso; görer eder säcker, som icke föråldras; en skatt, som aldrig minskas i himmelen, der tjufven aldrig tillkommer, ej heller någor mal förderfvar.

34. Ty der edar skatt är, der blifver ock edart hjerta.

35. Låter edra länder vara omgjordade, och edor ljus brinnande;

36. Och varer I de menniskor like, som vänta sin herra, då han igenkomma skall ifrå bröllopet; att, när han kommer, och klappar, låta de honom straxt upp.

37. Salige äro de tjenare, hvilka herren finner vakande, då han kommer; sannerliga säger jag eder: Han skall uppskörta sig, och låta dem sitta till bords, och han skall då gå och tjena dem.

38. Och om han kommer uti den andra väkten, och uti den tredje väkten, och finner så; salige äro de tjenare.

39. Men detta skolen I veta, att, om husbonden visste på hvad stund tjufven komma skulle, förvisso vakade han, och icke tillstade uppbryta sitt hus.

40. Derföre varer ock I redo; ty den stund, I icke tänken, skall menniskones Son komma.

41. Då sade Petrus till honom: Herre, säger du till oss denna liknelsen, eller ock till alla?

42. Då sade Herren: Hvar finner man en trogen och snäll skaffare, den hans herre sätter öfver sitt tjenstafolk, att han dem i rättan tid gifver hvad dem behörer?

43. Salig är den tjenaren, den herren finner så göra, då han kommer.

44. Sannerliga säger jag eder, han skall sätta honom öfver allt det han äger.

45. Men om den tjenaren sade i sitt hjerta: Min herre dröjer fast att komma igen; och begynte slå tjenarena och tjenarinnorna, och äta och dricka, och varda drucken;

46. Så kommer dens tjenarens herre, på den dagen han det sig icke förmodar, och på den stundene den han icke vet; och skall hugga honom i stycker, och skall sätta hans lott med de otrogna.

47. Men den tjenaren, som visste sins herras vilja, och icke beredde sig, och icke gjorde efter hans vilja, han skall lida mycken hugg;

48. Men den der icke visste, och gjorde dock det som hugg värdt var, han skall få hugg lida; ty dem som mycket gifvet är, af honom skall mycket varda utkrafdt; och hvem mycket befaldt är, af honom skall varda mycket äskadt.

49. Jag är kommen till att upptända en eld på jordene; och hvad vill jag heldre än att han allaredo brunne?

50. Men jag måste med en döpelse döpas; och huru ängslas jag, tilldess hon fullbordad varder?

51. Menen I, att jag är kommen till att sända frid på jordena? Nej, säger jag eder; utan visserliga tvedrägt.

52. Ty härefter skola fem vara skiljaktige uti ett hus; tre emot två, och två emot tre.

53. Fadren skall vara emot sonen, och sonen emot fadren; modren emot dottrena, och dottren emot modrena; sväran emot sina sonahustru, och sonahustrun emot sina sväro.

54. Sade han ock till folket: När I fån se en sky uppgå vesterut, straxt sägen I: Regn kommer; och det sker så.

55. Och när I sen sunnanväder blåsa, sägen I: Det blifver varmt; och det sker så.

56. I skrymtare, himmelens och jordenes skepelse kunnen I bepröfva; hvi pröfven I icke då denna tiden?

57. Hvi dömen I icke ock utaf eder sjelfva, hvad rätt är.

58. När du nu går med din trätobroder till öfverstan, så vinnlägg dig i vägen, att du blifver honom fri; att han tilläfventyrs icke drager dig fram för domaren, och domaren antvarar dig stockmästaren, och stockmästaren kastar dig i fängelset.

59. Jag säger dig: Du varder icke utkommandes, tilldess du betalat hafver den yttersta skärfven.

13. CAPITLET

Bot nödig. Krumpen qvinna. Ordets kraft. Få salige. Jerusalem ve.

1. På samma tid voro der någre tillstädes, som bådade honom om de Galileer, hvilkas blod Pilatus hade blandat med deras offer.
2. Då svarade Jesus, och sade till dem: Menen I att desse Galileer voro syndare för alla Galileer, efter de sådant ledot?
3. Nej, säger jag eder; utan om I icke bättren eder, skolen I alle sammalunda förgås.
4. Eller de aderton, som tornet i Siloa föll uppå, och drap dem, menen I att de brottslige voro för alla menniskor, som bo i Jerusalem?
5. Nej, säger jag eder; utan om I icke bättren eder, skolen I alle sammalunda förgås.
6. Sade han ock denna liknelsen: En man hade ett fikonaträ planteradt i sin vingård, och han kom och sökte frukt derpå, och fann ingen.
7. Då sade han till vingårdsmannen: Si, nu i tre år hafver jag kommit, och sökt frukt på detta fikonaträt, och finner ingen; hugg det bort; hvarefter skall det förhindra jordena?
8. Han svarade, och sade till honom: Herre, låt stå det ännu i detta året, så länge jag grafver omkring det och göder det;
9. Om det så kunde bära frukt; hvar ock icke, så hugg det sedan bort.
10. Och han lärde om Sabbathen i en Synagogo.
11. Och si, der var en qvinna, som hade haft krankhetenes anda i aderton år; och var krumpen, och förmådde icke upplyfta hufvudet.
12. När Jesus såg henne, kallade han henne till sig, och sade till henne: Qvinna, var fri af dine krankhet.
13. Och han lade händerna på henne: och straxt reste hon sig upp, och prisade Gud.

14. Då svarade öfversten för Synagogon, och var vred att Jesus helade på Sabbathen, och sade till folket: Sex dagar äro, der I mågen arbeta på; kommer på dem, och låter hela eder; icke på Sabbathen.
15. Då svarade Herren honom, och sade: Du skrymtare, löser icke hvar och en af eder om Sabbathen sin oxa eller åsna ifrå krubbene, och leder bort att vattna?
16. Mätte man då icke lösa af detta bandet, på Sabbathen, denna Abrahams dotter, hvilken Satan bundit hafver, si, nu i aderton år?
17. Och då han detta sade, skämde sig alle som honom emotståndit hade, och allt folket glädde sig af de härliga gerningar, som gjordes af honom.
18. Så sade han då: Hvem är Guds rike likt? Och vid hvad skall jag likna det?
19. Det är likt vid ett senapskorn, som en man tog, och sådde i sin örtagård; och det växte, och blef ett stort trä, och foglarna under himmelen bodde på dess qvistar.
20. Och åter sade han: Vid hvad skall jag likna Guds rike?
21. Det är likt enom surdeg, hvilken en qvinna tog, och lade in uti tre skäppor mjöl, tilldess det surnade alltsammans.
22. Och han gick igenom städer och byar, och lärde, och tog vägen åt Jerusalem.
23. Och en sade till honom: Herre, äro de ock få, som varda salige? Då sade han till dem:
24. Vinnlägger eder derom, att I kunnen ingå igenom den trånga porten; ty många, säger jag eder, skola söka derefter, att de må inkomma, och skola dock icke kunna.
25. Sedan husbonden hafver uppståndit, och låtit dörren igen; och I begynnen stå ute, och bulta på dörren, sägande: Herre, Herre, låt upp för oss; och han svarar, och säger till eder: Jag vet intet af eder, hvadan I ären;
26. Då skolen I begynna säga: Vi hafvom ätit och druckit med dig, och du hafver lärt på våra gator.

27. Och han skall säga: Jag säger eder, jag vet intet af eder, hvadan I ären; går ifrå mig, alle I ogerningsmän.

28. Och der skall vara gråt och tandagnisslan; när I fån se Abraham, Isaac och Jacob, och alla Propheterna, i Guds rike; och eder utdrifvas.

29. Och de skola komma ifrån östan och vestan, och nordan och sunnan, och skola sitta till bords i Guds rike.

30. Och si, det äro någre ytterste, som skola varda de främste; och någre främste, som skola varda de ytterste.

31. Samma dagen gingo någre Phariseer fram, och sade till honom: Skynda dig, och gack hädan; ty Herodes vill dräpa dig.

32. Då sade han till dem: Går, och säger dem räfvenom: Si, jag utdrifver djeflar, och helar i dag, och i morgon; och tredje dagen varder det ändadt med mig.

33. Dock likväl måste jag ännu vandra i dag, och i morgon, och öfvermorgon; ty det kan icke vara, att en Prophet förgås annorstädes än i Jerusalem.

34. Jerusalem, Jerusalem, du som dräper Propheterna, och stenar dem som sändas till dig; huru ofta ville jag församla din barn, likavisst som foglen sitt näste under sina vingar; och I villen icke?

35. Si, edart hus skall varda eder öde; och säger jag eder, att I skolen icke se mig, tilldess tiden kommer, att I varden sägande: Välsignad är han, som kommer i Herrans Namn.

14. CAPITLET

Vattusigtig. Bordlexa. Stor nattvard. Rätt Lärjunge.

1. Och det hände sig, att han kom uti ens mans hus, som var en öfverste för de Phariseer, om en Sabbath, till att få sig mat; och de vaktade på honom.

2. Och si, en vattusigtig menniska var der för honom.

3. Då svarade Jesus, och sade till de lagkloka och Phariseer: Må man någon hela om Sabbathen?

4. Och de tigde. Men han tog honom till sig, och gjorde honom helbregda; och lät gå.

5. Och han svarade, sägandes till dem: Hvilkens edars åsne eller oxen faller uti brunnen, och går han icke straxt till att draga honom ut, om Sabbathsdagen?

6. Och de kunde intet svara honom dertill.

7. Då sade han ock till dem, som budne voro, en liknelse; märkandes, huru de sökte efter att sitta främst, sägandes till dem:

8. När du blifver buden af någrom till bröllop, så sätt dig icke i främsta rummet; att icke tilläfventyrs någor kommer, som buden är af honom, och är ärligare än du;

9. Och då kommer han, som både dig och honom budit hafver, och säger till dig: Gif denna rum; och då måste du med blygd begynna sitta ned bätter;

10. Utan heldre, när du varder buden, gack, och sätt dig i yttersta rummet; att, då han kommer, som dig budit hafver, må han säga till dig: Min vän, sitt upp bätter; och då sker dig heder för dem, som der med dig till bords sitta.

11. Ty hvar och en, som upphöjer sig, han skall varda förnedrad; och den sig förnedrar, han skall varda upphöjd.

12. Sade han ock desslikes till honom, som honom budit hade: När du gör middagsmåltid, eller nattvard, bjud icke dina vänner, eller dina bröder, eller dina fränder, eller dina grannar, som rike äro; att de icke bjuda dig igen, och löna dig dina välgärning;

13. Utan heldre, då du gör gästabåd, kalla de fattiga, sjuka, halta och blinda.

14. Och salig äst du; ty de förmå icke löna dig igen; men dig varder igenlönt i de rättfärdigas uppståndelse.

15. Men då en af dem, som vid bordet såto, detta hörde, sade han till honom: Salig är den som äter bröd i Guds rike.

16. Då sade han till honom: En man hade tillredt en stor nattvard, och böd många;

17. Och utsände sin tjenare, den stund nattvarden skulle stå, att han skulle säga dem som budne voro: Kommer; ty all ting äro nu redo.

18. Och de begynte allesammans ursaka sig. Den förste sade till honom: Jag hafver köpt ett jordagods, och jag måste gå ut och bese det; jag beder dig, gör min ursäkt.

19. Och den andre sade: Jag hafver köpt fem par oxar, och jag måste gå bort och försöka dem; jag beder dig, gör min ursäkt.

20. Och den tredje sade: Jag hafver tagit mig hustru, och derföre kan jag icke komma.

21. Och tjenaren kom, och sade sin herra allt detta igen. Då vardt husbonden vred, och sade till sin tjenare: Gack snarligen ut på gator och gränder i staden, och de fattiga, och krymplingar, halta och blinda haf härin.

22. Och tjenaren sade: Herre, jag hafver gjort som du böd, och här är ännu rum.

23. Då sade herren till tjenaren: Gack ut på vägar och gårdar, och nödga dem att komma härin, på det att mitt hus måtte varda fullt.

24. Ty jag säger eder, att ingen af de män, som budne voro, skall smaka min nattvard.

25. Och gick mycket folk med honom; och han vände sig om, och sade till dem:

26. Hvilken som kommer till mig, och icke hatar sin fader och moder, och hustru, och barn, och bröder, och systrar, och dertill sitt eget lif, han kan icke vara min Lärjunge.

27. Och hvilken som icke bär sitt kors, och följer mig, han kan icke vara min Lärjunge.

28. Hvilken är den af eder, som vill bygga ett torn, och icke först sitter och öfverlägger bekostningen, om han hafver det han behöfver till att fullborda det med?

29. Att, då han hafver lagt grundvalen, och icke kan fullborda det, alle de, som få set, icke skola begynna göra spe af honom;

30. Och säga: Denne mannen hafver begynt bygga, och förmådde icke fullbordat.

31. Eller hvad Konung vill gifva sig till örligs, och strida emot en annan Konung, sitter han icke först och tänker, om han förmår med tiotusend möta honom, som kommer emot honom med tjugutusend?

32. Annars, medan hin ännu långt borto är, sänder han bådskap till honom, och beder om frid.

33. Sammalunda hvar och en af eder, som icke vedersakar allt det han äger, han kan icke vara min Lärjunge.

34. Saltet är godt; men om saltet mister sin sälto, med hvad skall man då salta?

35. Det är hvarken nyttigt i jordene, eller i dyngone; utan man kastar det bort. Den der öron hafver till att höra, han höre.

15. CAPITLET

Förloradt får, penning, son.

1. Och till honom gingo allehanda Publicaner och syndare, att de måtte höra honom.
2. Och de Phariseer och Skriftlärde knorrade och sade: Denne undfår syndare, och äter med dem.
3. Då sade han till dem denna liknelsen, sägandes:
4. Hvilken är den man ibland eder, som hafver hundrade får, och om han tappat bort ett af dem, låter han icke de nio och niotio uti öknene, och går efter det som borto är, tilldess han finner det?
5. Och då han hafver det funnit, lägger han det på sina axlar med glädje.
6. Och när han kommer hem i sitt hus, kallar han tillhoppa sina vänner och grannar, och säger till dem: Glädjens med mig; ty jag hafver funnit mitt får, som borttappadt var.
7. Jag säger eder, att sammalunda varder ock glädje i himmelen öfver en syndare den sig bättrar, mer än öfver nio och niotio rättfärdiga, som ingen bättring behöfva.
8. Eller hvad qvinna är, som hafver tio penningar, om hon borttappar en af dem, tänder hon icke upp ljus, och sopar huset, och söker granneliga, tilldess hon finner honom?
9. Och då hon funnit hafver, kallar hon tillhoppa sina vänner och grannkvinnor, och säger: Glädjens med mig; ty jag hafver funnit min penning, som jag tappat hade.
10. Sammalunda, säger jag eder, varder glädje för Guds Änglom öfver en syndare som sig bättrar.
11. Och han sade: En man hade två söner.
12. Och den yngre af dem sade till fadren: Fader, få mig den parten af ägodelarna, som mig tillkommer. Och han bytte ägodelarna dem emellan.

13. Och icke många dagar derefter, då den yngre sonen hade lagt all sin ting tillhoppa, för han långt bort i främmande land; och der förfor han sina ägodelar, och lefde öfverflödliga.
14. Och sedan han allt förtärt hade, vardt en stor hunger i det landet; och han begynte lida nöd;
15. Och gick bort, och gaf sig till en borgare der i landet; och han sände honom till sin afvelsgård, att han skulle sköta hans svin.
16. Då begärade han uppfylla sin buk med draf, der svinen med föddes; och honom gaf ingen.
17. Då besinnade han sig sjelf, och sade: Huru många mins faders legodränger hafva bröd nog; och jag förgås här i hunger.
18. Jag vill stå upp, och gå till min fader, och säga till honom: Fader, jag hafver syndat i himmelen, och för dig.
19. Jag är icke nu värd kallas din son; gör mig såsom en af dina legodränger.
20. Och så stod han upp, och kom till sin fader. Och då han ännu långt ifrå var, såg honom hans fader, och begynte varkunna sig öfver honom, och lopp emot honom, föll honom om halsen, och kysste honom.
21. Och sonen sade till honom: Fader, jag hafver syndat i himmelen, och för dig; och är icke värd härefter kallas din son.
22. Då sade fadren till sina tjenare: Bärer fram den yppersta klädningen, och kläder honom deruti; och får honom en ring på hans hand, och skor på hans fötter.
23. Och hafver hit den gödda kalfven, och slagter honom; vi vilje äta, och göra oss glad.
24. Ty denne min son var död, och hafver fått lif igen; han var borttappad, och är funnen igen. Och de begynte göra sig glad.
25. Men den äldre hans son var ute på markene; och när han kom, och nalkades husena, hörde han sjungas och dansas;
26. Och kallade en af sina tjenare, och frågade honom, hvad det var.

27. Då sade han till honom: Din broder är kommen; och din fader lät slagta den gödda kalfven, att han hafver honom helbregda igen.

28. Då vardt han vred, och ville icke gå in. Då gick hans fader ut, och bad honom.

29. Svarade han, och sade till fadren: Si, jag tjenar dig i så många år, och hafver aldrig gångit af ditt bud; och du gaf mig aldrig ett kid, att jag måtte göra mig glad med mina vänner.

30. Men sedan denne din son kommen är, som sina ägodelar hafver förtärt med skökor, hafver du till honom slagtat den gödda kalfven.

31. Då sade han till honom: Min son, du äst alltid när mig, och allt det mitt är, det är ditt.

32. Man måste nu glädjas och fröjdas; ty denne din broder var död, och fick lif igen; och var borttappad, och är igenfunnen.

16. CAPITLET

Otrogen fogde. Rätt Mammon. Rike mannen och Lazarus.

1. Sade han ock till sina Lärjungar: Det var en riker man, som hade en gårdsfogda; den vardt beryktad för honom, att han förför hans ägodelar.

2. Då kallade han honom, och sade till honom: Hvi hörer jag sådant af dig? Gör räkenskap af ditt fögderi; ty du måste icke längre vara min fogde.

3. Då sade fogden vid sig sjelf: Hvad skall jag göra? Ty min herre tager ifrå mig fögderiet; grafva orkar jag icke, tigga blyges jag.

4. Nu väl, jag vet hvad jag vill göra, att, då jag varder satt af mitt fögderi, måga de anamma mig uti sin hus.

5. Då kallade han till sig alla sins herras gäldenärer, och sade till den första: Huru mycket äst du min herra skyldig?

6. Sade han: Hundrade tunnor oljo. Då sade han till honom: Tag ditt bref, och sätt dig snart ned, och skrif femtio.

7. Sedan sade han till den andra: Huru mycket äst du skyldig? Sade han till honom: Hundrade pund hvete. Sade han till honom: Tag ditt bref, och skrif åttatio.

8. Och Herren prisade den orätta fogdan, att han visliga gjorde; ty denna världenes barn äro visare än ljusens barn, uti sitt slägte.

9. Och jag säger eder: Görer eder vänner af den orätta Mammon, på det att, när I behöfven, skola de anamma eder uti evinnerliga hyddor.

10. Den der trogen är i det minsta, han är ock trogen i det mer är; och den i det minsta orätt är, han är ock orätt i det mer är.

11. Ären I nu icke trogne uti den orätta Mammon; ho vill då betro eder om det sannskyldiga?

12. Och om I ären icke trogne uti ens annars; ho vill få eder det edart är?

13. Ingen tjenare kan tjena två herrar; ty antingen skall han hata den ena, och älska den andra; eller ock hålla sig intill den ena, och förakta den andra. I kunnen icke tjena Gudi och Mammon.

14. Allt detta hörde ock de Phariseer, som girige voro, och gjorde spe af honom.

15. Och han sade till dem: I ären de som gören eder sjelfva rättfärdiga för menniskom; men Gud vet edor hjerta; ty det som för menniskom högt är, der stygges Gud vid.

16. Lagen och Propheterna hafva propheetat intill Johennem; ifrå den tiden varder Guds rike förkunnadt genom Evangelium, och hvar man gör våld på det.

17. Men snarare skola himmel och jord förgås, än en titel af lagen falla.

18. Den der öfvergifver sina hustru, och tager ena andra, han bedrifver hor; och den der tager henne, som af mannen öfvergifven är, han bedrifver hor.

19. Det var en riker man, som klädde sig i purpur och kosteligt linkläde, och lefde hvar dag kräseliga.

20. Och det var ock en fattig, benämnd Lazarus, den der låg för hans dörr, full med sår;

21. Begärandes släcka sin hunger af de smulor, som föllo af dens rika mansens bord. Dock kommo hundar, och slekte hans sår.

22. Så hände det sig, att den fattige blef död, och vardt förder af Änglarna uti Abrahams sköt. Blef ock den rike död, och vardt begrafven.

23. Som han nu i helvetet och i pinone var, lyfte han sin ögon upp, och fick se Abraham långt ifrån, och Lazarum i hans sköt;

24. Ropade han, och sade: Fader Abraham, varkunna dig öfver mig, och sänd Lazarum, att han doppar det yttersta af sitt finger i vatten, och svalar mina tungo; ty jag pinas svårliga i denna låganom.

25. Då sade Abraham: Min son, tänk uppå, att du hade godt medan du lefde, och Lazarus hade deremot ondt; men nu hafver han hugnad, och du pinas.

26. Och öfver allt detta, är emellan oss och eder befäst ett stort svalg, så att de, som vilja fara hädan till eder, de komma dess icke vid; ej heller fara dädan, och hitöfver till oss.

27. Då sade han: Så beder jag då dig, fader, att du sänder honom uti mins faders hus;

28. Ty jag hafver fem bröder, att han förvarar dem, att de ock icke komma uti detta pinorummet.

29. Sade Abraham till honom: De hafva Mosen och Propheterna, höre dem.

30. Då sade han: Nej, fader Abraham; men kommer någor till dem af de döda, då bättra de sig.

31. Då sade han till honom: Höra de icke Mosen och Propheterna, så tro de icke heller, om någor af de döda uppstode.

17. CAPITLET

Försonlighet. Lydnad. Tio spitelske. Christi dag.

1. Och han sade till sina Lärjungar: Det är omöjligit, att icke skulle komma förargelser; men ve honom, genom hvilken de komma.
2. Bättre vore honom, att en qvarnsten hängdes vid hans hals, och vorde kastad i hafvet, än han skulle förarga en af dessa små.
3. Vakter eder. Om din broder bryter dig emot, så straffa honom, och om han bättrar sig, så förlåt honom det.
4. Och om han bryter dig emot sju resor om dagen, och han sju resor om dagen vänder sig om igen till dig, sägandes: Mig ångrar det; så förlåt honom.
5. Och Apostlarna sade till Herran: Föröka oss trona.
6. Då sade Herren: Om I hadn trona såsom ett senapskorn, och saden till detta mulbärsträd: Ryck dig upp, och försätt dig i hafvet; då lydde det eder.
7. Hvilken af eder hafver en tjenare, som går vid plogen, eller vaktar boskap, då han kommer hem af markene, att han säger till honom: Gack straxt, och sitt till bords;
8. Utan säger han icke heldre till honom: Red till nattvarden, och uppskörta dig, och tjena mig medan jag äter och dricker; och sedan åt du och drick.
9. Månn han tacka dem samma tjenarenom, att han gjorde som honom budet var? Nej, menar jag.
10. Sammalunda ock I, när I hafven gjort allt det som eder budet är, så säger: Vi äre onyttige tjenare; vi hafve gjort det vi vorom pligtige att göra.
11. Och det begaf sig, då han gick till Jerusalem, for han midt igenom Samarien och Galileen.
12. Och då han kom uti en by, mötte honom tio spitelske män, de stodo långt ifrån;
13. Och de upphöjde sina röst, sägande: Jesu Mästar, varkunna dig öfver oss.

14. När han dem såg, sade han till dem: Går, och viser eder Presterna. Och hände sig, vid de gingo, vordo de rene.
15. Men en af dem, då han såg att han var ren vorden, kom han igen, och prisade Gud med höga röst;
16. Och föll på sitt ansigte för hans fötter, tackandes honom; och han var en Samarit.
17. Då svarade Jesus, och sade: Voro icke tio rene gjorde? Hvar äro då de nio?
18. Ingen är funnen, som kom igen till att prisa Gud, utan denne främlingen;
19. Och sade till honom: Statt upp, gack, din tro hafver frälst dig.
20. Och då han frågad vardt af de Phariseer, när Guds rike komma skulle, svarade han dem, och sade: Guds rike kommer icke med utvärtes åthäfvor.
21. Ej heller varder man sägande: Si här, eller, si der året; ty si, Guds rike är invärtes i eder.
22. Och han sade till Lärjungarna: Den tid skall komma, att I skolen begära se en af menniskones Sons dagar, och I skolen icke få sen.
23. Och de skola säga till eder: Si här, si der; går icke åstad, och följer icke heller.
24. Ty såsom ljungelden ljungar ofvan af himmelen, och lyser öfver allt det under himmelen är; alltså skall ock menniskones Son vara på sin dag.
25. Men tillförene måste han mycket lida, och förkastas af detta slägtet.
26. Och såsom det skedde uti Noe tid, så skall det ock ske uti menniskones Sons dagar.
27. De åto, drucko; män togo hustrur, och qvinnor gäfvos mannom, intill den dagen då Noe gick in i arken; och floden kom, och förgjorde dem alla.
28. Sammalunda ock, såsom det skedde uti Loths tid; de åto, drucko, köpte, sålde, planterade, byggde.
29. Men den dagen, då Loth gick ut af Sodoma, regnade eld och svafvel af himmelen, och förgjorde dem alla.

30. Efter det sättet varder det ock gåendes på den dagen, när menniskones Son skall uppenbaras.

31. På den dagen, den som är på taket, och hans boting i huset, han stige icke neder till att taga dem; sammalunda ock, den i markene är, gånge icke tillbaka igen efter det han left hafver.

32. Kommer ihåg Loths hustru.

33. Hvilken som far efter att förvara sin själ, han skall mista henne; och den som mister henne, han fordrar henne till lifs.

34. Jag säger eder: I den natten skola två ligga uti ene säng; den ene varder upptagen, och den andre varder qvarlåten.

35. Två skola mala tillhopa; den ene varder upptagen, och den andre varder qvarlåten.

36. Två skola vara i markene; den ene varder upptagen, och den andre varder qvarlåten.

37. Då svarade de, och sade till honom: Hvar då, Herre? Sade han till dem: Der som åtelen är, dit församlas ock örnarna.

18. CAPITLET

Vrång domare. Pharisee och Publican. Små barn. De rikas fara. Jesu lidande. En blind.

1. Sade han ock en liknelse till dem derom, att man skall alltid bedja, och icke förtrötts;

2. Sägandes: En domare var uti en stad, den icke fruktade Gud, och ej heller hade försyn för några mennisko;

3. Så var i samma stad en enka; hon kom till honom, och sade: Hjelp mig ifrå min trätobroder.

4. Och han ville icke till någon tid. Sedan sade han vid sig: Ändock jag icke fruktar Gud, ej heller hafver försyn för någon mennisko;

5. Dock, fördenskull att denna enkan öfverfaller mig så svåra, måste jag fly henne rätt, att hon icke skall komma på det sista, och ropa på mig.

6. Och sade Herren: Hörer här, hvad den orätta domaren säger.

7. Skulle ock icke Gud hämnas sina utkorade, som ropa till honom dag och natt; skulle han hafva tålmod dermed?

8. Jag säger eder, att han skall hämnas dem snarliga. Dock likväl, då menniskones Son kommer, månn han skall finna tro på jordene?

9. Sade han ock till somliga, som tröste på sig sjelfva, att de voro rättfärdige, och försmådde andra, denna liknelsen:

10. Två män gingo upp i templet till att bedja; den ene en Pharisee, och den andre en Publican.

11. Phariseen stod och bad så vid sig sjelf: Jag tackar dig Gud, att jag är icke såsom andra menniskor, röfvare, orättfärdige, horkarlar, eller ock såsom denne Publicanen.

12. Jag fastar två resor i veckone, och gifver tiond af allt det jag äger.

13. Och Publicanen stod långt ifrån, och ville icke lyfta sin ögon upp till himmelen; utan slog sig för sitt bröst, och sade: Gud, miskunda dig öfver mig syndare.

14. Jag säger eder: Denne gick dådan hem igen rättfärdigad, mer än den andre; ty den sig upphöjer, han varder förnedrad; och den sig förnedrar, han varder upphöjd.

15. Så bâro de ock barn till honom, att han skulle taga på dem; då hans Lärjungar det sågo, näpste de dem.

16. Men Jesus kallade dem till sig, och sade: Låter barnen komma till mig, och förmener dem icke; ty sådana hörer Guds rike till.

17. Sannerliga säger jag eder: Hvilken som icke tager Guds rike som ett barn, han skall icke komma derin.

18. Och frågade honom en öfverste, sägandes: Gode Mästar, hvad skall jag göra, att jag må få evinnerligt lif?

19. Sade Jesus till honom: Hvi kallar du mig godan? Ingen är god, utan allena Gud.

20. Budorden vetst du: Du skall icke bedrifva hor; du skall icke dräpa; du skall icke stjåla; du skall icke säga falskt vittnesbörd; du skall ära din fader och dina moder.

21. Då sade han: Allt detta hafver jag hållit af min ungdom.

22. Då Jesus det hörde, sade han till honom: Än fattas dig ett; sälj bort allt det du hafver, och skift emellan de fattiga, och du skall få en skatt i himmelen; och kom, och följ mig.

23. Då han det hörde, vardt han storliga bedröfvad; ty han var ganska rik.

24. Då Jesus såg honom vara mägta bedröfvad, sade han: O! med huru stor plats komma de i Guds rike, som penningar hafva;

25. Ty snarare kan en camel gå igenom ett nålsöga, än en riker komma in i Guds rike.

26. Då sade de som det hörde: Ho kan då varda salig?

27. Men han sade: Det omöjeligt är för menniskom, det är möjligt för Gud.

28. Då sade Petrus: Si, vi hafve all ting öfvergifvit, och följt dig.

29. Sade han till dem: Sannerliga säger jag eder; ingen är den som hafver öfvergifvit hus, eller föräldrar, eller bröder, eller hustru, eller barn, för Guds rikes skull;

30. Den icke skall igenfå mycket mer i denna tiden, och i tillkommande verld evinnerligt lif.

31. Då tog Jesus till sig de tolf, och sade till dem: Si, vi gåm upp till Jerusalem, och all ting skola fullbordad varda, som skrifven äro af Propheterna om menniskones Son.

32. Ty han skall öfverantvardas Hedningom, och begabbas, och försmädas, och bespottas.

33. Och sedan de hafva hudflängt honom, skola de döda honom; och tredje dagen skall han uppstå igen.

34. Men de förstodo der intet af, och talet var dem så fördoldt, att de icke förstodo hvad som sades.

35. Så hände sig, att när han kom in mot Jericho, satt en blinder vid vägen, och tiggde.

36. Och när han hörde folket framgå, frågade han hvad det var?

37. Då sade de till honom, att Jesus af Nazareth gick der fram.

38. Då ropade han, och sade: Jesu, Davids Son, varkunna dig öfver mig.

39. Men de, som föregingo, näpste honom, att han skulle tiga; men han ropade dessmer: Davids Son, varkunna dig öfver mig.

40. Då stannade Jesus, och böd leda honom till sig. Då han kom fram, frågade han honom,

41. Sägandes: Hvad vill du, att jag skall göra dig? Då sade han: Herre, att jag måtte få min syn.

42. Och Jesus sade till honom: Haf din syn; din tro hafver frälst dig.

43. Och straxt fick han sin syn igen, och följde honom, prisandes Gud. Och allt folket, som detta sågo, lofvade Gud.

19. CAPITLET

Zacheus. Tio pund. Jesu intåg, gråt, och nit för templet.

1. Och han drog in, och gick igenom Jericho.
2. Och si, der var en man, benämnd Zacheus; han var en öfverste för de Publicaner, och var rik;
3. Och sökte efter att han skulle få se Jesum, ho han var; men han kom icke dess vid, för folkets skull; ty han var liten till växt.
4. Så lopp han framföre, och steg upp uti ett mulbärträ, på det han skulle få se honom; ty han skulle gå der fram.
5. Och när Jesus kom till den platsen, såg han upp, och fick se honom, och sade till honom: Zachee, stig snarligen ned; ty i dag måste jag gästa i ditt hus.
6. Han steg snarligen ned, och undfick honom gladeliga.
7. Och när de det sågo, knorrade de alle, att han ingången var till att gästa när en syndare.
8. Men Zacheus steg fram, och sade till Herran: Si, Herre, hälften af mina ägodelar gifver jag de fattiga; och om jag hafver någon bedragit, det gifver jag fyradubbelt igen.
9. Då sade Jesus till honom: I dag är desso huse salighet vederfaren; efter han är ock Abrahams son.
10. Ty menniskones Son är kommen till att uppsöka och frälsa det som förtappadt var.
11. När de nu detta hörde, sade han ändå en liknelse, efter han var hardt när vid Jerusalem, och de mente att Guds rike skulle straxt uppenbaradt varda.
12. Så sade han då: En ädla man for långt bort i främmande land, till att intaga sig ett rike, och komma igen.
13. Då kallade han till sig tio sina tjenare, och fick dem tio pund, och sade till dem: Handler härmed, tilldess jag igen kommer.
14. Men hans borgare hatade honom, och sände bådskap efter honom, sägande: Vi vilje icke, att denne skall råda öfver oss.

15. Och det begaf sig, att han kom igen, och hade fått riket. Då böd han kalla de tjenare till sig, som han hade fått penningarna, att han måtte veta, huru hvar och en af dem handlat hade.
16. Så kom den förste, och sade: Herre, ditt pund hafver förvärfvat tio pund.
17. Och han sade till honom: Ack! du gode tjenare, uti en liten ting hafver du varit trogen; du skall hafva magt öfver tio städer.
18. Och den andre kom, och sade: Herre, ditt pund hafver vunnit fem pund.
19. Och han sade till honom: Var ock du sätter öfver fem städer.
20. Och den tredje kom, och sade: Herre, se här ditt pund, som jag hade bevarat uti en svetteduk.
21. Jag var rädder för dig; ty du äst en sträng man; du tager det upp, som du icke hafver nederlagt, och uppskär det du icke hafver sått.
22. Sade han till honom: Af din egen mun dömer jag dig, du onde tjenare; visste du att jag är en sträng man, upptager det jag intet nederlade, och uppskär det jag intet sådde;
23. Hvi fick du då icke mina penningar in i vexlobänken; att, när jag komme, måtte jag ju kraft dem igen med ocker?
24. Och han sade till dem som der stodo: Tager det pundet ifrå honom och får honom, som hafver tio pund.
25. Då sade de till honom: Herre, han hafver tio pund.
26. Ty jag säger eder, att den som hafver, honom skall varda gifvet; och den som icke hafver, honom skall ock varda ifråtaget det han hafver.
27. Dock de mina ovänner, som icke ville att jag skulle råda öfver dem, leder hit, och dräper dem här för mig.
28. Och då han detta sagt hade, gick han dädan, och reste upp åt Jerusalem.

29. Och det begaf sig att, när han kom till Bethphage och Bethanien, vid det berget, som kallas Oljoberget, sände han två sina Lärjungar,

30. Sägandes: Går in i byn, som för eder ligger; när I kommen derin, skolen I finna en åsnafåla bunden, der ännu ingen menniska på suttit hafver; löser honom, och hafver honom hit.

31. Och om någor frågar eder, hvi I lösen honom; så säger till honom: Ty Herren behöfver honom.

32. Så gingo de åstad, som sände voro, och funno, som han hade sagt dem.

33. Och när de löste fålan, sade hans herrar till dem: Hvi lösen I fålan?

34. Då sade de: Ty Herren behöfver honom.

35. Och de ledde honom till Jesum; lade sin kläder på fålan, och satte Jesum deruppå.

36. Och der han framfor, bredde de sin kläder på vägen.

37. Och då han när kom, och drog ned för Oljoberget, begynte hele hopen af hans Lärjungar med fröjd och höga röst lofva Gud, öfver alla de krafter som de sett hade,

38. Sägandes: Välsignad vare han, som kommer, en Konung i Herrans Namn; frid vare i himmelen, och ära i höjden.

39. Och någre ibland folket, som voro af de Phariseer, sade till honom: Mästar, näps dina Lärjungar.

40. Men han svarade, och sade till dem: Jag säger eder: Om de tigde, skulle stenarna ropa.

41. Och då han kom fram, och fick se staden, gret han öfver honom.

42. Och han sade: Om du ock visste, hvad din frid tillhör, så vorde du det visserliga i denna dinom dag betänkandes; men nu är det fördoldt för din ögon.

43. Ty den tid skall komma öfver dig, att dine ovänner skola dig belägga, och skansa kringom dig, och tränga dig på alla sidor.

44. Och de skola nederslå dig till jorden, och din barn som i dig äro; och de skola icke låta igen i dig sten på sten; derföre, att du icke känna kunde den tiden, der du uti sökt var.

45. Så gick han in i templet, och begynte utdrifva dem, som derinne sålde och köpte, 46. Sägandes till dem: Det är skrifvet: Mitt hus är ett bönehus; men I hafven det gjort till en röfvarekulo.

47. Och han lärde hvar dag i templet. Men de öfverste Presterna, och de ypperste ibland folket, sökte efter att de kunde förgöra honom;

48. Och de kunde icke finna, hvad de skulle göra; ty allt folket höll sig intill honom, och hörde honom.

20. CAPITLET

*Johannis dop. Vingårdsmännen. Skattpenningen.
Sadduceerna. Christi ätt.*

1. Och det begaf sig på en af de dagar, att han lärde folket i templet, och predikade Evangelium; då församlade sig de öfverste Presterna, och de Skriftlärde, med de Äldsta;
2. Och sade till honom: Säg oss, af hvad magt gör du detta? Eller ho är den som hafver gifvit dig denna magten?
3. Svarade Jesus, och sade till dem: Jag vill ock spörja eder ett ord; svarer I mig:
4. Var Johannis döpelse af himmelen, eller af menniskor?
5. Då begynte de tänka vid sig, sägande: Sägom vi, af himmelen; då säger han: Hvi trodden I icke honom då?
6. Men sägom vi, af menniskor då stenar oss allt folket; ty de hålla det ju så före, att Johannes var en Prophet.
7. Ty svarade de, att de icke visste, hvadan den var.
8. Då sade Jesus till dem: Icke heller säger jag eder, med hvad magt jag detta gör.
9. Och han begynte säga till folket denna liknelsen: En man planterade en vingård, och fick honom ut vingårdsmannom, och for bort i främmande land i lång tid.
10. När tid var, sände han en tjenare till vingårdsmännen, att de skulle låta honom få af vingårdens frukt; men vingårdsmännen hudflängde honom, och sänden ifrå sig med tomma händer.
11. Sedan sände han ock en annan tjenare; den hudflängde de ock, och försmädde honom, och sänden ifrå sig med tomma händer.
12. Åter sände han den tredje; den gjorde de ock såran, och drefvo honom ut.
13. Då sade vingårdsherren: Hvad skall jag göra? Jag vill sända min älskeliga son; kan hända att, då de se honom, hafva de försyn för honom.

14. Då vingårdsmännen fingo se honom, tänkte de vid sig sjelfva, sägande: Denne är arfvingen; kommer, vi vilje slå honom ihjäl, att arfvedelen må blifva vår.
15. Och så drefvo de honom ut vingården, och dråpo honom. Hvad skall nu vingårdsherren göra dem samma?
16. Han skall komma, och förgöra dessa vingårdsmännen, och utfå vingården androm. När de detta hörde, sade de: Bort det.
17. Då såg han på dem, och sade: Hvad är då det som skrifvet står: Den stenen, som byggningsmännen bortkastade, han är vorden en hörnsten?
18. Hvilken som faller uppå den stenen, han varder krossad; men den han uppå faller, honom slår han all sönder i stycken.
19. Och öfverste Presterna, med de Skriftlärda, sökte efter att de kunde få taga fatt på honom i samma stunden; men de räddes för folket; ty de förstodo, att han hade sagt denna liknelsen emot dem.
20. Och de aktade på honom, och sände ut väktare, som låtos vara rättfärdige; på det de skulle taga honom vid orden, och öfverantvarda honom herrskapet, och i landsherrans våld.
21. Och de frågade honom, sägande: Mästar, vi vete att du säger och lär det rätt är, och ser icke till personen, utan lärar Guds väg rätt.
22. Är det rätt, att vi gifve Kejsaren skatt, eller ej?
23. Då han förmärkte deras illfundighet, sade han till dem: Hvi fresten I mig?
24. Låter mig få se penningen; hvars beläte och öfverskrift hafver han? Svarade de, och sade: Kejsarens.
25. Sade han till dem: Så gifver nu Kejsarenom det Kejsarenom tillhör, och Gudi det Gudi tillhör.
26. Och de kunde icke straffa hans tal, för folket; utan förundrade sig på hans svar, och tigde.

27. Då gingo någre fram till honom af de Sadduceer, hvilke der neka uppståndelsen, och frågade honom,

28. Sägande: Mästar, Moses hafver skrifvit oss, att om någors mans broder blifver död, den hustru hafver, och dör barnlös, att hans broder skall taga hans hustru, och uppväcka sinom broder säd.

29. Så voro nu sju bröder; och den förste tog sig hustru, och blef död barnlös.

30. Och den andre tog henne, och blef ock desslikes död barnlös.

31. Den tredje tog henne; sammalunda ock alle sju, och läto inga barn efter sig, och blefvo döde.

32. Sist, efter dem alla, blef ock qvinnan död.

33. Ut i uppståndelsen, hvilken sderas hustru skall hon vara, efter det sju hade haft henne till hustru?

34. Då svarade Jesus, och sade till dem: Denna verldenes barn taga sig hustrur och gifvas mannom.

35. Men de som varda värdige till den verldena, och till uppståndelsen ifrå de döda, de hvarken taga hustrur, eller gifvas manne;

36. Och ej heller kunna de mera dö; ty de varda like med Änglarna, och äro Guds barn, medan de äro uppståndelsens barn.

37. Men att de döde uppstå, bevisade Moses vid buskan, då han kallade Herran Abrahams Gud, och Isaacs Gud, och Jacobs Gud.

38. Gud är icke de dödas, utan de lefvandes Gud; ty honom lefva alle.

39. Då svarade någre af de Skriftlärda, sägande: Mästar, du sade rätt.

40. Och de djerfdes icke yttermera något fråga honom.

41. Men han sade till dem: Huru säga de Christum vara Davids Son?

42. Och sjelfver David säger i Psalmboken: Herren sade till min Herra: Sätt dig på mina högra hand;

43. Tilldess jag nederlägger dina ovänner dig till en fotapall.

44. Så kallar nu David honom Herra; huru är han då hans Son?

45. Då sade han till sina Lärjungar, uti allt folkens åhöro:

46. Tager eder vara för de Skriftlärda, som vilja gå uti sid kläder, och vilja gerna varda helsade på torgen, och sitta främst i Synagogorna, och sitta främst i gästbåden.

47. De uppfräta enkors hus, förebärande långa böner; de skola få dess större fördömelse.

21. CAPITLET

Enkans offer. Stadens förstöring. Verldenes ände.

1. Och han såg till, aktandes på huru de rike lade sina gåfvor uti offerkistona.
2. Så fick han ock se ena fattiga enko, som lade der två skärfvar in.
3. Och han sade: Sannerliga säger jag eder: Denna fattiga enkan lade mer in, än alle de andre;
4. Ty de hafva alle inlagt, till Guds offer, af det dem till öfverlopps är; men hon hafver, af sin fattigdom, inlagt allt det hon ägde.
5. Och då somlige sade om templet, att det var prydt med härliga stenar och klenodier, sade han:
6. De dagar varda kommande, att utaf allt, det I sen, skall icke låtas sten uppå sten, den icke skall afbruten varda.
7. Då frågade de honom, och sade: Mästar, när skall detta ske? Och hvad tecken är, när detta ske skall?
8. Sade han: Ser till, att I icke varden förförde; ty många skola komma under mitt Namn, och säga: Jag äret; och tiden instundar. Följer dem icke efter.
9. Men när I hören örlig och uppror, varer icke förfärade; ty sådant måste först ske, men det är icke straxt änden.
10. Och han sade till dem: Folk skall resa sig upp emot folk, och rike emot rike.
11. Och stor jordbäfning skall varda mångastäds, och hunger, och pestilentier; och förskräckelse, och stor tecken skola ske utaf himmelen.
12. Men för allt detta skola de taga fatt på eder, och förfölja eder och öfverantvarda eder in på sin Råd, och i häktelse; dragande eder för Konungar och Förstar, för mitt Namns skull.
13. Och det skall eder vederfaras till ett vittnesbörd.
14. Så håller det fast uti edor hjerta, att I ingen omsorg hafven, huru I skolen försvara eder;

15. Ty jag skall gifva eder mun och visdom, der alle de, som sätta sig emot eder, icke skola kunna emotsäga, ej heller emotså.
16. I skolen ock öfverantvardas af föräldrar, och af bröder, fränder och vänner; och de skola döda somliga af eder.
17. Och I skolen varda hatade af allom, för mitt Namns skull;
18. Och ett hår af edart hufvud skall icke förgås.
19. I skolen behålla edra själar genom edart tålmod.
20. När I nu sen, att Jerusalem varder belagdt med en här, då skolen I veta, att dess förödelse är för handen.
21. De då äro i Judeen, de fly upp åt bergen; och de der midt inne äro, de gånge ut; och de som ute i landet äro, de gånge icke derin;
22. Ty att då äro hämndadagarne, att fullbordas skall allt det som skrifvet är.
23. Men ve dem som hafvande äro, och dem som dia gifva i de dagar; ty stor plåga varder på jordene, och vrede öfver detta folk.
24. Och de skola falla för svärdsegg, och fångne bortförde varda till allahanda folk; och Jerusalem skall förtrampadt varda af Hedningom, tilldess Hedningarnes tid fullkomnad varder.
25. Och skola ske tecken i solen, och i månan, och i stjernorna; och på jordene varder folkena ångest, och de skola förtvifla. Och hafvet och vågen skola mycket bullra;
26. Och menniskorna borttorkas, för räddhågas skull, deraf att de förbida det som hela verldena öfvergå skall; ty himmelens krafter skola bäfva.
27. Och då skola de få se menniskones Son komma i skyn, med magt och stora härlighet.
28. Men då detta begynner ske, ser upp, och lyfter edor hufvud upp; ty då nalkas edor förlossning.

29. Och han sade dem en liknelse: Ser på fikonaträt och all trä.

30. När de nu knoppas, kunnen I då se och veta af eder sjelf, att sommaren är när.

31. Alltså ock I, när I sen detta ske, skolen I veta, att Guds rike är när.

32. Sannerliga säger jag eder: Detta slägtet skall icke förgås, förr än det allt skedt är.

33. Himmel och jord skola förgås; men min ord skola icke förgås.

34. Men vakter eder, att edor hjerta icke förtungad varda med svalg och dryckenskap, och med detta lefvernes omsorg, så att den dagen kommer eder för hastigt uppå.

35. Ty han varder kommandes, såsom en snara, öfver alla som bo på jordene.

36. Så vaker nu alltid, och beder, att I mågen undfly allt detta som komma skall, och stå för menniskones Son.

37. Och han lärde om dagen i templet; men om natten gick han ut, och vistades på Oljoberget.

38. Och allt folket var bittida uppe till honom i templet, till att höra honom.

22. CAPITLET

Jesus säljes, håller Påska, Nattvard, stillar träta, svettas blod, fångas, förnekas, dömes.

1. Då tillstundade Sötbrödshögtiden, den Påska kallas.

2. Och de öfverste Presterna och Skriftlärde sökte efter, huru de kunde dräpa honom; men de fruktade för folket.

3. Och gick Satanas in uti Judas, som kallades Ischarioth, och var en af de tolf.

4. Han gick bort, och talade med de öfversta Presterna och föreståndarena, huruledes han skulle fly honom dem i händer.

5. Och de gladdes, och voro öfverens med honom, att de skulle gifva honom penningar.

6. Och han lofvade dem det, och sökte efter läglighet, att han måtte öfverantvarda honom dem utan buller.

7. Så kom då Sötbrödsdagen, på hvilkom man måste offra Påskalambet.

8. Då sände han Petrum, och Johannem, sägandes: Går, och bereder oss Påskalambet, att vi det äte.

9. Då sade de till honom: Hvar vill du, att vi skole bereda det?

10. Sade han till dem: Si, när I kommen in i staden, varder eder mötandes en man, som bär ena vattukruko; följer honom i huset, der han ingår;

11. Och säger husbondanom: Mästaren låter säga dig: Hvar är herberget, der jag må äta Påskalambet med mina Lärjungar?

12. Och han skall visa eder en storan sal beredd; reder der till.

13. De gingo åstad, och funno som han dem sagt hade; och redde till Påskalambet.

14. Och då tid var, satte han sig ned, och de tolf Apostlar med honom.

15. Och han sade till dem: Jag hafver, med mycken åstundan, begärat äta detta Påskalambet med eder, förr än jag lider.

16. Ty jag säger eder, att jag härefter icke skall äta deraf, tilldess det fullkomnad varder i Guds rike.

17. Och han tog kalken, tackade, och sade: Tager honom, och skifter eder emellan;

18. Ty jag säger eder, att jag icke skall dricka det af vinträ kommet är, tilldess Guds rike kommer.

19. Och han tog brödet; tackade, och bröt, och gaf dem, sägandes: Detta är min lekamen, som för eder gifven varder; det görer till min åminnelse;

20. Sammalunda ock kalken, efter Nattvarden, sägandes: Detta är kalken, det nya Testamentet i mitt blod, som för eder utgjutet varder.

21. Dock si, mins förrädares hand är med mig på bordet.

22. Och menniskones Son varder gångandes, efter som det beslutet är; dock ve den mennisko, af hvilko han varder förrädder.

23. Och de begynte fråga emellan sig, hvilken den var af dem som det göra skulle.

24. Så vardt ock en träta emellan dem, hvilkendera skulle synas vara ypperst.

25. Då sade han till dem: Verldslige Konungar regera; och de, som magten hafva, kallas nådige herrar;

26. Men I icke så; utan den som störst är ibland eder, han skall vara som den yngste, och den der ypperst är, han vare såsom en tjänare.

27. Ty hvilkendera är större, den som sitter, eller den som tjänar? Är icke han som sitter? Men jag är midt ibland eder, såsom den som tjänar.

28. Men I ären de samme, som med mig blifvit hafven uti mina frestelser.

29. Och jag vill beställa eder riket, såsom min Fader hafver det beställt mig;

30. Att I skolen äta och dricka öfver mitt bord, i mitt rike; och skolen sitta på stolar, och döma tolf Israels släcter.

31. Och Herren sade: Simon, Simon, si, Satanas hafver begärat eder, att han skulle sälla eder såsom hvetet;

32. Men, jag hafver bedit för dig, att din tro skall icke omintet varda; och när du nu omvänder äst, så styrk dina bröder.

33. Då sade han till honom: Herre, jag är redebogen gå med dig, både i häktelse och i döden.

34. Då sade han: Jag säger dig, Petre, i dag skall icke hanen gala, förr än du tre resor nekar att känna mig.

35. Och han sade till dem: När jag sände eder utan säck, utan skräppo, och utan skor, hafver eder något fattats? Då sade de: Intet.

36. Då sade han till dem: Men nu, ho som säck hafver, han tage honom, sammalunda ock skräppo; och den der icke hafver, han sälje sin kjortel, och köpe svärd.

37. Ty jag säger eder, att det ännu måste fullbordas på mig, som skrifvet är: Han är räknad ibland ogerningsmän; ty hvad som skrifvet är om mig, det hafver en ända.

38. Då sade de: Herre, si, här äro tu svärd. Då sade han till dem: Det är nog.

39. Och han gick ut, som hans seder var, till Oljoberget; och hans Lärjungar följde honom till det rummet.

40. Och då han kom dit, sade han till dem: Beder, att I icke kommen uti frestelse.

41. Och han gick ifrå dem vid pass ett stenkast, och föll ned på sin knä, och bad,

42. Sägandes: Fader, är så din vilje, tag denna drycken ifrå mig; dock likväl, ske icke min vilje, utan din.

43. Och syntes honom en Ängel af himmelen, och styrkte honom.

44. Och han vardt betagen af en mägt stor ångest, och bad länge; och hans svett var såsom blodsdroppar, löpande ned på jorden.

45. Och då han uppstod af bönene, och kom till sina Lärjungar, fann han dem sofvande af bedröfvelse;

46. Och sade till dem: Hvi sofven I? Står upp, och beder, att I icke kommen uti frestelse.

47. Vid han ännu talade, si, en hop med folk, och en utaf de tolf, som het Judas, gick för dem, och trädde fram till Jesum, till att kyssa honom.

48. Men Jesus sade till honom: Juda, förräder du människones Son med kyssande?

49. Då sågo de som när voro, hvad på färde var, och sade till honom: Herre, skole vi taga till svärds?

50. Och en af dem slog öfversta Prestens tjenare, och högg af hans högra öra.

51. Då svarade Jesus, och sade: Låter kommat härtill; och så tog han på hans öra, och helade honom.

52. Och Jesus sade till de öfversta Presterna, och föreståndarena i templet, och till de äldsta, som till honom komne voro: Såsom till en röfvare ären I utgångne, med svärd och med stafvar;

53. Ändock jag hafver dagliga varit med eder i templet, och I kommen edra händer intet vid mig; men detta är edar stund, och mörksens magt.

54. Så grepo de honom, och ledden, och haden in i öfversta Prestens hus. Men Petrus följde långt efter.

55. Då gjorde de en eld midt i palatset, och såto dervid; och Petrus satte sig ibland dem.

56. Då en tjensteqvinna fick se honom sittandes vid ljuset, såg hon på honom, och sade: Denne var ock med honom.

57. Då nekade han honom, och sade: Qvinna, jag känner honom intet.

58. Och litet efter såg honom en annar, och sade: Du äst ock af dem. Men Petrus sade: Menniska, jag är det icke.

59. Och litet derefter, vid en timma, kom en annar, och sannade det samma, sägandes: Sannerliga var han ock med honom; ty han är ock en Galileisk man.

60. Och Petrus sade: Menniska, jag vet icke hvad du säger. Och i det samma, vid han ännu talade, gol hanen.

61. Och Herren vände sig om, och såg på Petrum; och då begynte Petrus tänka på Herrans ord, huru han honom sagt hade: Förr än hanen hafver galit, skall du tre resor neka mig.

62. Och Petrus gick ut, och gret bitterliga.

63. Och de män, som höllo Jesum, begabbade honom, och slog honom;

64. Bundo för hans ögon, slogo hans ansigte, och frågade honom, sägande: Spå, ho är den som dig slog?

65. Och mycken annor förhädelse sade de till honom.

66. Och som det dagades, församlade sig de äldste i folket, och de öfverste Presterna, och de Skrifflärde, och hade honom in för sitt Råd,

67. Sägande: Äst du Christus, säg det oss? Och han sade till dem: Om jag eder det säger, så tron I det intet;

68. Frågar jag ock, så svaren I intet; ej heller släppen I mig.

69. Härefter skall människones Son sitta på Guds krafts högra hand.

70. Då sade de alle: Så äst du ju Guds Son? Sade han: I sägen att jag så är.

71. Då sade de: Hvarefter begärom vi ännu vittnesbörd? Vi hafve sjelfve hört det af hans mun.

23. CAPITLET

*Christus förhöres af Herodes och Pilatus, dömes,
korsfästes, dör, begravnes.*

1. Då stod upp hele hopen af dem, och ledde honom bort till Pilatum;
2. Och begynte till att klaga på honom, sägande: Denna hafve vi beslagit dermed, att han förvänder folket, och förbjuder gifva Kejsarenom skatt, och säger sig vara Christus en Konung.
3. Och Pilatus frågade honom, sägandes: Åst du Judarnas Konung? Då svarade han honom, och sade: Du säger det.
4. Då sade Pilatus till öfversta Presterna, och till folket: Jag finner intet brott med denna mannen.
5. Men de höllo sitt tal fram, sägande: Han gör uppror ibland folket, lärandes öfver allt Judiska landet, begynnandes i Galileen, och sedan allt hit.
6. Då Pilatus hörde nämnas Galileen, frågade han, om han var en Galileisk man.
7. Och då han förnam, att han var under Herodis välde, försände han honom till Herodes; ty han var ock i Jerusalem på den tiden.
8. Då Herodes fick se Jesum, vardt han ganska glad; ty han hade i lång tid haft åstundan till att se honom; ty han hade mycket hört om honom, och hoppades få se något tecken göras af honom.
9. Och han frågade honom om mång stycker; men han svarade honom intet.
10. Stodo ock öfverste Presterna, och de Skriftlärde, och klagade svårliga på honom.
11. Men Herodes med sitt folk föraktade honom, och begabbade honom, och klädde honom uti ett hvitt kläde, och sände honom igen till Pilatum.
12. Och Pilatus och Herodes vordo vänner emellan sig på samma dag; ty emellan dem hade tillförene varit ovänskap.
13. Då kallade Pilatus tillhoppa de öfversta Presterna, och föreståndarena, och folket;

14. Och sade till dem: I hafven fått mig denna mannen, såsom den der hafver förvärdt folket; och si, jag hafver förhört honom i edor närvaro, och finner dock ingen af de ogeringar med denna mannen, der I anklagen honom före;
15. Och ej heller Herodes; ty jag försände eder till honom; och si, man kunde intet komma på honom, det döden värdt var.
16. Derföre vill jag näpsan och släppan.
17. Ty han skulle om högtidena gifva dem en lös.
18. Då ropade hele hopen, och sade: Tag denna af vägen, och gif oss Barabbam lös;
19. Den der låg i fängelset, för ett upplopps skull, som i staden skedt var, och för ett mandröp.
20. Åter talade Pilatus till dem, och ville gifva Jesum lös.
21. Då ropade de, och sade: Korsfäst, korsfäst honom.
22. Då sade han tredje resona till dem: Hvad hafver han då illa gjort? Jag finner ingen dödssak med honom; derföre vill jag näpsan, och gifvan lös.
23. Men de lade åt med stort rop, och begärade att han skulle korsfästas; och deras och de öfversta Presternas rop vardt ju mer och mer.
24. Då dömde Pilatus, att så ske skulle, som de begärade;
25. Och gaf dem lös den i fängelset satt var för upploppets och dråpets skull, den de begärat hade; men Jesum öfverantvordade han deras vilja.
26. Och då de ledde honom ut, fingo de en fatt, som het Simon af Cyrene, den der kom af markene; honom lade de korset uppå, att han skulle bära det efter Jesum.
27. Men honom följde en stor hop folk, och kvinnor, de der greto och ömkade sig öfver honom.
28. Då vände sig Jesus om till dem, och sade: I Jerusalems döttrar, gråter icke öfver mig; utan gråter öfver eder sjelfva, och öfver edor barn.

29. Ty si, de dagar varda kommande, i hvilkom de skola säga: Saliga äro de ofrukt samma, och de qveder som intet födt hafva, och de spenar som ingom hade dia gifvit.

30. Då skola de begynna säga till bergen: Falla öfver oss; och till högarna: Skyler oss.

31. Ty är detta skedt på det färska trät, hvad skall då ske på det torra?

32. Leddes der ock ut två andre ogeringsmän med honom, till att aflifvas.

33. Och då de kommo till det rummet, som kallas hufvudskallaplatsen, der korsfäste de honom, och de ogeringsmän med honom; den ena på den högra sidon, den andra på den venstra.

34. Och sade Jesus: Fader, förlåt dem det; ty de veta icke hvad de göra. Och de bytte hans kläder, kastandes lott på dem.

35. Och folket stod och såg uppå; och de öfverste, samt med dem, begabbade honom, sägande: Androm hafver han hulpt, hjälpe sig nu sjelfvom, om han är Christus, den Guds utkorade.

36. Begabbade honom ock krigsknektarna, och gingo till, och räckte ättiko till honom;

37. Sägande: Äst du Judarnas Konung, så hjälp dig sjelf.

38. Var ock en öfverskrift skrifven öfver honom, med Grekiska, Latinska och Ebreiska bokstäfver: Denne är Judarnas Konung.

39. Men en af de ogeringsmän, som upphängde voro, hädde honom, och sade: Äst du Christus, så hjälp dig sjelf och oss.

40. Då svarade den andre, straffade honom, och sade: Fruktar du icke heller Gud, du som äst i samma fördömsen?

41. Och är det väl rätt med oss; ty vi lide det våra gerningar värda äro; men denne hafver intet ondt gjort.

42. Och sade han till Jesum: Herre, tänk på mig, då du kommer i ditt rike.

43. Och sade Jesus till honom: Sannerliga säger jag dig, i dag skall du vara med mig i paradiset.

44. Och var detta vid sjetten timman; och ett mörker vardt öfver hela landet, allt intill nionde timman.

45. Och solen miste sitt sken; och förlåten i templet remnade midt i tu.

46. Och Jesus ropade med höga röst, och sade: Fader, jag befäller min anda i dina händer; och då han hade det sagt, gaf han upp andan.

47. Då höfvitsmannen såg hvad der skedde, prisade han Gud, och sade: Sannerliga var denne en rättfärdig man.

48. Och allt folket, som dit gånget var att se härpå, då de sett hade hvad der skedde, slogo de sig för sin bröst, och gingo hem igen.

49. Men alle hans kände vänner, och qvinnor, som honom följt hade af Galileen, stodo långt ifrån, och sågo derpå.

50. Och si, en man, benämnd Joseph, en rådherre, den var en god och rättfärdig man;

51. Och hade icke samtyckt deras råd och gerning; och han var bördig af den Judarnas stad Arimathia; den der ock åstundade efter Guds rike;

52. Han gick till Pilatum, och beddes Jesu lekamen;

53. Och tog honom ned, svepte honom uti ett linkläde, och laden ned i ena graf, som uthuggen var uti sten, der än då ingen hade uti lagd varit.

54. Och det var tillredelsedagen, och Sabbathen begynte gå uppå.

55. Och följde der några qvinnor efter, som med honom komna voro af Galileen och besågo grafvena, och huruledes hans lekamen lagd var;

56. Och gingo sedan tillbaka igen, och tillredde välluktandes krydder och smörjelse; men om Sabbathen voro de stilla, som budet var i lagen.

24. CAPITLET

Jesus uppstår, uppenbaras, far till himla.

1. På den ena Sabbathen, ganska bittida om morgonen, kommo de till grafvena, bärande de väluktande krydder, som de tillredt hade; och några med dem.
2. Så funno de stenen afvältad ifrå grafvene;
3. Och gingo in, och funno intet Herrans Jesu lekamen.
4. Och det begaf sig att, då de derom bekymrade voro, si, så stodo när dem två män i skinande kläder.
5. Då vordo de förfärade, och slogo sin ansigte neder åt jordene. Då sade de till dem: Hvi söken I den lefvande ibland de döda?
6. Han är icke här, han är uppstånden; kommer ihåg, huru han sade eder, då han ännu var i Galileen,
7. Sägandes: Menniskones Son måste öfverantvaras i syndiga människors händer, och korsfästas; och uppstå på tredje dagen.
8. Och så begynte de komma ihåg hans ord;
9. Och gingo tillbaka ifrå grafvene, och bådade detta allt dem ellofva, och allom dem androm.
10. Och det var Maria Magdalena, och Johanna, och Maria Jacobi, och andra som med dem voro, de detta sade till Apostlarna.
11. Och deras ord syntes för dem såsom galenskap; och de trodde dem intet.
12. Men Petrus stod upp, och lopp till grafvena; och då han lutade sig derin, fick han se linkläden liggande allena; och gick sina färde, förundrandes vid sig sjelf hvad der skedt var.
13. Och si, två af dem gingo på samma dagen till en by, som låg vid sextio stadier vägs ifrå Jerusalem, benämnd Emaus.
14. Och de talade hvar med annan, om allt det som skedt var.

15. Och hände sig, då de talades vid, och befrågade hvarannan, nalkades ock Jesus, och gick med dem.
16. Men deras ögon voro förhållen, att de icke kände honom.
17. Då sade han till dem: Hvad är det för tal, som I hafven eder emellan, vid I gån, och ären bedröfvade?
18. Då svarade endera, som het Cleophas, och sade till honom: Äst du allena ibland främmande män i Jerusalem, som icke vet hvad der skedt är i dessa dagar?
19. Sade han till dem: Hvad? Sade de till honom: Om Jesu Nazareno, som var en Prophet, mächtig både i gerningar och ord, för Gudi, och allo folkena;
20. Och huruledes de öfverste Presterna, och våre förmän, öfverantvardade honom i dödsens fördömmelse, och korsfäste honom.
21. Men vi hoppades, att han skulle vara den som förlossa skulle Israel; och öfver allt detta är nu tredje dagen, sedan det skedde.
22. Och några qvinnor af våra hafva förskräckt oss, de der bittida om morgonen hade kommit till grafvena;
23. Och då de icke funno hans lekamen, kommo de, och sade, att de ock Änglasyn sett hade, hvilke sagt hade att han lefver.
24. Och någre af dem, som med oss voro, gingo bort till grafven, och funno såsom qvinnorna sagt hade; men honom funno de intet.
25. Då sade han till dem: O! I galne, och senhjärtade till att tro, uti allt det som Propheterna sagt hafva.
26. Skulle icke Christus sådant lida, och sedan ingå uti sin härlighet?
27. Och han begynte på Mose, och alla Propheterna, och gjorde uttydelse för dem i alla Skrifter, som voro om honom.
28. Och de begynte nalkas intill byn, dit de ville; och han låts som han ville gå längre fram.

29. Och de nödgade honom, sägande: Blif när oss; ty det lider åt aftonen, och dagen är förliden. Och så gick han in, till att blifva när dem.

30. Och det begaf sig, då han satt till bords med dem, tog han brödet; tackade, bröt det, och fick dem.

31. Och deras ögon öppnades, att de kände honom; och så försvann han uti deras åsyn.

32. Och de sade emellan sig: Var icke vårt hjerta brinnande i oss, då han talade med oss i vägen, och uttydde oss Skrifterna?

33. Och i samma stundene stodo de upp, och gingo till Jerusalem igen, och funno församlade de ellofva, och de som med dem voro;

34. De der sade: Herren är sannerliga uppstånden, och är synter af Simone.

35. Och de förtäljde hvad skedt var i vägen, och huru han vardt känd af dem, i det han bröt brödet.

36. Som de nu härom talade, stod Jesus sjelf midt ibland dem, och sade till dem: Frid vare eder.

37. Då vordo de förfärade, och fruktade, menandes att de sågo en anda.

38. Då sade han till dem: Hvi ären I förfärade? Och hvi uppstiga sådana tankar uti edor hjerta?

39. Ser mina händer, och mina fötter, att det är jag sjelf: Tager på mig, och skåder; ty anden hafver icke kött och ben, såsom I sen mig hafva.

40. Och då han hade det sagt, viste han dem händer och fötter.

41. Och som de ännu icke trodde, för glädjes skull, utan förundrade sig, sade han till dem: Hafven I här något att äta?

42. Då fingo de honom fram ett stycke stekt fisk, och något af en hannogskako.

43. Och han tog det, och åt deraf i deras åsyn.

44. Och han sade till dem: Detta äro de ord, som jag sade till eder, då jag ännu var med eder, att allt måste fullbordas, som skrifvet är i Mose lag, och i Propheterna, och i Psalmerna, om mig.

45. Då öppnade han dem deras sinne, att de förstodo Skrifterna;

46. Och sade till dem: Så är det skrifvet, och så måste Christus lida, och tredje dagen uppstå ifrå de döda;

47. Och predikas i hans Namn bättring och syndernas förlåtelse ibland all folk, begynnande på Jerusalem.

48. Och I ären vittne till allt detta.

49. Och si, jag vill sända öfver eder mins Faders löfte; men I skolen blifva i staden Jerusalem, tilldess I varden beklädde med kraft af höjdene.

50. Och han hade dem ut till Bethanien, och upplyfte sina händer, och välsignade dem.

51. Och skedde, då han dem välsignat hade, skiljdes han ifrå dem, och uppfor i himmelen.

52. Och de tillbådo honom; och gingo sedan in i Jerusalem igen, med stora glädje;

53. Och voro alltid i templet, prisade och lofvade Gud. Amen.

JOHANNIS EVANGELIUM

1. CAPITLET

*Christi Person. Johannis vittnesbörd. Petrus.
Philippus. Nathanael.*

1. I Begynnelsen var Ordet, och Ordet var när Gudi; och Gud var Ordet.
2. Det samma var i begynnelsen när Gudi.
3. Genom det äro all ting gjord; och thy förutan är intet gjordt, det gjordt är.
4. I thy var lifvet; och lifvet var menniskornas ljus;
5. Och ljustet lyser i mörkret; och mörkret hafver det icke begripit.
6. En man var sänd af Gudi, som het Johannes;
7. Han kom till vittnesbörd, på det han skulle vittna om Ljustet, att alle skulle tro genom honom.
8. Icke var han Ljustet; men (*han var sänd*) till att vittna om Ljustet.
9. Det var det sanna Ljustet, hvilket upplyser alla menniskor, som komma i verlden.
10. I verldene var det, och igenom det är verlden gjord; och verlden kände det icke.
11. Han kom till sitt eget, och hans egne anammade honom icke.
12. Men allom dem, som honom anammade, gaf han magt att blifva Guds barn, dem som tro på hans Namn;
13. Hvilke icke af blod, icke heller af köttslig vilja, icke heller af någons mans vilja, utan af Gudi födde äro.
14. Och Ordet vardt kött, och bodde ibland oss; och vi sågom hans härlighet, såsom enda Sonsens härlighet af Fadrenom, full med nåd och sanning.
15. Johannes vittnar om honom, ropar, och säger: Denne varet, om hvilken jag sagt hafver: Efter mig skall komma, den för mig varit hafver; ty han var förr än jag;
16. Och af hans fullhet hafve vi alle fått, och nåd för nåd.

17. Ty genom Mosen är lagen gifven; nåd och sanning är kommen genom Jesum Christum.
18. Ingen hafver någon tid sett Gud; ende Sonen, som är i Fadrens sköt, han hafver det kungjort.
19. Och detta är Johannis vittnesbörd, då Judarna sände Prester och Leviter af Jerusalem, att de skulle fråga honom: Ho äst du?
20. Och han bekände, och försakade icke; och bekände han: Icke är jag Christus.
21. Då frågade de honom: Hvad då; äst du Elias? Han sade: Jag är det icke. Äst du en Prophet? Och han svarade: Nej.
22. Då sade de till honom: Ho äst du, att vi måge gifva dem svar, som oss sändt hafva? Hvad säger du om dig sjelf?
23. Sade han: Jag är ens ropandes röst i öknene: Rödjer Herrans väg, som Esaia's Propheten sagt hafver.
24. Och de, som sände voro, voro af de Phariseer.
25. Och de frågade honom, och sade till honom: Hvi döper du då, medan du äst icke Christus, icke heller Elias, icke heller en Prophet?
26. Svarade dem Johannes, och sade: Jag döper med vatten; men midt ibland eder står den I icke kännen.
27. Han är den som efter mig komma skall, hvilken för mig varit hafver; hvilkens skotväng jag icke värdig är upplösa.
28. Detta skedde i Bethabara, på hinsidon Jordan, der Johannes döpte.
29. Dagen derefter såg Johannes Jesum komma till sig, och sade: Si, Guds Lamb, som borttager verldenes synd.
30. Denne äret, om hvilken jag sagt hafver: Efter mig skall komma en man, den för mig varit hafver; ty han var förr än jag;

31. Och jag kände honom icke; men på det han skulle varda uppenbar i Israel, fördenskull är jag kommen, till att döpa med vatten.

32. Och Johannes vittnade, och sade: Jag såg Andan nederkomma i dufvoliknelse af himmelen, och blef på honom;

33. Och jag kände honom icke; men den som mig sände, till att döpa med vatten, han sade till mig: Öfver hvilken du far se Andan nederkomma, och blifva på honom, han är den som döper med den Helga Anda.

34. Och jag såg det, och vittnade att han är Guds Son.

35. Dagen derefter stod åter Johannes, och två af hans lärjungar.

36. Och som han fick se Jesum gå, sade han: Si, Guds Lamb.

37. Och de två hans lärjungar hörde honom tala, och följde Jesum.

38. Då vände Jesus sig om, och såg dem följa sig, och sade till dem: Hvad söken I? Då sade de till honom: Rabbi (det betyder Mästar), hvar vistas du?

39. Då sade han till dem: Kommer, och ser. De kommo, och sågo hvar han vistades, och blefvo den dagen när honom; och det var vid tionde timman.

40. Och var Andreas, Simonis Petri broder, en af de två, som hade hört af Johanne; och följde Jesum.

41. Han fann först sin broder Simon, och sade till honom: Vi hafve funnit Messiam, det betyder den Smorda.

42. Och han hade honom till Jesum. Då Jesus fick se honom, sade han: Du äst Simon, Jona son; du skall heta Cephas, det betyder hälleberg.

43. Dagen derefter ville Jesus gå ut i Galileen; och fann Philippum, och sade till honom: Följ mig.

44. Och var Philippus af Bethsaida, Andree och Petri stad.

45. Philippus fann Nathanael, och sade till honom: Den som Mose hafver skrifvit om i lagen, och Propheterna, hafve vi funnit, Jesum, Josephs son af Nazareth.

46. Och Nathanael sade till honom: Kan något godt komma af Nazareth? Philippus sade till honom: Kom, och se.

47. Jesus såg Nathanael komma till sig, och sade om honom: Si, en rätt Israelit, i hvilkom intet svek är.

48. Då sade Nathanael till honom: Hvaraf känner du mig? Jesus svarade, och sade till honom: Förr än Philippus kallade dig, då du vast under fikonaträt, såg jag dig.

49. Nathanael svarade, och sade till honom: Rabbi, du äst Guds Son: Du äst Israels Konung.

50. Jesus svarade, och sade till honom: Efter det jag sade dig, att jag såg dig under fikonaträt, tror du; större ting, än desse äro, skall du få se;

51. Och sade till honom: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Härefter skolen I få se himmelen öppen, och Guds Änglar fara upp och neder öfver menniskones Son.

2. CAPITLET

Bröllop i Cana. Templet Rensadt. Första Påskan.

1. Och på tredje dagen vardt ett bröllop i Cana i Galileen; och Jesu moder var der.
2. Vardt ock desslikes Jesus buden, och hans Lärjungar, till bröllopet.
3. Och då vinet begynte fattas, sade Jesu moder till honom: De hafva intet vin.
4. Då sade Jesus till henne: Qvinna, hvad hafver jag med dig? Min tid är icke ännu kommen.
5. Då sade hans moder till tjenarena: Hvad han säger eder, det görer.
6. Så voro der sex stenkrukor, som satta voro efter sättet om Judarnas rening, hållandes hvardera tu eller tre mått.
7. Då sade Jesus till dem: Fyller upp krukorna med vatten; och de fyllde dem öfverfulla.
8. Och han sade till dem: Låter nu uti, och bärer till kökemästaren; och de båro.
9. När då kökemästaren smakade vinet, som vatten varit hade, och icke visste hvadan det kommet var; men tjenarena, som vattnet öst hade, visste det, kallade han brudgummen;
10. Och sade till honom: Hvar man sätter först fram det goda vinet, och när de äro vordne druckne, då det som sämre är. Du hafver gömt det goda vinet allt härtill.
11. Detta var det första tecken, som Jesus gjorde i Cana i Galileen, och uppenbarade sina härlighet; och hans Lärjungar trodde på honom.
12. Derefter for han ned till Capernaum, han och hans moder, och hans bröder, och hans Lärjungar; och blefvo der i få dagar.
13. Och var Judarnas Påska hardt när; och Jesus for upp till Jerusalem;
14. Och fann i templet dem som sålde få, och får, och dufvor, och vexplare sittande.
15. Då gjorde han ena gissel af tåg, och dref dem alla ut af templet, med får och få, och bortspillde vexplarens penningar, och störte borden omkull.

16. Och sade till dem som dufvor sålde: Hafver detta bort hädan, och görer icke af mins Faders hus ett marknadshus.
17. Då kommo hans Lärjungar ihåg det som skrifvet är: Dins hus nitälskan hafver frätit mig.
18. Då svarade Judarna, och sade till honom: Hvad tecken låter du oss se, att du skall detta göra?
19. Svarade Jesus, och sade till dem: Slår detta templet neder, och i tre dagar vill jag det upprätta.
20. Då sade Judarna: I sex och fyratio år är detta templet uppbyggt, och du vill det upprätta i tre dagar!
21. Men han sade om sins kropps tempel.
22. Och när han var uppstånden ifrå de döda, kommo hans Lärjungar ihåg, att han hade det sagt dem; och trodde Skriftene, och det tal, som Jesus sagt hade.
23. Då han nu var i Jerusalem, om Påskana på högtidsdagen, trodde många på hans Namn, då de sågo hans tecken, som han gjorde.
24. Men Jesus betrodde icke sig sjelfvan dem; ty han kände alla;
25. Och behöfde icke, att någor skulle vittna om menniskona; ty han visste väl hvad i menniskone var.

3. CAPITLET

Christus och Nicodemus. Johannes och hans lärjungar.

1. Och var en man af de Phariseer, som het Nicodemus, en öfverste ibland Judarna.
2. Han kom till Jesum om natten, och sade till honom: Rabbi, vi vete att du äst kommen af Gudi för en lärare; ty ingen kan göra de tecken, som du gör, utan Gud är med honom.
3. Jesus svarade, och sade till honom: Sannerliga, sannerliga säger jag dig: Utan en blifver född på nytt, kan han icke se Guds rike.
4. Då sade Nicodemus till honom: Huru kan en människa födas, när hon är gammal? Icke kan hon på nytt gå in i sins moders lif, och födas?
5. Svarade Jesus: Sannerliga, sannerliga säger jag dig: Utan en varder född af vatten och Andanom, kan han icke ingå i Guds rike.
6. Det som är födt af kött, det är kött; och det som är födt af Andanom, det är Ande.
7. Förundra icke, att jag sade dig, att I måsten födas på nytt.
8. Vädret blås hvart det vill, och du hörer dess röst; och du vetst icke hvadan det kommer, eller hvart det fart alltså är hvar och en, som af Andanom född är.
9. Nicodemus svarade, och sade till honom: Huru kan detta ske?
10. Jesus svarade, och sade till honom: Äst du en mästare i Israel, och vetst icke detta?
11. Sannerliga, sannerliga säger jag dig: Vi tale det vi vete, och det vi hafve sett, det vittne vi; och vårt vittnesbörd anammen I icke.
12. Tron I icke, när jag säger eder om jordisk ting; huru skolen I då tro, om jag säger eder om himmelsk ting?
13. Och ingen far upp i himmelen, utan den som for neder af himmelen, människones Son, som är i himmelen.

14. Och såsom Moses upphöjde ormen i öknene, alltså måste ock människones Son varda upphöjd;
15. På det att hvar och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan få evinnerligt lif.
16. Ty så älskade Gud verldena, att han utgaf sin enda Son, på det att hvar och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan få evinnerligt lif.
17. Ty icke hafver Gud sändt sin Son i verldena, att han skall döma verldena; utan på det att verlden skall varda salig genom honom.
18. Hvilken som tror på honom, han varder icke dömd; men hvilken som icke tror, han är redo dömd, efter det han icke trodde i Guds enda Sons Namn.
19. Men detta är domen, att Ljuset är kommet i verldena, och människorna älskade mer mörkret än Ljuset; ty deras gerningar voro onda.
20. Ty hvar och en, som illa gör, hatar ljuset, och kommer icke till ljuset, att hans gerningar skola icke varda straffade;
21. Men den som gör sanningena, han kommer till ljuset, att hans gerningar skola varda uppenbara; ty de äro gjorda i Gudi.
22. Derefter kom Jesus och hans Lärjungar i Judiska landet, och vistades der med dem, och döpte.
23. Döpte ock desslikes Johannes i Enon, hardt vid Salim; ty der var mycket vatten, och de kommo, och läto döpa sig.
24. Ty Johannes var icke än då kastad i häktelse.
25. Då kom upp ett spörsmål ibland Johannis lärjungar, samt med Judarna, om reningen;
26. Och kommo till Johannem, och sade till honom: Rabbi, den som var när dig på hinsidon Jordan, den du vittnade om, si, han döper, och alle komma till honom.
27. Johannes svarade, och sade: Menniskan kan intet taga, utan det varder henne gifvet af himmelen.

28. I ären sjelfve min vittne, att jag sade: Icke är jag Christus; utan jag är sänd för honom.

29. Den som brudena hafver, han är brudgummen; men brudgummens vän, som står och hörer honom, han fröjdar sig af brudgummens röst; denna min fröjd är nu fullbordad.

30. Honom bör växa till, och mig bör förminskas.

31. Den som ofvanefter kommer, han är öfver alla; den af jordene är, han är af jord, och af jordene talar han; den af himmelen kommer, han är öfver alla.

32. Och det han hafver sett och hört, det vittnar han; och hans vittnesbörd anammar ingen.

33. Den som anammar hans vittnesbörd, han hafver beseglat, att Gud är sannfärdig.

34. Ty den Gud sändt hafver, han talar Guds ord; ty Gud gifver icke Andan efter mått.

35. Fadren älskar Sonen, och allt hafver han gifvit honom i händer.

36. Hvilken som tror Sonenom, han hafver evinnerligt lif; men den som icke tror Sonenom, han skall icke få se lifvet; utan Guds vrede blifver öfver honom.

4. CAPITLET

Samariterna omvände. Konungsmannens son.

1. Då nu Herren förnam, att Phariseerna hade hört att Jesus gjorde flera Lärjungar, och döpte, än Johannes;

2. (Ändock Jesus döpte icke sjelf, utan hans Lärjungar;)

3. Öfvergaf han Judeen, och drog åter in i Galileen.

4. Så måste han gå genom Samarien.

5. Och när han kom till en stad i Samarien, som kallas Sichar, vid en bolstad, som Jacob gaf sinom son Joseph;

6. Och der var Jacobs brunn. Och efter det Jesus var trötter af vägen, satte han sig så ned vid brunnen; och det var vid sjette timman.

7. Då kom en qvinna af Samarien, till att hemta vatten. Sade Jesus till henne: Gif mig dricka;

8. Ty hans Lärjungar voro gångne in i staden, till att köpa mat.

9. Då sade den Samaritiska qvinnan till honom: Huru bedes du, som äst en Jude, dricka af mig, som är en Samaritisk qvinna? Ty Judarna hafva ingen handel med de Samariter.

10. Jesus svarade, och sade till henne: Förstode du Guds gåfvo, och ho den är, som säger till dig: Gif mig dricka; då beddes du af honom, och han gåfve dig lefvandes vatten.

11. Sade qvinnan till honom: Herre, icke hafver du det du kan tågat med, och brunnen är djuper; hvadan hafver du då lefvandes vatten?

12. Männ du vara mer än vår fader Jacob, som gaf oss brunnen, och drack af honom, med sin barn och sin boskap?

13. Då svarade Jesus, och sade till henne: Hvar och en som dricker af detta vattnet, han varder törstig igen;

14. Men hvilken som dricker af det vatten, som jag honom gifver, han skall icke törsta till evig tid; utan det vatten, som jag honom gifver, skall blifva i honom en källa med springande vatten i evinnerligt lif.

15. Då sade qvinnan till honom: Herre, gif mig det vattnet, att jag icke törster, eller behöfver komma hit efter vatten.

16. Sade Jesus till henne: Gack, kalla din man, och kom hit.

17. Svarade qvinnan, och sade: Jag hafver ingen man. Sade Jesus till henne: Du sade rätt, jag hafver ingen man;

18. Ty du hafver haft fem män, och den du nu hafver, är icke din man; det sade du sant.

19. Då sade qvinnan till honom: Herre, jag ser, att du äst en Prophet.

20. Våre fäder hafva tillbedit på detta berget, och I sägen, att i Jerusalem är det rum, der man tillbedja skall.

21. Jesus sade till henne: Qvinna, tro mig; den tid kommer, att hvarken på detta berget, eller i Jerusalem, skolen I tillbedja Fadren.

22. I veten icke hvad I tillbedjen; men vi vete hvad vi tillbedje; ty saligheten är af Judomen.

23. Men den tid kommer, och är nu allaredo, att rätte tillbedjare skola tillbedja Fadren i Andanom och sanningen; ty Fadren vill ock sådana hafva, som honom tillbedja skola.

24. Gud är en Ande; och de honom tillbedja, skola tillbedja honom i Andanom, och i sanningen.

25. Då sade qvinnan till honom: Jag vet, att Messias skall komma, som kallas Christus; när han kommer, varder han oss all ting undervisandes.

26. Sade Jesus till henne: Jag är den samme, som talar med dig.

27. Och i det samma kommo hans Lärjungar, och undrade derpå, att han talade med qvinnone; dock sade ingen: Hvad frågar du, eller hvad talar du med henne?

28. Då lät qvinnan stå sina kruko, och gick in i staden, och sade till det folket:

29. Kommer, och ser en man, som mig hafver sagt allt det jag hafver gjort. Månn han icke vara Christus?

30. Då gingo de af staden, och kommo till honom.

31. Deremellan bådo Lärjungarna honom, sägande: Rabbi, ät.

32. Sade han till dem: Jag hafver mat att äta, der I intet af veten.

33. Då sade Lärjungarna emellan sig: Månn någor hafver burit honom äta?

34. Sade Jesus till dem: Min mat är det, att jag gör hans vilja, som mig sändt hafver, och fullbordar hans verk.

35. Sägen I icke, fyra månader äro ännu, och skördatimmen kommer? Si, jag säger eder: Lyfter upp edor ögon, och beser markena; ty hon begynner hvitna till skörd.

36. Och den der uppskär, han tager lön, och församlar frukt till evinnerligt lif; på det att både den som sår, och den som uppskär, skola tillsamman glädjas.

37. Ty här är det ordet sant, att en annar är den som sår, och en annar som uppskär.

38. Jag sände eder ut att uppskåra, det I hafven intet arbetat; andre hafva arbetat, och I ären ingångne i deras arbete.

39. Och många Samariter af den staden trodde på honom, för qvinnones tals skull, som vittnade, att han hade sagt henne allt det hon hade gjort.

40. När nu de Samariter kommo till honom, bådo de honom att han ville blifva när dem; och han blef der i två dagar.

41. Och mycket flere trodde för hans ords skull;

42. Och sade till qvinnona: Nu tro vi icke för ditt tals skull; ty vi hafve sjelfve hört, och vete, att han är visst Christus, verldenes Frälsare.

43. Men två dagar derefter gick han dädan, och drog in i Galileen.

44. Ty Jesus vittnade sjelf, att en Prophet varder intet afhållen i sitt fädernesland.

45. Och när han kom i Galileen, undfingo de Galileer honom, efter de all ting sett hade, som han gjort hade i Jerusalem, på högtidsdagen; ty de hade ock varit till högtidsdagen.

46. Så kom åter Jesus i Cana i Galileen, der han hade gjort vin af vatten. Och der var en Konungsman, hvilkens son låg sjuk i Capernaum.

47. När han hörde, att Jesus var kommen af Judeen till Galileen, gick han till honom, och bad honom, att han ville komma ned, och göra hans son helbregda; ty han låg för döden.

48. Då sade Jesus till honom: Utan I sen tecken och under, tron I icke.

49. Konungsmannen sade till honom: Herre, kom ned, förr än min son dör.

50. Sade Jesus till honom: Gack, din son lefver. Då trodde mannen ordena, som Jesus sade till honom, och gick.

51. Och i det han gick ned, mötte honom hans tjenare, och bebådade honom, sägande: Din son lefver.

52. Då besporde han med dem, hvad stund det var vordet bättre med honom. Och de sade till honom: I går, på sjunde timman, öfvergaf skälfvan honom.

53. Då förstod fadren, att det var den timmen, i hvilkom Jesus hade sagt till honom: Din son lefver. Och han trodde, och allt hans hus.

54. Detta är nu det andra tecknet, som Jesus gjorde, när han kom af Judeen i Galileen.

5. CAPITLET

Bethesda. Christi persons och verks försvar.

1. Derefter var en Judarnas högtid; och Jesus for upp till Jerusalem.

2. Men i Jerusalem är en dam, vid fårahuset, som het på Ebreisko Bethesda, och hade fem skjul;

3. Deruti lågo en stor hop sjuke, blinde halte, borttvinnade, och bidde efter att vattnet skulle röras.

4. Ty en Ängel steg ned i dammen, på en viss tid, och rörde vattnet; den der nu först steg ned i vattnet, sedan det var rördt, han blef helbregda, ehvad sjukdom han hade.

5. Så var der en man, som hade varit sjuk i åtta och tretio år.

6. Då Jesus fick se honom der han låg, och förnam att han nu i lång tid hade legat sjuk, sade han till honom: Vill du blifva helbregda?

7. Svarade den sjuke honom: Herre, jag hafver ingen, som hafver mig i dammen, när vattnet är rördt; men förr än jag kommer, då är en annan stigen in för mig.

8. Då sade Jesus till honom: Statt upp, tag din säng, och gack.

9. Och straxt blef den mannen helbregda, och tog sin säng, och gick; och det var på en Sabbathsdag.

10. Då sade Judarna till honom, som var vorden helbregda: Det är Sabbath; dig är icke lofligt bära sängena.

11. Svarade han dem: Den som gjorde mig helbregda, han sade till mig: Tag din säng, och gack.

12. Då sporde de honom: Ho är den mannen, som dig sade: Tag din säng, och gack?

13. Men han, som helbregda var vorden, visste icke, ho han var; ty Jesus var undanviken, efter mycket folk var i det rummet.

14. Derefter fann Jesus honom i templet, och sade till honom: Si, du äst vorden helbregda; synda icke härefter, att dig icke vederfars något värre.

15. Då gick den mannen bort, och sade Judomen, att Jesus var den, som honom hade helbregda gjort;
 16. Och derföre förföljde Judarna Jesum, och sökte efter att döda honom, efter han detta gjorde på Sabbathen.
 17. Då svarade Jesus dem: Min Fader verkar intill nu; och jag verkar ock.
 18. Derföre sökte Judarna ändå mer efter att döda honom; ty han ej allenast bröt Sabbathen, utan ock sade Gud vara sin Fader, görandes sig sjelf lik med Gud.
 19. Då svarade Jesus, och sade till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Sonen kan intet göra af sig sjelf, utan det han ser Fadren göra; ty allt det han gör, det gör ock Sonen.
 20. Ty Fadren älskar Sonen, och visar honom allt det han gör; och varder än visandes honom större verk än dessa äro, att I skolen undra derpå.
 21. Ty såsom Fadren uppväcker de döda, och gör dem lefvande; så gör ock Sonen lefvande hvem han vill.
 22. Ty icke dömer heller Fadren någon; utan hafver all dom gifvit Sonenom;
 23. På det alle skola hedra Sonen, såsom de hedra Fadren. Hvilken som icke hedrar Sonen, han hedrar icke Fadren, som honom sändt hafver.
 24. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hvilken som hörer mitt tal, och tror honom, som mig sändt hafver, han hafver evinnerligt lif, och kommer icke i domen; utan är gången ifrå döden till lifvet.
 25. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Den tid skall komma, och är nu allaredo, att de döda skola höra Guds Sons röst; och de henne höra, de skola lefva.
 26. Ty såsom Fadren hafver lif i sig sjelfvom, så hafver han ock gifvit Sonenom hafva lif i sig sjelfvom;
 27. Och hafver desslikes gifvit honom magt att döma; derföre, att han menniskones Son är.

28. Förundrer eder icke öfver detta: ty den stund skall komma, i hvilko alle de i grifterna äro, skola höra hans röst.
 29. Och de som väl hafva gjort, skola framgå till lifsens uppståndelse; men de som illa hafva gjort, till domsens uppståndelse.
 30. Intet kan jag göra af mig sjelf. Som jag hörer, så dömer jag, och min dom är rätt; ty jag söker icke min vilja, utan Fadrens vilja, som mig sändt hafver.
 31. Om jag vittnar om mig sjelf, då är mitt vittnesbörd icke sant.
 32. En annar är, som vittnar om mig; och jag vet, att det vittnesbörd sant är, som han vittnar om mig.
 33. I sänden till Johannes, och han gaf vittnesbörd till sanningen;
 34. Men jag tager intet vittnesbörd af mennisko; utan säger detta, på det I skolen varda salige.
 35. Han var ett brinnande och skinande ljus; och I villen en tid långt fröjdas i hans ljus.
 36. Men jag hafver ett större vittnesbörd än Johannis vittnesbörd; ty de verk, som Fadren hafver gifvit mig att jag skall fullborda, de samma verk, som jag gör, vittna om mig, att Fadren hafver sändt mig.
 37. Och Fadren, som mig sände, han hafver vittnat om mig: I hafven hvarken någon tid hört hans röst, eller sett hans skepelse;
 38. Och hans ord hafven I icke blifvandes i eder; ty I tron icke honom, som han sändt hafver.
 39. Ransaker Skrifterna; ty I menen eder hafva evinnerligt lif i dem; och de äro de som vittna om mig.
 40. Och I viljen icke komma till mig, att I måtten få lif.
 41. Jag tager ingen pris af menniskor.
 42. Men jag känner eder, att I icke hafven Guds kärlek uti eder.

43. Jag är kommen i mins Faders Namn, och I anammen mig icke; kommer en annar i sitt eget namn, den varden I anammande.

44. Huru kunnen I tro, I som tagen pris hvar af androm; och den pris, som kommer allena af Gudi, söken I intet.

45. I skolen icke mena, att jag skall anklaga eder för Fadren; det är en, som eder anklagar, nämliga Moses, den I hoppens uppå.

46. Haden I trott Mosi, så haden I ock trott mig; ty om mig hafver han skrifvit.

47. Men tron I icke hans skrifter, huru skolen I då tro min ord?

6. CAPITLET

Femtusen män spisas. Lifsens bröd.

1. Derefter for Jesus öfver det Galileiska hafvet, som är vid den staden Tiberias.

2. Och mycket folk följde honom, derföre att de sågo hans tecken, som han gjorde med dem som sjuke voro.

3. Och gick Jesus på ett berg, och satte sig der med sina Lärjungar.

4. Och då tillstundade Påska, Judarnas högtid.

5. Då lyfte Jesus upp sin ögon, och såg att mycket folk kom till honom, och sade till Philippum: Hvar få vi köpa bröd, att desse må äta?

6. Det sade han till att försöka honom; ty han visste väl hvad han ville göra.

7. Svarade honom Philippus: För tuhundrade penningar bröd vore dem icke nog, till att hvar finge ett litet stycke.

8. Då sade till honom en af hans Lärjungar, Andreas, Simon Petri broder:

9. Här är en pilt, som hafver fem bjuggbröd, och två fiskar; men hvad förslår det ibland så många?

10. Sade Jesus: Låter folket satta sig. Och på det rummet var mycket gräs. Då satte sig ned vid femtusend män.

11. Och Jesus tog bröden, tackade, och fick Lärjungomen, och Lärjungarna skifte ibland dem som såto; sammaledes ock af fiskarna, så mycket han ville.

12. Då de voro mätte, sade han till sina Lärjungar: Hemter tillhopa stycker, som öfverblifne äro, att de icke förfaras.

13. Så hemte de tillhopa, och uppfyllde tolf korgar med styckom, som öfver voro af fem bjuggbröd, efter dem som ätit hade.

14. När nu de menniskorna sågo, att Jesus hade gjort tecknet, sade de: Visserliga är denne den Propheten, som komma skall i verldena.

15. När då Jesus förnam, att de ville komma och taga honom, och göra honom till Konung, gick han åter afsides bort uppå berget, han sjelf allena.

16. Och när aftonen kom, gingo hans Lärjungar ned till hafvet;
 17. Och stego till skepps, och foro öfver hafvet till Capernaum; och det var redo mörkt vordet, och Jesus var icke till dem kommen.
 18. Då blåste ett stort vader, och vågen begynte gå.
 19. När de nu rott hade vid fem och tjugu eller tretio stadier, fingo de se Jesum gå på hafvet, och nalkas skeppet; och de vordo förfärade.
 20. Då sade han till dem: Det är jag, rådens icke.
 21. Och de ville hafva tagit honom in i skeppet; och i det samma var skeppet vid landet, som de foro till.
 22. Dagen derefter, när folket, som stod på hinsidon hafvet, såg att der var intet annat skepp än det ena, som hans Lärjungar voro uti stegne; och att Jesus var icke instigen med sina Lärjungar i skeppet, utan hans Lärjungar voro bortfarne allena;
 23. Men annor skepp kommo af Tiberias, hardt till det rummet, der de hade ätit brödet, genom Herrans tacksägelse;
 24. När då folket såg, att Jesus var icke der, ej heller hans Lärjungar, stego de ock i skeppen, och kommo till Capernaum, och sökte Jesum.
 25. Och då de funno honom på hinsidon hafvet, sade de till honom: Rabbi, när komst du hit?
 26. Svarade Jesus dem, och sade: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: I söken mig icke fördenskull, att I hafven sett tecken; utan fördenskull, att I hafven ätit af brödet, och ären vordne mätte.
 27. Verker icke den mat, som förgås, utan den som blifver till evinnerligt lif, den menniskones Son eder gifva skall; ty honom hafver Gud Fader beseglat.
 28. Då sade de till honom: Hvad skole vi göra, att vi verka kunne Guds verk?
 29. Svarade Jesus, och sade till dem: Det är Guds verk, att I tron på den han sändt hafver.

30. Då sade de till honom: Hvad tecken gör du då, att vi se kunne, och tro dig? Hvad verkar du?
 31. Våre fader åto Manna i öknene, som skrifvet är: Han gaf dem bröd af himmelen till att äta.
 32. Då sade Jesus till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Icke gaf Mose eder det brödet af himmelen; men min Fader gifver eder det rätta brödet af himmelen.
 33. Ty det är Guds bröd, som nederkommer af himmelen, och gifver verldene lif.
 34. Då sade de till honom: Herre, gif oss alltid detta brödet.
 35. Sade Jesus till dem: Jag är lifsens bröd; hvilken som kommer till mig, han skall icke hungra; och hvilken som tror på mig, han skall aldrig törsta.
 36. Men jag hafver sagt eder, att I hafven ock sett mig; och tron dock icke.
 37. Allt det min Fader gifver mig, det kommer till mig; och den till mig kommer, honom kastar jag icke ut.
 38. Ty jag är nederkommen af himmelen, icke att jag skall göra min vilja, utan hans vilja, som mig sändt hafver.
 39. Och det är mins Faders vilje, som mig sändt hafver, att jag intet borttappa skall af allt det han mig gifvit hafver; utan att jag skall uppväcka det på yttersta dagen.
 40. Detta är nu hans vilje, som mig sändt hafver, att hvar och en, som ser Sonen, och tror på honom, han skall hafva evinnerligt lif; och jag skall uppväcka honom på yttersta dagen.
 41. Då knorrade Judarna deröfver, att han sade: Jag är det brödet, som nederkommet är af himmelen;
 42. Och sade: Är icke denne Jesus, Josephs son, hvilkens fader och moder vi känne? Huru säger han då: Jag är nederkommen af himmelen?
 43. Då svarade Jesus, och sade till dem: Knorrer icke emellan eder.

44. Ingen kan komma till mig, utan Fadren, som mig sändt hafver, drager honom; och jag skall uppväcka honom på yttersta dagen.

45. Det är skrifvet i Propheterna: De skola alle varda lärde af Gudi: Hvar och en, som det nu hört hafver af Fadren, och lärt det, han kommer till mig.

46. Icke så, att någor hafver sett Fadren; utan den, som är af Gudi, han hafver sett Fadren.

47. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hvilken som tror på mig, han hafver evinnerligt lif.

48. Jag är lifsens bröd.

49. Edre fäder åto Manna i öknene, och äro blefne döde.

50. Detta är det brödet, som nederkommer af himmelen, på det den deraf äter, skall icke dö.

51. Jag är det lefvandes brödet, som nederkommer af himmelen; hvilken som äter af detta brödet, han skall lefva evinnerliga; och det brödet, som jag gifva skall, är mitt kött, hvilket jag gifva skall för verldenes lif.

52. Då kifvade Judarna emellan sig, sägande: Huru kan denne gifva oss sitt kött till att äta?

53. Sade Jesus till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Utan I äten människones Sons kött, och dricken hans blod, då hafven I icke lif i eder.

54. Hvilken som äter mitt kött, och dricker min blod, han hafver evinnerligt lif; och jag skall uppväcka honom på yttersta dagen.

55. Ty mitt kött är den rätte maten, och min blod är den rätte drycken.

56. Hvilken som äter mitt kött, och dricker min blod, han blifver i mig, och jag i honom.

57. Såsom lefvandes Fadren hafver mig sändt, och jag lefver för Fadrens skull; så ock den, som äter mig, han skall ock lefva för mina skull.

58. Detta är det brödet, som af himmelen nederkommet är; icke såsom edre fäder åto Manna, och äro blefne döde; den som äter detta brödet, han skall lefva evinnerliga.

59. Detta sade han i Synagogen, då han lärde i Capernaum.

60. Men många af hans Lärjungar, när de detta hörde, sade: Detta är ett hårdt tal; ho kan det höra?

61. Så, efter Jesus visste vid sig sjelf, att hans Lärjungar knorrade deröfver, sade han till dem: Förtörnar detta eder?

62. Huru skall då ske, när I varden seende menniskones Son uppstiga, dit han förra var?

63. Anden är den som gör lifaktig; köttet är intet nyttigt; de ord, jag säger eder, äro ande, och äro lif.

64. Men någre af eder äro, som icke tro; ty Jesus visste väl af begynnelsen, hvilke de voro som icke trodde, och hvilken honom förråda skulle.

65. Och han sade: Fördenskull sade jag eder, att ingen kan komma till mig, utan det varder honom gifvet af minom Fader.

66. Ifrå den tiden gingo många af hans Lärjungar tillrygga, och vandrade intet länger med honom.

67. Då sade Jesus till de tolf: Icke viljen I ock gå bort?

68. Svarade honom Simon Petrus: Herre, till hvem skole vi gå? Du hafver eviga lifsens ord;

69. Och vi tro, och hafve förnummit, att du äst Christus, lefvandes Guds Son.

70. Svarade dem Jesus: Hafver jag icke eder tolf utvalt? Och en af eder är en djefvul.

71. Men det sade han om Juda Simons Ischarioth; ty han var den som honom förråda skulle, och var en af de tolf.

7. CAPITLET

Löfhyddohögtiden. Folket oense om Jesu person.

1. Derefter vistades Jesus i Galileen; ty han ville icke vistas i Judeen, derföre att Judarna foro efter att dräpa honom.
2. Och var då hardt vid Judarnas löfhyddohögtid.
3. Då sade hans bröder till honom: Gack hädan, och gack in i Judeen, att dine Lärjungar må ock se din verk, som du gör.
4. Ty ingen, som vill uppenbar vara, förhandlar något hemliga; om du det gör, så uppenbara dig för verldene.
5. Ty hans bröder trodde icke heller på honom.
6. Då sade Jesus till dem: Min tid är icke än kommen; men edar tid är alltid redo.
7. Verlden kan icke hata eder; men mig hatar hon; ty jag bär vittne om henne, att hennes verk äro ond.
8. Går I upp till denna högtidsdagen; jag vill icke ännu gå upp till denna högtiden; ty min tid är icke ännu fullbordad.
9. Då han hade detta sagt till dem, blef han i Galileen.
10. Men när hans bröder voro uppgångne, då gick ock han upp till högtiden, dock icke uppenbarliga, utan så hemliga.
11. Då sökte Judarna efter honom i högtidene, och sade: Hvar är han?
12. Och mycket mummel var ibland folket om honom; ty somlige sade: Han är god; och somlige sade: Nej; men han förför folket.
13. Dock talade ingen uppenbarliga om honom, för Judarnas rädslos skull.
14. Då nu half högtiden var öfverstånden, gick Jesus upp i templet, och lärde.
15. Och Judarna förundrade sig, och sade: Huru kan denne Skrift, efter han är icke lärd?
16. Svarade dem Jesus, och sade: Min lärdom är icke min, utan hans som mig sändt hafver,
17. Hvilken som vill lyda hans vilja, han varder förnimmandes, om denna lärdom är af Gudi, eller om jag talar af mig sjelf.

18. Hvilken som talar af sig sjelf, han söker sin egen pris; men den som söker hans pris, som honom hafver sändt, han är sannfärdig, och orättfärdighet är icke i honom.
19. Gaf icke Moses eder lagen? Och likväl gör ingen af eder lagen fullt. Hvi söken I efter att döda mig?
20. Svarade folket, och sade: Du hafver djefvulen; ho söker efter att döda dig?
21. Svarade Jesus, och sade till dem: Jag gjorde ena gerning, och der undren I alle på.
22. Fördenskull gaf Moses eder omskärelsen; icke, att hon är af Mose, utan af fäderna; och likväl omskären I människona om Sabbathen.
23. Tager nu människan omskärelsen om Sabbathen, på det att Mose lag icke skall varda bruten; på mig blifven I misslynte, att jag gjorde hela människona helbregda om Sabbathen?
24. Dömer icke efter ansigtet; utan dömer en rätt dom.
25. Då sade någre af Jerusalem: Är icke denne, den de fara efter att döda?
26. Och si, han talar fritt, och de tala intet till honom. Veta nu vare öfverste förvisso, att han är visst Christus?
27. Dock vi vete, hvadan denne är; men när Christus kommer, vet ingen hvadan hanar.
28. Då ropade Jesus i templet, lärde, och sade: Ja, I kännen mig, och I veten hvadan jag är; och jag är icke kommen af mig sjelf; utan den mig sändt hafver han är sannfärdig, den I icke kännen.
29. Men jag känner honom; ty jag är af honom; och han sände mig.
30. Då foro de efter att gripa honom; dock kom ingen sina händer vid honom; ty hans tid var icke än då kommen.
31. Men många af folket trodde på honom, och sade: När Christus kommer, icke varder han mer tecken görandes, än denne gjort hafver?

32. Så hörde de Phariseer, att folket mumlade sådant om honom; och sände Phariseerna och de öfverste Presterna tjenarena ut, till att gripa honom.

33. Då sade Jesus till dem: Jag är ännu en liten tid när eder; och så går jag bort till honom, som mig sändt hafver.

34. I skolen söka mig, och intet finna mig; och der jag är, dit kunnen I icke komma.

35. Då sade Judarna emellan sig: Hvart vill denne gå, att vi skole icke finna honom? Månn han vilja gå ut ibland Hedningarna, som här och der förströdde äro, och lära Hedningarna?

36. Hvad är det för ett tal, som han sade: I skolen söka mig, och intet finna mig; och der jag är, dit kunnen I icke komma?

37. Men på yttersta dagen i högtidene, den ock störst var, stod Jesus, och ropade, sägandes: Hvilken som törster, han komme till mig, och dricke.

38. Hvilken som tror på mig, såsom Skriften säger, af hans qved skola flyta lefvandes vattens strömmar.

39. Men det sade han om Andan, hvilken de få skulle, som på honom trodde; ty den Helge Ande var icke än då på färde; ty Jesus var icke ännu förklarad.

40. Då nu många af folket hörde detta talet, sade de: Denne är sannerliga en Prophet.

41. En part sade: Denne är Christus. Men somlige sade: Icke skall Christus komma af Galileen?

42. Säger icke Skriften, att Christus skall komma af Davids säd, och af den staden BethLehem, der David var?

43. Och vardt en tvedrägt ibland folket för hans skull.

44. Och somlige af dem ville gripa honom; men ingen kom händer vid honom.

45. Då kommo tjenarena till öfversta Presterna och Phariseerna; och de sade till dem: Hvi hafven I icke haft honom hit?

46. Tjenarena svarade: Aldrig hafver någor menniska så talat som denne mannen.

47. Svarade dem Phariseerna: Ären I icke ock förförde?

48. Icke hafver någor af öfverstarna, eller Phariseerna, trott på honom?

49. Utan detta folket, som icke vet lagen, är förbannadt.

50. Då sade till dem Nicodemus, den som kom till honom om nattena, hvilken var en af dem:

51. Icke dömer vår lag någon mennisko, med mindre man först förhörer honom, och får veta hvad han gör?

52. Svarade de, och sade till honom: Äst du icke ock en Galilee? Ransaka, och se, att af Galileen är ingen Prophet uppkommen.

53. Och så gick hvar och en hem till sitt.

8. CAPITLET

Horkonan. Jesu person, embete. Judarnas gensägelse.

1. Då gick Jesus ut på Oljoberget.
2. Och om morgonen bittida kom han åter i templet, och allt folket kom till honom; och han satte sig, och lärde dem.
3. Då hade de Skriftlärde och Phariseer till honom ena qvinno, som var beslagen med hor; och när de hade ledt henne fram,
4. Sade de till honom: Mästar, denna qvinnan är beslagen med hor.
5. Och Mose hafver budit oss i lagen, att sådana skola stenas; men hvad säger du?
6. Detta sade de, till att försöka honom, att de kunde anklaga honom. Då böjde Jesus sig ned, och skref med fingret på jordena.
7. När de nu så stodo fast på sin fråga, reste han sig upp, och sade till dem: Hvilken af eder utan synd är, han kaste första stenen på henne;
8. Och böjde sig åter ned, och skref på jordena.
9. När de detta hörde, och voro i samvetet öfvertygade, gingo de ut, hvar efter annan, begynnande på de äldsta intill de sista; och Jesus blef allena, och qvinnan der ståndandes.
10. När Jesus reste sig upp, och såg ingen, utan qvinnona, sade han till henne: Qvinna, hvar äro dine åklagare? Hafver ingen dömt dig?
11. Sade hon: Herre, ingen; sade Jesus: Icke heller dömer jag dig. Gack bort, och synda icke härefter.
12. Åter talade Jesus till dem, sägandes: Jag är verldens Ljus; den mig följer, han skall icke vandra i mörkret, utan han skall få lifsens ljus.
13. Då sade Phariseerna till honom: Du vittnar om dig sjelf; ditt vittnesbörd är icke sant.
14. Svarade Jesus, och sade till dem: Om jag än vittnar om mig sjelf, så är mitt vittnesbörd sant; ty jag vet hvidan jag kommen är, och hvart jag går; men I veten icke hvidan jag kommer, och hvart jag går.

15. I dömen efter köttet; jag dömer ingen.
16. Och om jag än dömde, är min dom rätt; ty jag är icke allena; utan jag och Fadren, som mig sändt hafver.
17. Är ock så skrifvet i edor lag, att tvegge människors vittnesbörd är sant.
18. Jag är den som bär vittnesbörd om mig sjelf; bär ock Fadren, som mig sändt hafver, vittnesbörd om mig.
19. Då sade de till honom: Hvar är din Fader? Jesus svarade: I kännen hvarken mig eller min Fader. Om I känden mig, då känden I ock min Fader.
20. Dessa ord talade Jesus vid offerkistona, lärandes i templet; och ingen tog fatt på honom, ty hans tid var icke ännu kommen.
21. Då sade åter Jesus till dem: Jag går bort, och I skolen söka mig, och skolen dö uti edra synder. Dit jag går, kunnen I icke komma.
22. Då sade Judarna: Månn han då vilja dräpa sig sjelf, medan han säger: Dit jag går, kunnen I icke komma?
23. Och han sade till dem: I ären nedanefter, och jag är ofvanefter; I ären af desso verldene, jag är icke af desso verldene.
24. Så hafver jag nu sagt eder, att I skolen dö i edra synder; ty om I icke tron, att det är jag, skolen I dö i edra synder.
25. Då sade de till honom: Ho äst du? Och Jesus sade till dem: Aldraförst jag, som talar med eder.
26. Jag hafver mycket, som jag måtte tala, och döma om eder; men den mig sändt hafver, är sannfärdig, och det jag hafver hört af honom, det talar jag i verldene.
27. Men de förstodo icke, att han talade till dem om Fadren.
28. Då sade Jesus till dem: När I hafven upphöjt människones Son, då skolen I förstå att det är jag, och att jag gör intet af mig sjelf; utan hvad Fadren hafver lärt mig, det talar jag.

29. Och den mig sändt hafver, är med mig. Fadren låter mig icke blifva allena; ty jag gör alltid det honom täckt är.

30. När han detta talade, trodde många på honom.

31. Då sade Jesus till de Judar, som trodde på honom: Om I blifven vid min ord, så ären I mine rätte Lärjungar;

32. Och I skolen förstå sanningen; och sanningen skall göra eder fri.

33. De svarade honom: Vi äre Abrahams säd, och hafve aldrig någons trälär varit; huru säger då du: I skolen varda fri?

34. Svarade dem Jesus: Sannerliga, sannerliga säger jag eder, att hvar och en, som syndena gör, han är syndenes träl.

35. Men trälen blifver icke i huset evinnerliga; sonen blifver evinnerliga.

36. Om Sonen gör eder fri, så ären I rättsliga fri.

37. Jag vet, att I ären Abrahams säd: men I faren efter att döda mig; ty mitt tal hafver intet rum i eder.

38. Jag talar det jag hafver sett när minom Fader; och I gören det I hafven sett när edar fader.

39. Svarade de, och sade till honom: Abraham är vår fader. Sade Jesus till dem: Voren I Abrahams barn, då gjorden I Abrahams gerningar.

40. Nu faren I efter att döda mig, som är den man, den eder hafver sagt sanningena, hvilka jag hört hafver af Gudi; det gjorde icke Abraham.

41. I gören edars faders gerningar. Då sade de till honom: Vi äre icke oägta födde; vi hafve en Fader, nämliga Gud.

42. Jesus sade till dem: Vore Gud edar Fader, så älskaden I ju mig; ty af Gudi är jag utgången och kommen; ty jag är icke heller kommen af mig sjelf; men han hafver mig sändt.

43. Hvi kännen I icke mitt tal? Ty I kunnen icke höra mitt tal.

44. I ären af den fadren djefvulen, och edars faders begär viljen I efterfölja; han hafver varit en mandråpare af begynnelsen, och blef icke ständandes i sanningene; ty sanningen är icke i honom. När han talar lögnena, talar han af sitt eget; ty han är lögnaktig, och dess fader.

45. Men efter det jag säger eder sanningena, tron I mig intet.

46. Hvilken af eder straffar mig för synd? Säger jag nu eder sanningena, hvi tron I mig icke?

47. Den der af Gudi är, han hörer Guds ord; derföre hören I icke, att I icke ären af Gudi.

48. Då svarade Judarna, och sade till honom: Säge vi icke rätt, att du äst en Samarit, och hafver djefvulen?

49. Jesus svarade: Jag hafver icke djefvulen; men jag prisar min Fader, och I hafven försmädat mig.

50. Jag söker icke efter min pris; den är väl till, som derefter söker, och dömer.

51. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hvilken som gömmer mitt tal, han skall icke se döden till evig tid.

52. Då sade Judarna till honom: Nu hafve vi förstått, att du hafver djefvulen. Abraham är döder, och Propheterna, och du säger: Hvilken som gömmer min ord, han skall icke smaka döden evinnerliga.

53. Äst du mer än vår fader Abraham, som döder är? Propheterna äro ock döde; hvem gör du dig sjelfvan?

54. Jesus svarade: Är det så, att jag prisar mig sjelf, så är min pris intet; min Fader är den som mig prisar, hvilken I sägen vara eder Gud.

55. Och I kännen honom dock intet; men jag känner honom; och om jag sade att jag icke kände honom, vorde jag en ljugare, lika som I; men jag känner honom, och håller hans tal.

56. Abraham edar fader fröjdades, att han skulle få se min dag; han såg honom, och vardt glad.

57. Då sade Judarna till honom: Femtio år hafver du icke ännu, och Abraham hafver du sett!

58. Jesus sade till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Förr än Abraham var född, är jag.

59. Då togo de upp stenar, till att kasta honom. Men Jesus gömde sig undan; och gick ut af templet.

9. CAPITLET

En blind botas. Phariseerne förargas.

1. Och gick Jesus framom, och såg en man, som var blind född.

2. Och hans Lärjungar sporde honom till, och sade: Rabbi, hvilken syndade, denne, eller hans föräldrar; att han skulle födas blind?

3. Jesus svarade: Hvarken hafver denne syndat, eller hans föräldrar; men på det Guds verk skola uppenbaras på honom.

4. Jag måste verka hans verk, som mig sändt hafver, medan dagen är; natten kommer, då ingen kan verka.

5. Så länge jag är i verldene, är jag verldenes Ljus.

6. Då han detta sagt hade, spottade han på jordena, och gjorde en träck af spotten, och smorde med träcken på dens blindas ögon;

7. Och sade till honom: Gack bort, och två dig i dammen Siloa (det betyder Sänder). Han gick, och tvådde sig; och kom igen, och hade sin syn.

8. Då sade grannarna, och de som honom förr sett hade, att han var en tiggare: Är icke denne den som satt och tiggde?

9. Somlige sade: Det är han; somlige sade: Han är honom liker. Men han sjelf sade: Det är jag.

10. Då sade de till honom: Huru vordo din ögon öppnad?

11. Svarade han, och sade: Den mannen, som kallas Jesus, gjorde en träck, och smorde min ögon, och sade till mig: Gack till dammen Siloa, och två dig. Och när jag gick, och tvådde mig, fick jag synen.

12. Då sade de till honom: Hvar är han? Sade han: Jag vet det icke.

13. Då hade de honom, som blind hade varit, till de Phariseer.

14. Och det var på en Sabbath, när Jesus gjorde träcken, och öppnade hans ögon.

15. Åter sporde honom ock de Phariseer, huru han hade fått synena. Han sade till dem: Han lade mig träck på ögonen, och jag tvådde mig, och hafver nu min syn.

16. Då sade någre af de Phariseer: Denne mannen är icke af Gudi, efter han icke håller Sabbathen. Somlige sade: Huru kan en syndig menniska göra dessa tecken? Och en tvedrägt var emellan dem.

17. Åter sade de till den blinda: Hvad säger du om honom, att han hafver öppnat din ögon? Då sade han: En Prophet är han.

18. Men Judarna trodde icke om honom, att han hade varit blind, och hade fått synena, tilldess de kallade föräldrarna, hans som synen hade fått;

19. Och sporde dem till, och sade: Är denne eder son, den I sägen vara blind född? Huru ser han nu?

20. Då svarade dem hans föräldrar, och sade: Vi vete, att denne är vår son, och att han var blind född.

21. Men huru han nu ser, vete vi icke; eller hvem hans ögon öppnat hafver, vete icke vi; han är aldrig nog, spørjer honom till; tale sjelf för sig.

22. Detta sade hans föräldrar derföre, att de räddes för Judarna; ty Judarna hade då redo beslutit emellan sig, att hvilken som bekände honom vara Christus, han skulle utkastas af Synagogen.

23. Fördens skull sade hans föräldrar: Han är aldrig nog, spørjer honom sjelf.

24. Åter kallade de mannen, som hade varit blind, och sade till honom: Gif Gudi ärona; vi vete, att denne mannen är en syndare.

25. Svarade han, och sade: Om han är en syndare, vet jag icke; ett vet jag, att jag var blind, och ser nu.

26. Åter sade de till honom: Hvad gjorde han dig? Huru öppnade han din ögon?

27. Han svarade dem: Jag sade det nu eder; hörden I det icke? Hvi viljen I nu åter höra det? Viljen I ock varda hans Lärjungar?

28. Då bannade de honom och sade: Var du hans Lärjunge; vi äre Mose lärjungar.

29. Vi vete, att Gud hafver talat till Mosen; men hvadan denne är, vete vi icke.

30. Då svarade den mannen, och sade till dem: Det är ju underligt, att I icke skolen veta hvadan han är; och likväl hafver han öppnat min ögon.

31. Vi vete, att Gud icke hörer syndare; utan den som är gudfruktig, och följer hans vilja efter, honom hörer han.

32. Ifrå verldenes begynnelse är icke; hördt, att någor hafver dens ögon öppnat, som hafver varit blind född.

33. Vore han icke af Gudi, så kunde han intet göra.

34. De svarade, och sade till honom: Du äst aller födder i synd, och vill lära oss! Och så drefvo de honom ut.

35. Och fick Jesus höra, att de honom utdrifvit hade; och när han fann honom, sade han till honom: Tror du på Guds Son?

36. Han svarade, och sade: Herre, ho är han, att jag må tro på honom?

37. Och Jesus sade till honom: Du hafver sett honom, och det är den som talar med dig.

38. Då sade han: Herre, jag tror; och han tillbad honom.

39. Och Jesus sade: Till en dom är jag kommen i denna verlden; att de, som icke se, skola varda seende, och de, som se, skola varda blinde.

40. Och någre af de Phariseer, som voro med honom, hörde detta, och sade till honom: Månne vi ock vara blinde?

41. Sade Jesus till dem: Voren I blinde, då hadn I icke synd; men nu sägen I: Vi se; derföre blifver edor synd.

10. CAPITLET

Den goda herden. Jesus är Kristus.

1. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hvilken icke går in genom dörrena i fårahuset, utan stiger annorstäds in, han är en tjuf, och en röfvare.
2. Men hvilken som går in genom dörrena, han är herden till fåren.
3. För honom låter dörravården upp, och fåren höra hans röst; och sin egen får kallar han vid namn, och leder dem ut.
4. Och när han hafver släppt sin egen får ut, går han för dem, och fåren följa honom efter; ty de känna hans röst.
5. Men den främmande följa de icke, utan fly ifrå honom; ty de känna icke deras röst, som främmande äro.
6. Denna liknelsen sade Jesus till dem; men de förstodo icke hvad det var, som han sade dem.
7. Åter sade Jesus till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Jag är dörren för fåren.
8. Alle de som för mig komne äro, de äro tjufvar och röfvare; men fåren hörde dem intet.
9. Jag är dörren; hvilken som ingår igenom mig, han skall blifva salig; och skall ingå och utgå, och finna bet.
10. Tjufven kommer icke, utan till att stjåla, slagta och förgöra; jag är kommen, på det de skola hafva lif, och öfvernog hafva.
11. Jag är den gode herden; den gode herden låter sitt lif för fåren.
12. Men den som lejder är, och icke är herden, hvilkom fåren icke tillhöra, ser ulfven komma, och öfvergifver fåren, och flyr; och ulfven bortrycker och förskingrar fåren.
13. Men den lejde flyr; ty han är lejd, och värdar intet om fåren.
14. Jag är den gode herden, och känner min får, och min känna mig;
15. Såsom Fadren känner mig; och jag känner Fadren; och jag låter mitt lif för fåren.

16. Jag hafver ock annor får, som icke äro af detta fårahuset; dem måste jag ock draga härtill, och de skola höra min röst; och det skall varda ett fårahus och en herde.
17. Fördenskull älskar Fadren mig, att jag låter mitt lif, på det jag skall åter tagat igen.
18. Ingen tager det af mig; men jag låter det af mig sjelf; jag hafver magt att låta det, och jag hafver magt taga det igen. Detta budet fick jag af minom Fader.
19. Då vardt åter en tvedrägt ibland Judarna, för detta talets skull.
20. Många af dem sade: Han hafver djefvulen, och är ursinnig; hvi hören I honom?
21. Somlige sade: Sådana ord äro icke dens mans, som djefvulen hafver; icke kan djefvulen öppna de blindas ögon.
22. Så vardt då i Jerusalem kyrkomessa; och det var vinter.
23. Och Jesus gick i templena, i Salomos förhus.
24. Då kringhvärfde Judarna honom, och sade till honom: Huru länge förhalar du med oss? Säg oss fri, om du äst Kristus.
25. Jesus svarade dem: Jag hafver sagt eder det, och I tron det icke; gerningarna, som jag gör i mins Faders Namn, de bära vittne om mig.
26. Men I tron det icke; ty I ären icke af min får, såsom jag sade eder.
27. Min får höra mina röst, och jag känner dem, och de följa mig;
28. Och jag gifver dem evinnerligt lif, och de skola icke förgås evinnerliga; ingen skall heller rycka dem utu mine hand.
29. Min Fader, som mig dem gifvit hafver, är store än alle; och ingen kan rycka dem utaf mins Faders hand.
30. Jag och Fadren ärom ett.
31. Då togo åter Judarna stenar, till att stena honom.
32. Jesus svarade dem: Jag hafver många goda gerningar bevist eder af minom Fader; för hvilka af dem stenen I mig?

33. Judarna svarade honom, och sade: För god gernings skull stene vi dig icke, utan för hädelsens skull; och att du, som äst en menniska, gör dig sjelf till Gud.
34. Jesus svarade dem: Är icke skrifvet i edor lag: Jag sade, I ären gudar?
35. Hafver han nu kallat dem gudar, till hvilka Guds ord skedde; och Skriften kan icke varda omintet;
36. Och I sägen dock till honom, som Fadren helgat hafver, och sändt i verldena: Du häder Gud; derföre, att jag säger: Jag är Guds Son?
37. Gör jag icke mins Faders gerningar, så tror mig intet.
38. Men gör jag dem, tror då gerningomen, om I icke viljen tro mig; på det I skolen förstå, och tro, att Fadren är i mig, och jag i honom.
39. Åter foro de efter att gripa honom; och han gick utu deras händer.
40. Och drog åter bort på hinsidon Jordan, till det rummet der Johannes hade först döpt; och blef der.
41. Och många kommo till honom, och sade: Johannes gjorde intet tecken; men allt det Johannes om denna sagt hafver, är sant.
42. Och trodde många der på honom,

11. CAPITLET

Lazarus uppväckt. Caiphas propheterar.

1. Och låg en man krank, benämnd Lazarus, af Bethanien, af Marie och hennes systers Marthe by.
2. Och var Maria den som smorde Herran med smörjelse, och torkade hans fötter med sitt hår; hvilkens broder, Lazarus, låg sjuk.
3. Så sände hans syster till honom, och sade: Herre, si, den du kär hafver, ligger sjuk.
4. När Jesus det hörde, sade han: Denne sjukdomen är icke till döds, utan till Guds äro; att Guds Son skall deraf ärad varda.
5. Och hade Jesus Martham, och hennes syster, och Lazarum kär.
6. När han då hörde, att han var sjuk, blef han der i samma rummet två dagar.
7. Derefter sade han till Lärjungarna: Låt oss åter gå in i Judeen.
8. Lärjungarna sade till honom: Rabbi, nu ville Judarna stena dig; och åter går du dit?
9. Jesus svarade: Äro icke tolf timmar om dagen? Hvilken som vandrar om dagen, han stöter sig icke; ty han ser denna världens ljus.
10. Men den som vandrar om natten, han stöter sig; ty ljuset är icke i honom.
11. Detta talade han; och sedan sade han till dem: Lazarus, vår vän, sofver; men jag går att uppväcka honom af sömnen.
12. Då sade hans Lärjungar: Herre, sofver han, så varder det bättre med honom.
13. Men Jesus talade om hans död; och de mente, att han hade talat om lekamlig sömn.
14. Så sade då Jesus uppenbarliga: Lazarus är död.
15. Och jag gläds för edra skull, att jag icke var der, på det I tro skolen; men låter oss gå till honom.
16. Då sade Thomas, som kallas Tvilling, till Lärjungarna: Låt ock oss gå, att vi må dö med honom.

17. Då kom Jesus, och fann honom redo hafva legat fyra dygn i grafvene.
 18. Och var Bethanien icke långt ifrån Jerusalem, vid femton stadier vägs.
 19. Och många af Judarna voro komne till Martha och Maria, att de skulle hugsvala dem öfver deras broder.
 20. När Martha hörde att Jesus kom, lopp hon emot honom; men Maria satt hemma.
 21. Då sade Martha till Jesum: Herre, hade du varit här, hade min broder icke blifvit död.
 22. Men jag vet ännu, att allt det du bedes af Gudi, det varder Gud gifvandes dig.
 23. Sade Jesus till henne: Din broder skall stå upp igen.
 24. Sade Martha till honom: Jag vet, att han skall uppstå i uppståndelsen, på yttersta dagen.
 25. Sade Jesus till henne: Jag är uppståndelsen och lifvet; hvilken som tror på mig, han skall lefva, om han än död blefve;
 26. Och hvar och en som lefver, och tror på mig, han skall icke dö evinnerliga; tror du det?
 27. Sade hon till honom: Ja, Herre, jag tror, att du äst Christus, Guds Son, som komma skulle i världena.
 28. Och när hon detta hade sagt, gick hon bort, och kallade Maria, sina syster, lönlige, och sade: Mästaren är kommen, och kallar dig.
 29. När hon det hörde, stod hon straxt upp, och kom till honom.
 30. Ty Jesus var icke än då kommen in i byn; utan var på samma rum, der Martha hade kommit emot honom.
 31. Då nu Judarna, som med henne voro i huset, och hugsvalade henne, sågo Maria, att hon stod hasteliga upp och gick ut, följde de henne, och sade: Hon går till grafvena, att hon skall gråta der.
 32. Då Maria kom dit som Jesus var, och såg honom, föll hon till hans fötter, och sade till honom: Herre, hade du varit här, vore min broder icke död.

33. När Jesus såg henne gråta, och Judarna, som voro komne med henne, ock gråta, förbittrade han sig i Andanom, och bedröfvades i sig sjelf;
 34. Och sade: Hvar laden I honom? Sade de till honom: Herre, kom och se.
 35. Och Jesus gret.
 36. Då sade Judarna: Si, huru kär hade han honom!
 37. Men somlige af dem sade: Kunde icke han, som öppnade dens blindas ögon, hafva så gjort, att denne icke blifvit död?
 38. Då förbittrades åter Jesus i sig sjelf, och kom till grafvena. Och det var en kula; och en sten lagd deruppå.
 39. Sade Jesus: Tager bort stenen. Sade till honom Martha, hans syster som död var: Herre, han luktar redo; ty han hafver varit död i fyra dygn.
 40. Jesus sade till henne: Sade jag icke dig, att, om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?
 41. Då togo de stenen bort af rummet, der den døde lagder var. Och Jesus hof upp sin ögon, och sade: Fader, jag tackar dig, att du hafver hört mig.
 42. Dock vet jag, att du hörer mig alltid; men för folkets skull, som här omkring står, säger jag det, på det de tro skola, att du mig såndt hafver.
 43. Och då han det sagt hade, ropade han med höga röst: Lazare, kom ut.
 44. Och han, som död var, kom ut, bunden om händer och fötter med svepekläde; och hans ansigte var förtäckt med en svetteduk. Jesus sade till dem: Löser honom, och låter honom gå.
 45. Då trodde många af Judarna på honom, som komne voro till Maria, och sågo det Jesus gjorde.
 46. Men somlige gingo bort till de Phariseer, och sade dem hvad Jesus hade gjort.
 47. Då församlade de öfverste Presterna och Phariseerna ett Råd, och sade: Hvad göre vi? Ty denne mannen gör mång tecken.

48. Låte vi honom så blifva, då tro alle på honom; och de Romare komma, och taga bort vårt land och folk.

49. Men en af dem, vid namn Caiphas, som var öfverste Prest på det året, sade till dem: I veten intet;

50. Ej heller besinnen I, att oss är bättre att en man dör för folket, än att allt folket skulle förgås.

51. Det sade han icke af sig sjelf; men efter han var öfverste Prest om det året, propheterade han; ty Jesus skulle dö för folket;

52. Och ej allenast för folket, utan att han församla skulle Guds barn, som förströdde voro.

53. Ifrå den dagen rådslogo de emellan sig, att de skulle döda honom.

54. Så vandrade nu icke Jesus mer uppenbarliga ibland Judarna; utan gick dädan i den landsändan vid öknen, i en stad som heter Ephrem; och vistades der med sina Lärjungar.

55. Och instundade då Judarnas Påska; och många gingo utaf landet upp till Jerusalem, för Påska, att de skulle rena sig.

56. Då sökte de efter Jesum, och talades vid emellan sig, stådande i templet: Hvad synes eder, att han är icke kommen till högtidsdagen?

57. Och hade öfverste Presterna och de Phariseer budit på, att hvilken som visste hvar han vore, skulle han det kungöra, att de måtte gripa honom.

12. CAPITLET

Jesus smörjes, inrider, predikar om sin död, om tro och otro.

1. Sex dagar för Påska kom Jesus till Bethanien, der Lazarus hade varit död, den han uppväckte ifrå de döda.

2. Der gjorde de honom en nattvard; och Martha tjente, men Lazarus var en af dem som med honom vid bord såto.

3. Då tog Maria ett pund smörjelse, af kosteligt oförfalskadt nardus, och smorde Jesu fötter, och torkade hans fötter med sitt hår; och huset uppfylldes med lukt af smörjelsen.

4. Då sade en af hans Lärjungar, Judas Simons Ischarioth, som honom förråda skulle:

5. Hvi vardt icke denna smörjelsen såld för trehundra penningar, och gifvet fattigom?

6. Det sade han, icke att honom vårdade något om de fattiga; utan förty han var en tjuf, och hade pungen, och bar det gifvet vardt.

7. Då sade Jesus: Låt henne blifva; hon hafver det bevarat till mins begravelses dag.

8. Ty I hafven alltid fattiga när eder; men mig hafven I icke alltid.

9. Så förnam mycket folk af Judarna, att han var der; och kommo dit, icke allenast för Jesu skull, utan ock att de skulle se Lazarum, den han uppväckt hade ifrå de döda.

10. Då rådslogo de öfverste Presterna, att de ock skulle dräpa Lazarum;

11. Ty många af Judarna gingo bort för hans skull, och trodde på Jesum.

12. Dagen derefter, när folket, som då mycket kommet var till högtidsdagen, hörde att Jesus kom till Jerusalem;

13. Togo de palmqvistar, och gingo ut emot honom, och ropade: Hosanna! Välsignad han, som kommer i Herrans Namn, Israels Konung.

14. Och fick Jesus ena åsninno, och satte sig deruppå; såsom skrifvet är:

15. Räds icke, du dotter Zion; si, din Konung kommer, sittandes på en åsninnos fåla.

16. Detta förstodo hans Lärjungar icke med det första; utan då Jesus var förklarad, kommo de ihåg, att detta var skrifvet om honom, och att de hade detta gjort honom.

17. Vittnade ock folket om honom, som med honom varit hade, när han kallade Lazarum utaf grafvene, och väckte honom upp ifrå de döda.

18. Fördenskull kom ock folket emot honom, att de hörde, han hade gjort det tecknet.

19. Då sade Phariseerna emellan sig: I sen, att I intet kunnen skaffa; si, hela verlden löper efter honom.

20. Voro ock någre Greker, af dem som uppfarne voro, att tillbedja i högtidene;

21. De gingo till Philippum, som var af Bethsaida i Galileen, och bådo honom, sägande: Herre, vi vilje se Jesum.

22. Philippus kom, och sade det för Andreas; Andreas och Philippus sade det åter till Jesum.

23. Jesus svarade dem, sägandes: Tiden är kommen, att människones Son skall varda förklarad.

24. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Utan hvetekornet, som faller i jordena, varder dödt, så blifver det allena; men varder det dödt, så bär det mycken frukt.

25. Hvilken som älskar sitt lif, han skall mista det; och hvilken som hatar sitt lif i denna verldene, han skall behålla det till evinnerligt lif.

26. Den mig tjenar, han följ mig; och hvar jag är, der skall ock min tjenare vara. Hvilken mig tjenar, honom skall min Fader ära.

27. Nu är min själ bedröfvad; och hvad skall jag säga? Fader, hjälp mig utu denna stundene. Dock är jag fördenskull kommen till denna stundena.

28. Fader, förklara ditt Namn. Då kom en röst af himmelen, och sade: Jag hafver det förklarad, och skall ännu förklarad.

29. Folket, som stod och hörde det, sade: Det var en tordön. Somlige sade: En Ängel talade med honom.

30. Svarade Jesus, och sade: Denna rösten kom icke för mina skull, utan för edra skull.

31. Nu går domen öfver denna verldena; nu skall denna verldenes Förste utkastas.

32. Och om jag varder upphöjd ifrå jordene, skall jag draga alla till mig.

33. Men det sade han, till att beteckna med hvad död han dö skulle.

34. Svarade honom folket: Vi hafva hört af lagen, att Christus blifver evinnerliga; huru säger då du, människones Son måste upphöjas? Ho är denne människones Son?

35. Då sade Jesus till dem: Än är Ljuset med eder till en kort tid; vandrer medan I hafven Ljuset, att mörkret begriper eder icke. Hvilken som vandrar i mörkret, han vet icke hvar han går.

36. Medan I hafven Ljuset, tror på Ljuset, att I mågen blifva Ljusens barn. Detta sade Jesus; och gick bort, och dolde sig för dem.

37. Och ändock han gjorde så mång tecken för dem, likväl trodde de intet på honom;

38. Att det talet skulle fullkomnas, som Esaïas Propheten sagt hade: Herre, ho tror vår predikan; och hvem är Herrans arm uppenbarad?

39. Derföre kunde de icke tro; ty Esaïas hafver åter sagt:

40. Han hafver förblindat deras ögon, och förhärdat deras hjerta; att de icke skola se med ögonen, och icke förstå med hjertat, och omvända sig, att jag måtte hela dem.

41. Detta sade Esaïas, när han såg hans härlighet, och talade om honom.

42. Dock likväl trodde ock många af de öfversta på honom; men de bekände det icke, för de Phariseers skull, att de icke skulle utkastas af Synagogen.

43. Ty de höllo mer af människors pris, än af Guds pris.

44. Då ropade Jesus, och sade: Den som tror på mig, han tror icke på mig, utan på honom som mig sändt hafver.

45. Och den mig ser, han ser honom som mig sändt hafver.

46. Jag är kommen i verldena för ett Ljus, att hvar och en, som tror på mig, skall icke blifva i mörkret.

47. Och hvilken som hör min ord, och icke tror, icke dömer jag honom; ty jag är icke kommen till att döma verldena; utan att jag skall frälsa verldena.

48. Hvilken mig föraktar, och tager icke min ord, han hafver den honom döma skall; det talet, jag talat hafver, skall döma honom på yttersta dagen.

49. Ty jag hafver icke talat af mig sjelf; utan Fadren, som mig sändt hafver, han hafver budit mig hvad jag skall säga, och hvad jag skall tala.

50. Och jag vet, att hans bud är evinnerligit lif; derföre, hvad jag talar, det talar jag såsom Fadren hafver sagt mig.

13. CAPITLET

Fötterna tvås. Sämja befalles. Jude beta. Petri fall.

1. För Påskahögtiden, efter Jesus visste att hans tid var kommen, att han gå skulle af denna verldene till Fadren, såsom han hade älskat sina, som voro i verldene, så älskade han dem uti ändan;

2. Och då Nattvarden var gjord, och djefvulen hade redo ingifvit Jude Simons Ischarioth i hjertat, att han skulle förråda honom;

3. Visste ock Jesus, att Fadren hade allt gifvit honom i händer, och att han var utgången af Gudi, och gick till Gud;

4. Stod han upp af Nattvarden, och lade af kläden; och tog ett linnet kläde, och band om sig.

5. Sedan lät han vatten i ett bäcken, och begynte två Lärjungarnas fötter, och torkade med det linna klädet, som han var ombunden med.

6. Så kom han då till Simon Petrus. Och han sade till honom: Herre, skulle du två mina fötter?

7. Jesus svarade, och sade till honom: Det jag gör, vetst du icke nu; härefter skall du det få veta.

8. Petrus sade till honom: Aldrig skall du två mina fötter. Jesus svarade honom: Om jag icke tvår dig, då hafver du ingen del med mig.

9. Då sade till honom Simon Petrus: Herre, icke allenast mina fötter, utan ock händer och hufvud.

10. Jesus sade till honom: Den som tvagen är, honom görs icke behof, utan att två fötterna; men han är all ren; och I ären rene, dock icke alle.

11. Ty han visste ho den var, som honom förråda skulle; derföre sade han: I ären icke rene alle.

12. Sedan han då hade tvagit deras fötter, och tagit sin kläder på sig igen, och satt sig, sade han åter till dem: Veten I hvad jag eder gjort hafver?

13. I kallen mig Mästare och Herre; och I sägen rätt; ty jag är ock så.

14. Hafver nu jag, som är eder Herre och Mästare, tvagit edra fötter, så skolen I ock inbördes två hvarannars fötter.

15. Jag hafver gifvit eder efterdömelse, att såsom jag gjorde eder, så skolen I ock göra.

16. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Tjenaren är icke förmer än hans herre; icke är heller sändabådet förmer än han, som honom sändt hafver.

17. Om I detta veten, salige ären I, om I det gören.

18. Icke talar jag om eder alla; jag vet hvilka jag hafver utkorat; men på det att Skriften skall varda fullkomnad: Den der äter bröd med mig, han trampade mig med sin fot.

19. Nu säger jag eder det, förr än det sker, att, när det är skedt, skolen I tro att det är jag.

20. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hvilken som undfår dem jag sänder, han undfår mig; men hvilken som mig undfår, han undfår honom som mig sändt hafver.

21. När Jesus hade detta sagt, vardt han bedröfvad i Andanom, och betygade, och sade: Sannerliga, sannerliga säger jag eder, att en af eder skall förråda mig.

22. Då sågo Lärjungarna hvar på annan, och voro tvehågse om hvem han talade.

23. Och var en af hans Lärjungar, som satt vid bordet intill Jesu bröst, den Jesus hade kär;

24. Till honom vinkade Simon Petrus, att han fråga skulle, ho den var som han talade om.

25. När han nu låg intill Jesu bröst, sade han till honom: Herre, hvilken äret?

26. Svarade Jesus: Den äret, som jag räcker det indoppade brödet. Och när han hade indroppat brödet, gaf han det Jude Simons Ischarioth;

27. Och efter den betan for Satan in i honom. Så sade då Jesus till honom: Det du gör, gör snart.

28. Men ingen af dem, som vid bordet såto, förstod, till hvad han sade honom det.

29. Ty somlige mente, efter Judas hade pungen, att Jesus hade sagt honom: Köp hvad behof görs till högtidsdagen; eller, att han skulle gifva de fattiga något.

30. När han då tagit hade den betan, gick han straxt ut; och det var natt.

31. Då han var utgången, sade Jesus: Nu är menniskones Son förklarad, och Gud är förklarad i honom.

32. Är nu Gud förklarad i honom, så skall ock Gud förklara honom i sig sjelfvom, och skall snart förklara honom.

33. Kära barn, jag är ännu en liten tid när eder; I skolen söka mig; och såsom jag sade Judomen: Dit jag går, kunnen I icke komma; så säger jag ock nu eder.

34. Ett nytt bud gifver jag eder, att I älsken eder inbördes, såsom jag hafver älskat eder; på det I ock skolen älska eder inbördes.

35. Deraf skola alle förstå, att I ären mine Lärjungar, om I hafven kärlek inbördes.

36. Då sade Simon Petrus till honom: Herre, hvart går du? Svarade honom Jesus: Dit jag går, kan du nu icke följa mig; men härefter skall du följa.

37. Sade Petrus till honom: Herre, hvi kan jag icke nu följa dig? Mitt lif vill jag låta för dig.

38. Jesus svarade honom: Skulle du låta ditt lif för mig? Sannerliga, sannerliga säger jag dig: Hanen skall icke gala, förr än du hafver tre resor nekat mig.

14. CAPITLET

*Jesu döds nytta. Tro, kärlek, bön. Den Helge Ande.
Rätt frid.*

1. Och han sade till sina Lärjungar: Edart hjerta vare icke bedröfvadt: Tron I på Gud, så tror ock på mig.
2. I mins Faders hus äro många boningar; om så icke vore, säger jag dock eder, att jag går bort till att bereda eder rum.
3. Och om jag än går bort till att bereda eder rum, skall jag likväl komma igen, och taga eder till mig; att hvar jag är, der skolen I ock vara;
4. Och hvart jag går, veten I, och vägen veten I.
5. Thomas sade till honom: Herre, vi vete icke hvart du går; och huru kunne vi veta vägen?
6. Jesus sade till honom: Jag är vägen, sanningen och lifvet; ingen kommer till Fadren, utan genom mig.
7. Känden I mig, så känden I ju ock min Fader; och nu kännen I honom, och hafven sett honom.
8. Philippus sade till honom: Herre, låt oss se Fadren, så hafve vi nog.
9. Sade Jesus till honom: Jag är så lång tid när eder, och du känner mig icke; Philippe, den mig ser, han ser Fadren; och huru säger du: Låt oss se Fadren?
10. Tror du icke, att jag är i Fadrenom, och Fadren i mig? Orden, som jag talar till eder, talar jag icke af mig sjelf; Fadren, som är i mig, han gör gerningarna.
11. Tror mig, att jag är i Fadrenom, och Fadren i mig; eljest, tror mig för gerningarnas skull.
12. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Den der tror på mig, de gerningar, som jag gör, skall ock han göra; och skall göra större än dessa; ty jag går till Fadren.
13. Och allt det I bedjen i mitt Namn, det skall jag göra; på det att Fadren skall prisad varda i Sonenom.
14. Hvad I bedjen i mitt Namn, det skall jag göra.

15. Älsken I mig, så håller min bud.
16. Och jag skall bedja Fadren, och han skall gifva eder en annan Hugsvalare, att han skall blifva när eder evinnerliga;
17. Sanningenes Anda, den verlden icke kan undfå; ty hon ser honom icke, och känner honom icke; men I kännen honom; ty han blifver när eder, och skall vara i eder.
18. Jag skall icke låta eder vara faderlösa; jag skall komma till eder.
19. Än är en liten tid, och verlden ser mig icke mer. Men I skolen se mig; ty jag lefver; I skolen ock lefva.
20. På den dagen skolen I förstå, att jag är i minom Fader; och I i mig, och jag i eder.
21. Den min bud hafver, och håller dem, han är den mig älskar; och den mig älskar, han skall varda älskad af minom Fader; och jag skall älska honom, och honom skall jag uppenbara mig.
22. Sade till honom Judas, icke den Ischarioth: Herre, hvad är det då, att du skall uppenbara dig oss, och icke verldene?
23. Svarade Jesus, och sade till honom: Den mig älskar, han varder hållandes min ord, och min Fader skall älska honom; och vi skole komma till honom, och blifva boende när honom.
24. Men den mig icke älskar, han håller icke min ord; och det ordet I hören, är icke mitt, utan Fadrens som mig sändt hafver.
25. Detta hafver jag talat till eder, medan jag hafver varit när eder.
26. Men Hugsvalaren, den Helge Ande, hvilken Fadren skall sända i mitt Namn, han skall lära eder all ting, och påminna eder allt det jag eder sagt hafver.
27. Friden låter jag eder; min frid gifver jag eder; icke gifver jag eder, såsom verlden gifver. Edart hjerta vare icke bedröfvadt, ej heller rädes.
28. I hörden, att jag sade eder: Jag går bort, och kommer åter till eder. Haden I mig kär, då gladdens I ju, att jag sade: Jag går till Fadren; ty Fadren är större än jag.

29. Och nu sade jag eder det, förr än det sker, att I tro skolen, när det skedt är.

30. Härefter talar jag icke mycket med eder; ty denna verldenes Förste kommer; och i mig hafver han intet.

31. Men på det att verlden skall förstå, att jag hafver Fadren kär, och så gör som Fadren mig budit hafver; står upp, låter oss gå hädan.

15. CAPITLET

Förmaning till beständighet i tro, kärlek, tålmod.

1. Jag är ett sant vinträ, och min Fader är en vingårdsman.

2. Hvar och en gren i mig, som icke bär frukt, den tager han bort; och hvar och en, som bär frukt, den rensar han, att han mer frukt bära skall.

3. Nu ären I rene, för det tals skull, som jag hafver talat med eder.

4. Blifver i mig, och jag i eder; såsom grenen kan icke bära frukt af sig sjelf, med mindre han blifver i vinträt, så kunnen icke heller I, utan I blifven i mig.

5. Jag är vinträt, I ären grenarna; den som blifver i mig, och jag i honom, han bär mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra.

6. Hvilken som icke blifver i mig, han skall bortkastas, såsom en gren, och förtorkas; och man binder dem samman, och kastar i elden, och de brinna.

7. Om I blifven i mig, och min ord blifva i eder, allt det I viljen, mågen I bedas, och det skall ske eder.

8. Derutinnan är min Fader prisad, att I bären mycken frukt, och varden mine Lärjungar.

9. Såsom Fadren hafver älskat mig, så hafver jag ock älskat eder; blifver i min kärlek.

10. Om I hållen min bud, så blifven I i minom kärlek; såsom ock jag hafver hållit mins Faders bud, och blifver i hans kärlek.

11. Detta hafver jag talat till eder, att min glädje skall blifva i eder, och edor glädje fullkommen varda.

12. Detta är mitt bud, att I skolen älska eder inbördes, såsom jag hafver älskat eder.

13. Ingen hafver större kärlek, än att en låter sitt lif för sina vänner.

14. I ären mine vänner, om I gören hvad jag bjuder eder.

15. Härefter säger jag icke, att I ären tjenare, ty tjenaren vet icke hvad hans herre gör; men vänner hafver jag kallat eder, ty allt det jag hafver hört af minom Fader, hafver jag kungjort eder.

16. I hafven icke utkorat mig; men jag hafver utkorat eder, och tillskickat eder, att I skolen gå, och göra frukt, och edor frukt skall blifva; på det att hvad I bedjen Fadren i mitt Namn, det skall han gifva eder.

17. Detta bjuder jag eder, att I älsken eder inbördes.

18. Om verlden hatar eder, så veter, att hon hafver hatat mig förr än eder.

19. Voren I af verdene, så älskade verlden det hennes vore; men efter det I icke ären af verdene, utan jag hafver eder utvalt ifrå verdene, derföre hatar verlden eder.

20. Kommer ihåg min ord, som jag hafver sagt eder: Tjenaren är icke förmer än hans herre; hafva de förföljt mig, så skola de ock förfölja eder; hafva de hållit min ord, så varda de ock hållande edor.

21. Men allt detta skola de göra eder för mitt Namns skull; ty de känna icke honom, som mig sändt hafver.

22. Hade jag icke kommit, och talat med dem, så hade de icke synd; men nu hafva de ingen ursäkt för sina synd.

23. Den mig hatar, han hatar ock min Fader.

24. Hade jag icke gjort de gerningar ibland dem, som ingen annan gjort hafver, så hade de icke synd; men nu hafva de sett det, och hata dock både mig och min Fader.

25. Dock är det skedt, att det talet fullkomnas skall, som i deras lag skrifvet är: De hafva hatat mig utan sak.

26. Men när Hugsvalaren kommer, den jag skall sända eder af Fadrenom, sanningenes Ande, som utgår af Fadrenom, han skall bära vittnesbörd om mig.

27. I skolen ock desslikes vittna; ty I hafven varit med mig af begynnelsen.

16. CAPITLET

Christnas tvång. Christi bortgång. Den Helge Andes ämbete.

1. Detta hafver jag sagt eder, på det I icke skolen förargas.

2. De skola utskjuta eder af Synagogorna; men den tid skall komma, att den eder dräper, skall mena sig göra Gudi tjenst dermed.

3. Och detta skola de göra eder; ty de känna icke Fadren, ej heller mig.

4. Men detta hafver jag sagt eder, att, när den tiden kommer, skolen I komma ihåg, att jag hafver det sagt eder. Detta hafver jag icke sagt eder af begynnelsen; ty jag var med eder.

5. Men nu går jag till honom, som mig sändt hafver; och ingen af eder spor mig, hvart jag går.

6. Men efter det jag hafver detta sagt eder, är edart hjerta vordet fullt med bedröfvelse.

7. Dock säger jag eder sanningen: Eder är nyttigt, att jag bortgår; ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugsvalaren till eder; men går jag bort, så skall jag sända honom till eder.

8. Och när han kommer, skall han straffa verldena för synd, och för rättfärdighet, och för dom;

9. För synd; ty de tro icke på mig;

10. Men för rättfärdighet; ty jag går till Fadren, och härefter sen I mig intet;

11. Men för dom; ty denna verldenes Förste är nu dömd.

12. Jag hafver ännu mycket säga eder; men I kunnen det icke nu bära.

13. Men när han kommer, som är sanningenes Ande, han skall leda eder uti all sanning; ty han skall icke tala af sig sjelf; men hvad han hör, det skall han tala, och det som ske skall, skall han förkunna eder.

14. Han skall prisa mig; ty af mino skall han taga, och förkunna eder.

15. Allt det Fadren hafver, det är mitt; fördenskull sade jag, att han skall taga af mino, och förkunna eder.

16. Någon liten tid, och I sen mig intet; och åter en liten tid, och I fån se mig; ty jag går till Fadren.

17. Då sade någre af hans Lärjungar emellan sig: Hvad är det han säger oss? En liten tid, och I sen mig intet; och åter: En liten tid, och I fån se mig; och att jag går till Fadren?

18. Då sade de: Hvad är det han säger: En liten tid? Vi vete icke hvad han talar.

19. Då märkte Jesus, att de ville spörja honom, och sade till dem: Derom frågen I emellan eder, att jag sade: En liten tid, och I sen mig intet; och åter: En liten tid, och I fån se mig.

20. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: I skolen gråta, och jämra eder; men verlden skall glädjas; I skolen varda bedröfvade; men edor sorg skall vändas i glädje.

21. När qvinnan föder barn, hafver hon sorg; ty hennes stund är kommen; men när hon hafver födt barnet, kommer hon sin bedröfvelse intet ihåg; ty hon gläds, att menniskan är född i verldena.

22. Så hafven I ock nu bedröfvelse; men jag skall återse eder, och edart hjerta skall glädjas, och ingen skall taga edor glädje ifrån eder.

23. Och på den dagen skolen I intet spörja mig. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Allt det I bedjen Fadren i mitt Namn, skall han gifva eder.

24. Härtill hafven I icke bedit i mitt Namn; beder, och I skolen få, att edor glädje må varda fullkommen.

25. Detta hafver jag talat till eder med förtäckt ord; den tid skall komma, att jag icke skall tala med eder med förtäckt ord; utan uppenbarliga skall jag förkunna eder om min Fader.

26. På den dagen skolen I bedja i mitt Namn; och jag säger icke eder, att jag skall bedja Fadren för eder.

27. Ty Fadren sjelf hafver eder kär, efter det I hadn mig kär, och trodden, att jag är utgången af Gudi.

28. Jag gick ut af Fadren, och kom i verldena; åter öfvergifver jag verldena, och går till Fadren.

29. Sade hans Lärjungar till honom: Si, nu talar du uppenbarliga, och säger inga förtäckt ord.

30. Nu vete vi, att du vetst all ting, och dig görs icke behof, att någor spor dig; derföre tro vi, att du äst utgången af Gudi.

31. Svarade Jesus dem: Nu tron I?

32. Si, tiden tillstundar, och är redo kommen, att I varden förskingrade, hvar och en till sitt, och låten mig blifva allena; men jag är icke allena; ty Fadren är med mig.

33. Detta hafver jag talat med eder, att I skolen hafva frid i mig; i verldene hafven I tvång; men varer vid en god tröst, jag hafver öfvervunnit verldena.

17. CAPITLET

Christus beder för sig, Lärjungarna och församlingen.

1. Detta talade Jesus, och lyfte upp sin ögon till himmelen, och sade: Fader, stunden är kommen; förklara din Son, att din Son förklarar ock dig.
2. Såsom du hafver gifvit honom magt öfver allt kött, att allom dem, som du hafver honom gifvit, skall han gifva evinnerligt lif.
3. Och detta är evinnerligt lif, att de känna dig allena sannan Gud, och den du sändt hafver, Jesum Christum.
4. Jag hafver förklarat dig på jordene; jag hafver fullbordat det verk, som du mig; gifvit hafver att jag göra skulle.
5. Och nu, Fader, förklara du mig när dig sjelfvom, med den klarhet, som jag hade när dig, förr än denna verden var.
6. Jag hafver uppenbarat ditt Namn menniskomen, som du hafver mig gifvit af verldene; de voro dine, och du hafver gifvit mig dem, och de hafva hållit din ord.
7. Nu hafva de förstått, att allt det du mig gifvit hafver, är af dig.
8. Ty de ord du hafver mig gifvit, hafver jag gifvit dem, och de togo vid dem; och hafva sannerliga förstått, att jag är utgången af dig, och hafva trott, att du mig sändt hafver.
9. Jag beder för dem; för verldene beder jag icke, utan för dem som du hafver mig gifvit: ty de äro dine.
10. Och allt mitt är ditt, och ditt är mitt; och jag är förklarad i dem.
11. Och nu är jag icke mer i verldene; men de äro i verldene, och jag kommer till dig. Helge Fader, förvara, genom ditt Namn, dem som du mig gifvit hafver, att de blifva ett, såsom ock vi.
12. När jag var med dem i verldene, förvarade jag dem i ditt Namn; dem du mig gifvit hafver, hafver jag förvarat, och ingen af dem är borttappad, utan det förlorade barnet, att Skriften skulle fullbordas.

13. Nu kommer jag till dig, och talar detta i verldene; på det de skola hafva mina fullkomliga glädje i sig.
14. Jag hafver fått dem din ord, och verden hafver hatat dem, efter de icke äro af verldene; såsom ock jag icke är af verldene.
15. Icke beder jag, att du skall taga dem af verldene; utan att du förvarar dem ifrån ondo.
16. De äro icke af verldene; såsom ock jag icke är af verldene.
17. Helga dem i dine sanning; ditt tal är sanning.
18. Såsom du hafver mig sändt i verldena, så hafver ock jag sändt dem i verldena.
19. Och jag helgar mig sjelf för dem; att de skola ock vara helgade i sanningene.
20. Men icke beder jag allenast för dem, utan ock för dem, som genom deras ord skola tro på mig;
21. Att de skola alle vara ett, såsom du, Fader, i mig, och jag i dig; att de ock skola vara ett i oss, på det att verden skall tro, att du hafver mig sändt.
22. Och jag hafver gifvit dem den härlighet, som du mig gifvit hafver; att de skola vara ett, såsom ock vi ärom ett;
23. Jag i dem, och du i mig; att de skola vara fullkomne uti ett; och att verden skall förstå, att du mig sändt hafver, och älskade dem, såsom du ock mig älskade.
24. Fader, jag vill, att der jag är, skola ock de vara med mig, som du mig gifvit hafver; att de skola se mina härlighet, den du mig gifvit hafver; ty du hafver älskat mig, förr än verden var skapad.
25. Rättvisse Fader, verden hafver icke känt dig; men jag hafver känt dig; och desse hafva förstått att du mig sändt hafver.
26. Och jag hafver kungjort dem ditt Namn, och skall kungöra; på det att den kärlek, som du hafver älskat mig med, skall vara i dem, och jag i dem,

18. CAPITLET

Christus lider i örtagården, hos Caipham och Pilatum.

1. Då Jesus hade detta sagt, gick han ut med sina Lärjungar, öfver den bäcken Kedron; der var en örtagård, i hvilken han ingick, och hans Lärjungar.
2. Så visste ock Judas, som förrådde honom, rummet; ty Jesus plågade ofta komma dit med sina Lärjungar.
3. Då nu Judas hade tagit med sig skaran, och de öfversta Presternas och Phariseernas tjenare, kom han dit med lyktor, och bloss, och värjor.
4. Och efter Jesus visste allt det honom vederfaras skulle, gick han fram, och sade till dem: Hvem söken I?
5. Svarade de honom: Jesum af Nazareth. Sade Jesus till dem: Jag äret. Stod ock Judas, som honom förrådde, med dem.
6. När han då sade till dem: Jag äret? stego de tillrygga, och föllo till jordena.
7. Då sporde han dem åter till: Hvem söken I? De sade: Jesum af Nazareth.
8. Jesus svarade: Jag sade eder, att det är jag; söken I mig, så låter dessa gå.
9. På det de ord skulle varda fullkomnad, som han sagt hade: Af dem du mig gifvit hafver, borttappade jag ingen.
10. Då hade Simon Petrus ett svärd, och drog det ut, och högg till öfversta Prestens dräng, och högg hans högra öra af; och var drängsens namn Malchus.
11. Då sade Jesus till Petrum: Stick ditt svärd i skidona; skall jag icke dricka den kalken, som min Fader mig gifvit hafver?
12. Men skaran, och höfvitsmannen, och Judarnas tjenare togo fatt på Jesum, och bundo honom;
13. Och ledde honom bort, först till Hannas; ty han var Caiphe svär, hvilken i det året var öfverste Prest.
14. Och Caiphas var den som hade gifvit Judomen rådet, att det var nyttigt, att en menniska dödde för folket.

15. Och följde Simon Petrus Jesum, och en annan Lärjunge; den samme Lärjungen var känder med öfversta Presten, och gick in med Jesu i öfversta Prestens palats;
16. Men Petrus stod utanför dörrene. Då gick den andre Lärjungen ut, som känder var med öfversta Presten, och talade till dörravårdinnan, och hade Petrum in.
17. Då sade dörravårdinnan till Petrum: Äst icke ock du af denna mansens Lärjungar? Han sade: Jag är det icke.
18. Men drängarna, och tjenarena, som hade gjort en koleld, ty det var kallt, stodo och värmde sig; med dem stod ock Petrus och värmde sig.
19. Då sporde öfverste Presten Jesum om hans Lärjungar, och om hans lärdom.
20. Jesus svarade honom: Jag hafver uppenbarliga talat för verldene; jag hafver alltid lärt i Synagogon, och i templet, der alle Judar komma tillsammans; och hemliga hafver jag intet talat.
21. Hvi spor du mig? Spor dem till, som hört hafva, hvad jag hafver talat till dem; si, de veta hvad jag hafver sagt.
22. När han detta sade, gaf en af tjenarena, som der när stodo, Jesu en kindpust, sägandes: Skall du så svara öfversta Presten?
23. Jesus svarade honom: Hafver jag illa talat, så vittna om ondt; men hafver jag väl talat, hvi slår du mig?
24. Och Hannas hade sändt honom bundnan till öfversta Presten Caiphas.
25. Men Simon Petrus stod och värmde sig. Då sade de till honom: Äst icke ock du af hans Lärjungar? Han nekade, och sade: Jag är det icke.
26. Då sade till honom en af öfversta Prestens tjenare, dens frände, som Petrus hade huggit örat af: Såg icke jag dig med honom i örtagården?
27. Då nekade åter Petrus det; och straxt gol hanen.

28. Då ledde de Jesum ifrå Caiphas inför Rådhuset, och det var om morgonen; och de gingo icke in i Rådhuset, att de icke skulle varda besmittade, utan att de måtte äta Påskalambet.

29. Då gick Pilatus ut till dem, och sade: Hvad klagomål hafven I emot denna mannen?

30. Då svarade de, och sade till honom: Vore han icke en ogerningsman, så hade vi icke öfverantvardat dig honom.

31. Då sade Pilatus till dem: Tager I honom, och dömer honom efter edor lag. Då sade till honom Judarna: Oss är icke lofligt att döda någon;

32. På det Jesu tal skulle fullkomnas, som han sagt hade, då han gaf tillkänna, med hvad död han dö skulle.

33. Då gick Pilatus åter in i Rådhuset, och kallade Jesum, och sade till honom: Äst du Judarnas Konung?

34. Jesus svarade: Säger du det af dig sjelf, eller hafva andre sagt dig det om mig?

35. Pilatus svarade: Icke är jag en Jude; ditt folk, och de öfverste Presterna, hafva dig mig öfverantvardat; hvad hafver du gjort?

36. Jesus svarade: Mitt rike är icke af denna verldene; om mitt rike vore af denna verldene, då fäktade ju mine tjenare derom, att jag icke vorde Judomen öfverantvardad; men mitt rike är icke hädan.

37. Då sade Pilatus till honom: Så äst du dock en Konung? Jesus svarade: Du säger det; jag är en Konung; dertill är jag född, och är dertill kommen i verldena, att jag skall vittna med sanningene. Hvar och en, som är af sanningene, han hör min röst.

38. Sade Pilatus till honom: Hvad är sanning? Och när han det sagt hade, gick han åter till Judarna, och sade till dem: Jag finner ingen sak med honom.

39. I hafven sedvänjo, att jag skall gifva eder en lös om Påska; viljen I då icke, att jag skall gifva eder Judarnas Konung lös?

40. Åter ropade de alle, och sade: Icke denna, utan Barabbam. Och Barabbas var en röfvare.

19. CAPITLET

Christus dömd, hudflängd, krönt, korsfäst, död och begravnen.

1. Då tog Pilatus Jesum, och hudflängde honom.
2. Och krigsknektarna vred samman ena krono af törne, och satte på hans hufvud, och hängde ett purpurkläde på honom;
3. Och sade: Hel, Judarnas Konung! Och gåfvo honom kindpustar.
4. Då gick åter Pilatus ut, och sade till dem: Si, jag hafver honom ut till eder, att I förstå skolen, att jag finner ingen sak med honom.
5. Då gick Jesus ut, och bar ena törnekrono, och ett purpurkläde. Och han sade till dem: Si människan.
6. När de öfverste Presterna och tjenarena sågo honom, ropade de, och sade: Korsfäst, korsfäst. Pilatus sade till dem: Tager I honom, och korsfäster; ty jag finner ingen sak med honom.
7. Judarna svarade honom: Vi hafve lag, och efter vår lag skall han dö; ty han hafver gjort sig sjelf till Guds Son.
8. Då Pilatus hörde det talet, fruktade han ännu mer;
9. Och gick åter in i Rådhuset, och sade till Jesum: Hvadan äst du? Jesus svarade honom intet.
10. Då sade Pilatus till honom: Talar du intet med mig? Vetst du icke, att jag hafver magt att korsfästa dig, och hafver magt att släppa dig?
11. Jesus svarade: Du hade ingen magt öfver mig, vore hon dig icke gifven ofvanefter; fördenskull hafver han större synd, som mig hafver dig; öfverantvaradt.
12. Och ifrå den tiden sökte Pilatus efter att gifva honom lös; men Judarna ropade, och sade: Gifver du honom lös, så äst du icke Kejsarens vän; ty den som sig gör till Konung, han är emot Kejsaren.

13. När Pilatus hörde det talet, hade han Jesum ut, och satte sig på domstolen, på det rum, som kallas Lithostrotos; på Ebreisko Gabbatha.
14. Och det var Påskatillredelsedag, vid sjette timman; och han sade till Judarna: Si, edar Konung.
15. Då ropade de: Tag bort, korsfäst honom. Pilatus sade till dem: Skall jag korsfästa edar Konung? Svarade öfverste Presterna: Vi hafve ingen Konung, utan Kejsaren.
16. Då öfverantvardade han honom dem, att han skulle korsfästas. Då togo de Jesum, och ledde honom bort.
17. Och han bar sitt kors, och gick ut på det rum, som kallas hufvudskallaplatsen; på Ebreisko Golgatha.
18. Der korsfäste de honom, och två andra med honom, hvar på sina sido; och Jesum midt uti.
19. Då skref Pilatus en öfverskrift, och satte på korset. Och var så skrifvet: Jesus af Nazareth, Judarnas Konung.
20. Denna öfverskriftena läste många af Judarna; ty rummet, der Jesus var korsfäst, var hardt vid staden; och det var skrifvet på Ebreisko, och Grekisko, och Latin.
21. Då sade Judarnas öfverste Prester till Pilatum: Skrif icke, Judarnas Konung; utan, att han hafver sagt: Jag är Judarnas Konung.
22. Pilatus svarade: Hvad jag hafver skrifvit, det hafver jag skrifvit.
23. Då nu krigsknektarna hade korsfäst Jesum, togo de hans kläder, och gjorde fyra delar, en del hvarjom krigsknekt, och kjortelen med; men kjortelen var icke sömmad, utan virkad, ifrå öfverst och allt igenom,
24. Då sade de emellan sig: Skärom honom icke sönder, utan kastom lott om honom, hvem han skall tillhöra; att Skriften skulle varda fullkomnad, som säger: De hafva bytt min kläder emellan sig, och kastat lott på min kjortel. Och detta gjorde krigsknektarna.

25. Då stodo vid Jesu kors hans moder, och hans moders syster, Maria, Cleophe hustru, och Maria Magdalena.

26. Och när Jesus fick se modrena, och Lärjungan, den han älskade, der när ståndande, sade han till sina moder: Qvinna, si, din son.

27. Sedan sade han till Lärjungan: Si, din moder. Och ifrå den tiden tog Lärjungen henne till sig.

28. Sedan, efter Jesus visste att nu allting voro fullkomnad, att Skriften skulle fullbordas, sade han: Mig törster.

29. Då stod der ett käril, fullt med ättiko; och de uppfyllde en svamp med ättiko, och kringlade isop, och höllo det honom för munnen.

30. Då nu Jesus hade tagit ättikona, sade han: Det är fullkomnad; och böjde ned hufvudet, och gaf upp andan.

31. Men efter det var tillredelsedagen, att kropparna icke skulle blifva qvare på korset öfver Sabbathen, ty samme Sabbathsdag var stor, bådo Judarna Pilatum, att deras ben skulle sönderslås, och de borttagas.

32. Då kommo krigsknektarna, och sönderslogo dens förstas ben, och dens andras, som var korsfäst med honom.

33. När de kommo till Jesum, och sågo honom allaredo vara död, slogo de icke hans ben sönder;

34. Utan en af krigsknektarna stack upp hans sido med ett spjut; och straxt gick ut blod och vatten.

35. Och den detta såg, hafver det vittnat, och hans vittnesbörd är sant; och han vet, att han säger sant, på det I ock tro skolen.

36. Och skedde detta, på det Skriften skulle fullbordas: I skolen intet ben sönderslå på honom.

37. Och åter säger en annor Skrift: De skola se, i hvem de stungit hafva.

38. Derefter bad Pilatum Joseph af Arimathia, som var Jesu Lärjunge, dock lönligen, för Judarnas rädslos skull, att han måtte taga Jesu lekamen; och Pilatus tillstodde det. Alltså kom han, och tog Jesu lekamen.

39. Kom ock desslikes Nicodemus, som tillföre hade kommit till Jesum om nattena, och bar en blandning af myrrham och aloe, vid hundrade pund.

40. Så togo de då Jesu lekamen, och svepte den i linkläder, med välluktande krydder, såsom Judarna pläga begrafva.

41. Och var på det rummet, der han korsfast var, en örtagård, och i örtagården en ny graf, der ännu ingen hade varit uti lagd.

42. Der lade de då Jesum, för Judarnas tillredelsedags skull, efter grafven var när.

20. CAPITLET

Christus uppstår, visar sig för Maria, Lärjungomen, Thome.

1. På den ena Sabbathen kom Maria Magdalena om morgonen, då ännu mörkt var, till grafvena, och såg stenen vara borto af grafvene.
2. Då lopp hon, och kom till Simon Petrum, och till den andra Lärjungan, som Jesus älskade, och sade till dem: De hafva tagit Herran bort utaf grafvene, och vi vete icke hvart de hafva lagt honom.
3. Då gick Petrus ut, och den andre Lärjungen, och kommo till grafvena.
4. Både lupo de tillika; och den andre Lärjungen lopp före, snarare än Petrus, och kom först till grafvena.
5. Och när han lutade sig ned, fick han se lakanen lagd; dock gick han icke in.
6. Så kom då Simon Petrus efter honom, och gick in i grafvena, och såg lakanen lagd;
7. Och svetteduken, som hade varit om hans hufvud, icke lagd när lakanen, utan afsides i ett rum tillhopasvept.
8. Då gick ock den andre Lärjungen in, som förr var kommen till grafvena, och såg det, och troddet.
9. Ty de förstodo icke än då Skriftena, att han skulle uppstå ifrå de döda.
10. Och Lärjungarna gingo åter tillhoppa igen.
11. Men Maria stod och gret utanför grafvene. Vid hon nu så gret, lutade hon sig in i grafvena;
12. Och fick se två Änglar i hvit kläder, sittande, den ene vid hufvudet, och den andre vid fötterna, der de hade lagt Jesu lekamen.
13. De sade till henne: Qvinna, hvad gråter du? Sade hon till dem: De hafva tagit bort min Herra; och jag vet icke hvart de hafva lagt honom.
14. När hon detta sade, vände hon sig tillbaka, och fick se Jesum stådandes; och visste icke att det var Jesus.

15. Sade Jesus till henne: Qvinna, hvad gråter du? Hvem söker du? Hon mente, att det hade varit örtagårdsmästaren, och sade till honom: Herre, hafver du burit honom bort; säg mig hvart du hafver lagt honom, och jag vill tågan.
16. Jesus sade till henne: Maria. Då vände hon sig om, och sade till honom: Rabbuni, det är, Mästar.
17. Sade Jesus till henne: Kom icke vid mig; ty jag är icke ännu uppfaren till min Fader; men gack till mina bröder, och säg dem: Jag far upp till min Fader, och edar Fader; och till min Gud, och edar Gud.
18. Maria Magdalena kom, och bådade Lärjungomen, att hon hade sett Herran, och att han hade sagt henne detta.
19. Men om aftonen, på den samma Sabbathen, då dörrarna voro lyckta, der Lärjungarna voro församlade, för Judarnas rädslos skull, kom Jesus, och stod midt ibland dem, och sade till dem: Frid vare eder.
20. Och när han hade detta sagt, lät han dem se händerna, och sina sido. Då vordo Lärjungarna glade, att de sågo Herran.
21. Då sade Jesus åter till dem: Frid vare eder; såsom Fadren hafver mig sändt, så sänder ock jag eder.
22. När han detta sagt hade, blåste han på dem, och sade till dem: Tager den Helga Andä;
23. Hvilkom I förlåten synderna, dem förlåtas de; och hvilkom I behållen dem, dem äro de behållna.
24. Men Thomas, en af de tolf, hvilken kallas Tvilling, var icke med dem, när Jesus kom.
25. Då sade de andre Lärjungarna till honom: Vi sågom Herran. Sade han till dem: Utan jag ser hålen efter spikarna i hans händer, och stinger mitt finger i hålen efter spikarna, och stinger min hand i hans sido, tror jag det icke.

26. Och åtta dagar derefter voro åter hans Lärjungar inne, och Thomas med dem; då kom Jesus, vid dörrarna voro lyckta, och stod midt ibland dem, och sade: Frid vare eder.

27. Sedan sade han till Thomas: Räck hit ditt finger, och ge mina händer, och räck hit dina hand, och stick henne i mina sido; och var icke tvifvelaktig, utan trogen.

28. Thomas svarade, och sade till honom: Min Herre, och min Gud.

29. Jesus sade till honom: Efter du såg mig, Thoma, tror du; salige äro de som icke se, och dock tro.

30. Gjorde ock Jesus mång annor tecken, i sina Lärjungars åsyn, som i denna bokene icke äro skrifne.

31. Men dessa äro skrifne, på det I tro skolen, att Jesus är Christus, Guds Son; och att I, genom trona, skolen hafva lif i hans Namn.

21. CAPITLET

Christus vid Galileiska hafvet.

1. Derefter uppenbarade åter Jesus sig för Lärjungarna, vid Tiberias haf; och uppenbarade han sig I så måtto:

2. Simon Petrus, och Thomas, som kallas Tvilling, voro tillsammans, och Nathanael, som var af Cana i Galileen, och Zebedei söner, och två andre af hans Lärjungar.

3. Sade Simon Petrus till dem: Jag vill gå och fiska. De sade till honom: Vi gå in ock med dig. De gingo ut, och stego straxt i båten; och i den natten fingo de intet.

4. Då nu morgon var, stod Jesus på strandene; dock visste Lärjungarna icke, att det var Jesus.

5. Sade Jesus till dem: Barn, hafven I något till mats? De svarade honom: Nej.

6. Då sade han till dem: Kaster ut nätet på högra sidona om båten, så varden I finnande. Då kastade de ut: och kom så mycken fisk, att de förmådde det icke draga.

7. Då sade den Lärjungen, som Jesus älskade, till Petrum: Herren äret. När Simon Petrus hörde, att det var Herren, band han om sig kjortelen, ty han var naken, och gaf sig i sjön.

8. Men de andre Lärjungarna kommo med båten; ty de voro icke långt ifrå landet, utan vid pass tuhundrade alnar; och drogo fiskanätet.

9. Och när de voro stigne på landet, sågo de der vara lagda glöd, och en fisk derpå, och bröd.

10. Jesus sade till dem: Tager hit af de fiskar, som I nu fingen.

11. Simon Petrus steg in och drog nätet upp på landet, fullt med stora fiskar, hundrade femtio och tre; och ändock de voro så många, gick likväl nätet icke sönder.

12. Sade Jesus till dem: Kommer, och äter. Och ingen af Lärjungarna djerfdes till att spörja honom: Ho äst du? efter de visste, att det var Herren.

13. Då kom Jesus, och tog brödet och gaf dem; och fisken sammaledes.

14. Detta var nu tredje reson att Jesus uppenbarades sinom Lärjungom, sedan han var uppstånden ifrå de döda.

15. Då de nu hade ätit, sade Jesus till Simon Petrum: Simon Jona, älskar du mig mer än desse? Han sade till honom: Ja, Herre, du vetst, att jag älskar dig. Sade han till honom: Föd min lamb.

16. Åter sade han till honom: Simon Jona, älskar du mig? Han sade till honom: Ja, Herre, du vetst, att jag älskar dig. Sade han till honom: Föd min får.

17. Sade han till honom tredje reson: Simon Jona, älskar du mig? Petrus vardt bedröfvad, att han sade tredje reson till honom: Älskar du mig? och sade till honom: Herre, du vetst all ting; du vetst, att jag älskar dig. Sade Jesus till honom: Föd min får.

18. Sannerliga, sannerliga säger jag dig: När du vast ung, omgjordade du dig sjelf, och gick hvart du ville; men då du varder gammal, skall du uträcka dina händer, och en annan skall omgjorda dig, och leda dig dit du icke vill.

19. Men det sade han, gifvandes tillkänna med hvad död han skulle prisa Gud. Och då han hade detta sagt, sade han till honom: Följ mig.

20. Petrus vände sig om, och såg den Lärjungan följa, som Jesus älskade; hvilken ock i Nattvarden låg intill hans bröst, och sade: Herre, hvilken är den dig förråder?

21. Då Petrus såg honom, sade han till Jesum: Herre, hvad skall då denne?

22. Sade Jesus till honom: Om jag ville att han skulle blifva, tilldess jag kommer, hvad kommer det dig vid? Följ du mig.

23. Då gick ett tal ut ibland bröderna: Denne Lärjungen dör icke. Och Jesus sade icke till honom: Han dör icke; utan, om jag ville, att han skulle blifva tilldess jag kommer, hvad kommer det dig vid?

24. Denne är den Lärjungen, som vittnar härom, och den detta skrifvit hafver; och vi vete, att hans vittnesbörd är sant.

25. Äro ock många annor ting, som Jesus gjorde, hvilka, om de det ena med det andra skrefvos, tror jag att verlden skulle icke kunna begripa de böcker, som skrifvas skulle. Amen.

APOSTLA GERNINGAR

1. CAPITLET

Christi himmelsfärd. Matthias vald.

1. Tillförene hafver jag talat, min gode Theophile, om allt det Jesus begynte både göra och lära;

2. Intill den dagen han upptagen vardt, sedan han Apostlomen, som han utvalt hade, genom den Helga Anda, hade gifvit befallning;

3. Hvilkom han ock efter sin pino betedde sig lefvandes, med mångahanda bevisning, då han lät sig se af dem i fyratio dagar, och talade med dem om Guds rike.

4. Och då han hade församlat dem, böd han dem, att de icke skulle gå utaf Jerusalem, utan förbida Fadrens löfte, der I af hört hafven (*sade han*) af mig.

5. Ty Johannes döpte i vatten; men I skolen döpte varda i dem Helga Anda, icke många dagar härefter.

6. Då de nu församlade voro, frågade de honom, sägande: Herre, skall du i denna tiden upprätta igen Israels rike?

7. Då sade han till dem: Det hörer icke eder till att veta tid och stund, som Fadren hafver satt i sine magt;

8. Men I skolen undfå dens Helga Andas kraft, som öfver eder komma skall; och skolen vara min vittne i Jerusalem, och i hela Judeen och Samarien, och (sedan) intill jordenes ända.

9. Och när han detta sagt hade, vardt han i deras åsyn upptagen; och en sky tog honom bort utaf deras syn.

10. Och som de uppsågo i himmelen efter honom, vid han uppför; si, två män stodo när dem, klädde i hvit kläder;

11. De der ock sade: I Galileiske män, hvi stån I och sen upp i himmelen? Denne Jesus, som upptagen är ifrån eder i himmelen, han skall så komma, som I honom sett hafven uppfara i himmelen.

12. Sedan gingo de till Jerusalem igen, ifrå berget som heter Oljoberget, hvilket ligger ifrå Jerusalem vid en Sabbaths reso;

13. Och då de inkommo, stego de upp i salen, der de stadigt blefvo, Petrus och Jacobus, Johannes och Andreas, Philippus och Thomas, Bartholomeus och Mattheus, Jacobus Alpei och Simon Zelotes, och Judas Jacobi.

14. Alle desse voro stadigt tillhopa, endrättige i böner och förmanelse; samt med qvinnomen, och med Maria, Jesu moder, och med hans bröder.

15. Uti de dagar stod Petrus upp ibland Lärjungarna, och sade; och var hopen af namnen tillsamman vid tjugu och hundra:

16. I män och bröder, den Skriften måste fullbordas, som den Helge Ande långö sagt hade genom Davids mun, om Judas, som deras ledsagare var som grepo Jesum.

17. Ty han var räknad i vårt tal, och hade fått med oss detta ämbetet.

18. Och han förvärfde en åker för orättfärdig lön; och upphängde sig, och remnade midt itu, och alla hans inelfver gäfvo sig ut.

19. Och det är uppenbart vordet allom dem som bo i Jerusalem; så att den åkren kallas på deras mål Akeldama, det är, blodsåker.

20. Ty det är skrifvet i Psalmboken: Deras hemman varde öde, och ingen vare som deruti bor; och hans ämbete få en annar.

21. Så måste nu en af dessa män, som med oss varit hafva, i allan den tid, som Herren Jesus ut och in gick med oss;

22. Ifrå Johannis dökelse till den dagen att han ifrån oss tagen vardt, med oss ett vittne varda till hans uppståndelse.

23. Och de satte två i valet, Joseph, som kallas Barsabas, med det vedernamnet Justus, och Matthiam;

24. Och bådo, och sade: Du Herre, som känner allas hjerta, visa ut hvilken af dessa två du utvalt hafver;

25. Att han skall få denna tjensten, och Apostlaämbetet, der Judas ifrå fallen är, att han skulle bortgå i sitt rum.

26. Och de kastade lott derom, och lotten föll på Matthiam; och han vardt räknad till de ellofva Apostlar.

2. CAPITLET

Den Helga Ande utgjutes. Petrus predikar. Tretusen omvände.

1. Och då Pingesdagen fullkomnad var, voro de alle endrägteliga tillsammans.

2. Och vardt hastigt ett dån af himmelen, såsom ett mäktigt stort väder kommit hade; och uppfyllde allt huset, der de såto.

3. Och dem syntes sönderdelada tungor, såsom af eld; och blef sittandes på kvar och en af dem.

4. Och de vordo alle uppfyllde af den Helga Anda, och begynte till att tala med annor tungomål, efter som Anden gaf dem att tala.

5. Så voro i Jerusalem boende Judar, gudfruktige män af allahanda folk, som under himmelen är.

6. Då nu denna rösten skett hade, kom tillsammans mycket folk, och vordo förhåpne; ty de hörde dem tala kvar och en med sitt eget mål;

7. Och vordo alle förskräckte, och förundrade sig, sägande emellan sig: Si, äro icke alle desse, som tala, Galileiske?

8. Huru höre vi då hvar och en sitt tungomål, der vi uti födde äre?

9. Parther och Meder, och Elamiter, och de som bo uti Mesopotamien, och i Judeen, och Cappadocien, Ponto och Asien;

10. Phrygien och Pamphylien, Egypten, och i de Libye landsändar vid Cyrenen, och de utländningar af Rom;

11. Judar och Proselyter, Creter och Araber; vi höre dem med våra tungor tala Guds dråpeliga verk.

12. Och förskräckte de sig alle, och förundrade sig, sägande emellan sig: Hvad månn detta vilja vara?

13. Och somlige gjorde gack af dem, och sade: Desse äro fulle med sött vin.

14. Då stod Petrus upp, med de ellofva, och hof upp sin röst, och talade till dem: I Judiske män, och I alle som bon i Jerusalem; detta skall eder vetterligit vara, och anammer min ord uti edor öron;

15. Ty desse äro icke druckne, såsom I menen; efter det är tredje timmen på dagen;

16. Utan det är det som sagdt är genom Propheten Joel:

17. Och det skall ske uti de yttersta dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta af minom Anda öfver allt kött; och edre söner och edra döttrar skola prophetera; och edre ynglingar skola se syner, och edre äldste skola drömma drömmar.

18. Och öfver mina tjenare, och öfver mina tjenarinnor skall jag i de dagar utgjuta af minom Anda; och de skola prophetera.

19. Och jag skall gifva under ofvan i himmelen, och tecken neder på jordene; blod och eld, och rökdamb.

20. Solen skall vändas i mörker, och månen i blod, förr än den store och uppenbarlige Herrans dag kommer.

21. Och skall ske, att hvar och en som åkallar Herrans Namn, han skall blifva salig.

22. I män af Israel, hörer dessa orden: Jesum af Nazareth, den man, som när eder af Gudi bevisad är, med krafter, och under, och tecken, som Gud hafver gjort genom honom ibland eder; såsom I ock sjelfve veten.

23. Honom, efter han af Guds betänkta råd och försyn utgifven var, hafven I tagit genom onda mäns händer, korsfäst och dödat.

24. Den hafver Gud uppväckt, och lossat dödsens sveda; efter omöjeligt var, att han skulle behållas af honom.

25. Ty David säger om honom: Jag hafver alltid föresatt Herran för min ögon; ty han är mig på högra handene, att jag icke skall rörd varda.

26. Fördenskull är mitt hjerta gladt, och min tunga fröjdar sig; skall också mitt kött hvilas i förhoppning.

27. Ty du öfvergifver icke mina själ i helvete, och tillstäder icke att din Helige skall se förgängelse.

28. Du hafver mig kungjort lifsens vägar; du skall uppfylla mig med fröjd för ditt ansigte.

29. I män och bröder, man må fritt tala med eder om den Patriarchen David; han är död och begrafven, och hans graf är när oss intill denna dag.

30. Efter han nu var en Prophet, och visste att Gud hade lofvat honom med en ed, att han af hans länds frukt skulle efter köttet uppväcka Christum, till att sitta på hans säte;

31. Såg han det framföreat, och talade om Christi uppståndelse, att hans själ icke är öfvergifven uti helvete; icke heller hans kött hafver sett förgängelse.

32. Denna Jesum hafver Gud uppväckt, der vi alle vittne till äro.

33. Medan han nu med Guds högra hand upphöjd är, och löfte fått hafver af Fadrenom om den Helga Anda, hafver han utgjutit detta I nu sen och hören.

34. Ty icke hafver David uppfarit i himmelen; men han säger: Herren sade till min Herra: Sätt dig på mina högra hand;

35. Tilldess jag nedlägger dina ovänner dig till en fotapall.

36. Så skall nu hela Israels hus veta förvisso, att denna Jesum, som I korsfäst hafven, hafver Gud gjort till en Herra och Christ.

37. Då de detta hörde, fingo de ett styng i hjertat; och sade till Petrum, och till de andra Apostlarna: I män och bröder, hvad skole vi göra?

38. Sade Petrus till dem: Görer bättring, och hvar och en af eder låte sig döpa i Jesu Christi Namn, till syndernas förlåtelse; och I skolen undfå den Helga Andas gifvo.

39. Ty eder är löftet gjordt, och edrom barnom, och allom dem som fjerran äro, hvilka Herren, vår Gud, härtill kallandes varder.

40. Betygade han ock med mång annor ord, och förmanade dem, sägandes: Låter hjälpa eder ifrå detta onda släktet.

41. De som då gerna anammade hans tal, de läto sig döpa; och kommo till hopen, på den dagen, vid tretusend själar.
 42. Och blefvo de stadigt ståndande uti Apostlarnas lärdom, och i delaktighet, och i bröds brytelse, och i böner.
 43. Och en fruktan kom uppå hvarjo och ena själ; och mång under och tecken gjordes af Apostlarna.
 44. Och alle de, som trodde, voro tillsammans, och hade all ting menlig.
 45. Sina äodelar och håfvor sålde de, och delade dem med alla, såsom hvar och en behöfde.
 46. Och hvar dag voro de stadigt och endrägteliga i templet; och bröto bröd här och der i husen, ätandes med hvarannan i fröjd; och lofvade Gud i deras hjertans enfaldighet.
 47. Och de hade ynnest när allt folket. Och Herren förökade hvar dag församlingen med dem som salige vordo.

3. CAPITLET

En krympling botas. Predikan om Christo.

1. Så gingo Petrus och Johannes tillhopa upp i templet, vid bönestunden, som var den nionde timmen.
 2. Och der var en man, ofärdig allt ifrå sine moders lif, som lät sig bära; den satte de hvar dag för dörrena åt templet, som het den sköna, att han skulle bedas almosa af dem som ingingo i templet.
 3. Då han fick se Petrum och Johannem, att de ville gå in i templet, bad han dem om almoso.
 4. Då såg Petrus på honom, med Johanne, och sade: Se på oss.
 5. Då såg han på dem, förhoppandes att han skulle något få af dem.
 6. Då sade Petrus: Silfver och guld hafver jag icke; men det jag hafver, det gifver jag dig: I Jesu Christi Nazareni Namn, statt upp, och gack;
 7. Och tog honom vid högra handena, och reste honom upp; och straxt vordo hans fötter och ben stadig.
 8. Han sprang upp, och stod, och gick, och följde dem in i templet; gick och sprang hit och dit, prisandes Gud.
 9. Då fick allt folket se honom, att han gick och lofvade Gud;
 10. Och kände honom, att han var den samme, som plägade sitta efter almoso, vid, den sköna dörrena för templet; och vordo fulle med undersamhet och förskräckelse öfver det honom vederfaret var.
 11. Då nu denne mannen, som ofärdig varit hade, och helbregda gjord var, höll sig intill Petrum och Johannem, lopp allt folket till dem i förhuset, som kallas Salomons, och förundrade sig.
 12. Då Petrus, det såg, svarade han till folket: I män af Israel, hvi undren I häruppå? Eller hvi sen I på oss, lika visst som vi af vår egen kraft eller förtjenst hade det åstadkommit, att denne hafver fått sin gång?

13. Abrahams, och Isaacs och Jacobs Gud, våra fäders Gud, hafver förklarat sin Son Jesum, hvilken I öfverantvaradt hafven, och förnekat inför Pilatus, då han dömde, att han skulle gifvas lös.

14. Men I förnekaden den Helga och Rättfärdiga; och båden, att mandräparen skulle gifvas eder.

15. Och lifsens Första dråpen I. Den hafver Gud nu uppväckt ifrå de döda; till hvilket vi vittne äre;

16. Och hafver genom trona på hans Namn, på denna, som I sen och kännen, stadfäst sitt Namn; och tron, som är genom honom, hafver gifvit denna hans helbregda, i allas edra åsyn.

17. Nu, käre bröder, vet jag väl, att I det gjort hafven af fåkunnighet, såsom ock edre öfverste.

18. Men Gud, som genom alla sina Propheters mun föresagt hafver, att Christus skulle lida, han hafver nu så fullbordat det.

19. Så bättrer eder nu, och vänder eder om, på det edra synder måga afskrapade varda;

20. Att vederqvickelsens tid då kommer för Herrans ansigte, när han sändandes varder den eder nu tillförene predikad är, Jesum Christum;

21. Hvilken himmelen intaga måste, till den tid att igen upprättadt varder allt det Gud sagt hafver, genom alla sina helga Propheters mun, af verldenes begynnelse.

22. Ty Moses hafver sagt till fäderna: Herren, edar Gud, skall eder uppväcka en Prophet utaf edra bröder, såsom mig; honom skolen I höra i allt det han eder sägandes varder.

23. Och det skall ske, att hvar och en själ, som icke hörer den Propheten, hon skall utkastas ifrå folket.

24. Och alle Propheterna, ifrå Samuel, och sedan så många som talat hafva, hafva bådats dessa dagarna.

25. I ären Propheternas och förbundsens barn, det Gud hafver gjort med våra fäder, sägandes till Abraham: I dine säd skola all folk på jordene välsignad varda.

26. Eder först och främst hafver Gud uppväckt sin Son, Jesum, och sändt honom till att välsigna eder, att hvar och en af eder skulle sig omvända ifrå sine ondsko.

4. CAPITLET

Lärjungarna tagas fast, förhöras, hotas.

Församlingens bön, endrägt.

1. Då de nu talade till folket, kommo dertill Presterna, och föreståndaren i templet, och de Sadduceer;
2. Och togo det illa vid sig, att de lärde folket, och förkunnade, i Jesu, uppståndelsen ifrå de döda;
3. Och togo fatt på dem, och satte dem i häktelse, till annan dagen; ty det var redo aftonen.
4. Men många af dem, som orden hört hade, trodde; och vardt talet på männerna vid femtusend.
5. Så begaf det sig dagen derefter, att deras öfverste och äldste, och Skriftlärde i Jerusalem;
6. Och Hannas öfverste Prest, och Caiphas, och Johannes, och Alexander, och så många som voro af öfversta Prestaslägtet, församlade sig;
7. Och hade dem fram för sig, och frågade dem: Af hvad magt, eller i hvad namn, hafven I detta gjort?
8. Petrus, full med den Helga Anda, sade till dem: I öfverste för folket, och äldste i Israel;
9. Efter vi i dag blifve dömda för denna välgerningen på denna sjuka mannen, genom hvilka han är helbregda vorden;
10. Så skall det eder allom vetterligt vara, och allo Israels folke, att genom Jesu Christi Nazareni Namn, den I korsfäst hafven, den Gud uppväckt hafver ifrå de döda, står nu denne helbregda för eder.
11. Han är den stenen, som af eder, byggningsmännerna, förkastad är; och är vorden en hörnsten;
12. Och i ingom androm är salighet; ty det är icke heller något annat Namn under himmelen menniskomen gifvet, i hvilko vi skole salige varda.

13. När de sågo sådana allvarlighet i Petro och Johanne, och funno dock att de voro olärde och lekmän, förundrade de sig, och drogo känslo på dem, att de hade varit med Jesus.
14. Och mannen sågo de ståndandes der när dem, som helbregda var gjorder; ty de kunde der intet emot säga;
15. Utan bödo dem gå ut af Rådet, och handlade sedan emellan sig;
16. Sägande: Hvad skole vi göra åt dessa männerna? Ty ett uppenbart tecken är gjordt af dem, och är kunnigt allom dem som bo i Jerusalem; och vi kunne icke neka det.
17. Men på det att det icke skall vidare utkomma ibland folket, vilje vi allvarliga förbjuda dem, att de härefter icke tala i detta Namnet för någro mennisko.
18. Och de kallade dem, och bödo, att de ingalunda mer tala eller lära skulle i Jesu Namn.
19. Då svarade Petrus och Johannes, och sade till dem: Om det är rättfärdigt för Gudi, att vi höre eder mer än Gud, derom mån I sjelfve döma.
20. Ty vi kunne icke förtiga det vi sett och hört hafve.
21. Då hotade de dem, och läto gå dem, intet finnandes huruledes de kunde pina dem, för folkets skull; ty alle prisade Gud för det som skedt var.
22. Ty mannen var öfver fyratio år, på hvilkom detta helbregda tecknet skedt var.
23. Sedan de läto dem gå, kommo de till sina, och kungjorde dem allt det de öfverste Presterna och äldste till dem sagt hade.
24. Då de det hörde, upphofvo de endrägteliga sina röst till Gud, och sade: Herre, du äst Gud, som gjort hafver himmel och jord, hafvet, och allt det som deruti är;
25. Du, som genom din tjenaers Davids mun sagt hafver: Hvi hafva Hedningarna upprest sig, och folket tagit sig före det fåfångt är?

26. Jorderikes Konungar trädde tillhoppa, och Förstarna församlade sig ihop, emot Herran, och emot hans Christ.

27. Sannerliga församlade sig emot din heliga Son, Jesum, den du smort hafver, både Herodes, och Pontius Pilatus, med Hedningarna och Israels folk;

28. Till att göra hvad din hand och råd tillförene beslutit hade, att ske skulle.

29. Och nu, Herre, se till deras trug, och gif dina tjenare, att de med all tröst tala din ord;

30. Uträckandes dina hand dertill, att sundhet, och tecken, och under måga göras genom din heliga Sons Jesu Namn.

31. Och då de bedit hade, rördes rummet, der de uti församlade voro; och de vordo alle fulle af dem Helga Anda, och talade Guds ord med tröst.

32. Och uti hela hopen, som trodde, var ett hjerta och en själ; och ingen af dem sade något vara sitt af det han ägde; utan all ting voro dem menlig.

33. Och Apostlarna båro med stora kraft vittnesbörd till Herrans Jesu Christi uppståndelse; och stor nåd var öfver dem alla.

34. Och ingen var heller ibland dem, som något fattades; ty så många, som åkrar eller hus ägde, de sålde dem, och båro värdet för det som de sålt hade;

35. Och lade fram för Apostlarnas fötter; och delades hvarjom och enom, efter som honom behof var.

36. Men Joses, som ock kallades af Apostlarna Barnabas, det uttydt är, hugsvalelsens son, en Levit, bördig af Cypren;

37. Han hade en åker, den sålde han; och bar fram värdet, och ladet för Apostlarnas fötter.

5. CAPITLET

Ananie död. Apostlarna fängslas, förlossas, Gamaliels råd.

1. Men en man benämnd Ananias, med Saphira sin hustru, sålde sina ägor;

2. Och hade lagt afsides något af värdet, med sine hustrus vetskap; och en del bar han fram, och lade för Apostlarnas fötter.

3. Då sade Petrus: Anania, hvi hafver Satanas uppfyllt ditt hjerta, att du skulle ljuga för dem Helga Anda, och undstinga somt af värdet för åkren?

4. Du hade väl kunnat behållan, då du honom hade; och då han såld var, var han ock i ditt våld. Hvarföre hafver du sådant företagit i ditt hjerta? Du hafver icke ljugit för menniskor, utan för Gudi.

5. Då Ananias hörde dessa orden, föll han ned, och gaf upp andan; och en stor räddhåge kom öfver alla dem som detta hörde.

6. Då stodo unge män upp; togo honom af vägen, båro honom bort, och begrofvon.

7. Vid tre stunder derefter kom ock hans hustru, och visste icke hvad skedt var, och gick in.

8. Då svarade Petrus henne: Säg mig, hafven I ock för så mycket sålt åkren? Då sade hon: Ja, hafve vi så.

9. Då sade Petrus till henne: Hvarföre voren I öfverens, att I skullen fresta Herrans Anda? Si, deras fötter, som hafva begrafvit din man, äro för dörrerne, och de skola ock straxt bära dig ut.

10. Och straxt föll hon ned för hans fötter, och gaf upp andan. Då gingo de unge män in, och funno henne död; och båro henne ut, och jordade henne när hennes man.

11. Och en stor räddhåge kom öfver hela församlingena, och öfver alla dem som detta hörde.

12. Och igenom Apostlarnas händer gjordes mång tecken och under ibland folket; och de voro endrägteliga alle uti Salomons förhus.

13. Men ingen annar djerfdes gifva sig intill dem; utan folket höll mycket af dem,

14. Och hopen växte mer till af dem som trodde Herranom, både män och qvinnor;
 15. Så att de utbåro på gatorna sjuka menniskor, och lade dem i sängar, och på bårar, att, då Petrus kom gångandes, måtte åtminstone hans skugge skygga på någon af dem.
 16. Och församlade sig en stor hop af nästa städerna till Jerusalem, och förde dit sjuka, och de som besatte voro med de orena andar; och de vordo alle helbregda.
 17. Då stod den öfverste Presten upp, och alle de med honom voro, hvilke äro det parti, som kallas de Sadduceers; och vordo fulle med nit;
 18. Och togo fatt på Apostlarna, och satte dem uti allmänneligit fängelse.
 19. Men Herrans Ängel lät dörrenna upp på fångarhuset om natten, och hade dem ut, och sade:
 20. Går, och står i templet, och säger folkena all de ord, som detta lifvet tillhöra.
 21. Då de detta hört hade, gingo de bittida om morgonen i templet, och begynte till att lära. Då kom den öfverste Presten, och de med honom voro, och kallade Rådet tillhopa, och alle de äldsta ibland Israels barn; och sände till fångarhuset, att de skulle hemta dem.
 22. Då tjenarena kommo, och funno dem icke i fångarhuset, kommo de igen, och bådade dem;
 23. Sägande: Fångarhuset funne vi ju granneliga igenläst, och väktarena stådande utanför dörrene; men då vi uppläste, funno vi der ingen.
 24. Då öfverste Presten, och templets föreståndare, och andre öfverste Presterna hörde detta talet, begynte de varda tvehågsa om dem, hvad deraf varda ville.
 25. Då kom en, och bådade dem: Si, de män, som I insatt haden i fångarhuset, de äro i templet, stå och lära folket.
 26. Då gick föreståndaren med tjenarena, och hade dem fram utan våld; ty de räddes för folket, att de skulle stena dem.

27. Och då de hade ledt dem dit, hade de dem fram för Rådet; och den öfverste Presten frågade dem,
 28. Sägandes: Hafve vi icke en tid och annan budit eder, att I icke skullen lära i detta Namnet? Och si, I hafven uppfyllt Jerusalem med edar lärdom, och viljen draga öfver oss denna mansens blod.
 29. Då svarade Petrus, och Apostlarna, och sade: Man måste mer lyda Gud, än menniskor.
 30. Våra faders Gud hafver uppväckt Jesum, den I dräpit hafven, och upphängt på träd.
 31. Den hafver Gud med sina högra hand upphöjt, för en Höfding och Frälsare, till att gifva Israel bättring och syndernas förlåtelse.
 32. Och vi äro honom för vittne till det vi sågom; så ock den Helge Ande, den Gud gifvit hafver dem som honom lydaktige äro.
 33. Då de detta hörde, skar det dem i hjertat, och de begynte rädsla, att de måtte dräpa dem.
 34. Då stod en Pharisee upp i Rådet, benämnd Gamaliel, en lagkloker, den ibland allt folket mycket afhållen var, och bad att Apostlarna skulle som snarast gå afsides ut;
 35. Och sade till dem: I män af Israel, ser till hvad I gören med dessa män.
 36. För dessa dagar hof Theudas sig upp, sägandes sig någon vara, honom föll en hop folk till, vid fyrahundrad; han vardt ihjälslagen, och alle de, som trodde honom, vordo förskingrade, och kommo till intet.
 37. Efter honom hof Judas sig upp af Galileen, i de dagar då beskattningen skedde; han afvände mycket folk efter sig; han blef ock borto, och alle de som honom lydt hade, vordo förskingrade.
 38. Och nu säger jag eder: Kommer intet vid dessa männerna, utan låter dem betämma; ty är detta råd eller verk af menniskor, så varder det väl omintet;

39. Men är det af Gudi, så kunnen I icke Slå det neder, såframt I viljen icke finnas strida emot Gud.

40. Då föllo de alle intill hans råd; och kallade Apostlarna, läto hudflänga dem, och bödo dem, att de icke skulle tala i Jesu Namn; och läto gå dem.

41. Men de gingo med fröjd ifrå Rådet, att de voro värdige lida smälek för hans Namns skull;

42. Och höllo hvar dag uppå, utan återvändo, att lära och predika Evangelium om Jesu Christo, uti templet, och i all hus.

6. CAPITLET

Sju skaffare. Stephanus anklagas.

1. Uti de dagar, då hopen af Lärjungarna förökades, begynte de Greker knorra emot de Ebreer, derföre att deras enkor vordo föraktade uti den dagliga tjenstene.

2. Då kallade de tolf hela hopen af Lärjungarna tillsammans, och sade: Det är icke tillbörligit att vi skole öfvergifva Guds ord, och akta hvad på bordet komma skall.

3. Söker fördenskull ut, käre bröder, sju män af eder, som godt rykte hafva, och fulle äro med dem Helga Anda och visdom; dem vilje vi befalla detta ärendet.

4. Men vi vilje akta på bönen, och att förkunna Guds ord.

5. Och det talet täcktes väl hela hopen; och de utvalde dertill Stephanus, som var en man full med tro och dem Helga Anda; och Philippus, och Prochorus, och Nicanor, och Timon, och Parmenas, och Nicolaus, som var en Proselyt af Antiochien.

6. Dem hade de fram för Apostlarna. Och de bådo, och lade händer på dem.

7. Och Guds ord förkofrade sig, och hopen af Lärjungarna var ganska stor i Jerusalem; och en stor hop af Presterna vordo trone lydaktige.

8. Men Stephanus, som var full med tro och starkhet, gjorde under och stor tecken ibland folket.

9. Då reste sig någre upp af den Synagogen, som kallades de Libertiners, och de Cyreners, och de Alexandriners, och de Cilicers, och Asianers, och begynte till att disputeras med Stephanus.

10. Och de förmådde icke stå emot den visdom, och den Anda, som talade.

11. Då undersatte de några män, som skulle säga: Vi hafve hört honom säga hädisk ord emot Moses, och emot Gud.

12. Och de eggade folket, och de äldsta och de Skriftlärda; och gingo till, och togo fatt på honom, och hade honom inför Rådet;

13. Och drogo fram falsk vittne, de der sade: Denne mannen vänder icke igen till att tala hädisk ord emot detta helga rummet, och emot lagen;

14. Ty vi hörde honom säga: Jesus af Nazareth skall kullslå detta rummet, och skall förvandla de stadgar, som Moses hafver fått oss.

15. Och alle de på Rådet såto, sågo på honom, och sågo hans ansigte lika visst som en Ängels ansigte.

7. CAPITLET

Stephanie predikan, martyrdöd.

1. Då sade den öfverste Presten: Hafver detta sig ock så?

2. Då sade han: I män, bröder och fader, hörer härtill. Härlighetenes Gud syntes vårom fader Abraham, medan han var i Mesopotamien, förr än han bodde i Haran;

3. Och sade till honom: Gack utu ditt land, och ifrå dine släkt; och kom i det land, som jag vill visa dig.

4. Då for han ut af de Chaldeers land, och bodde i Haran; och dädan, då hans fader var död, lät han föra honom hit i detta land, der I nu uti bon;

5. Och gaf honom ingen arfvedel härinne, icke en fot bredt. Och han lofvade honom, att han skulle honom det gifva till att besitta, och hans säd efter honom, den tid han ännu inga barn hade.

6. Men Gud sade alltså: Din säd skall varda främmande, uti främmande land; och de skola hafva dem under sig i trældom, och fara illa med dem, i fyrahundrade år.

7. Och det folk, som de tjena skola, vill jag döma, sade Gud; och sedan skola de gå derut, och skola tjena mig i detta rum.

8. Och han gaf honom omskärelsens förbund; och han födde Isaac, och omskar honom på åttonde dagen; och Isaac födde Jacob; och Jacob födde de tolf Patriarcher.

9. Och de Patriarcher sålde Joseph, för afunds skull, in uti Egypten; och Gud var med honom.

10. Och han halp honom utur all hans bedröfvelse, och gaf honom nåd och visdom inför Pharao, Konungen i Egypten; och han satte honom till höfvitsman öfver Egypten, och öfver allt sitt hus.

11. Så kom hunger öfver hela Egypti land och Canaan, och stor tvång; och våre fäder funno ingen födo.

12. Men då Jacob hörde, att uti Egypten var korn, sände han våra fäder första gången ut.

13. Och då han åter sände dem ut, vardt Joseph känder af sina bröder; och Pharaos vardt undervist om Josephs släkt.

14. Då sände Joseph, och kallade sin fader Jacob till sig, och all sin släkt, till fem och sjutio själar.

15. Och Jacob for ned till Egypten; och blef död, han och våre fäder;

16. Och vordo förde till Sichem, och lades i griften, som Abraham köpt hade, för penningar, af Hemors barn, som var Sichems (*son*).

17. Då nu tiden tillstundade om löftet, om hvilket Gud hade svorit Abraham, växte folket, och vardt förökadt uti Egypten;

18. Tilldess der uppkom en annar Konung, den intet visste af Joseph.

19. Han gick vårt släkte efter med list, och for illa med våra fäder, så att de utkasta måste sin barn, att de icke skulle blifva lefvande.

20. Samma tiden vardt Moses född, och han var Gudi täcker; och vardt fostrader i sins faders hus, i tre månader.

21. Då han sedan utkastad vardt, tog Pharaos dotter honom upp, och födde honom upp sig för en son.

22. Och vardt Moses lärd i all den visdom, som de Egyptier hade; och var mäktig i ord och gerningar.

23. Men då han vardt fyrtio år gammal, kom honom i hjertat, att han ville bese sina bröder, Israels barn.

24. Och då han såg, att enom af dem skedde orätt, halv han honom, och hämnade hans skada, som orätt skedde, och slog den Egyptien.

25. Och han mente att hans bröder skulle förstå, att Gud, genom hans hand, skulle frälsa dem; men de förstodo det intet.

26. Och dagen derefter syntes han ibland dem, der de trätte tillhopa; och ville förlika dem, sägandes: I män, I ären bröder hvi gören I hvarannan orätt?

27. Men den som orätt gjorde sinom nästa, han stötte honom bort, sägandes: Ho hafver satt dig till höfvitsman och domare öfver oss?

28. Männ du vilja slå mig ihjäl, såsom du slog den Egyptien i går?

29. Då flydde Moses, för detta talets skull, och vardt en främling uti det landet Madian; der han två söner födde.

30. Och efter fyrtio år syntes honom Herrans Ängel i öknene, vid det berget Sina, uti en brinnande låga, utu buskanom.

31. Då Moses det såg, förundrade han sig om den synena; men då han gick fram, och skulle skåda, skedde Herrans röst till honom:

32. Jag är dina faders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud, och Jacobs Gud. Då vardt Moses förfärad, och torde icke se dit.

33. Då sade Herren till honom: Lös dina skor af dina fötter; ty det rum, som du står uppå, är ett heligt land.

34. Jag hafver väl sett mins folks tvång, som är uti Egypten, och hafver hört deras suckan, och är nederstigen till att frälsa dem; så kom nu hit, jag vill sända dig uti Egypten.

35. Denna Mosen, som de försakade, sägande: Ho gjorde dig till höfvitsman och domare? honom (*säger jag*) hafver Gud sändt för en höfvitsman och förlossare, genom Ängelens hand, som honom syntes i buskanom.

36. Han förde dem ut, görandes under och tecken uti Egypten, och uti röda hafvet, och uti öknene, i fyrtio år.

37. Denne är Moses, som sade till Israels barn: En Prophet skall Herren, edar Gud, uppväcka eder af edra bröder, såsom mig; honom skolen I höra.

38. Denne var den som uti församlingen, i öknene, var med Ängelen, som talade med honom på Sina berg, och med våra fäder; han undfick lifsens ord, till att gifva oss;

39. Hvilkom edre fäder ville icke lydaktige vara; utan drefvo honom ifrå sig, och vände sig om med sitt hjerta till Egypten;

40. Sägande till Aaron: Gör oss gudar, som gå för oss; ty vi vete icke hvad denna Mosi vederfaret är, som oss utfört hafver af Egypti land.

41. Och gjorde de en kalf, i de dagar, och offrade offer till afgudar, och fröjdade sig öfver sina händers verk.

42. Då vände Gud sig om, och gaf dem der till, att de dyrkade himmelens härskap; såsom skrifvet står i Propheternas bok: I Israels hus, hafven I ock i de fyratio år offrat mig i öknene offer och få?

43. Och I upptogen Molochs tabernakel, och edars Guds Remphans stjerne; de beläte, som I gjort haden, till att tillbedja dem; och jag skall bortkasta eder utom Babylonien.

44. Våre fader hade vittnesbördsens tabernakel uti öknene; såsom han dem förskickat hade, sägandes till Mosen, att han skulle göra det efter den eftersyn, som han sett hade;

45. Hvilket ock våre fäder anammade, och förde det med Josua uti det land, som Hedningarna innehade, hvilka Gud utdref för våra fäders ansigte, intill Davids tid;

46. Hvilken fann nåd för Gudi, och bad, att han måtte finna ett tabernakel till Jacobs Gud.

47. Men Salomon byggde honom ett hus.

48. Dock den Aldrahögste bor icke uti de tempel, som med händer gjord äro, såsom Propheten säger:

49. Himmelen är mitt säte, och jorden är min fotapall. Hvad hus viljen I då bygga mig, säger Herren; eller hvad rum är till mina hvilo?

50. Hafver icke min hand gjort detta alltsammans?

51. I hårdnackade, och oomskorne i hjertat och öron, I stån alltid emot den Helga Anda; såsom edra föder, sammalunda ock I.

52. Hvilken af Propheterna hafva icke edra fäder förföljt? De hafva ihjälslagit dem som förkunnade dens Rättfärdigas tillkommelse, hvilkens förrädare och dråpare I nu voren;

53. I, som undfingen lagen genom Änglaskickelse; och höllen den intet.

54. Då de detta hörde, skar det dem i deras hjerta, och beto samman tänderna öfver honom.

55. Men han, full af dem Helga Anda, såg upp i himmelen, och fick se Guds härlighet, och Jesum stå på Guds högra hand.

56. Och han sade: Si, jag ser himmelen öppen, och menniskones Son stå på Guds högra hand.

57. Då ropade de med höga röst, och höllo sin öron till, och stormade alle tillika till honom;

58. Och drefvo honom utu staden, och stenade honom. Och vittnen lade sin kläder af vid en ung mans fötter, som het Saulus.

59. Och de stenade Stephanum; och han åkallade, och sade: Herre Jesu, anamma min anda.

60. Och så böjde han sin knä neder, och ropade med höga röst: Herre, räkna dem icke denna synden. Och när han hade det sagt, af somnade han.

8. CAPITLET

Saulus förföljer. Samarien omvändes. Simon och kamereraren döpes.

1. Och Saulus hade samtyckt hans död. Men på samma tid vardt en stor förföljelse emot den församling, som var i Jerusalem; och de vordo alle förstörde omkring i Judee land, och i Samarien, förutan Apostlarna.
2. Och någre gudfruktige män skötte Stephanum, och hade stor gråt öfver honom.
3. Men Saulus tog till att föröda församlingena; gick hit och dit i husen, och drog fram män och qvinnor, och lät sätta dem i fångelse.
4. Men de som förstörde voro, foro omkring och predikade ordet.
5. Och Philippus kom ned uti en stad i Samarien, och predikade för dem om Christo.
6. Men folket gåfvo akt uppå hvad Philippus sade; hörandes endrägteliga, och seendes de tecken, som han gjorde;
7. Ty de orene andar foro ut af mångom, som med dem besatte voro, ropande med höga röst; och många borttagne och ofärdige vordo helbregda.
8. Och i den staden vardt stor glädje.
9. Så var der en man, benämnd Simon, som tillföre uti den staden plägade bruka trolldom, och hade förvillt det Samaritiska folket, sägandes sig vara mycket myndigan.
10. Till honom höllo sig alle, både små och store, sägande: Denne är Guds kraft, hvilken stor är.
11. Men de höllo sig derföre till honom, att han i lång tid hade förvillt dem med sin trolldom.
12. När de nu trodde Philippo, som predikade om Guds rike, och om Jesu Christi Namn, vordo der både män och qvinnor döpte.

13. Då trodde ock Simon med, och när han döpt var, höll han sig intill Philippum; och då han såg sådana tecken och krafter ske, förundrade han sig storliga.
14. Då nu Apostlarna, som i Jerusalem voro, fingo höra att Samarien hade anammat Guds ord, sände de till dem Petrum och Johannem.
15. När de kommo derned, både de för dem, att de skulle få den Helga Anda.
16. Ty han var icke än då fallen på någondera; utan de voro allenast döpte i Herrans Jesu Namn.
17. Då lade de händer på dem, och de fingo den Helga Anda.
18. När Simon såg, att den Helge Ande gafs dermed, att Apostlarna lade händer på dem, böd han dem penningar,
19. Sägandes: Gifver ock mig den magten, att hvem som helst jag lägger händer uppå, han får den Helga Anda.
20. Då sade Petrus till honom: Det du fördömd vorde med dina penningar; efter du menar, att Guds gåfva kan fås för penningar.
21. Du hafver hvarken del eller lott i detta ordet; ty ditt hjerta är icke rätt för Gudi.
22. Derföre bättra dig af denna dine ondsko, och bed Gud, att dig dins hjertas tankar måga förlåtna varda;
23. Ty jag ser, att du äst full med bitter galla, och bebunden i vrånghet.
24. Då svarade Simon, och sade: Beder I Herran för mig, att mig intet öfvergå af det I saden.
25. Och sedan de hade betygat, och talat Herrans ord, vände de om igen åt Jerusalem; och predikade Evangelium i många städer i Samarien.
26. Men Herrans Ängel talade till Philippum, och sade: Statt upp, och gack söderut, den vägen, som löper nederåt ifrå Jerusalem, till Gaza, som öde är.

27. Så stod han upp, och gick. Och si, en Ethiopisk man, en kamererare, och väldig när Drottning Candaces uti Ethiopien, hvilken hon hade satt öfver alla sina håfvor; han var kommen till Jerusalem, der att tillbedja;

28. Och for hem igen, satt på sin vagn, och las den Propheten Esaias.

29. Då sade Anden till Philippus: Gack fram, och gif dig intill denna vagnen.

30. Då lopp Philippus fram, och hörde honom läsa Propheten Esaias, och sade: Förstår du ock hvad du läs?

31. Då sade han: Huru skulle jag förstå, utan mig någor vistet? Och bad Philippus, att han skulle uppstiga, och sitta när sig.

32. Och det han las i Skriftene var detta: Såsom ett får vardt han ledder till att slagtas, och såsom ett lamb är tyst för honom, som klipper det, så hafver han icke öppnat sin mun.

33. I hans förnedring är hans dom borttagen; men ho kan uttala hans lifslängd? Ty hans lif är borttaget af jordene.

34. Då svarade kamereraren Philippo, och sade: Jag beder dig, om hvem hafver Propheten detta sagt, om sig, eller om någon annan?

35. Då öppnade Philippus sin mun, och begynte af denna Skriftene predika Evangelium för honom om Jesu.

36. Och vid de foro framåt vägen, kommo de till ett vatten; och kamereraren sade: Si, vattnet; hvad hindrar, att jag icke döpes?

37. Då sade Philippus: Om du tror af allt hjerta, så må det väl ske. Han svarade, och sade: Jag tror Jesum Christum vara Guds Son.

38. Och han lät hålla vagnen; och de stego ned i vattnet, både Philippus och kamereraren; och han döpte honom.

39. Och när de gingo upp utu vattnet, tog Herrans Ande Philippum bort, och kamereraren såg honom intet sedan; utan for sin väg, och var glad.

40. Och Philippus vardt funnen i Azot; och vandrade omkring, och predikade Evangelium i alla städer, tilldess han kom till Cesarea.

9. CAPITLET

Saulus omvänd. Eneas botad, Tabitha uppväckt.

1. Men Saulus hade ännu i sinnet trug och slag emot Herrans Lärjungar; och gick till öfversta Presten;
2. Och han beddes af honom bref till de Synagogor i Damasco, att hvem han finna kunde af denna vägen, män eller qvinnor, dem skulle han föra bundna till Jerusalem.
3. Och vid han var i vägen, och nalkades intill Damascum, då kringsten honom hasteliga ett sten af himmelen.
4. Och han föll ned på jordena, och hörde ena röst, sägandes till sig: Saul, Saul, hvi förföljer du mig?
5. Då sade han: Ho äst du, Herre? Sade Herren: Jag är Jesus, den du förföljer; dig är svårt att spjerna emot udden.
6. Då skalf han, och bäfvade, och sade: Herre, hvad vill du jag skall göra? Sade Herren till honom: Statt upp, och gack in i staden, och der skall dig varda sagdt, hvad du göra skall.
7. Och de män, som voro i sällskap med honom, stodo förskräckte, hörandes väl röstena, och dock likväl sågo de ingen.
8. Då stod Saulus upp af jordene, och upplät sin ögon, och kunde dock ingen se; utan de togo honom vid handena, och ledde honom in i Damascum.
9. Och han var i tre dagar, så att han såg intet, och intet åt, ej heller drack.
10. Så var uti Damasco en Lärjunge, benämnd Ananias; till honom sade Herren uti en syn: Anania. Och han sade: Herre, här är jag.
11. Och Herren sade till honom: Statt upp, och gack in på den gaton, som kallas den Rätta, och sök uti Juda hus en som heter Saulus, af Tarsen; ty si, han beder.
12. Och han hafver sett i synen en man, som heter Ananias, inkomma, och lägga handena på sig, att han skulle få sin syn igen.

13. Då svarade Ananias: Herre, jag hafver hört af mångom om denna mannen, huru mycket ondt han gjort hafver dinom heligom uti Jerusalem;
14. Och här hafver han nu magt af de öfversta Presterna, till att binda alla de som åkalla ditt Namn.
15. Då sade Herren till honom: Gack; ty han är mig ett utkoradt redskap, att han skall bära mitt Namn inför Hedningar, och för Konungar, och för Israels barn.
16. Och jag skall visa honom, huru mycket han lida skall för mitt Namns skull.
17. Och Ananias gick åstad, och kom i huset, lade händer på honom, och sade: Saul, käre broder, Herren hafver sändt mig, Jesus, som syntes dig i vägen som du kom, att du skall få din syn igen, och uppfyllas med dem Helga Anda.
18. Och straxt föllo af hans ögon såsom fjäll, och han fick sin syn, och stod upp, och lät döpa sig;
19. Och tog mat till sig, och förstärkte sig. Och var Saulus med de Lärjungar, som i Damasco voro, i några dagar.
20. Och straxt begynte han i Synagogorna predika Christum, att han var Guds Son.
21. Och förundrade sig alle, som honom hörde, och sade: Är icke denne, som i Jerusalem förstörde alla de som åkalla detta Namnet; och hit är kommen deruppå, att han skulle föra dem bundna till öfversta Presterna?
22. Men Saulus förkofrade sig ju mer och mer; och öfvervann de Judar, som bodde i Damasco, bevisandes att denne var Christus.
23. Efter många dagar gingo Judarna till råds emellan sig, att de skulle dräpa honom.
24. Men Saulus vardt förvarad om deras försåt; och de vaktade i portarna dag och natt, att de skulle få dräpa honom.
25. Men Lärjungarna togo honom om natten, och släppte honom öfver muren, och läto honom neder uti en korg.

26. När Saulus kom till Jerusalem, bød han till att gifva sig intill Lärjungarna; och de voro alle rädde för honom, icke troendes att han var vorden Lärjunge.

27. Men Barnabas tog honom till sig, och hade honom bort till Apostlarna; och förtäljde dem, huru han hade sett Herran i vägen, och att han hade talat med honom; och huru han hade manliga bevist sig, i Jesu Namn, uti Damasco.

28. Och var han sedan med dem i Jerusalem, gick ut och in, och talade trösteliga i Herrans Jesu Namn;

29. Och talade och disputerade emot de Greker. Men de sökte efter att dräpa honom.

30. Då bröderna det förnummo, fordrade de honom intill Cesareen, och läto honom fara till Tarsum.

31. Så hade då nu församlingarna frid öfver hela Judeen, och Galileen, och Samarien, och förkofrade sig, vandrandes i Herrans räddhåga, och uppfylldes med den Helga Andas tröst.

32. Så hände sig att, då Petrus vandrade allestäds omkring, kom han ock till de heliga, som bodde i Lydda.

33. Der fann han en man, benämnd Eneas, som nu i åtta år legat hade på säng, och han var borttagen.

34. Och Petrus sade till honom: Enea, bote dig Jesus Christus; statt upp, och bädda åt dig sjelfvom; och straxt stod han upp.

35. Och honom sågo alle, som bodde i Lydda, och i Sarona, och vordo omvände till Herran.

36. Men i Joppe var en lärjunginna, benämnd Tabitha; det uttydes Dorcas, det är, en rå; hon var full med goda gerningar, och almosor, som hon gaf.

37. Så hände sig i de dagar, att hon vardt sjuk, och blef död; och de tvådde henne, och lade henne i salen.

38. Och efter Lydda var icke långt ifrån Joppe, och Lärjungarna hörde att Petrus var der, sände de två män till honom, och bådo, att han ville göra sig det omak och komma till dem.

39. Då stod Petrus upp, och kom till dem. Och då han var kommen, hade de honom in i salen; och kringom honom stodo alla enkor gråtande, och viste honom kjortlar och kläder, som Dorcas hade gjort dem, medan hon var med dem.

40. Då dref Petrus dem alla ut, och föll ned på sin knä, och bad; och vände sig om till kroppen, och sade: Tabitha, statt upp. Då öppnade hon sin ögon; och som hon fick se Petrum, satte hon sig upp igen.

41. Och han räckte henne handena, och reste henne upp; och kallade de heliga, och enkorna, och antvordade dem henne lefvandes.

42. Och det vardt kunnigt öfver hela Joppe; och många begynte tro på Herran.

43. Så begaf sig, att han blef i många dagar i Joppe, när en som het Simon, som var en lädermakare.

10. CAPITLET

Cornelii, Petri syn, samtal, predikan, dop.

1. Uti Cesareen var en man, benämnd Cornelius, en höfvitsman af den skaran, som het den Valske;
2. Gudelig och gudfruktig med allt sitt hus, gifvandes folkena mycken almoso, och bedjandes Gud alltid.
3. Han såg uti en syn uppenbarliga, vid nionde timman på dagen, Guds Ängel inkomma till sig, och säga till sig: Corneli.
4. Då såg han uppå honom, och vardt förfärad, och sade: Hvad äret. Herre? Då sade han till honom: Dina böner och dina almosor äro uppkomne i åminnelse för Gud.
5. Så sänd nu några män till Joppe, och kalla till dig Simon, som ock kallas Petrus;
6. Han gästar när en, som heter Simon lädermakare, och hans hus är vid hafvet; den skall säga dig hvad du göra skall.
7. Och då Ängelen, som talade med Cornelio, var bortgången, kallade han till sig två sina tjenare, och en gudfruktig krigsknekt, af dem som togo vara på honom;
8. Och förtäljde dem allt detta, och sände dem till Joppe.
9. På den andra dagen, då de voro på vägen, och begynte lida intill staden, gick Petrus upp i salen, till att bedja, vid sjette timman.
10. Och som han vardt hungrig, ville han få sig mat; och vid de tillredde, kom en dvale öfver honom;
11. Och han såg himmelen öppen, och nederkomma till sig ett fat, såsom ett stort linnet kläde, tillhopabundet i alla fyra hörnen, nederlåtet på jorden;
12. Uti hvilko voro allahanda fyrafött djur på jorden, och vilddjur, och de som krypande äro, och de som flygande äro under himmelen.
13. Och en röst skedde till honom: Statt upp, Petre; slagta, och ät.

14. Då sade Petrus: Ingalunda, Herre; ty jag hafver aldrig ätit något menligit, eller orent.
15. Och rösten sade andra reson till honom: Det Gud hafver rent gjort, det behöfver du icke kalla menligit.
16. Och detta skedde ock så tredje reson; och vardt fatet sedan igen upptaget i himmelen.
17. Och då Petrus begynte bekymrad varda vid sig sjelf, hvad syn detta skulle vara, som han sett hade; si, männerna, som sände voro af Cornelio, voro för dörren, och frågade efter Simons hus;
18. Och kallade de en ut, och sporde, om Simon, som ock kallades Petrus, var der till herberge.
19. Och vid Petrus tänkte på synena, sade Anden till honom: Si, der äro tre män, som söka efter dig.
20. Så ståt nu upp, och stig ned, och gack med dem, intet tviflandes; ty jag hafver sändt dem.
21. Så steg Petrus ned till männerna, som sände voro af Cornelio till honom, och sade: Si, jag är den som I söken; för hvad sak ären I komne?
22. Svarade de: Cornelius, den höfvitsmannen, som är en rättfärdig och gudfruktig man, och hafver vittnesbörd af allt Judiska folket, hafver fått befallning af en helig Ängel, att han skulle kalla dig uti sitt hus, och höra ord af dig.
23. Då kallade han dem in, och behöll dom der till herberges. Dagen derefter for Petrus med dem; och några bröder af Joppe följde honom.
24. Och den andra dagen kommo de in uti Cesareen; och Cornelius förbidde dem, och hade kallat tillhopa sina fränder, och sina bästa vänner.
25. Och då dertill kom, att Petrus skulle ingå, gick Cornelius emot honom, och föll ned för hans fötter, och tillbad honom.
26. Men Petrus reste honom upp, sägandes: Statt upp; jag är ock en menniska.

27. Och som han hade talat med honom, gick han in, och fann der många, som församlade voro;

28. Och sade till dem: I veten, att icke plägar lofligt vara, att en Judisk man må umgå eller komma till någon främmande; men Gud hafver mig undervist, att jag inga mennisko skall räkna menliga eller orena.

29. Derföre är jag ock otvifvelakteligen kommen, sedan jag vardt kallad af eder. Så frågar jag eder nu, för hvad sak hafven I kallat mig?

30. Då sade Cornelius: Fyra dagar sedan fastade jag intill denna stunden, och bad i mitt hus vid nionde timman; och si, en man stod för mig i skinande kläder;

31. Och sade: Corneli, din bön är hörd, och Gud hafver tänkt uppå dina almosor.

32. Så sänd nu några till Joppe, och kalla till dig Simon, som ock kallas Petrus; han gästar uti Simons lädermakares hus, utmed hafvet; när han kommer, skall han tala med dig.

33. Så sände jag ock straxt till dig, och du gjorde väl att du kom. Så äre vi nu här alle för Gudi, till att höra allt det dig af Gudi befaldt är.

34. Då öppnade Petrus sin mun, och sade: Nu förnimmer jag i sanning, att när Gudi är intet anseende till personen;

35. Utan i allahanda folk den som fruktar honom, och gör rättfärdigheten, han är honom tack.

36. I veten väl om det talet, som Gud utsändt hafver till Israels barn, bebådandes frid genom Jesum Christum, hvilken är Herre öfver allt;

37. Om hvilket tal beryktadt är öfver hela Judiska landet, och först begynt af Galileen, efter den döpelsen som Johannes predikade;

38. Huru Gud hafver smort Jesum af Nazareth med den Helga Anda, och kraft; hvilken vandrade omkring, görandes väl, och hjelpandes allom som besatte voro af djefvulen; ty Gud var med honom.

39. Och vi äre vittne till allt det han gjort hafver, i Judiska landet, och i Jerusalem; den dräpo de, och hängde på träd.

40. Denna hafver nu Gud uppväckt på tredje dagen, och låtit honom varda uppenbar;

41. Icke allo folkena, utan oss, som Gud tillförene till vittne utvalt hade; vi, som åtom och druckom med honom, sedan han var uppstånden ifrå de döda.

42. Och han bød oss, att vi skulle predika för folket, och vittna, att han är den som af Gudi tillskickad är, till en domare öfver lefvande och döda.

43. Honom bära alle Propheterna vittnesbörd, att hvar och en som tror på honom, han skall få syndernas förlåtelse genom hans Namn.

44. Vid Petrus ännu talade dessa orden, föll den Helge Ande på alla dem som talet hörde.

45. Och de trogne af omskärelsen, som med Petro komne voro, förundrade sig att den Helga Andas gåfva vardt ock utgjuten öfver Hedningarna;

46. Ty de hörde dem tala med tungomål, och prisa Gud.

47. Då svarade Petrus: Kan någor förbjuda, att desse icke döpas i vatten, som fått hafva den Helga Anda, så väl som vi?

48. Och så lät han döpa dem i Herrans Namn. Och de bådo honom, att han skulle blifva när dem i några dagar.

11. CAPITLET

Petri försvar. Ordet utspridt. Christi nämnas. Agabus.

1. Då fingo Apostlarna, och de bröder som med dem voro i Judeen, höra att ock Hedningarne anammade Guds ord.
2. Och då Petrus kom upp till Jerusalem, begynte de som voro af omskärelsen kifva med honom;
3. Sägande: Du hafver ingångit till de män, som förhud hafva, och hafver ätit med dem.
4. Då begynte Petrus förtälja dem af begynnelsen, det ena med det andra, sägandes:
5. Jag var i Joppe stad bedjandes; då kom jag uti en dväla, och såg ena syn; nämliga ett fat nederkomma, såsom ett stort linnet kläde, fyrahörnadt, nederlåtet af himmelen; och det kom intill mig.
6. Och när jag gaf der akt uppå med ögonen, vardt jag varse, och fick se fyrafött djur på jordene, och vilddjur, och de der krypande äro, och de der flygande äro under himmelen;
7. Och hörde en röst, sägandes till mig: Statt upp, Petre; slagta, och ät.
8. Och jag sade: Ingalunda, Herre; ty intet menligt eller orent hafver någon tid kommit i min mun.
9. Svarade mig åter rösten af himmelen: Det Gud hafver rent gjort, det måste du icke räkna menligt.
10. Och det skedde tre resor; och vardt allt åter upptaget i himmelen.
11. Och så, i det samma voro tre män för huset, der jag uti var, de der sände voro till mig af Cesareen.
12. Och sade Anden till mig, att jag skulle gå med dem, och tvifla intet. Då följde mig ock desse sex bröderna, och vi kommo uti mansens hus.
13. Och han förtäljde för oss, att han hade sett en Ängel i sitt hus, den der för honom stod, och sade till honom: Sänd ut några män till Joppe, och kalla till dig Simon, som ock kallas Petrus.

14. Den skall säga dig ord, hvarmed du skall frälst varda, och allt ditt hus.
15. När jag hade begynt mitt tal, föll den Helge Ande ned på dem, såsom han ock i förstone nederföll på oss.
16. Så kom mig ihåg det Herren sagt hade: Johannes hade döpt eder i vatten; men I skolen döpte varda i dem Helga Ande.
17. Efter nu Gud hafver gifvit dem lika gåfvo med oss, som troddom på Herran Jesum Christum; ho är jag, att jag kunde stå emot Gud?
18. När de detta hörde, tigde de, och prisade Gud, sägande: Så hafver ock nu Gud gifvit Hedningomen bättring till lifs.
19. Och de som förströdde voro, för den bedröfvansens skull, som påkommen var för Stephani skull, vandrade omkring allt intill Phenicen, och Cypren, och Antiochien, talande ordet för ingom, utan allenast för Judomen.
20. Och voro några män ibland dem, af Cypren och Cyrenen; när de kommo till Antiochien, talade de ock till de Greker, predikandes Herran Jesum.
21. Och Herrans hand var med dem; och en stor hop togo vid trona, och omvände sig till Herran.
22. Så kommo då tidende härom för den församling, som var i Jerusalem; då sände de Barnabam, att han skulle fara till Antiochien.
23. När han der kom, och fick se Guds nåd, vardt han glad; och förmanade dem alla, att de af hjertat skulle faste blifva, och hålla sig intill Herran;
24. Ty han var en god man, och full med den Helga Ande, och tro. Och en stor hop med folk förökades intill Herran.
25. Sedan for Barnabas till Tarsen, och ville uppsöka Saulum.

26. Då han honom fann, tog han honom med sig till Antiochien. Och så begaf det sig, att de ett helt år omgingo med den församlingene, och lärde mycket folk; och att Lärjungarna begynte först der i Antiochien kallas Christne.

27. Och uti de dagar kommo någre Propheter till med af Jerusalem till Antiochien.

28. Och en af dem, benämnd Agabus, stod upp, och underviste dem genom Andan, att en stor hunger komma skulle öfver hela verlden; hvilken som skedde under den Kejsaren Claudius.

29. Då satte Lärjungarna sig före, efter som hvar förmådde, att sända något till hjälp till de bröder, som bodde i Judeen;

30. Hvilket de ock gjorde; och sände till de äldsta, genom Barnabe och Sauli hand.

12. CAPITLET

Jacob dräpes. Petrus frälsas. Herodes uppätes af matkar.

1. På samma tid tog Konung Herodes fatt på några af församlingene, till att pina dem.

2. Och drap han Jacobum, Johannis broder, med svärd.

3. Och då han såg, att det behagade Judomen väl, tog han ock fatt på Petrus; och det var om Sötebrödsdagarna.

4. Då han nu fick fatt på honom, satte han honom i fängelse, antvardandes honom fyra kvarter krigsknektar, till att förvaran; aktandes efter Påskana hafva honom ut för folket.

5. Och Petrus förvarades i fängelset. Men församlingen hade bön till Gud för honom, utan återvänder.

6. När nu Herodes ville haft honom före, i den samma nattene sof Petrus emellan två krigsknektar, bunden med två kedjor; och vaktarena voro för dörrene, och togo vara på fängelset.

7. Och si, Herrans Ängel stod för honom, och ett sken lyste i huset, och stötte Petrum på sidona, och väckte honom upp, sägandes: Statt upp snarliga. Och kedjorna föllo utaf hans händer.

8. Och sade Ängelen till honom: Bind om dig, och tag dina skor uppå; han ock så gjorde. Och han sade till honom: Tag din kjortel uppå, och följ mig.

9. Och så gick han ut, och följde honom; och visste icke, att det var sant, som skedde af Ängelen, utan mente att han hade sett en syn.

10. Och de gingo fram genom den första och andra vakten, och kommo till jernporten, som drog åt staden; den öppnades dem af sig sjelf; och de gingo derut, dragandes framåt en gato långt; och i det samma kom Ängelen ifrå honom.

11. Då Petrus kom till sig igen, sade han: Nu vet jag förvisso, att Herren hafver sändt sin Ängel, och tagit mig utu Herodis hand, och ifrå all Judiska folkens åstundan.

12. Och då han besinnade sig, kom han till Marie hus, som var Johannis moder, den ock kallades Marcus; och der voro många församlade, och bådo.

13. Då Petrus klappade på porten, gick en piga ut att höra ho der var, benämnd Rode.

14. Och då hon kände Petri röst, lät hon icke upp porten, för glädjes skull; utan lopp in, och bådade dem att Petrus stod för porten.

15. Då sade de till henne: Du äst icke vid din sinne. Då stod hon fast derpå, att det var så. Då sade de: Hans Ängel äret.

16. Men Petrus höll uppå att klappa. När de då upplåto, fingo de se honom, och förundrade sig.

17. Då tecknade han dem med handene, att de skulle tiga; och förtäljde dem, huru Herren hade frälst honom utu fängelset; och han sade: Görer Jacobo och bröderna båd härom. Sedan gick han derut, och drog bort på en annan stad.

18. Men då dager vardt, var icke litet bekymmer ibland krigsknektarna, hvad af Petro skulle vordit.

19. Och Herodes hade båd efter honom, och fann honom icke; ty lät han ransaka vakterna, och hafva dem bort; och for ned af Judeen till Cesareen, och dvaldes der.

20. Och Herodes var illa tillfrids med dem af Tyro och Sidon. Men de kommo endrägteliga till honom, och talade vid Blastum, som Konungens kamererare var, och begärade frid; ty deras landsände hade sin näring af Konungens land.

21. Då bestämde Herodes en dag, och klädde sig uti Konungslig kläder, och satte sig på domstolen, och hade ett tal till dem;

22. Och folket ropade: Guds röst är detta, och icke människors.

23. Och straxt slog honom Herrans Ängel, derföre att han icke gaf Gudi ärona; och han vardt uppfräten af matkar, och gaf upp andan.

24. Men Guds ord växte och förökades.

25. Men Barnabas och Paulus foro igen till Jerusalem, och fingo den undsättning ifrå sig; och togo med sig Johannes, som ock kallades Marcus.

13. CAPITLET

Paulus lärar Hedningarna, omvänder Sergius, predikar i Antochia.

1. Och voro uti den församling i Antiochien någre Propheter och Lärare; ibland dem var Barnabas, och Simeon, som kallas Niger; och Lucius af Cyrenen, och Manahen, som var uppfödd med Herode Tetrarcha; och Saulus.

2. När de samme tjente Herranom, och fastade, sade den Helge Ande: Skiljer mig ut Barnabam och Saulum, till det verk, som jag hafver kallat dem till.

3. Då fastade de, och bådo, och lade händer på dem, och läto dem fara.

4. Och som de sände voro af den Helga Anda, drogo de till Seleuciam; och seglade dädan intill Cypren.

5. Och då de voro i den staden Salamine, predikade de Guds ord uti Judarnas Synagogor; och Johannem hade de för en tjenare.

6. Och då de öfverfarit hade öna allt intill (*den staden*) Paphum, funno de der en trollkarl, som var en falsk Prophet, en Judo som het BarJesus.

7. Han var med landshöfdinganom, som het Sergius Paulus, hvilken en förståndig man var. Han kallade till sig Barnabam och Saulum, och begärade höra Guds ord.

8. Men trollkarlen Elymas, ty hans namn uttydes så, stod dem emot, och ville vända landshöfdingan ifrå trone.

9. Men Saulus, den ock Paulus het, full med den Helga Anda, såg på honom;

10. Och han sade: O du djefvulsbarn, full med allt bedrägeri, och med alla list, fiende till allt det rättfärdigt är, du låter icke af att förvända Herrans rätta vägar.

11. Och nu, si, Herrans hand är öfver dig, och du skall varda blind, och icke se solena en tid långt. Och straxt föll på honom töcken och mörker; och han gick omkring, sökandes efter att någor måtte tågan vid handena, och ledan.

12. Då landshöfdingen såg hvad skedd var, trodde han, och förundrade sig öfver Herrans lärdom.

13. Då Paulus, och de med honom voro, foro ifrå Papho, kommo de till Pergen i Pamphylien; och Johannes skiljdes ifrå dem, och for igen till Jerusalem.

14. Men de drogo genom de landsändar ifrå Pergen, och kommo till Antiochien, i det landet Pisidien; och gingo in uti Synagogon, om Sabbathsdagen, och satte sig.

15. Och sedan lagen var läsen och Propheterna, sände de öfverste af Synagogon till dem, sägande: I män och bröder, hafven I något att tala till folkets förmanelse, så talar.

16. Då stod Paulus upp, och gaf tecken med handene, att de skulle vara tyste, och sade: I män af Israel, och I som frukten Gud, hörer härtill.

17. Detta folks Israels Gud hafver utvalt våra fäder, och upphöjt folket, då de främlingar voro uti Egypti land, och fört dem derut med högom arm.

18. Och vid fyratio år långt led han deras seder uti öknen;

19. Och nederlade sjuhanda folk uti Canaans land; och skifte deras land emellan dem med lott.

20. Och sedan, vid femtio och fyrahundrade år, gaf han dem domare, intill Propheten Samuel.

21. Och derefter begärade de Konung; och Gud gaf dem Saul, Kis son, en man af BenJamins slägte, i fyratio år.

22. Sedan satte han honom af, och uppsatte öfver dem David till en Konung, vilkom han gaf vittnesbörd, och sade: Jag hafver funnit David, Jesse son, en man efter mitt hjerta; han skall göra all min vilja.

23. Af hans säd hafver Gud upptagit Israels Frälsare, Jesum, efter som han lofvat hade;

24. Såsom Johannes predikade Israels folke döpelse till bättring, förr än han begynte.

25. Och när Johannes hade uppfyllt sitt lopp, sade han: Den I hållen mig före, den är jag icke; men si, han kommer efter mig, hvilkens skor jag icke värdig är draga af hans fötter.

26. I män och bröder, Abrahams slägtes barn, och de som ibland eder frukta Gud, eder är denna salighetenes ord sändt.

27. Ty de som bodde i Jerusalem, och deras öfverste, efter de icke kände honom, eller Propheternas röster som alla Sabbather läsas, uppfyllde de dem med sin dom.

28. Och ändock de ingen dödssak funno med honom, beddes de likväl af Pilato, att han skulle dräpa honom.

29. Och när de hade fullbordat allt det som skrifvet var om honom, togo de honom neder af trät, och lade honom i grafvena.

30. Men Gud hafver uppväckt honom ifrå de döda;

31. Och han hafver varit sedder i många dagar af dem, som med honom uppkomne voro ifrå Galileen till Jerusalem, hvilke hans vittne äro till folket.

32. Och vi förkunna eder, att det löfte som till fäderna gjordt var, det hafver Gud fullkomnat oss, deras barnom, i det han uppväckt hafver Jesum;

33. Såsom i andra Psalmen skrifvet är: Du äst min Son, i dag hafver jag födt dig.

34. Men att han uppväckte honom ifrå de döda, så att han icke skall mer igenkomma till förgängelighet, sade han så: Den nåd, som David lofvad är, skall jag eder troliga hålla.

35. Derföre säger han ock annorstäds: Du skall icke tillstådja, att din helige skall se förgängelse.

36. Ty då David i sinom tid hade tjent Guds vilja, afsomnade han, och vardt lagd till sina fäder, och såg förgängelse.

37. Men den som Gud uppväckt hafver han såg ingen förgängelse.

38. Så skall eder nu vetterligt vara, I män och bröder, att genom honom varder eder förkunnad syndernas förlåtelse;

39. Och af allo der I icke med kunden rättfärdige varda, uti Mose lag; men hvilken som tror på denna, han varder rättfärdigad.

40. Så ser nu till, att eder icke öfverkommer det som sagdt är i Propheterna:

41. Ser till, I föraktare, och förundrer eder, och varder till intet; ty jag skall verka i edra dagar ett verk, det I icke tro skolen, om någor det eder förtäljer.

42. När nu Judarna voro gångne utu Synagogon, bådo Hedningarna, att de ville hafva dessa orden för dem på nästa Sabbathen.

43. Då folket var åtskildt, följde Paulum och Barnabam många Judar och gudfruktige Proselyter; till hvilka de talade, och rädde dem, att de skulle blifva stadige i Guds nåd.

44. Men på nästa Sabbathen derefter församlade sig så när hele staden, till att höra Guds ord.

45. Och när Judarna sågo folket, vordo de fulle med nit, och sade tvärtemot det som Paulus sade, emotsägandes och talandes hädelse.

46. Då togo Paulus och Barnabas tröst till sig, och sade: Eder borde man först säga Guds ord; men efter det I drifven det ifrån eder, och hållen eder ovärdiga till evinnerligt lif, si, så vilje vi vända oss till Hedningarna.

47. Ty Herren hafver så budit oss: Jag hafver satt dig Hedningomen för ett Ljus, att du skall vara salighet intill jorden ända.

48. Och Hedningarna hörde detta med glädje, och prisade Herrans ord; och trodde så många, som beskärde voro till evinnerligt lif.

49. Och Herrans ord vardt utspridt öfver alla den ängden.

50. Men Judarna togo till att egga gudeliga och ärliga qvinnor, och de öfversta i staden; och uppväckte förföljelse emot Paulum och Barnabam, och drefvo dem utu sina landsändar.

51. Men de skuddade stoftet af sina fötter på dem, och kommo till Iconien. Och Lärjungarna vordo uppfyllde med fröjd och den Helga Anda.

14. CAPITLET

Paulus i Iconien, Lystra, Antochien, & c.

1. Så hände sig uti Iconien, att de kommo tillsammans, och predikade uti Judarnas Synagogo; så att en mächtig stor hop; af Judarna, och jemväl af Grekerna, begynte tro.

2. Men de Judar, som icke trodde, uppväckte och rette Hedningarnas sinne emot bröderna.

3. Så blefvo de der i lång tid, och handlade stadeliga i Herranom, som vittnesbörd gaf till sina nåds ord, och lät ske tecken och under genom deras händer.

4. Och begynte den menige man i staden söndra sig; så att somlige höllo med Judomen, och somlige med Apostlomen.

5. Och vardt ett upplopp gjordt af Hedningarna och Judarna, och deras öfverstar, så att de ville öfverfalla dem med våld, och stena dem;

6. Hvilket då de förnummo, flydde de till de städer i Lycaonien, Lystra och Derben, och den ängden allt deromkring;

7. Och predikade der Evangelium.

8. Och en man i Lystra, krank i sina fötter, satt der ofärdig ifrå sine moders lif, och hade aldrig gångit.

9. Denne hörde Paulum tala. Så såg han på honom, och förmärkte, att han hade tro till att få sina helbregdo.

10. Ty sade han till honom med höga röst: Upprätt dig på dina fötter. Och han sprang upp, och begynte till att gå.

11. Då folket såg det Paulus gjort hade, upphofvo de sina röst på Lycaoniskt mål, sägande: Gudar äro komne ned till oss i menniskoliknelse.

12. Och de kallade Barnabam Jupiter; men Paulum kallade de Mercurius, efter han förde ordet.

13. Och Jupiters Prest, som var för deras stad, hade oxar och kransar fram för dörrena, och ville samt med folket offra.

14. Då Apostlarna, Paulus och Barnabas, det hörde, refvo de sin kläder sönder, och sprungo ut ibland folket, ropandes;

15. Och sägandes: I män, hvi gören I detta? Vi äre ock menniskor, lika som I, dödelige; och förkunnom eder Evangelium, att I skolen omvändas ifrå denna fåfångheten intill lefvandes Gud, som gjort hafver himmel och jord, och hafvet, och allt det uti dem är;

16. Hvilken i framliden tid hafver låtit alla Hedningar gå sina egna vägar;

17. Ändock han icke lät sig sjelfvan vara utan vittnesbörd, i det han gjorde väl emot oss, gifvandes oss regn och fruktsam tid af himmelen; uppfyllandes vår hjerta med mat, och glädje.

18. Och då de detta sade, stillte de folket med plats, att de icke offrade till dem.

19. Så kommo der någre Judar till utaf Antiochien och Iconien, hvilke så bestämplade med folket, att de stenade Paulum, och släpade honom utu staden, menandes att han var död.

20. Och vid Lärjungarna stodo der omkring honom, reste han sig upp, och gick in i staden. Och dagen derefter färdades han dädan med Barnabas till Derben;

21. Och predikade Evangelium i den staden. Och då de der många lärt hade, kommo de igen till Lystra, och Iconien, och Antiochien;

22. Styrkandes Lärjungarnas själar, och förmanandes att de skulle blifva stadige i trone; och att igenom mycken bedröfvelse måste vi ingå i Guds rike.

23. Och när de hade utvalt Prester för hvar och en församling, och hade bedit och fastat, befallde de dem Herranom, den de uppå trodde.

24. Och de foro igenom Pisidien, och kommo in uti Pamphylien.

25. Och då de predikat hade i Perge, foro de neder till (*den staden*) Attalien.

26. Och dädan seglade de till Antiochien, dädan de uti Guds nåd befallde voro, till det verk som de uträttat hade.

27. Och då de der kommo, hade de tillhopa församlingena, och underviste dem, hvad Gud med dem gjort hade; och att han upplåtit hade trones dörr för Hedningomen.

28. Och de blefvo der med Lärjungarna ett godt skifte.

15. CAPITLET

Mötet i Jerusalem. Paulus och Barnabas skiljes.

1. Och kommo någre neder af Judeen, och lärde bröderna: Utan I låten eder omskära efter Mose sätt, så kunnen I icke blifva salige.
2. Då vardt en tvedrägt och träta, icke den minsta, så att Paulus och Barnabas föllo emot dem; och derföre skickade de att Paulus och Barnabas, och någre andre af dem, skulle uppfara till Apostlarna, och till Presterna i Jerusalem, för detta spörsmålets skull.
3. Och så vordo de förfordrade af församlingene, och foro genom Phenicien och Samarien, och förtäljde Hedningarnas omvändelse; och gjorde dermed allom brödromen stor glädje.
4. När de nu kommo till Jerusalem, vordo de undfångne af församlingene, och af Apostlarna, och de äldsta; och de förkunnade allt det Gud hade gjort med dem.
5. Då reste sig upp någre af de Phariseers parti, som vid trona tagit hade, sägande att man måste omskära dem, och bjuda uppå att man hålla skulle Mose lag.
6. Då församlade sig Apostlarna och Presterna, till att ransaka om det ärendet.
7. Och när nu fast derom frågadt var, stod Petrus upp, och sade till dem: I män och bröder, I veten, att uti förgången tid ibland oss hafver Gud utvalt, att Hedningarna hörde Evangelii ord genom min mun, och trodde.
8. Och Gud, som hjertat känner, vittnade med dem, gifvandes dem den Helga Anda, så väl som oss;
9. Och gjorde ingen åtskilnad emellan oss och dem; utan rengjorde deras hjerta genom trona.
10. Hvi fresten I då nu Gud, att I viljen lägga det ok på Lärjungarnas hals, det hvarken våra fäder eller vi bära kunde?
11. Utan genom Herrans Jesu Christi nåd tro vi, att vi skole salige varda, såsom ock de.

12. Då tigde hele hopen, och hörde på Barnabas, och Paulus, som förtäljde hvad tecken och under Gud, genom dem, ibland Hedningarna gjort hade.
13. När de tystnade, svarade Jacobus, och sade: I män och bröder, hörer mig.
14. Simeon hafver förtäljt, huruledes Gud först sökt hafver, och anammat ett folk till sitt Namn utaf Hedningarna.
15. Och med honom draga öfverens Propheternas ord; såsom skrifvet är:
16. Derefter vill jag komma igen, och åter uppbygga Davids tabernakel, som förfallett är; och vill bota de refvor, som derpå äro, och upprätta det;
17. Att det som qvart är af menniskorna skola spörja efter Herran, och desslikes alle Hedningar, öfver hvilka mitt Namn nämndt är, säger Herren, som allt detta gör.
18. Gudi äro all hans verk kunnig, ifrå verldenes begynnelse.
19. Derföre besluter jag, att man icke skall bekymra dem som af Hedningarna omvändas till Gud;
20. Utan att man skrifver dem till, att de hafva återhåll af afgudars besmittelse, och boleti och af det som förqvafdt är, och af blod.
21. Ty Moses hafver af ålder i alla städer dem som honom predika uti Synagogorna, der han på alla Sabbather läsen varder.
22. Då belevdade Apostlarna och Presterna med hela församlingene, att man utvalde några män af dem, och sände till Antiochien med Paulo och Barnaba; nämliga Judas, som kallades Barsabas, och Silas, som voro yppersta männerna ibland bröderna.
23. Och de fingo dem bref i händerna, vid detta sinnet: Vi Apostlar, och äldste, och bröder, önskom dem brödrom, som äro af Hedningomen uti Antiochien, och Syrien, och Cilicien, helso.

24. Efter vi hört hafve, att någre äro utgångne af oss, och hafva förvillt eder med läro, och förvändt edra själar, bjudandes att I skolen låta eder omskära, och hålla Lagen, dem vi det icke befallt hafve;

25. Derföre syntes oss endrätteliga i våra församling att taga några män ut, och sända till eder, med oss älskeligom Barnaba och Paulo;

26. Som äro de män, som sina själar utsatt hafva, för vårs Herras Jesu Christi Namn.

27. Så sände vi nu Judas och Silas, de som ock med munnen skola säga eder det samma.

28. Ty dem Helga Anda, och oss, syntes ingen yttermera tunga lägga på eder, utan dessa stycken som af nödene äro;

29. Nämliga att I hafven återhåll af thy som afgudom offradt är, och af blod, och af det förqvafdt är, och af boleti; för hvilken stycke om I eder förvaren, så gören I väl. Farer väl.

30. När de nu hade fått sin afsked, kommo de till Antiochien; och församlade den meniga man, och fingo dem brefvet.

31. När de det läsit hade, vordo de glade af den trösten.

32. Men Judas och Silas, efter de ock voro Propheter, förmanade de bröderna med mång ord, och styrkte dem;

33. Och blefvo der i någon tid; och vordo sedan igensände med fred ifrå bröderna till Apostlarna.

34. Och Silas täcktes att blifva der.

35. Men Paulus och Barnabas vistades i Antiochien, lärandes och förkunnandes Herrans ord, med mångom androm.

36. Men efter några dagar sade Paulus till Barnabas: Vi vilje fara tillbaka igen, och bese våra bröder, i alla städer der vi Herrans ord förkunnat hafve, huru de hafva sig.

37. Men Barnabas rådde, att de skulle taga med sig Johannem, den ock Marcus kallades.

38. Då ville icke Paulus, att den skulle följa dem, som hade trädt ifrå dem i Pamphylien, och icke följt dem till verket.

39. Och så skarp vardt deras träta, att den ene skiljdes ifrå den andra. Och Barnabas tog Marcum till sig, och seglade till Cypren.

40. Men Paulus utvalde Silam, och for sina färde, befallder i Guds nåd af bröderna;

41. Och vandrade omkring i Syrien och Cilicien, styrkandes församlingarna.

16. CAPITLET

Paulus i Lystra, Mysien, Troade, Philippiis.

1. Och han kom till Derben och Lystra; och si, der var en Lärjunge, benämnd Timotheus, en Judisk qvinnos son, den der trogen var; men fadren var en Grek.
 2. Den samme hade ett godt rykte af de bröder, som voro i Lystris och Iconien.
 3. Då ville Paulus, att han skulle fara med honom; och tog och omskar honom, för de Judars skull, som voro i de rum; ty de visste alle, att hans fader var en Grek.
 4. Och der de foro genom städerna, befallde de dem hålla de stadgar, som af Apostlarna och Presterna i Jerusalem beslutne voro.
 5. Och vordo de församlingar stadfäste i trone, och förökades på talet hvar dag.
 6. Då de vandrade genom Phrygien och Galatie landskap, vardt dem förment af den Helga Anda, tala ordet i Asien.
 7. Derföre foro de in i Mysien, och bödo till att fara in i Bithynien; och Anden tillstadde dem icke.
 8. Men då de hade farit genom Mysien, foro de ned till Troadem.
 9. Och en syn syntes Paulo om natten. En Macedonisk man stod och bad honom, sägandes: Far in i Macedonien, och hjälp oss.
 10. Och straxt han hade sett synena, tänkte vi till att fara in i Macedonien; och voro visse deruppå, att Herren hade kallat oss till att predika Evangelium för dem,
 11. Då vi nu seglade af Troade, kommo vi vår rätta kos till Samothracien, och dagen derefter till Neapolis;
 12. Och dådan till Philippos, som är ypperste staden i Macedonien, och är en fristad. Och vistades vi uti den staden några dagar.
 13. Och om Sabbathsdagen gingo vi ut af staden till älfvena, der man plägade bedja; och satte oss ned, och talade med qvinnor, som der tillsamman kommo.

14. Och en gudelig qvinna, benämnd Lydia, en purpurkrämerska, utaf de Thyatirers stad, lydde till; och Herren öppnade hennes hjerta, att hon gaf akt på det Paulus sade.
 15. Och hon lät sig döpa, och allt sitt hus; och bad dem, sägandes: Om I hållen mig derföre att jag tror på Herran, så kommer i mitt hus, och blifver der. Och hon nödgade oss.
 16. Och hände sig, då vi gingom till bönen, mötte oss en piga, som hade en spådomsanda, och hon drog sina herrar mycken båtning till, med sin spådom.
 17. Hon följde Paulum och oss efter, och ropade, sägandes: Desse männerna äro högsta Guds tjenare, de der eder förkunna salighetenes väg;
 18. Och det gjorde hon i många dagar. Men Paulus tog detta illa vid sig, och vände sig om, sägandes till andan: Jag bjuder dig, vid Jesu Christi Namn, att du far ut af henne. Och han for ut i samma stund.
 19. Då hennes herrar sågo, att hoppet var borto till deras båtning, togo de fatt på Paulus och Silas, och drogo dem på torget till de öfversta;
 20. Och antvordade dem Råd herrarna i händer, sägande: Desse männerna göra ena villo i vår stad, efter de äro Judar;
 21. Och lära det sätt, som oss icke höfves anamma eller hålla, efter vi äre Romerske.
 22. Och folket lopp ihop med dem; och Råd herrarna refvo deras kläder sönder, och läto hudflänga dem med ris.
 23. Och när de hade mycket slagit dem, kastade de dem i fängelse, och befallde fångvaktaren, att han skulle granneliga taga vara på dem.
 24. Då, efter han fick så sträng befallning, kastade han dem in i innersta fångahuset, och slog en stock öfver deras fötter.
 25. Om midnattstid voro Paulus och Silas i sina böner, och lofvade Gud med sång; och fångarna hörde dem.

26. Och med hast vardt en stor jordbäfnings, så att grundvalen i fångahuset bäfvade; och straxt vordo alla dörrarna öppna, och allas deras bojor vordo lösa.

27. Då vaknade fångvaktaren, och fick se dörrarna på fångahuset öppna, och drog sitt svärd ut, viljandes dräpa sig sjelf; och mente att fångarna voro bortflydde.

28. Då ropade Paulus med höga röst, sägandes: Gör dig sjelfvom intet ondt; ty vi äre alle här.

29. Då beddes han ett ljus, och gaf sig derin, och föll ned för Pauli och Sile fötter, bäfvandes.

30. Och han hade dem ut, och sade: Herrar, hvad skall jag göra, att jag må blifva salig?

31. Då sade de: Tro på Herran Jesum, så blifver du och ditt hus saligt;

32. Och talade för honom Herrans ord, och för allom dem som i hans huse voro.

33. Och i samma stunden om natten tog han dem till sig, och tvådde deras sår; och lät sig straxt döpa, och allt sitt folk.

34. Och hade dem hem i sitt hus, och gaf dem mat, fröjdandes sig att han med allt sitt hus trodde Gudi.

35. Då dager vardt, sände Rådherrarna stadstjenarena, sägande: Släpp de männerna ut.

36. Detta talet förkunnade fångvaktaren Paulo: Rådherrarna hafva budit, att I skolen släppas; går fördenskull ut, och farer i frid.

37. Då sade Paulus till dem: De hafva hudflängt oss uppenbarliga, utan lag och dom, ändock vi äre Romerske, och kastat oss i fängelse; och vilja nu hemliga hafva oss härut! Nej, icke så; utan komme sjelfve, och tage oss härut.

38. Då bådade stadstjenarena Rådherromen dessa ord. Då vordo de förfärade, hörande att de voro Romerske;

39. Och kommo dit, och förmante dem; och togo dem ut, bedjande att de utgå skulle af staden.

40. Då gingo de utu fängelset, och kommo till Lydia; och när de hade sett bröderna, och styrkt dem, foro de sina färde.

17. CAPITLET

Paulus i Thessalonica, Berea, Athen.

1. Och då de foro genom Amphipolis och Apollonien, kommo de till Thessalonica, der en Judasynagoga var.
2. Der gick Paulus in till dem, efter som hans seder var; och i tre Sabbather talade han för dem utu Skrifterna;
3. Förklarade och beviste, att Christus måste lida, och uppstå ifrå de döda; och att denne är Christus Jesus, hvilken jag (*sade han*) förkunnar eder.
4. Och somlige af dem trodde, och gåfvo sig intill Paulum och Silam; desslikes ock en mäta stor hop af gudfruktiga Greker, och dertill de yppersta qvinnor, väl många.
5. Då vordo de otrogne Judar fulle med nit, och togo till sig några arga skalkar lös parti; och samlade sig i en rota, och gjorde ett upplopp i staden, trängande sig intill Jasons bus, och ville draga dem derut för folket.
6. Och då de icke funno dem, drogo de Jason och några bröder till de öfversta i staden, och ropade: Desse, som hela verldena förvilla, äro ock nu hitkomne;
7. Och dem hafver Jason hemliga undfångit, och de alle göra emot Kejsarens bud, och säga af en annan Konung, som är Jesus.
8. Och de upprette folket, och öfverstarna i staden, som sådant hörde.
9. Och de anammade en ursäkt af Jason, och af de andra, och släppte dem.
10. Men bröderna släppte straxt om nattena ut Paulus och Silas, och läto dem fara till Berea. När de kommo dit, gingo de in i Judarnas Synagogo;
11. Ty de voro de ädlaste ibland dem i Thessalonica; de anammade ordet ganska viljeliga, alla dagar sökande i Skrifterna, om det ock så hade sig.
12. Och många af dem trodde, och ärliga Grekiska qvinnor och män, väl många.

13. Men när de Judar i Thessalonica förnummo, att Guds ord vardt ock i Berea af Paulo förkunnadt, kommo de dit, och upprette också der folket.
14. Och straxt läto bröderna Paulum ut, att han gick allt intill hafvet; men Silas och Thnotheus blefvo der qvare.
15. Men de, som förfordrade Paulum, följde honom till Athen; och de fingo befallning till Silas och Timotheus, att de skulle med hast komma till honom, och foro sina färde.
16. Och då Paulus förbidde dem i Athen, vardt hans ande upptänd i honom, då han såg staden afgudadyrkan undergifven vara.
17. Och disputerade han med de Judar och de gudfruktiga uti Synagogon, och på torget, hvar dag, med dem som kommo till honom.
18. Och någre Philosophi, nämligade Epicureer och Stoiker, begynte kämpas med honom. Och somlige sade: Hvad vill denne sqvallraren säga? Och somlige sade: Det synes som han ville förkunna några nya gudar; derföre att han förkunnade dem Evangelium om Jesu, och uppståndelsen.
19. Och de togo fatt på honom, och ledde honom på domplatsen, sägande: Måge vi icke veta, hvad denne nye lärdomen är, som du lärer?
20. Ty du gifver vår öron ny styck er före; så vilje vi nu veta, hvad det vara skall.
21. Och de af Athen, och alle de främmande som der vistades, aktade på intet annat än att säga eller höra något nytt.
22. Då stod Paulus midt på domplatsen, och sade: I män af Athen, jag ser, att I uti all stycke omgån med vantro;
23. Ty jag hafver gångit omkring, och skådat edor gudsdyrkan, och fann ett altare, derpå skrifvet stod: Dem okända Gudenom. Den I nu dyrken ovetande, honom förkunnar jag eder.
24. Gud, som hafver gjort verldena, och allt det deruti är, efter han är Herre öfver himmel och jord, bor han icke uti de tempel, som med händer uppbyggd äro;

25. Ej heller dyrkas med menniskohänder, behöfvandes någon ting, efter han gifver allom lif, anda och allt;

26. Och hafver gjort allt menniskoslägt af ett blod, till att bo på hela jordene, och satt dem före beskärda tider, och skickat huru vidt och långt de bo skola;

27. På det att de skola söka Herran, om de måtte kunna känna och finna, ändock han är icke långt ifrå hvarjom och enom af oss.

28. Ty i honom lefve vi, röroms och hafve varelse; såsom ock någre af edra Poeter sagt hafva: Ty vi äre ock hans slägte.

29. Äre vi nu Guds slägte, så skole vi icke tänka att Gudomen är lik vid guld och silfver, eller stenar konsteliga uthuggna, eller vid menniskors fund.

30. Och ändock Gud hafver öfversett härtilldags sådana fåvitskhets tid, förkunnar han dock nu menniskomen, att alle allestäds skola bättra sig.

31. Ty han hafver satt en dag före, på hvilken han skall döma jordenes krets med rättfärdighet, genom den man i hvilkom han det beslutit hafver, gifvandes allom trona före, i det han honom uppväckt hade ifrå de döda.

32. Då de hörde nämnas de dödas uppståndelse, gjorde somlige der gack af, och somlige sade: Vi vilje än yttermera höra dig derom.

33. Och så gick Paulus ut ifrå dem.

34. Och någre män höllo sig intill honom, och trodde; ibland hvilka var Dionysius, en af Rådet, och en qvinna, benämnd Damaris, och andre med dem.

18. CAPITLET

Paulus i Corintho, Epheso, Cesarea, Jerusalem, Antiochia, Galatia, & c. Appolos.

1. Derefter for Paulus af Athen, och kom till Corinthus;

2. Och der fann han en Juda, benämnd Aquila, bördig af Ponto, den nyligen kommen var af Valland, och Priscilla, hans hustru; ty Claudius hade budit uppå, att alle Judar skulle fara ut af Rom; och höll han sig intill dem;

3. Ty han var af samma handtverk; och blef när dem, och arbetade; och var deras handtverk att göra paulun,

4. Och disputerade han uti Synagogen på alla Sabbather, dragandes dertill både Judar och Greker.

5. Och då Silas och Timotheus kommo ifrå Macedonien, tvingade Anden Paulus att betyga Judomen, att Jesus var Christus.

6. Och då de sade deremot, och talade hädelse, skakade han kläden, och sade till dem: Edart blod vare öfver edart hufvud; härefter går jag nu oskyldig till Hedningarna.

7. Och så gick han dädan, och kom uti ens mans hus, som het Justus, den der var en gudfruktig man, hvilkens hus var hardt vid Synagogen.

8. Men Crispus, öfversten för Synagogen, trodde Herranom, med allt sitt hus; och många Corinthier, som på hörde, trodde, och läto sig döpa.

9. Och sade Herren till Paulum uti en syn om natten: Frukta dig intet, utan tala, och tig icke;

10. Ty jag är med dig, och ingen skall bjuda till att göra dig skada; ty jag hafver mycket folk i denna staden.

11. Så blef han der ett år och sex månader, lärandes dem Guds ord.

12. Men då Gallion var landshöfding öfver Achaja, reste Judarna sig upp endrätteliga emot Paulum, och hade honom fram för domstolen;

13. Sägande: Denne mannen gifver menniskomen in att dyrka Gud emot lagen.

14. Och som Paulus nu aktade upplåta sin mun, sade Gallion till Judarna: Vore något orätt skedd, eller något dråpelig ogering, vore väl tillbörligt, att jag hörde eder, I Judar;

15. Men är något spörsmål om ord och namn, och om edor lag, der mågen I sjelfve se eder om; ty deröfver vill jag ingen domare vara.

16. Och han dref dem ifrå domstolen.

17. Då togo alle Grekerna fatt på Sosthenes, öfverstan för Synagogen, och slogo honom framför domstolen; och Gallion skötte der intet om.

18. Sedan Paulus hade då varit der i lång tid, helsade han bröderna, och seglade sina färde till Syrien, och följde honom Priscilla och Aqvila; och han rakade sitt hufvud i Kenchrea, ty han hade ett löfte;

19. Och kom dädan till Ephesum, och der lät han dem blifva; men han gick in i Synagogen, och disputerade med Judarna.

20. Och de bådo honom, att han skulle blifva i längre tid när dem; då ville han icke;

21. Utan han helsade dem, sägandes: Jag måste ju ändteliga vara i Jerusalem i den högtiden som instundar; men sedan vill jag komma till eder igen, om Gud vill. Och så for han ifrån Epheso.

22. Och han kom till Cesareen; och då han hade varit uppe, och helsat församlingena, for han ned till Antiochien,

23. Och sedan han der i någon tid varit hade, for han sina färde, och vandrade allt bortåt genom Galatiska landet och Phrygien, styrkandes alla Lärjungarna.

24. Då kom till Ephesum en Jude, benämnd Apollos, bördig af Alexandrien, en vältalig man, och mäktig i Skrifterna.

25. Denne var undervist i Herrans väg; och talade, upptänder i Andanom, och försummade icke lära det Herranom tillhörde, och visste allenast säga af Johannis döpelse.

26. Och han begynte dristeliga tala uti Synagogen. Då Priscilla och Aqvila hörde honom, togo de honom till sig, och uttydde för honom ännu grundeligare Guds väg.

27. Och då han ville färdas till Achaja, skrefvo bröderna och förmanade Lärjungarna, att de skulle undfå honom. Och då han framkom, var han dem som trodde mycket till tröst genom nådena.

28. Ty han öfvervann Judarna skarpeliga, och uppenbarliga bevisade med Skrifterna, att Jesus var Christus.

19. CAPITLET

Lärjungarna i Epheso. Tyranni skola. Besvärjares böcker. Demetrii uppror.

1. Och begaf sig, medan Apollos var i Corintho, att Paulus vandrade genom de öfra landen, och kom till Ephesum; der fann han några Lärjungar.
2. Och han sade till dem: Hafven I fått den Helga Anda, sedan I trodden? Då sade de till honom: Vi hafve icke ens hört, om någor Helig Ande är till.
3. Och han sade till dem: Hvarmed ären I då döpte? De sade: Med Johannis döpelse.
4. Då sade Paulus: Johannes döpte med bättringenes döpelse, och sade folkena, att de skulle tro på den som komma skulle efter honom, det är, på Christum Jesum.
5. Och att, då de det hörde, läto de döpa sig i Herrans Jesu Namn.
6. Och då Paulus lade händer på dem, kom den Helige Ande öfver dem; och de begynte tala med tungomål, och propheterade.
7. Och alle desse voro vid tolf män.
8. Och han gick in i Synagogen, och talade dristeliga i tre månader, disputerade, och rädde till Guds rike.
9. Och efter det någre af dem vordo förhärde, och icke trodde, utan talade illa om den vägen för den meniga man, gick han ifrå dem, och afskiljde Lärjungarna, disputerandes dageliga uti ens mans skola, som het Tyrannus.
10. Och detta gick så till i tu år; så att alle de, som bodde i Asien, hörde Herrans Jesu ord, både Judar och Greker.
11. Och Gud gjorde icke ringa krafter genom Pauli händer;
12. Så att de ock togo svettedukar och skörte, som vid hans kropp hade kommit, och lade på de sjuka; och sjukdomen gick utaf dem, och de onde andar foro ut.

13. Så voro någre Judar besvärjare, som foro omkring; de togo sig före åkalla Herrans Jesu Namn, öfver dem som hade de onda andar, sägande: Vi besvärje eder vid Jesum, den Paulus predikar.
14. Och ibland dem, som detta gjorde, voro en Judes sju söner, Sceve, öfversta Prestens.
15. Då svarade den onde anden, och sade: Jesum känner jag väl, och Paulum vet jag väl; men ho ären I?
16. Och mannen, som den onde anden uti var, sprang uppå dem, och vardt dem öfvermågtig; och kastade dem under sig, så att de nakne och sargade undflydde utaf det huset.
17. Och detta vardt allom vetterligt, både Judom och Grekom, som bodde i Epheso; och en räddhåge föll öfver dem alla, och Herrans Jesu Namn vardt storliga prisadt.
18. Och många af dem, som trodde, kommo och bekände, och förkunnade hvad de uträttat hade.
19. Men många af dem, som förvetna konster brukat hade, båret fram böckerna, och brände upp i hvars mans åsyn; och då deras värde räknadt vardt, vardt det funnet till femtiotusend penningar.
20. Så fast växte då Herrans ord, och kom till magt.
21. Då detta skedt var, satte Paulus sig fore i Andanom att fara genom Macedonien och Achaja till Jerusalem, sägandes: När jag hafver varit der, måste jag ock se Rom.
22. Då sände han till Macedonien två af dem som honom tjente, nämliga Timotheum och Erastum; men sjelf blef han kvar till en tid i Asien.
23. På den tiden vardt icke litet buller om den vägen.
24. Ty det var en guldsmed, benämnd Demetrius, som gjorde silftempel till Diana, der de en stor vinning af hade, som det handtverk brukade;

25. Hvilka han tillhopakallade, och de der slikt arbete plägade bruka, och sade: I män, I veten, att vi hafve vår näring af detta handtverket;

26. Och I sen och hören, att denne Paulus hafver bedragit, ej allenast i Epheso, utan sänär i hela Asien, och förväntat mycket folk, sägandes, att det är icke gudar, som göras med menniskohänder.

27. Och varder icke allenast gällandes den delen af vårt handtverk, att det nederläggs; utan jemväl ock att den stora gudinnones Diane tempel varder för intet hållet; och måtte då ske, att hennes härlighet af kommer, den dock hela Asien och hela världen dyrkar.

28. När de detta hörde, vordo de fulle med vrede, och ropade: Stor är de Ephesiens Diana.

29. Och i hela staden vardt ett upplopp; och de föllo hasteliga till, alle med ett mod, in på skådoplatsen, och togo fatt på Gajus och Aristarchus, som voro af Macedonien, och af Pauli sällskap.

30. Och Paulus ville gångit in i hopen, till folket; då ville Lärjungarna det icke tillställa.

31. Sände ock någre af de Öfversta i Asien, som hans vänner voro, till honom, och bådo att han icke skulle gifva sig in på platsen.

32. Och andre ropade annat; ty menigheten var förbistrad; och mesta delen visste icke, för hvad sak de voro församlade.

33. Och somlige af folket drogo Alexandrum fram, den Judarna framstötte. Då tecknade Alexander med handene, att de skulle vara tyste, och aktade försvara sig för folket.

34. När de förnummo att han var en Jude, ropade de alle med en mun, sänär i två timmar, sägande: Stor är de Ephesiens Diana.

35. Då cancelleren hade stillat folket, sade han: I män af Epheso, ho är den menniska som icke vet, att Ephesiens stad dyrkar den stora gudinnan Diana, och det beläte som af himmelen kommet är?

36. Så, efter der säger ingen emot, måsten I stilla eder, och intet orådeligit företaga.

37. I hafven dragit dessa männerna fram, som hvarken äro kyrkoröfvare, eller edor gudinnos försmädare.

38. Om Demetrius, och de med honom äro af hans handtverk, hafva sak emot någon, så hafver man Råd, och rättgång, och fogdar; der måga de klaga och svara hvarannan.

39. Men hafven I om något annat handla, då må det åtskiljas uti någon tillbörlig samqväm.

40. Ty det är fara att vi komme i skuld, för det upplopp som i dag skedt är, efter ingen sak på färde är, der vi kunne någon skäl af taga till detta upplopp. Och då han det sagt hade, lät han folket gå.

20. CAPITLET

Paulus lärar i Grekland; uppväcker Eutychum; kallar Presterna ifrån Epheso.

1. Då nu upploppet vardt stilladt, kallade Paulus Lärjungarna till sig, och helsade dem, och for sina färde, till att draga in uti Macedonien.
2. Och när han hade vandrat genom de landsändar, och förmanat dem med mycket tal, kom han in i Grekeland;
3. Och han blef der i tre månader. Och efter Judarna hade satt försåt för honom, när han skulle fara in i Syrien, fick han för råd att vända om igen genom Macedonien.
4. Och följde honom allt intill Asien Sopater af Bereen; och af Thessalonica Aristarchus, och Secundus, och Gajus af Derbe, och Timotheus; och af Asien Tychicus, och Trophimus.
5. Desse foro framföre, och bidde oss i Troade.
6. Men vi seglade af Philippis, efter Påskadagarna, och kommom till dem i Troade innan fem dagar; och töfvade der i sju dagar.
7. På en Sabbath, då Lärjungarna kommo tillsammans, till att bryta brödet, hade Paulus ett tal för dem, efter han ville annan dagen färdas; och fördröjde han talet intill midnatt.
8. Och mång ljus voro upptänd i salen, der de församlade voro.
9. Så satt der en yngling uti ett fenster, benämnd Eutychus, och var förtyngd af svår sömn; och vid Paulus länge talade, tog sömnen honom så svårliga, att han föll ned af tredje bottnen, och vardt upptagen döder.
10. Då steg Paulus ned, och lade sig på honom, och tog omkring honom, och sade: Varer icke bedröfvade; ty själen är ännu uti honom.
11. Sedan gick han upp igen, och bröt brödet, och åt; och talade sedan länge med dem, tilldess det dagades; och så färdades han.

12. Och hade de den ynglingen fram lefvandes; och voro deraf icke litet tröstade.
13. Men vi stegom till skepps, och forom dädan till Asson, aktande der intaga Paulum; ty han hade så skickat, och han ville fara landvägen.
14. När vi tillhopakommom i Asson, togom vi honom in, och kommom sedan till Mitylenen.
15. Dädan seglade vi, och kommom dagen nästefter in mot Chium; och så dagen derefter kommom vi till Samum, och töfvade i Trogillio; och nästa dagen efter kommom vi till Miletum.
16. Ty Paulus hade satt sig före att segla framom Ephesus, på det att han icke skulle förtöfva sig i Asien; ty han hastade sig, om möjligt hade varit, att han kunde varit i Jerusalem om Pingesdagarna.
17. Och sände han af Mileto båd till Ephesus, och kallade till sig Presterna i församlingene.
18. När de kommo till honom, sade han till dem: I veten, huruledes jag hafver varit när eder alltid, ifrå första dagen jag kom in i Asien;
19. Tjenandes Herranom med all ödmjukhet, och med många tårar och frestelser, som mig vederforos af Judarnas försåt;
20. Så att jag hafver intet försummat, det eder kunde vara till nytto, att jag ju hafver förkunnat eder, och lärt eder uppenbarliga och synnerliga;
21. Betygandes både för Judar och Greker den bättring som är inför Gud, och den tro som är till vår Herra Jesum Christum.
22. Och nu si, jag, bunden i Andanom, färdas till Jerusalem, icke vetandes hvad mig der öfvergå skall;
23. Utan den Helge Ande i alla städer betygat och säger, att bojar och bedröfvelse står mig före.

24. Dock aktar jag det intet, ej heller är mig sjelfvom mitt lif kärt; på det jag skall fullkomna mitt lopp med glädje, och det ämbete som jag anammat hafver af Herranom Jesu, till att betyga Evangelium om Guds nåd.

25. Och nu si, jag vet, att härefter fån I icke se mitt ansigte, I alle, der jag framfarit hafver och predikat Guds rike.

26. Derföre betygar jag eder på denna dagen, att jag oskyldig är för allas blod;

27. Ty jag hafver icke försummat, med mindre jag hafver förkunnat eder allt Guds råd.

28. Så hafver nu akt på eder, och på allan hjorden, i hvilkom den Helge Ande hafver eder satt till Biskopar, att regera Guds församling, hvilka han hafver förvärfvat med sitt blod.

29. Ty jag vet det att, sedan jag skiljs ifrån eder, skola komma ibland eder svåra ulfvar, de der hjorden icke spara skola.

30. Och af eder sjelfvom skola män uppkomma, som tala skola det orätt är, och draga lärjungar till sig.

31. Derföre vaker, och tänker uppå, att jag i tre år, natt och dag, icke hafver återvändt förmana hvar och en, med tårar.

32. Och nu, bröder, befaller jag eder Gudi, och hans nåds orde, hvilken mächtig är uppbygga eder, och gifva eder arfvedel ibland allom dem som helgade varda.

33. Ingens mans silfver, eller guld, eller kläder hafver jag begärat.

34. Men I veten sjelfve, att dessa händerna hafva tjent till min nödortft, och deras som med mig voro.

35. All ting hafver jag vist eder, att så måste man arbeta, och upptaga de svaga, och tänka på Herrans Jesu ord, som han sade: Saligare är gifva än taga.

36. Och när han detta sagt hade, föll han på sin knä, och bad med allom dem.

37. Och vardt en stor gråt med allom dem; och de föllo Paulo om halsen, och kysste honom;

38. Sörjande mest för det ordets skull, som han sagt hade, att de skulle icke mer få se hans ansigte. Och så följde de honom till skepps.

21. CAPITLET

Paulus reser till Jerusalem; renar sig, fasttages, föres i lägret.

1. Som nu skedde att vi lade af dädan, och foro ifrå dem, kommom vi rätta kosen till Coum; och dagen nästefter till Rhodum, och dädan till Patara.
2. Och der fingo vi ett skepp, som aktade sig till Phenicien; der stego vi uti, och ladam utaf.
3. Och som Cypren begynte komma oss i sigte, lätom vi det på vänstra handene, och segladom till Syrien, och kommom till Tyrum; ty der lossade skeppet upp laddningena.
4. Och efter vi funne der Lärjungar, blefvo vi der i sju dagar. Och de sade Paulo genom Andan, att han skulle icke fara upp till Jerusalem.
5. Och då de dagar förlupne voro, drogo vi våra färde; och de följde oss alle, samt med hustrur och barn, tilldess vi kommom utu staden; och på stranden fölle vi på knä, och bådum.
6. Och sedan vi hade helsat hvarannan, ginge vi till skepps; och de gingo till sitt igen.
7. Men vi höllo seglatsen fram ifrån Tyro, och kommom neder till Ptolemais; och der hel sade vi bröderna, och blefve der en dag med dem.
8. Dagen derefter kommom vi, som vorom med Paulo, till Cesareen; och gingom in uti Philippi Evangelistens hus, hvilken en var af de sju, och blefvom när honom.
9. Och han hade fyra döttrar, jungfrur som propheterade.
10. Och medan vi vorom der i många dagar, kom der en Prophet till utaf Judeen, benämnd Agabus.
11. Då han var kommen till oss, tog han Pauli bälte, och band sig fötter och händer, och sade: Det säger den Helge Ande: Den man, som detta bältet tillhör, skola Judarna så binda i Jerusalem, och antvarda honom i Hedningahänder.

12. När vi detta hörde, bådum vi, och de som utaf den staden voro, att han icke skulle draga upp till Jerusalem.
13. Då svarade Paulus, och sade: Hvad gören I, gråtandes, och bedröfvandes mitt hjerta? Jag är redebogen icke allenast bindas, utan jemväl dö i Jerusalem, för Herrans Jesu Namns skull.
14. Och efter han lät intet säga sig, gåfve vi oss tillfrids, sägande: Varde Herrans vilje.
15. Efter de dagar redde vi oss till, och forom upp till Jerusalem.
16. Och kommo någre Lärjungar med oss af Cesareen, de der med sig hade en gamlan Lärjunga, som var af Cypren, benämnd Mnason, när hvilkom vi gästa skulle.
17. Och när vi kommom till Jerusalem, undfingo oss bröderna gerna.
18. Dagen derefter gick Paulus med oss in till Jacobum; och alle de äldste församlades;
19. Då han dem helsat hade, förtäljde han dem alltsammans, det ena med det andra, som Gud gjort hade, genom hans tjenst, ibland Hedningarna.
20. Då de det hörde, prisade de Herran, och sade till honom: Du ser, käre broder, huru mång tusend Judar äro som tro; och alle hafva nit om lagen.
21. Och de hafva hört af dig, att du lärer alla de Judar, som bo ibland Hedningarna, att de skola träda ifrå Mose lag; sägandes, att de icke skola omskära sin barn, och icke vandra efter som vant är.
22. Hvad är det då? Den menige man måste ändtliga församlas; ty de få väl höra, att du äst kommen.
23. Så gör nu, som vi säge dig: Vi hafve här fyra män, som löfte hafva på sig;
24. Dem tag till dig, och rena dig med dem, och bekosta der något uppå att de raka sitt hufvud; och deraf kunna alle veta, att det är intet som de hört hafva om dig; utan att du ock så vandrar, att du ock håller lagen.

25. Men de Hedningar, som vid trona tagit hafva, dem hafve vi tillskrifvit, och beslutit att de intet sådant behöfva att hålla; utan att de taga sig vara för det afgudom offradt är, och för blod, och för det som förqvafdt är, och för boleri.

26. Dagen derefter tog Paulus männerna till sig, och lät rena sig med dem; och gick in i templet, förkunnandes att reningsdagarna voro fullbordade, tilldess utoffradt var, för hvar och en af dem.

27. Då de sju dagar när ute voro, och de Judar, som voro af Asien, fingo se honom i templet, upprette de allt folket, och togo fatt på honom,

28. Ropande: I män af Israel, hjälper; detta är den man, som alla allestäds lärar, emot folket, emot lagen, och emot detta rummet; och derutöfver hafver han dragit Greker in i templet, och gjort detta helga rummet oskärdt.

29. Ty de hade sett Trophimus af Epheso i staden med honom, och mente att Paulus hade haft honom in i templet.

30. Och vardt ett upplopp i hela staden, och folket församlades, och togo Paulum, och drogo honom utu templet. Och straxt vordo portarna tilläste.

31. Och som de ville dräpit honom, fick den öfverste höfvitsmannen för krigsfolket båd, huru hela Jerusalem var upprest.

32. Då tog han straxt till sig krigsknektarna och höfvitsmännerna, och kom löpandes till dem; och när de fingo se höfvitsmannen och krigsknektarna, vände de igen att slå Paulum.

33. Och gick höfvitsmannen fram, och tog fatt på honom, och lät binda honom med två kedjor; och sporde ho han var, eller hvad han gjort hade.

34. Men ibland folket ropade den ene så, och den andre så; och efter han kunde intet förfara det visst var, för sorlets skull, lät han föra honom i lägret.

35. Och när han kom till trapporna, hände sig att krigsknektarna måste bära honom, för öfvervålds skull, som gick af folkena.

36. Ty der följde ganska mycket folk efter, och ropade: Tag bort honom!

37. Och som nu Paulus begynte komma in i lägret, sade han till höfvitsmannen: Må jag ock tala med dig? Då sade han: Kan du tala Grekisko?

38. Äst icke du den Egyptiske mannen, som för dessa dagar gjorde ett upplopp, och hade ut i ökna fyratusend mördare?

39. Då sade Paulus: Jag är en Judisk man, af Tarsen i Cilicien, en borgare i den namnkunniga staden; jag beder dig, städ till att jag må tala till folket.

40. Och han tillstadde det. Då stod Paulus på trappone, och tecknade till folket med handene. Då nu vardt en stor tysta, talade han till dem på Ebreiskt mål, sägandes:

22. CAPITLET

Pauli ätt, parti, vandel, borgerskap.

1. I män, bröder och fäder, hörer min ursäkt, som jag nu gör för eder.
2. Och då de hörde, att han talade på Ebreisko till dem, dessmer ljud gåfvo de honom. Och han sade:
3. Jag är en Judisk man, född i Tarsen i Cilicien; men uppfödd här i staden vid Gamaliels fötter, granneliga lärder uti fädernas lag, hafvandes nit om Gud, såsom ock I alle i denna dag;
4. Och hafver förföljt denna vägen allt intill döden, bindandes och kastandes i fängelse både män och qvinnor;
5. Såsom ock öfverste Presten mig vittne är, och hele hopen af de äldsta, af hvilkom jag hade tagit bref till bröderna, och for till Damascum, att föra ock dem, som der voro, bundna till Jerusalem, att de skulle blifva näpste.
6. Så hände sig, vid jag var på vägen, och kom in mot Damascum, vid middagstid, att ett stort sken af himmelen ljungade kringom mig hasteliga.
7. Och jag föll ned på jordena, och hörde ena röst, sågandes till mig: Saul, Saul, hvi förföljer du mig?
8. Och jag svarade: Ho äst du, Herre? Sade han till mig: Jag är Jesus af Nazareth, den du förföljer.
9. Och de som med mig voro, sågo skenet, och vordo förfärade; men röstena hörde de intet, hans som talade med mig.
10. Då sade jag: Herre, hvad skall jag göra? Då sade Herren till mig: Statt upp, och gack in i Damascum; och der skall dig sagdt varda, om allt det dig förelagdt är till att göra.
11. Och efter jag såg intet, för den klarhetens skull som gick af det skenet, vardt jag ledd vid handena af mina följare, som med mig voro, och kom in i Damascum.
12. Och der var en gudfruktig man efter lagen, benämnd Ananias, ett godt rykte hafvandes när alla Judar, som der bodde.

13. Han kom till mig, och stod, och sade till mig: Saul, käre broder, haf din syn igen. Och i samma stundene fick jag min syn, och såg honom.
14. Då sade han: Våra faders Gud hafver beredt dig, att du skall känna hans vilja, och se den Rättfärdiga, och höra röstena af hans mun;
15. Ty du skall vara honom ett vittne för alla menniskor, om det du sett och hört hafver.
16. Och nu, hvad töfvar du? Statt upp, och låt dig döpa, och två af dina synder, åkallandes Herrans Namn.
17. Då hände sig, att när jag var kommen igen till Jerusalem, och bad i templet, att jag vardt tagen uti ena syn;
18. Och såg honom, sågandes till mig: Låt lida dig, och gack snarliga utu Jerusalem; ty de varda icke anammande ditt vittnesbörd om mig.
19. Och jag sade: Herre, de veta sjelfve att jag drog i häktelse, och hudflängde allestäds i Synagogorna dem som trodde på dig.
20. Och då dins vittnes Stephani blod utgjutet vardt, var jag ock med, och samtyckte hans död, och vaktade deras kläder som dräpo honom.
21. Och han sade till mig: Gack, ty jag vill sända dig fjerran bort till Hedningarna.
22. Men de hörde honom allt intill detta ordet. Då upphofvo de sina röst, och sade: Tag bort sådana mennisko af jordene; ty det är icke tillbörligit att han skall lefva.
23. Och då de så ropade, och kastade sin kläder af, och hofvo stoft upp i vädret;
24. Lät höfvitsmannen leda honom in i lägret, och bød att han skulle huflängas och ransakas, att han måtte få veta, för hvad sak de hade så ropat på honom.
25. Och då han honom bundit hade med tåg, sade Paulus till underhöfvitsmannen, som när stod: Mågen I ock hudflänga någon Romersk man, och odömdan?

26. Då underhöfvitsmannen det hörde, gick han till öfversta höfvitsmannen, och bådade honom, sägandes: Hvad vill du göra; ty denne mannen är en Romare?

27. Då gick öfverste höfvitsmannen till honom, och sade: Säg mig, äst du ock en Romare? Då sade han: Ja.

28. Då svarade höfvitsmannen: Jag hafver köpt detta borgerskapet med en stor summo. Då sade Paulus: Jag är ock födder (*en Romare*).

29. Och straxt gingo de ifrå honom, som skulle hafva ransakat honom; och höfvitsmannen begynte frukta, sedan han fick veta att han var en Romare, och att han hade bundit honom.

30. Dagen derefter ville han veta förvisso, för hvad sak han var beklagad af Judomen; och löste honom utu banden, och lät öfversta Presterna komma tillhopa, och hela Rådet, och lät Paulum komma fram för dem.

23. CAPITLET

Paulus för Rådet, slagen, tröstad, frälst, förd till Felicem.

1. Då såg Paulus på Rådet, och sade: I män och bröder, jag hafver vandrat för Gudi uti ett godt samvet, allt intill denna dag.

2. Då böd den öfverste Presten Ananias dem som der när stodo, att de skulle slå honom på munnen.

3. Då sade Paulus till honom: Gud skall slå dig, du hvitmenada vägg. Sitter du och skall döma mig efter lagen, och bjuder slå mig emot lagen?

4. Och de der när stodo sade: Bannar du Guds öfversta Prest?

5. Då sade Paulus: Jag visste icke, käre bröder, att han var öfverste Prest; ty det är skrifvet: Du skall icke banna dins folks öfversta.

6. Och efter Paulus väl visste, att en part af dem voro Sadduceer, och annan parten Phariseer, ropade han inför Rådet: I män och bröder, jag är en Pharisee, och en Pharisees son; jag varder dömd för hoppet och de dödas uppståndelses skull.

7. Och då han det sagt hade, vardt en tvedrägt emellan de Phariseer och de Sadduceer; och hopen vardt söndrad.

8. Ty de Sadduceer säga, att ingen uppståndelse är, och ingen Ängel, och ingen Ande; men de Phariseer bekänna båda.

9. Och så vardt ett stort rop. Och de Skriftlärde af det Phariseiska parti stodo upp, och begynte kämpas, och sade: Vi finnom intet ondt med den mannen; om så kan hända, att Anden hafver talat med honom, eller en Ängel, så låt oss icke strida emot Gud.

10. Och efter det begynte varda ett stort upplopp, fruktade öfverste höfvitsmannen, att de skulle sönderslita Paulum, och lät krigsknektarna gå ned, och rycka honom bort ifrå dem, och föra honom i lägret.

11. Om natten derefter stod Herren när honom, och sade: Var vid ett godt mod, Paule; ty såsom du hafver vittnat om mig i Jerusalem, så måste du ock vittna i Rom.

12. Då dager vardt, slogo sig tillhoppa några af Judarna, och förbannade sig, att de varken äta eller dricka skulle, tilldess de hade dräpit Paulum.

13. Och voro mer än fyratio män, som så hade svorit sig tillhoppa.

14. Desse gingo till de öfversta Presterna, och till de äldsta, och sade: Vi hafve, vid förbannelse, bepligtat oss sjelfva ingenting smaka, tilldess vi hafve dräpit Paulum.

15. Så mån I nu förkunna öfversta höfvitsmannen och Rådet, att han hafver honom fram för oss i morgon, lika som vi ville få veta något vissare om honom; men förr än han kommer fram, äre vi redo till att dräpa honom.

16. Då Pauli systerson hörde sådana försåt, kom han, och gick in i lägret, och bådade det Paulo.

17. Då kallade Paulus till sig en af de underhöfvitsmän, och sade: Haf denna ynglingen bort till öfversta höfvitsmannen; ty han hafver något undervisa honom.

18. Och han tog honom med sig, och hade honom till öfversta höfvitsmannen, och sade: Paulus, som bunden är, kallade mig till sig, och bad att jag skulle hafva denna ynglingen till dig, som något hafver säga dig.

19. Då tog öfversta höfvitsmannen honom vid handena, och gick afsides med honom, och frågade honom: Hvad är det som du hafver undervisa mig?

20. Då sade han: Judarna hafva samfällt sig att de vilja bedja dig, att du skall i morgon låta Paulum komma ut för Rådet, såsom de ville utfråga något vissare om honom.

21. Men lyd dem intet; ty mer än fyratio män af dem vilja vara i försåt för honom, de sig förbannat hafva, att de icke skola äta eller dricka, tilldess de hafva dräpit honom; och nu äro de redo, och vänta att du det utlofva skall.

22. Sedan lät öfversta höfvitsmannen ynglingen gå sina färde, och böd honom att han för ingom säga skulle, att han honom sådant undervist hade;

23. Och kallade till sig två underhöfvitsmän, och sade: Görer redo tuhundrade krigsknektar, att de fara till Cesareen; och sjutio resenärer, och tuhundrade skyttar, till tredje timman på natten.

24. Och tillreder någon fartyg, der man kan sätta Paulum uppå, att de måga föra honom oskaddan till landshöfdingan Felicem.

25. Och skref ett bref vid detta sinnet:

26. Claudius Lysias, dem mäktiga landshöfdinganom Felici, helso.

27. Denna mannen hade Judarna gripit, och ville dödat honom; och der kom jag till med krigsfolket, och tog honom ifrå dem, efter jag förnam att han var en Romare.

28. Och när jag ville veta sakena, som de hade emot honom, lät jag honom komma inför deras Råd.

29. Så fann jag att han skyllder vardt om någor spörsmål i deras lag; och dock ingen skuld hade, som död eller häktelse värd var.

30. Och vardt mig undervist om försåt, som Judarna hade beställt för honom; och straxt sände jag honom till dig, och böd hans åklagare att, hvad de hafva emot honom, det skola de säga dig. Farväl.

31. Då togo krigsknektarna Paulum, efter som dem befaldt var, och förde honom om natten till Antipatridem.

32. Och dagen derefter läto de resenärarna följa honom, och de kommo igen i lägret.

33. När de kommo till Cesareen, och fingo landshöfdingan brefvet, hade de ock desslikes Paulum fram för honom.

34. Då landshöfdingen hade läsit brefvet, och frågat honom, af hvad land han var, och hade förstått, att han var af Cilicien, sade han:

35. Jag vill höra dig, när dine åklagare komma ock tillstådes; och lät förvara honom uti Herodis Rådhus.

24. CAPITLET

Tertulli klagan. Pauli försvar. Felix förskräckt.

1. Efter fem dagar for öfverste Presten Ananias ned, med de äldsta, och med en förespråkare, benämnd Tertullus; desse gingo till landshöfdingen emot Paulum;
2. Och då han var förekallad, begynte Tertullus klaga, och säga:
3. Att vi lefve i mycken rolighet under dig, och mång ting beställas i goda måtto, i desso folke, genom dina försigtighet, högmäktige Felix; det anamme vi alltid och allestäds gerna, med all tacksägelse.
4. Men på det att jag icke alltför länge skall förhålla dig, beder jag dig, att du hör oss någor få ord, för din dygds skull.
5. Vi hafve funnit denna mannen vara skadelig, den upplopp uppväcker allom Judom öfver hela verldena, och är en mästare för de Nazareners parti;
6. Den ock tillbudit hafver göra templet oskärdt; den vi ock gripit hade, och ville dömt honom efter vår lag.
7. Men höfvitsmannen Lysias kom dertill med stora magt, och tog honom utu våra händer;
8. Bjudandes, att hans åklagare skulle komma till dig, af hvilkom du kan sjelfver utfråga och låta dig undervisa om all ärende, der vi klage honom före.
9. Och Judarna sade ock dertillmed, att så var.
10. Då svarade Paulus, när landshöfdingen tecknade honom, att han skulle tala: Efter jag nu väl vet, att du nu i mång är hafver domare varit för detta folk, vill jag med dess friare mod försvara mig.
11. Ty du kan väl märka, att icke är mer än tolf dagar, sedan jag kom upp till Jerusalem, till att bedja.
12. Och hvarken funno de mig i templet disputerat med någrom, eller göra något upplopp ibland folket, hvarken i Synagogorna, eller i staden;
13. Och icke heller kunna de bevisa de stycker, der de klaga mig före.

14. Dock bekänner jag för dig, att jag så dyrkar mina faders Gud, efter den vägen som de kalla parti, att jag tror allt det i lagen och Propheterna skrifvet är;

15. Och hafver samma hoppet till Gud, der de ock sjelfve efter vänta, som är, att de dödas uppståndelse skall ske, både de rättfärdigas, och orättfärdigas.

16. Ja, för samma saks skull lägger jag mig vinn om hafva ett obesmittadt samvet, inför Gud, och inför människor alltid.

17. Men nu, efter mång år, kom jag, och skulle föra några almosor till mitt folk, och offer;

18. I hvilkom de funno mig, att jag lät rena mig i templet, utan allt upplopp och buller.

19. Men någre Judar voro af Asien, hvilke nu borde vara här tillstädes för dig, och klaga, om de något hade emot mig.

20. Eller säge desse samme, om de funno något oskäl med mig, medan jag står här för Rådet;

21. Utan för detta ena ordets skull, då jag stod ibland dem, och ropade om de dödas uppståndelse, dömes jag af eder i dag.

22. Då Felix detta hörde, förhalade han dem, väl vetandes huru fatt var om denna vägen, och sade: Då höfvitsmannen Lysias kommer härned, vill jag mig undervisa låta om edra sak;

23. Och befallde underhöfvitsmannen, att han skulle förvara Paulum, och låta honom hafva ro, och ingen af hans förmena att vara honom till tjenst, eller gå till honom.

24. Efter några dagar kom Felix, med sin hustru Drusilla, och hon var en Judinna. Då kallade han Paulum före, och hörde honom om trona på Christum.

25. Men då Paulus talade om rättfärdighet, och om kyskhets, och om den tillkommande domen, vardt Felix förskräckt, och sade: Gack dina färde i denna resone; när jag får beläglig tid dertill, vill jag låta kalla dig.

26. Men han förhoppades också, att han skulle få penningar af Paulo, på det han skulle gifva honom lös, för hvilka saks skull han ock ofta kallade honom till sig, och talade med honom.

27. Då nu tu år voro förlupna, kom Porcius Festus i Felix stad; men Felix ville göra Judomen till vilja, och lät Paulum blifva efter sig fången.

25. CAPITLET

Paulus anklagas inför Festo, skjuter sig till Kejsaren, befallas Agrippa.

1. Då nu Festus var kommen i landet, for han efter tre dagar upp ifrån Cesareen till Jerusalem.
2. Då kommo den öfverste Presten och de ypperste af Judarna till honom emot Paulum, och förmanade honom;
3. Och både om ynnest emot honom, att han ville kalla honom till Jerusalem; och de satte försåt för honom, till att dräpa honom i vägen.
4. Då svarade Festus, att Paulus skulle väl förvaras i Cesareen; men innan en kort tid ville han draga dit igen.
5. De som nu kunna ibland eder (sade han), komme ditned med oss, och klage då på honom, om de hafva något emot honom.
6. Och sedan han hade töfvat der när dem mer än i tio dagar, for han ned till Cesareen; och dagen derefter satt han för rätta, och lät Paulum komma fram.
7. Då han framkommen var, stodo de Judar kringom honom, som af Jerusalem nederkomne voro; och båro mång och svår klagomål före emot Paulum, som de icke bevisa kunde.
8. Och han försvarade sig, att han intet brutit hade, hvarken emot Judalagen, eller emot templet, eller emot Kejsaren.
9. Då ville Festus göra Judomen till vilja, och svarade Paulo, och sade: Vill du fara upp till Jerusalem, och der härom stå till rätta för mig?
10. Sade Paulus: Jag står för Kejsarerätt, och der bör mig dömas; Judomen hafver jag ingen orätt gjort, såsom du ock sjelfver bäst vetst.
11. Men hafver jag någrom gjort skada, eller något det döden värdt är begått, då vedersakar jag icke dö. Är det ock intet sådant, som de åklaga mig före, kan ingen gifva mig dem så bort; jag skjuter mig till Kejsaren.

12. Då hade Festus samtal med Rådet, och svarade: Till Kejsaren hafver du skjutit dig; till Kejsaren skall du ock fara.
13. Och då några dagar voro framlidne, foro Konung Agrippa och Bernice ned till Cesareen, och skulle helsa Festum.
14. Och medan de dvaldes der i många dagar, förtäljde Festus Konungenom Pauli sak, sägandes: Felix hafver låtit här efter sig en man fången;
15. Om hvilken, då jag kom till Jerusalem, underviste mig de öfverste Presterna, och Judarnas äldste, begärandes dom emot honom.
16. Och jag svarade dem: Det är icke de Romerskas sed bortgifva några mennisko till att förgöras, förr än den, som anklagad varder, hafver åklagarena jemte sig, och får rum till att försvara sig i sakene;
17. Derföre, då de hitkommo, utan all fördröjelse, dagen derefter satt jag för rätta, och hade mannen före.
18. Då åklagarena kommo före, båro de ingen sak fram, den jag hade tänkt.
19. Men de hade någor spörsmål med honom om sina vantro, och om en som kallades Jesus, den död var, och Paulus stod deruppå, att han lefde.
20. Men då jag icke förstod mig i sakene, sade jag: om han ville fara till Jerusalem, och der stå till rätta derom.
21. Och efter Paulus hade skottsmål, att Kejsaren skulle känna om hans sak, lät jag förvara honom, tilldess jag kunde sända honom till Kejsaren.
22. Då sade Agrippa till Festum: Jag ville ock gerna höra mannen. I morgon, sade han, skall du få höran.
23. Dagen efter kom Agrippa och Bernice, med stor ståt, och gingo in på Rådhuset, med höfvitsmännerna, och de yppersta i staden; och vardt Paulus efter Festi befallning framhafder.

24. Och sade Festus: Konung Agrippa, och I män alle, som med oss tillstädes ären: Här sen I den mannen, om hvilken hele hopen af Judarna hafver bedit mig, både i Jerusalem och här, ropandes att honom borde icke lefva länger.

25. Men jag fann honom intet bedrifvit hafva, det döden värdt var;

26. Men efter han sköt sig till Kejsaren, så aktar jag ock sända honom. Men hvad jag skall skrifva herranom om honom, det visst är, hafver jag icke; hvarföre hafver jag nu honom här fram för eder, och mest för dig, Konung Agrippa, att när derom ransakadt är, må jag hafva hvad jag skrifva skall.

27. Ty mig synes orätt vara att sända någon fången, och icke dermed gifva saken tillkänna, för hvilka han anklagad är.

26. CAPITLET

Paulus berättar för Agrippa sin omvändelse.

1. Då sade Agrippa till Paulum: Dig tillstädjes, att du talar för dig. Då räckte Paulus sina hand ut, och talade för sig:

2. Jag håller mig nu lycksaligan, att jag skall försvara mig i dag inför dig, Konung Agrippa, i all de stycker, der jag öfver anklagad varder af Judomen;

3. Aldremest medan jag vet, att du äst förståndig på de sedvänjor och spörsmål, som ibland Judarna äro; hvarföre beder jag dig, att du ville höra mig tåleliga.

4. Mitt lefverne ifrån ungdomen, huru det af begynnelsen ibland detta folk i Jerusalem varit hafver, veta alle Judar,

5. Som mig förr känt hafva, om de vilja best ät; ty jag hafver varit en Pharisee, hvilket är det strängesta parti uti vår Gudstjenst.

6. Och nu står jag här för rätten, för hoppets skull till det löfte, som skedt är till våra fäder af Gudi;

7. Till hvilket de tolf vår slägte förhoppas sig komma skola, tjenande Gudi stadeliga natt och dag; för detta hopps skull, Konung Agrippa, varder jag anklagad af Judomen.

8. Hvi varder det hållet af eder otroligit, om Gud uppväcker de döda?

9. Jag mente väl hos mig sjelf, att jag mycket göra skulle, stridandes emot Jesu Nazareni Namn;

10. Som jag ock gjorde i Jerusalem; och många heliga kastade jag i fängelse, dertill jag magt tagit hade af de öfversta Presterna; och då de dräpne vordo, förde jag domen.

11. Och i alla Synagogor pinade jag dem ofta, och nödgade dem till hädelse; och var dem så mycket ondsinnig, att jag förföljde dem ock uti de främmande städer.

12. För hvilka sak, när jag for till Damascum, med öfversta Presternas magt och förlof;

13. Vid middagstid, o Konung, såg jag i vägen ett sken af himmelen, klarare än solskenet, skinandes kringom mig, och dem som med mig foro.

14. Och när vi alle föllo ned till jordena, hörde jag ena röst tala till mig, och säga på Ebreisko: Saul, Saul, hvi förföljer du mig? Dig är svårt att spjerna emot udden.

15. Då sade jag: Ho äst du. Herre? Sade han: Jag är Jesus, den du förföljer.

16. Men res dig upp, och statt på dina fötter; ty dertill hafver jag uppenbarat mig för dig, att jag skall skicka dig till en tjänare och vittne om det du sett hafver; och desslikes om det jag dig ännu uppenbara skall;

17. Och vill frälsa dig för folket, och för Hedningarna, till hvilka jag nu sänder dig;

18. Att du skall öppna deras ögon, att de skola omvändas ifrå mörkret till ljuset, och ifrå Satans magt till Gud; att de skola få syndernas förlåtelse, och lott ibland dem som helgade äro, genom trona till mig.

19. Så var jag icke ohörig den himmelska synene, Konung Agrippa;

20. Utan begynte förkunna först för dem som voro i Damasco och Jerusalem, och öfver allt Judiska landet, och sedan desslikes Hedningomen, att de skulle bättra sig, och omvända sig till Gud, görandes sådana gerningar som bättring tillhörde.

21. För den sakens skull grepo Judarna mig i templet, och bödo till att dräpa mig.

22. Dock hafver jag njutit Guds hjälp dertill, att jag ännu står i denna dag, betygandes både små och stora; intet annat sägandes, än det Propheterna sagt hafva att ske skulle, och Moses:

23. Att Christus lida skulle, och vara den förste af de dödas uppståndelse, och förkunna ett ljus folkerna och Hedningomen.

24. Då han nu sådant för sig svarat hade, sade Festus med höga röst: Du äst rasande, Paule; mycken konst hafver gjort dig rasande.

25. Och sade han: Min gode Feste, jag är intet rasande; utan talar sann och förnuftig ord.

26. Ty Konungen vet detta väl, för hvilkom jag ock trösteliga talar; ty jag håller det så före, att intet deraf är honom fördoldt; ty det är icke skedt lönliga.

27. Tror du Propheterna, Konung Agrippa? Jag vet, att du tror.

28. Då sade Agrippa till Paulum: Fögo ting fattas, att du talar så för mig, att jag varder Christen.

29. Och sade Paulus: Jag både väl af Gudi, ehvad der fattas fögo eller mycket uti, att ej allenast du, utan ock alle de, som mig höra i dag, vorde sådane som jag är, undantagne dessa banden.

30. Och när han detta talat hade, stod Konungen upp, och landshöfdingen, och Bernice, och de som såto der med dem.

31. Och vid de gingo afsides, talade de emellan sig, sägande: Denne mannen hafver intet gjort, det döden eller band värdt är.

32. Och sade Agrippa till Festum: Denne mannen måtte väl vordit lösgifven, hade han icke skjutit sig till Kejsaren.

27. CAPITLET

Pauli Romerska resa, sjönöd, förlösning.

1. Sedan nu beslutet var, att vi skulle segla till Valland, antvade de Paulum och några andra fångar underhöfvitsmannenom, som het Julius, af den Kejsrerliga skaran.
2. Och som vi stego uti ett Adramytiskt skepp, och skulle segla utmed Asien, lade vi af och med oss blef Aristarchus, en Macedonisk man, af Thessalonica.
3. Och dagen derefter lade vi till Sidon. Och Julius for väl med Paulo, och tillstade att han gick till sina vänner, och lät göra sig till godo.
4. Och när vi lade dädan, seglade vi utmed Cypren; ty vädret var oss emot.
5. Och seglade vi öfver hafvet, som är emot Cilicien och Pamphylien, och kommom intill Myra, som är i Lycien.
6. Och der fick höfvitsmannen ett skepp, som var af Alexandria, och segla skulle till Valland; der satte han oss in.
7. Och då vi långsamliga seglat hade i många dagar, och som nogast komma kunde in mot Gnidum för motväders skull, seglade vi in under Creta, vid Salmone;
8. Och kommom som nogast framom, och intill ett rum, som kallades Sköna hamn; och var staden Lasea icke långt derifrån.
9. Då nu mycken tid var förlupen, och seglatsen begynte vara farlig, derföre att ock fastan var allaredo förliden, förmanade Paulus dem,
10. Och sade till dem: I män, jag ser, att seglatsen vill vara med vedermödo, och stor skada, icke allenast till skepp och gods, utan jemväl på vårt lif.
11. Men höfvitsmannen trodde skepparenom och styrmannenom, mer än det Paulus sade.

12. Och efter der var icke hamn till att ligga i vinterläge, föllo de mesta parten på det rådet att lägga dädan, att de, om någorlunda ske kunde, måtte komma till Phenicien, och ligga der i vinterläge; den hamnen är på Creta, för sydvest och nordvest.
13. Och som nu sunnanväder begynte blåsa, mente de hafva efter sin vilja; och då de lade ifrån Asson, seglade de utmed Creta.
14. Men icke långt efter stack sig upp emot dem ett illigt väder, som kallas nordost.
15. Och då skeppet vardt begripet, och kunde icke begå sig för vädret, låte vi drifva för vädret;
16. Och kommom under ena ö, som kallas Clauda, och kundom med plats få in båten.
17. Då de tagit den upp, brukade de hjälp, och bundo skeppet; och då de fruktade att det skulle komma på sandrefvelen, kastade de ut ett hinderfat, och läto så vråka.
18. Och som stormen gick oss svårliga uppå, kastade de dagen derefter godset ut.
19. Och tredje dagen kastade vi skeppredskapen ut med vara händer.
20. Och då hvarken sol eller stjernor syntes i många dagar, och stormen låg oss svårliga uppå, var oss allt hopp borto om vår välfärd.
21. Och då de nu i lång tid intet ätit hade, stod Paulus upp midt ibland dem, och sade: I män, det hade väl tillbörligt varit, att I hadn hört mig, och icke lagt ifrån Creta, och icke kommit oss denna vedermödon och skadan uppå.
22. Och nu förmanar jag, att I varen vid ett godt mod; ty ingom af eder skall något skada till lifvet, utan allena skeppet.
23. Ty i denna nattene stod Guds Ängel när mig, den jag tillhör, och den jag dyrkar, och sade:
24. Frukta dig intet, Paule, du måste komma fram för Kejsaren; och si, Gud hafver gifvit dig alla de som segla med dig.

25. Derföre varer vid ett godt mod, I män; ty jag tror Gudi, att så sker, som mig sagdt är.

26. Uppå ena ö skole vi vräkne varda.

27. Då fjortonde natten kom, och vi forom uti Adria, vid midnattstid, tycktes skeppmännerna att dem syntes ett land;

28. Och kastade ut lodet, och funno tjugu famnar djup; och kommo litet längre fram, och kastade åter lodet, och funno femton famnar djup.

29. Och så fruktade de, att de skulle komma på något skarpt grund, och kastade fyra ankare ut af bakskeppet, och önskade att dagas skulle.

30. Då sökte skeppmännerna efter, huru de skulle komma sina färde utu skeppet, och kastade ut båten i hafvet, under det sken, att de ville föra ut ankare af framskeppet.

31. Då sade Paulus till höfvitsmannen och till krigsknektarna: Utan desse blifva i skeppet, så varden icke I behållne.

32. Då höggo krigsknektarna af fästona till båten, och läto honom fara.

33. Och som dagen begynte synas, rådde Paulus dem allom, att de skulle få sig mat, och sade: Detta är fjortonde dagen att I hafven förbidt, och blifvit fastande, och hafven intet tagit till eder;

34. Hvarföre råder jag eder, att I fån eder mat; ty det hörer edra välfärd till; ty ingens edars ett hår skall falla af hans hufvud.

35. Och när han det sagt hade, tog han brödet, och tackade Gud i allas deras åsyn; och då han det brutit hade, begynte han äta.

36. Då vordo de alle vid ett bättre mod, och begynte ock de äta.

37. Och vi voro i skeppet, alle tillhopa, tuhundrade sex och sjutio själar.

38. Och då de voro mätte, lättade de skeppet, och kastade ut hvete i hafvet.

39. När dager vardt, kände de intet landet; men de vordo varse ena vik, i hvilko en strand var, dit de mente vilja låta drifva skeppet, om de kunde.

40. Och när de hade upptagit ankaren, gåfvo de sig till sjös, och upplöste roderbanden, och hade upp seglet till vaders, och läto gå åt strandene.

41. Dock kommo de på en refvel, och skeppet stötte; och framskeppet blef ständandes fast orörligit; men bakskeppet lossades af vågene.

42. Men krigsknektarna tyckte råd vara slå fångarna ihjäl, att, då de utsummo, icke skulle någor undfly.

43. Men höfvitsmannen ville förvara Paulum, och stillte dem ifrå det rådet, och bad att de, som simma kunde, skulle gifva sig först ut åt landet;

44. Och de andre, somlige på bräder, och somlige på skeppsvraket. Och dermed skedde, att de undsluppo alle behållne i land.

28. CAPITLET

Paulus ormbiten; botar Publii fader, kommer till Rom, predikar Judomen.

1. Och då de undkomne voro, fingo de veta, att ön het Melite.
2. Och folket beviste oss icke liten äro, undfångandes oss alla; och upptände en god eld, för regnets skull som oss öfverkommet var, och för köldens skull.
3. Och då Paulus bar tillhoppa en hop med ris, och lade på elden, kröp en huggorm ut ifrå värman, och stack hans hand.
4. Men då folket såg ormen hängandes vid hans hand, sade de emellan sig: Denne mannen måste vara en mandråpare, hvilken hämnden icke tillstädert lefva, ändock han nu undkommen är för hafvet.
5. Men han skuddade ormen i elden, och honom skadde der intet af.
6. Men de mente ske skola, att han skulle uppsvälla, eller straxt falla neder och dö. Då de länge vänte derefter, och sågo att honom intet ondt vederfors, vände de sig uti ett annat sinne, och sade att han var en gud.
7. Och der icke långt ifrå hade den öfverste öfver öna, benämnd Publius, en afvelsgård; den undfick oss till herberge, och for väl med oss i tre dagar.
8. Och hände sig, att Publii fader låg sjuk i skälfvosot och bukref; till honom gick Paulus in, och när han hade bedit, lade han händer på honom, och gjorde honom helbregda.
9. Och då det var skedt, kommo ock andre, de som sjukdom hade der på öne, och gingo fram, och vordo helbregda.
10. Hvilke oss gjorde mycken äro; och när vi forom våra färde dädan, läto de komma in med oss hvad nödtorftigt var.
11. Efter tre månader seglade vi vara färde uti ett skepp ifrå Alexandria, som der under ön hade legat i vinterläge; uti hvilket baner stod Castor och Pollux.
12. Och när vi kommom till Syracusa, blefvo vi der i tre dagar.

13. Dädan seglade vi omkring, och kommom till Regium. Och en dag derefter blåste sunnanväder upp, så att vi kommom den andra dagen derefter till Puteolos.
14. Och efter vi funne der bröder, vorde vi bedne, att vi skulle blifva när dem i sju dagar; och så komme vi till Rom.
15. Och då bröderna fingo höra om oss, gingo de emot oss intill Appii forum, och till Tretabern. När Paulus dem såg, tackade han Gudi, och tog tröst till sig.
16. Och när vi kommom in i Rom, öfverantvordade underhöfvitsmannen fångarna öfverhöfvitsmannenom; men Paulo vardt tillstadt vara för sig sjelf, med en krigsknekt som tog vara på honom.
17. Efter tredje dagen kallade Paulus tillhoppa de yppersta af Judarna. Och när de kommo, sade han till dem: I män och bröder, ändock jag intet gjort hade emot vårt folk, eller emot fädernas stadgar, vardt jag likväl bunden öfverantvordad utur Jerusalem i de Romares händer;
18. Hvilke, då de mig ransakat hade, ville de släppt mig, efter ingen dödssak fanns med mig.
19. Men efter Judarna sade deremot, nödgades jag skjuta mig till Kejsaren; icke så att jag något hafver, der jag vill anklaga mitt folk före.
20. För denna sakens skull hafver jag kallat eder, att jag måtte se eder, och tala med eder; ty för Israels hopps skull är jag ombunden med denna kedjon.
21. Då sade de till honom: Vi hafve hvarken fått bref om dig af Judeen; ej heller hafver någor af bröderna dädan kommit, och bebådat oss, eller talat något ondt om dig.
22. Och begäre vi nu af dig höra, huru du det hafver före; ty om detta partit är oss veterligt, att allestäds sägs deremot.

23. Och då de hade satt honom en dag före, kommo de en stor hop till honom i herberget, hvilkom han uttydde och betygade Guds rike, och gaf dem före om Jesu, utaf Mose lag, och utaf Propheterna, ifrå morgonen intill aftonen.

24. Och somlige trodde det som sades; och somlige trodde det icke.

25. Och som de icke drogo öfverens, gingo de dädan, då Paulus dem ett ord sagt hade att den Helge Ande rätt talat hafver till våra fäder, genom Propheten Esaïas,

26. Sägandes: Gack till detta folket, och säg: I skolen höra med öronen, och icke förstå; och se med ögonen, och icke kunna besinnat.

27. Ty detta folks hjerta är förhärdt, och de höra svårliga med sin öron, och sin ögon hafva de igenlyckt; att de icke någon tid skola se med ögonen, och höra med öronen, och förstå med hjertat, att de måtte omvändas, att jag dem hela måtte.

28. Så skall eder nu vetterligit vara, att denna Guds salighet är sänd till Hedningarna, och de skola hört.

29. Och när han hade det sagt, gingo Judarna ut ifrå honom, och hade emellan sig mycken disputering.

30. Men Paulus blef i hela tu år uti det hus han lejt hade, och undfick alla de som ingingo till honom;

31. Predikandes Guds rike, och lärde om Herran Jesu, med all tröst; och ingen förböd honom det.

EPISTEL TILL DE ROMARE

1. CAPITLET

Pauli person, helsning. Sann rättfärdighet. Hedna afguder, synder.

1. Paulus, Jesu Christi tjenare, kallad till Apostel, afskild till att predika Guds Evangelium;
2. Hvilket han tillförene utlofvat hafver, genom sina Propheter i den Helga Skrift,
3. Om sin Son, den född är af Davids säd, efter köttet;
4. Hvilken är krafteliga bevisad Guds Son, efter Andan som helgar, deraf att han stod upp ifrå de döda, nämliga Jesus Christus, vår Herre;
5. Genom hvilken vi hafve fått nåd, och Apostlaämbete, till att upprätta trones lydno ibland alla Hedningar, i hans Namn;
6. Ibland hvilka I ock ären kallade af Jesu Christo;
7. Allom dem som i Rom äro, Guds kärestom, kalladom heligom. Nåd vare med eder, och frid af Gudi vårom Fader, och Herranom Jesu Christo.
8. I förstone tackar jag min Gud, gjenom Jesum Christum, för eder alla, att i hela verldene talas om edra tro.
9. Ty Gud är mitt vittne, hvilkom jag tjänar i minom anda, uti Evangelio som är om hans Son, att jag utan återvändo tänker på eder;
10. Bedjandes alltid i mina böner, att jag dock någon tid måtte få en lyckosam väg, om Gud ville, till att komma till eder.
11. Ty jag åstundar se eder, på det jag måtte några andeliga gåfvo dela med eder, till att styrka eder;
12. Det är, att jag, samt med eder, måtte få hugsvalelse, genom begges våra tro, edra och mina.

13. Jag vill icke dölja för eder, bröder, att jag hafver ofta haft i sinnet komma till eder, ändock jag hafver varit förhindrad allt härtill; på det jag måtte ock någon frukt skaffa ibland eder, såsom ibland andra Hedningar.

14. Jag är pligtig både Greker och Barbarer, både visa och ovisa.

15. Derföre, så mycket mig står till görandes, är jag redebogen att jag ock predikar eder Evangelium, som i Rom ären.

16. Ty jag skämmas icke vid Christi Evangelium; ty det är Guds kraft allom dem till salighet som tro; Judomen först, så ock Grekomen;

17. Derföre att derutinnan varder Guds rättfärdighet uppenbar, af tro i tro; som skrifvet är: Den rättfärdige skall lefva af sine tro.

18. Ty Guds vrede af himmelen varder uppenbar öfver alla människornas ogudaktighet och orättfärdighet, de der förhålla sanningena i orättfärdighet.

19. Ty det, som förstås kan om Gud, är dem uppenbart; ty Gud hafver dem det uppenbarat;

20. Dermed att hans osynliga väsende, och hans eviga kraft och Gudom varder beskådad, när de besinnas af gerningarna, nämliga af verldenes skapelse; så att de äro utan ursäkt;

21. Medan de förstodo Gud, och hafva icke prisat honom som en Gud, och ej heller tackat; utan vordo fåfängelige i sina tankar, och deras oförnuftiga hjerta är vordet mörkt.

22. Då de höllo sig för visa, äro de vordne dårar;

23. Och hafva förvandlat dens oförgängeliga Guds härlighet uti beläte, det ej allenast gjordt var efter förgängeliga människors, utan jemväl efter foglars, och fyrafött och krypande djurs liknelse.

24. Derföre hafver ock Gud öfvergifvit dem i deras hjertans lustar, uti orenlighet, till att skämma sin lekamen inbördes;
 25. Hvilke förvandlat hafva Guds sanning i lögn; och hafva ärat och dyrkat de ting, som skapat äro, öfver honom som dem skapat hafver, hvilken är välsignad evinnerliga. Amen.
 26. Derföre hafver ock Gud öfvergifvit dem i skamliga lustar; ty deras qvinnor hafva förvandlat den naturliga brukningena uti den, som är emot naturen.
 27. Sammaledes ock männerna hafva öfvergifvit den naturliga qvinnones brukning, och hafva brunnit i sin lusta till hvarannan; man med man bedrifvit slemhet, och fått, som tillbörligit var, deras villos rätta lön i sig sjelfvom.
 28. Och såsom de intet aktade hafva Gud i känslo, hafver Gud öfvergifvit dem i ett vrångt sinne, till att bedrifva obeqvämlig ting;
 29. Fulle med all orättfärdighet, boleti, arghet, girighet, ondsko; fulle med afund, mord, kif, svek, otukt;
 30. Örnatasslare, bakdantare, Guds föraktare, våldsverkare, högfärdige, stolte, illfundige, föräldromen olydige;
 31. Oförnuftige, ordlöse, okärlige, trolöse, obarmhertige;
 32. Hvilke, ändå de Guds rättviso veta, att de som sådant göra äro värde döden, likväl göra de det icke allenast, utan ock hålla med dem som det göra.

2. CAPITLET

Guds dom öfver hedningar och Judar.

1. Derföre äst du utan ursäkt, o menniska, eho du äst som dömer. Ty med det samma du dömer en annan, fördömer du dig sjelf, efter du gör det samma som du dömer.
2. Ty vi vete, att Guds dom är rätt öfver dem som sådana göra.
3. Eller menar du, o menniska, som dömer dem som sådana göra, och gör detsamma, att du skall kunna undfly Guds dom?
4. Eller föraktar du hans godhets, tålsamhets och långmodighets rikedom, icke förståndandes, att Guds mildhet lockar dig till bättring?
5. Utan efter dina hårdhet och obotfärdiga hjerta samkar du dig sjelfvom vrede, på vredenes dag, när Guds rättvisa dom blifver uppenbar;
6. Hvilken gifva skall hvarjom och enom efter hans gerningar;
7. Nämliga pris och äro, och oförgängeligt väsende dem, som med tålmod, uti goda gerningar, fara efter evigt lif.
8. Men dem som enträtne äro, och icke vilja lyda sanningene, utan lyda orätthetene, ogunst och vrede;
9. Bedröfvelse och ångest öfver hvar och en människos själ, som illa gör; först Judarnas, Grekernas också.
10. Men heder, och ära, och frid hvarjom och enom som väl gör; först Judomen, Grekomen också.
11. Ty Gud ser icke efter personen.
12. Alle de som utan lag syndat hafva, de varda ock utan lag förtappade; och alle som uti lagen hafva syndat, de varda med lagen dömde;
13. Ty de äro icke rättfärdige för Gudi, som höra lagen; utan de som göra efter lagen, de varda rättfärdige hållne.

14. Derföre, om Hedningarna, som icke hafva lagen, göra dock af naturen det lagen innehåller; desamme, ändock de icke hafva lagen, äro de likväl sig sjelfvom lag;
 15. Hvilke bevisa lagsens verk vara skrifvet i deras hjertan, der deras samvet bär dem vittne, och deras tankar, som sig inbördes anklaga eller ock ursaka;
 16. På den dagen, när Gud människornas lönligheter döma skall, genom Jesum Christum, efter mitt Evangelium.
 17. Si, du kallas en Jude, och förlåter dig på lagen, och berömmar dig af Gudi;
 18. Och vetst hans vilja; och efter du äst undervister i lagen, profvar du hvad bäst är;
 19. Och betröster dig vara en ledare dem som blinde äro, och dem ett ljus som i mörkret äro;
 20. Dem en tuktomästare, som dåraktige äro; dem en lärare, som enfaldige äro; och hafver formen till det som vetandes och rätt är i lagen.
 21. Nu lærer du andra, och lærer dig intet sjelf. Du predikar: Man skall intet stjåla; och du stjål.
 22. Du säger: Man skall icke göra hor; och du bedrifver hor. Du stygges vid afguderi; och du beröfvar Gudi det honom tillhör.
 23. Du berömmar dig af lagen, och vanhedrar Gud med lagsens öfverträdning;
 24. Ty för edra skull varder Guds Namn försmädadt ibland Hedningarna, såsom skrifvet är.
 25. Omskärelsen doger, om du håller lagen; men håller du icke lagen, så är din omskäreelse vorden en förhud.
 26. Om nu förhuden håller lagsens rättfärdighet, månn icke hans förhud blifva räknad för omskäreelse?
 27. Och dermed sker då, att det som af naturen är förhud, och fullkomnar lagen, skall döma dig, som under bokstafven och omskärelsen bryter lagen.

28. Ty det är icke Jude, som utvärtes är Jude; ej heller det omskäreelse, som utvärtes sker på köttet;
 29. Utan det är Jude, som invärtes dolder är; och hjertans omskäreelse är omskäreelse, den som sker i andanom, och icke efter bokstafven; hvilkens pris icke är af menniskom, utan af Gudi.

3. CAPITLET

Juda förmån. Den sanna rättfärdigheten.

1. Hvad fördel hafva då Judarna? Eller hvad är omskärelsen nyttig?
2. Jo, ganska mycket. Först, att dem hafver varit betrodt det Gud talat hafver.
3. Hvad magt ligger derpå, att somlige af dem icke trodde? Skulle deras otro göra Guds trohet om intet?
4. Bort det. Vare heldre Gud sannfärdig, och hvar och en menniska lögnaktig; såsom skrifvet är: På det du blifver rättfärdig i din ord, och öfvervinner, när du dömes.
5. Är det nu så, att vår orättfärdighet prisar Guds rättfärdighet; hvad vilje vi säga? Är då Gud orättfärdig, som vredgas deröfver? Jag talar efter menniskosätt.
6. Bort det; ty huru kunde Gud då döma verldena?
7. Ty om Guds sanning vorde yppare af mine lögn, honom till pris, hvi skulle jag då ännu dömas som en syndare?
8. Och icke heldre göra, såsom vi vardom försmädde, och som någre säga, att vi skole säga: Låt oss göra ondt, på det der kommer godt af; hvilkas fördömmelse är all rätt.
9. Huru är då derom? Hafve vi någon fördel för dem? Allsingen. Ty vi hafve det nu bevisat, att både Judar och Greker äro alle under synd;
10. Som skrifvet står: Den är icke till som rättfärdig är; icke en.
11. Ingen är ock den som förståndig är; ingen är som aktar Gud.
12. Alle hafva afvikit; allesamman äro onyttige vordne; ingen är som godt gör; icke till en.
13. Deras strupe är en öppen graf; deras tungor bruka de till svek; huggormætter under deras läppar.
14. Deras mun är full med bannor och bitterhet;
15. Deras fötter snare till att utgjuta blod;
16. Förtryckelse och vedermöda i deras vägar;

17. Och fridsens väg veta de icke.
18. Guds räddhåge är icke för deras ögon.
19. Så vete vi, att allt det lagen säger, det säger hon till dem som under lagen äro; att hvar och en mun skall tillstoppas, och all verlden skall för Gudi brottslig varda;
20. Derföre, att intet kött kan af lagsens gerningar varda rättfärdigt för honom; ty af lagen känner man syndena.
21. Men nu är Guds rättfärdighet, utan lagsens tillhjälp, uppenbar vorden, bevist genom lagen och Propheterna;
22. Den Guds rättfärdighet, säger jag, som kommer af Jesu Christi tro, till alla, och öfver alla de som tro; ty här är ingen åtskilnad.
23. Allesamman äro de syndare, och hafva intet berömma sig af för Gudi;
24. Och varda rättfärdige utan förskyllan, af hans nåd, genom den förlösnings som i Christo Jesu skedd är;
25. Hvilken Gud hafver satt för en nådastol, genom trona i hans blod, i hvilko han låter se sina rättfärdighet, i thy att han förlåter synderna, som blefna voro under Guds tålomod;
26. Till att låta se i denna tiden sina rättfärdighet; på det han allena skall vara rättfärdig, och göra den rättfärdigan, som är af Jesu tro.
27. Hvar är nu din berömmelse? Hon är utelyckt. Med hvad lag? Med gerningarnas lag? Nej; utan med trones lag.
28. Så hälle vi nu det, att människan varder rättfärdig af trone, utan lagsens gerningar.
29. Eller är Gud allenast Judarnas Gud? Är han ock icke Hedningarnas Gud? Jo visserliga, ock Hedningarnas;
30. Efter det en Gud är, som gör omskärelsen rättfärdig af trone, och förhudena genom trona.
31. Göre vi då lagen om intet med trone? Bort det; utan vi upprättom lagen.

4. CAPITLET

Abrahams rättfärdighet, tro.

1. Hvad säge vi då vår fader Abraham efter köttet hafva funnit?
2. Det säge vi: Är Abraham rättfärdig vorden af gerningarna, så hafver han det han må berömma sig af; men icke för Gudi.
3. Men hvad säger Skriften? Abraham trodde Gudi, och det vardt honom räknadt till rättfärdighet.
4. Men honom, som håller sig vid gerningarna, varder lönen icke räknad af nåd, utan af pligt.
5. Men honom, som icke håller sig vid gerningarna, utan tror på honom som den ogudaktiga gör rättfärdigan, hans tro varder honom räknad till rättfärdighet;
6. Såsom ock David säger, att saligheten är dens menniskos, hvilko Gud tillräknar rättfärdighetena, utan gerningar.
7. Salige äro de, som deras orättfärdigheter äro förlåtna, och deras synder äro öfverskylda.
8. Salig är den man, som Gud ingen synd tillräknar.
9. Männ nu denna saligheten allenast vara kommen öfver omskärelsen, eller ock öfver förhudena? Vi säge ju, att Abrahe vardt tron räknad till rättfärdighet.
10. Huru blef hon honom då tillräknad? När han var i omskärelsen, eller när han var i förhudene? Icke i omskärelsen, utan i förhudene.
11. Men han tog omskärelsens tecken för ett insegel till trones rättfärdighet, hvilka han hade i förhudene; att han skulle vara allas deras fader, som i förhudene trodde, att sådant skulle ock räknas dem för rättfärdighet;
12. Desslikes ock omskärelsens fader, icke dem allenast, som äro af omskärelsen, utan ock dem som vandra i trones fotspår, som var i vår faders Abrahams förhud.

13. Ty det löftet, att han skulle varda verldenes arfvinge, är icke skedt Abrahe och hans säd igenom lagen, utan igenom trones rättfärdighet.
14. Ty om de, som lyda till lagen, äro arfvingar, så är tron onyttig vorden, och löftet är blifvet om intet.
15. Ty lagen kommer vrede åstad; ty der ingen lag är, der är icke heller öfverträdelse.
16. Derföre måste det vara af trone, att det skall vara af nåd, och löftet fast blifva allo sädene; icke honom allenast som är af lagen, utan ock honom som är af Abrahams tro, hvilken är allas våra fader;
17. Som skrifvet är: Jag hafver satt dig till en fader öfver många Hedningar, för Gudi, den du trott hafver, hvilken de döda gör lefvande, och kallar de ting, som icke äro, lika som de voro.
18. Och han trodde på det hopp, der intet hopp var, att han skulle varda många Hedningars fader, som sagdt var till honom: Så skall din säd vara.
19. Och han vardt icke svag i trone, och aktade icke sin halfdöda kropp, ty han var när hundra åra gammal; ej heller Saras halfdöda qved;
20. Ty han tviflade intet på Guds löfte med otro; utan vardt stark i trone, gifvandes Gudi ärona;
21. Och var full viss derpå, att den som lofvade, han var ock mäktig det att hålla.
22. Derföre var det ock räknadt honom till rättfärdighet.
23. Så är detta icke allenast skrifvet för hans skull, att honom tillräknadt vardt;
24. Utan ock för våra skull, som det också tillräknadt varder, när vi trom på honom, som vår Herra Jesum uppväckte ifrå de döda;
25. Hvilken för våra synders skull är utgifven, och för våra rättfärdighets skull uppväckt.

5. CAPITLET

Rättfärdighets frukter. Adam syndenes, Christus rättfärdighetens ursprung.

1. Medan vi nu rättfärdige vordne äro af trone, hafve vi frid med Gud, genom vår Herra Jesum Christum;
2. Genom hvilken vi hafve ock en tillgång i trone till denna nåd, som vi uti stäm, och berömmom oss af hoppet, som vi hafve, till den härlighet som Gud gifva skall.
3. Och icke det allenast; utan vi berömmom oss ock i bedröfvelsen, vetande att bedröfvelse gör tålmod;
4. Och tålmod gör förfarenhet; förfarenhet gör hopp;
5. Men hoppet låter icke komma på skam; ty Guds kärlek är utgjuten i vår hjerta, genom den Helga Anda som oss gifven är.
6. Ty ock Christus, den stund vi ännu svage vorom efter tiden, hafver lidit döden för oss syndare.
7. Nu vill näppliga någor dö för det som rätt är; för det som godt är torde tilläfventyrs någor dö.
8. Derföre beprisar Gud sin kärlek till oss att Christus är död för oss, när vi ännu vore syndare.
9. Så varde vi ju mycket mer behållne genom honom för vredene, efter vi äre rättfärdige gjorde i hans blod.
10. Ty efter vi vordom förlikte med Gudi, genom hans Sons död, den stund vi ännu voro ovänner; mycket mer, efter vi äre förlikte, blifve vi nu behållne genom hans lif.
11. Icke allenast det; utan vi berömmom oss ock af Gudi, genom vår Herra Jesum Christum, genom hvilken vi nu förlikningen fått hafve.
12. Derföre, såsom igenom ena mennisko är synden kommen i verlden, och för syndenes skull döden; och är så döden kommen öfver alla menniskor, efter de alle syndat hafva,

13. Ty synden var väl i verldene allt intill lagen; men der ingen lag är, der aktas icke synden;
14. Utan döden var väldig, allt ifrån Adam intill Mosen, öfver dem ock, som icke hade syndat i sådana öfverträdelse som Adam, hvilken är hans liknelse som tillkommande var.
15. Men det hafver sig icke så med gåfvone, som med syndene; ty om igenom ens (*menniskos*) synd äro många döde, så är mycket mer Guds nåd och gåfva mångom rikeliga vederfaren genom Jesum Christum, som den ena menniskan var i nådene.
16. Och är icke gåfvan allenast öfver ena synd, såsom förderfvet är kommet fördens ena syndarens ena synd; ty domen är kommen af ene synd till fördömelse, men gåfvan af många synder till rättfärdighet,
17. Ty om döden hafver, för ens synds skull, väldig varit igenom en; mycket mer skola de, som undfå nådenes och gåfvones fullhet till rättfärdighet, vara väldige i lifvena genom en, Jesum Christum,
18. Ty såsom för ens synds skull, är fördömelse kommen öfver alla menniskor; så kommer ock, igenom ens rättfärdighet, lifsens rättfärdning öfver alla menniskor.
19. Ty såsom, för ene menniskos olydno, äro många vordne syndare; så varda ock, för ens lydnos skull, många rättfärdige.
20. Men lagen är också härmed inkommen, att synden skulle öfverflöda; men der synden öfverflödde, der öfverflödde då nåden mycket mer;
21. På det att, såsom synden hafver väldig varit till döden, så skulle ock nåden väldig vara genom rättfärdighetena till evinnerligt lif, genom Jesum Christum.

6. CAPITLET

Ny hörsamhet fordras af en rättfärdigan.

1. Hvad vilje vi Då säga? Skole vi blifva i syndene, på det nåden skall öfverflöda?
2. Bort det; vi som äre döde ifrå syndene, huru skulle vi ännu lefva i henne?
3. Veten I icke, att alle vi som äre döpte till Christum Jesum, vi äre döpte till hans död?
4. Så äro vi ju begrafne med honom, genom dopet, i döden; att såsom Christus är uppväckt ifrå de döda, genom Fadrens härlighet, så skole ock vi vandra i ett nytt lefverne.
5. Ty om vi, samt med honom, inplantade vardom till en lika död, så varde vi ock uppståndelsen like;
6. Vetande att vår gamla människa är korsfäst med honom, på det att syndakroppen skall varda om intet, att vi icke härefter skola tjena syndene.
7. Ty den som döder är, han är rättfärdigad ifrå syndene.
8. Äre vi nu döde med Christo, så tro vi, att vi ock skole lefva med honom;
9. Vetande, att Christus, som ifrå de döda uppväckt är, dör intet mer; döden får intet mer magt öfver honom.
10. Ty det han blef död, blef han syndene död en gång; men det han lefver, lefver han Gudi.
11. Så håller ock I eder derföre, att I ären döde syndene, och lefven Gudi, genom Christum Jesum, vår Herra.
12. Så låter nu icke syndena väldig vara i eder dödeliga lekamen, så att I henne efterföljen uti hennes lustar.
13. Och gifver icke syndene edra lemmar till orättfärdighetenes vapen; utan gifver eder sjelfva Gudi, lika som de der döde hafva varit, och nu lefva; och edra lemmar Gudi, till rättfärdighetenes vapen.
14. Ty synden skall icke vara väldig öfver eder; efter I ären icke under lagen, utan under nådene.

15. Huru då? Skole vi synda, medan vi äre icke under lagen, utan under nådene? Bort det.
16. Veten I icke, att hvem I gifven eder för tjenare till att lyda, hans tjenare ären I, som I lydige ären, ehvad det är mer syndene, till döden, eller lydnene, till rättfärdighetena?
17. Men lofvad vare Gud, att I hafven varit syndenes tjenare, och ären dock af hjertat lydige vordne, uti den lärdoms eftersyn, som I ären gifne till.
18. Men nu, medan I ären friade ifrå syndene, ären I rättfärdighetenes tjenare vordne.
19. Jag talar härom efter människors sätt, för edra köttliga skröplighets skull; lika som I hafven edra lemmar gifvit orenlighet ene och orättfärdighetene till tjenst, ifrå den ena orättfärdighetene till den andra; så gifver ock nu edra lemmar rättfärdighetene till tjenst, att de måga varda helige.
20. Ty då I voren syndenes tjenare, då voren I frie ifrå rättfärdighetene.
21. Hvad gagn haden I då af det, der I nu blygens vid? Ty till sådant är döden ändalykten.
22. Men nu, medan I ären frie vordne ifrå syndene, och vordne Guds tjenare, hafven I edor frukt, att I helige varden; och till ändalykt, evinnerligt lif.
23. Ty syndenes lön är döden; men Guds gåfva är det eviga lifvet, genom Christum Jesum, vår Herra.

7. CAPITLET

Trones frihet. Lagens nytta. Köttens och Andans strid.

1. Veten I icke, käre bröder (ty jag talar med dem som lagen veta), att lagen regnerar öfver menniskona, så länge hon lefver?
2. Ty en qvinna, som i mans våld är, så länge mannen lefver, är hon bunden till lagen; men om mannen dör, så blifver hon lös ifrå mansens lag.
3. Men om hon är med en annan man, medan hennes man lefver, då varder hon kallad en horkona; men dör mannen, så är hon fri ifrå lagen, att hon icke varder en horkona, om hon är när en annan man.
4. Så ären ock I, mine bröder, dödade ifrå lagen, genom Christi Lekamen; att I skolen vara när enom androm, nämliga när honom som är uppstånden ifrå de döda, på det vi skole göra Gudi frukt.
5. Ty Då vi vorom köttslige, då voro de syndiga begärelser, som lagen uppväckte, mäktig i våra lemmar, att göra dödenom frukt.
6. Men nu äre vi friade ifrå lagen, döde ifrå henne som oss höll fångna; så att vi skole tjena uti ett nytt väsende, efter andan, och icke uti det gamla väsendet, efter bokstafven.
7. Hvad vilje vi då säga? Är lagen synd? Bort det; men syndena kände jag icke, utan af lagen; ty jag hade intet vetat af begärelsen, hade icke lagen sagt: Du skall icke begära.
8. Då tog synden tillfälle af budordet; och uppväckte i mig all begärelse; ty utan lagen var synden död.
9. Och jag lefde fordom utan lag; men när budordet kom, fick synden lif igen;
10. Och jag vardt död; så fanns då, att budordet, som mig var gifvet till lifs, det var mig till döds.
11. Ty synden tog tillfälle af budordet, och besvek mig, och drap mig dermed.
12. Så är väl lagen helig, och budordet heligt, och rättfärdigt, och godt.

13. Är då det, som godt är, vordet mig till döds? Bort det; men synden, på det hon skulle synas vara synd, hafver, med det godt är, verkat döden i mig; på det synen skulle varda öfvermåttan syndig genom budordet.
14. Ty vi vete, att lagen är andelig; men jag är köttslig, sålder under syndena.
15. Ty jag vet icke hvad jag gör; ty jag gör icke hvad jag vill; utan det jag hatar, det gör jag.
16. Om jag nu gör det jag icke vill, så samtycker jag, att lagen är god.
17. Så gör icke nu jag det, utan synden, som bor i mig.
18. Ty jag vet, att i mig, det är, i mitt kött, bor icke godt; viljan hafver jag, men att göra godt, det finner jag icke.
19. Ty det goda, som jag vill, det gör jag intet; utan det onda, som jag icke vill, det gör jag.
20. Om jag nu gör det jag icke vill, så gör icke nu jag det, utan synden, som bor i mig.
21. Så finner jag nu mig en lag, jag som vill göra det godt är, att det onda låder vid mig.
22. Ty jag hafver lust till Guds lag, efter den invärtes menniskona;
23. Men jag ser en annor lag i mina lemmar, som strider emot den lag, som i min håg är, och griper mig fången uti syndenes lag, som är i mina lemmar.
24. Jag arme menniska, ho skall lösa mig ifrå denna dödsens kropp?
25. Gudi tackar jag, genom Jesum Christum, vår Herra. Så tjenar jag nu Guds lag med hägen; men med köttet tjenar jag syndenes lag.

8. CAPITLET

*Rätt vandel i Christo. Dess nytta. Hopp, tålamods
ankar.*

1. Så är nu intet fördömeligit i dem som äro i Christo Jesu, de icke vandra efter köttet, utan efter Andan.
2. Ty Andans lag, som lif gifver i Christo Jesu, hafver gjort mig fri ifrå syndenes och dödsens lag.
3. Ty det som lagen icke kunde åstadkomma, i det hon vardt försvagad af köttet, det gjorde Gud, sändandes sin Son i syndelig köotts liknelse, och fördömde syndena i köttet genom synd;
4. På det den rättfärdighet, som lagen äskar, skulle varda fullbordad i oss, som icke vandrom efter köttet, utan efter Andan.
5. Ty de som köttslige äro, de äro köttsliga sinnade; men de som andelige äro, de äro andeliga sinnade.
6. Ty köttssens sinne är döden; men Andans sinne är lif och frid.
7. Ty köttsligit sinne är en fiendskap emot Gud; efter det är icke Guds lag underdånigt; icke kan det heller.
8. Men de, som äro köttslige, kunna icke vara Gudi tacke.
9. Men I ären icke köttslige, utan andelige, om Guds Ande annars bor i eder; ty hvilken icke hafver Christi Anda, han hör icke honom till.
10. Men om Christus är i eder, så är väl lekamenen död, för syndenes skull; men Anden är lifvet, för rättfärdighetenes skull.
11. Om nu hans Ande, som Jesum uppväckte ifrå de döda, bor i eder, så skall ock den, som Christum uppväckte ifrå de döda, göra edor dödliga lekamen lefvande, för sin Andas skull, som i eder bor.
12. Så äre vi nu, käre bröder, skyldige, icke köttena, att vi skole lefva efter köttet;
13. Ty om I lefven efter köttet, så skolen I dö; men om I döden köttssens gerningar med Andanom, så skolen I lefva.

14. Ty alle de som drifvas af Guds Anda, de äro Guds barn.
15. Ty I hafven icke fått träldomsens anda, åter till räddhåga; utan I hafven fått utkorada barns Anda, i hvilkom vi rope: Abba, käre Fader.
16. Den samme Anden vittnar med vår Anda, att vi äre Guds barn.
17. Äre vi nu barn, så äre vi ock arfvingar; nämliga Guds arfvingar, och Christi medarfvingar; om vi annars lidom med honom, att vi ock med honom komma mågom till härligheten.
18. Ty jag håller det så före, att denna tidsens vedermöda är icke lika emot den härlighet, som på oss uppenbaras skall.
19. Ty kreaturens högeliga åstundan väntar efter, att Guds barn skola uppenbaras;
20. Efter kreaturen äro vanskelighetene underkastade emot sin vilja; men för hans skull, som dem underkastat hafver, på en förhoppning.
21. Ty kreaturen skola ock varda fri af förgängelighetenes trälldom, till Guds barnas härliga frihet.
22. Ty vi vete, att hvart och ett kreatur suckar och ängslas med oss, allt hårtill.
23. Och icke de allenast; utan ock vi sjelfve, som hafvom Andans förstling, suckom ock vid oss sjelfva efter barnskapet, och väntom vår kropps förlossning.
24. Ty vi äre väl salige vordne, dock i hoppet; men hoppet, om det synes, är det icke hopp; ty huru kan man hoppas det man ser?
25. Om vi nu hoppes det vi icke sem, så vänte vi det med tålmod.
26. Sammaledes hjälper ock Anden våra skröplighet; ty vi vete icke hvad vi skolom bedja, såsom det bör sig; utan sjelfver Anden manar godt för oss, med osägeliga suckan.
27. Men han, som skådar hjertan, han vet hvad Andans sinne är; ty han manar för helgonen, efter Guds behag.

28. Men vi vete att dem, som hafva Gud kär, tjena all ting till det bästa, de som efter uppsåtet äro kallade.

29. Ty hvilka han hafver föresett, dem hafver han ock beskärt, att de skulle vara hans Sons beläte like; på det han skall vara den förstfödde ibland många bröder.

30. Men dem som han hafver beskärt, dem hafver han ock kallat; och dem han hafver kallat, dem hafver han ock gjort rättfärdiga; men dem som han hafver gjort rättfärdiga, dem hafver han ock gjort härliga.

31. Hvad vilje vi nu säga härtill? Är Gud för oss, ho kan vara emot oss?

32. Hvilken ock icke hafver skonat sin egen Son, utan gifvit honom ut för oss alla; huru skulle han icke ock gifva oss all ting med honom?

33. Hvilken vill åklaga dem som Gud hafver utkorat? Gud är den som rättfärdigar.

34. Hvilken är den som vill fördöma? Christus är den som lidit hafver döden; ja, han är ock den som uppväckt är; den ock sitter på Guds högra hand, och manar godt för oss.

35. Ho kan skilja oss ifrå Christi kärlek? Bedröfvelse, eller ångest, eller förföljelse, eller hunger, eller nakenhet, eller farlighet, eller svärd?

36. Såsom skrifvet är: För dina skull vardom vi dödade hela dagen; vi vardom hållne såsom slagtofår.

37. Men i allt detta öfvervinne vi, genom honom som oss älskat hafver.

38. Ty jag är viss derpå, att hvarken död, eller lif, eller Änglar, eller Förstadöme, eller väldigheter, eller de ting som nu äro, eller de ting som tillkomma skola;

39. Eller höghet, eller djuphet, eller något annat kreatur, skall skilja oss ifrå Guds kärlek, som är i Christo Jesu, vårom Herra.

9. CAPITLET

Utkorelsen sker ej efter lekamlig förmån, men efter Guds nåd och ordning.

1. Jag säger sanningen i Christo, och ljuger icke; som mitt samvete bär mig der vittne till i dem Helga Andä;

2. Att jag hafver ena stora sorg, och idkeliga pino i mitt hjerta.

3. Ty jag hafver sjelfver önskat mig bortkastad ifrå Christo, för mina bröders skull, som mig köttsliga skylde äro;

4. Hvilke äro af Israel, hvilkom barnaskapet tillhör, och härligheten, och förbundet, och lagen, och Gudstjensten, och löften;

5. Hvilkas äro fäderna, der Christus af födder är, på köttens vägnar; hvilken är Gud öfver all ting, lofvad evinnerliga. Amen.

6. Detta säger jag icke fördensku, att Guds ord äro omintet vorden; ty de äro icke alle Israeliter, som äro af Israel;

7. Icke äro de heller alle söner, att de äro Abrahams säd; utan i Isaac skall dig kallas säden;

8. Det är: Icke äro de Guds barn, som äro barn efter köttet, utan de som äro barn efter löftet, de varda räknade för säd.

9. Ty detta är löftesordet: Jag skall komma i denna tiden; och Sara skall hafva en son.

10. Och icke allenast det; utan ock Rebecka vardt en gång hafvandes af Isaac, vårom fader.

11. Ty förr än *barnen* voro född, och hade hvarken godt eller ondt gjort (på det Guds uppsåt skulle blifva ständandes efter utkorelsen, icke för gerningarnas skull, utan af kallarens nåde),

12. Vardt denne sagdt: Den större skall tjena dem mindre;

13. Såsom skrifvet är: Jacob älskade jag men Esau hatade jag.

14. Hvad vilje vi då säga? Är Gud orättfärdig? Bort det.

15. Ty han säger till Mosen: Hvilkom jag är nådelig, honom är jag nådelig; och öfver hvilken jag förbarmar mig, öfver honom förbarmar jag mig.

16. Så står det nu icke till någons mans vilja eller lopp, utan till Guds barmhertighet.

17. Ty Skriften säger till Pharaos: Dertill hafver jag uppväckt dig, att jag skall bevisa mina magt på dig; och att mitt Namn skall varda förkunnadt i all land.

18. Så förbarmar han nu sig öfver hvem han vill, och hvem han vill, förhärdar han.

19. Så må du säga till mig: Hvad skyllar han då oss? Ho kan stå emot hans vilja?

20. O menniska, ho äst du som vill träta med Gud? Icke säger det ting, som gjort är, till sin mästare: Hvi hafver du gjort mig sådana?

21. Hafver icke en pottomakare magt att göra af en klump ett kar till heder, och det andra till vanheder?

22. Derföre, då Gud ville låta se vredena, och kungöra sina magt, hafver han med stor tålsamhet lidit vredsens kar, som äro tillredd till fördömmelse;

23. På det han skulle kungöra sina härlighets rikedom på barmhertighetenes kar, som han hafver tillredt till härlighet;

24. Hvilka han ock kallat hafver, nämliga oss, icke allenast af Judomen, utan ock af Hedningomen;

25. Såsom han ock säger genom Oseas: Det som icke var mitt folk, det skall jag kalla mitt folk; och den mig intet kär var, skall jag kalla min kära.

26. Och det skall ske, att der som hafver varit sagdt till dem: I ären icke mitt folk; der skola de varda kallade lefvandes Guds barn.

27. Men Esaias ropar för Israel: Om talet på Israels barn än vore som sanden i hafvet, så skola dock de igenlefde varda salige.

28. Ty han skall väl låta förderfva dem, och dock likväl stilla det förderfvet till rättfärdighet; ty Herren skall stilla förderfvet på jordene.

29. Och såsom Esaias sade tillförene: Hade icke Herren Zebaoth igenleft oss säd, då hade vi varit såsom Sodoma, och lika som Gomorra.

30. Hvad vilje vi då säga? Det säge vi: Hedningarna, som icke farit hafva efter rättfärdighetene, de hafva fått rättfärdigheten; den rättfärdighet menar jag, som af trone kommer.

31. Men Israel, som for efter rättfärdighetenes lag, kom icke till rättfärdighetenes lag.

32. Hvarföre? Derföre att de icke sökte det af trone, utan såsom af lagsens gerningar; ty de stötte sig på förtörnelsestenen;

33. Såsom skrifvet är: Si, jag lägger i Zion en förtörnelsesten, och ena förargelseklippo: och hvar och en som tror på honom, skall icke komma på skam.

10. CAPITLET

*Hvi Juda förkastas. Lagens och trones rättfärdighet.
Trones ursprung.*

1. Bröder, mins hjertas begär och bön till Gud är för Israel, att de måtte varda salige;
2. Ty jag bär vittne med dem, att de hafva nit om Gud; dock icke visliga.
3. Ty de förstå icke Guds rättfärdighet; utan fara efter att upprätta sin egen rättfärdighet, och äro så icke Guds rättfärdighet undergifne.
4. Ty Christus är lagsens ände, till rättfärdighet hvarjom och enom som tror.
5. Moses skrifver om den rättfärdighet som kommer af lagen, att hvilken människa som det gör, hon lefver deruti.
6. Men den rättfärdighet, som är af trone, säger så: Säg icke i ditt hjerta: Ho vill fara upp i himmelen? Det är, att hemta Christum härnad.
7. Eller, ho vill fara ned i djupet? Det är, att hemta Christum upp igen ifrån de döda.
8. Men hvad säger (*Skriften*)? Ordet är hardt när dig, nämliga i dinom mun, och i ditt hjerta. Detta är det ordet om trona, som vi predikom.
9. Ty om du bekänner med dinom mun Jesum, att han är Herren, och tror i ditt hjerta att Gud hafver uppväckt honom ifrå de döda, så varder du salig.
10. Ty med hjertans tro varder man rättfärdig, och med munsens bekännelse varder man salig.
11. Ty *Skriften* säger: Hvar och en, som tror på honom, skall icke komma på skam.
12. Det är ingen åtskilnad emellan Juda och Grek; ty en Herre är öfver alla, riker öfver alla dem som åkalla honom.
13. Ty hvar och en, som åkallar Herrans namn, skall varda salig.
14. Men huru skola de åkalla den de hafva icke trott på? Och huru skola de tro honom, som de hafva intet hört af? Och huru skola de höra utan predikare?

15. Och huru skola de predika, utan de varda sände? såsom skrifvet är: O! huru ljuflige äro deras fötter, som frid förkunna, deras som godt förkunna.
16. Men de äro icke alle Evangelio lydige; ty *Esaias* säger: Herre, ho tror vår predikan?
17. Så är tron af predikanen; men predikanen genom Guds ord.
18. Så säger jag nu: Hafva de icke hört det? Deras ljud är ju utgånet i all land, och deras ord till verldenes ändar.
19. Men jag säger: Hafver då Israel det icke fått veta? Den förste *Moses* säger: Jag skall uppväcka eder till nit med det folk, som icke är folk; och med ett galet folk skall jag reta eder.
20. *Dristar* ock *Esaias* sig till, och säger: Jag är funnen af dem, som intet sökte mig, och är vorden uppenbar dem, som intet sporde efter mig.
21. Men till Israel säger han: Hela dagen hafver jag uträckt mina händer till det otrogna och genstörtiga folket.

11. CAPITLET

Framhärden i trone. Utkorelsens grund.

1. Så säger jag nu: Hafver Då Gud bortkastat sitt folk? Bort det; ty jag är ock en Israelit, af Abrahams säd, af BenJamins slägte.
2. Gud hafver icke bortkastat sitt folk, som han hade föresett tillföre. Eller veten I icke hvad Skriften säger om Elias? huru han går fram för Gud emot Israel, och säger:
3. Herre, de hafva dräpit dina Propheter, och hafva slagit ned din altare; och jag är allena igenblifven, och de fara efter mitt lif.
4. Men hvad säger honom Guds svar? Jag hafver mig igenleft sjutusen män, som icke hafva böjt sin knä för Baal.
5. Så är det ock i denna tiden med de igenlefda, efter nådenes utkorelse.
6. Är det nu af nåd, så är det icke af gerningom; annars vore nåd icke nåd; är det ock af gerningom, så är det nu icke nåd; annars är gerning icke gerning.
7. Huru äret då? Det Israel söker, det får han icke; men utkorelsen får det; de andre äro förblindade;
8. Såsom skrifvet är: Gud hafver gifvit dem en förbittrad anda; ögon, att de icke se skola, och öron, att de icke höra skola allt härtilldags.
9. Och David säger: Låt deras bord varda en snaro, och till bekajelse, och till förargelse, och dem till deras rätta lön.
10. Varde deras ögon förblindad, att de icke se; och böj deras rygg alltid.
11. Så säger jag nu: Hafva de då fördenskull stött sig, att de skulle falla? Bort det; men af deras fall hände Hedningomen salighet, på det att han dermed skulle uppväcka dem till nit.
12. Är nu deras fall verldenes rikedom, och deras förminskelse är Hedningarnas rikedom; huru mycket mer deras fullhet?
13. Eder Hedningomen säger jag: Efter det jag är Hedningarnas Apostel, prisar jag mitt ämbete;

14. Om jag kunde någorledes uppväcka dem, som mitt kött äro, till nit, och göra några saliga af dem.
15. Ty om deras bortkastelse är verldenes försoning, hvad blifver Då deras upptagelse annat än lif ifrå de döda?
16. Är förstlingen helig, så är ock väl hele degen helig och om roten är helig, så äro ock qvistarna helige.
17. Om nu någre af qvistarna äro afbrutne, och du, som var ett vildoljoträ, blef der inympad igen, och äst vorden delaktig af oljoträns rot och fetma;
18. Så beröm dig icke emot qvistarna. Om du berömmar dig, så bär ju icke du roten, utan roten bär dig.
19. Så säger du då: Qvistarna äro afbrutne, på det jag skulle inympas.
20. Sant säger du; de äro afbrutne för otrones skull; men du äst ständandes genom trona; var icke för stolt i ditt sinne, utan var i räddhåga.
21. Ty hafver Gud de naturliga qvistar icke skonat, se till, att han icke heller skonar dig.
22. Så se nu här Guds godhet och stränghet; strängheten på dem som föllo, och godheten på dig, så framt du blifver i godhetene; annars varder du ock afhuggen;
23. Och de inympas igen, om de icke blifva i otrone; ty Gud är mäktig åter inympa dem.
24. Ty äst du af ett naturligit vildoljoträ afhuggen, och förutan naturen inympad uti ett sannskyldigt oljoträ; huru mycket mer måga de, som naturlige qvistar äro, inympas uti sitt eget oljoträ?
25. Käre bröder, jag vill icke fördölja eder denna hemlighet, på det I icke skolen högmodas vid eder sjelfva, att blindheten är Israel endels vederfaren, tilldess Hedningarnas fullhet inkommen är;
26. Och så varder hele Israel salig; såsom skrifvet är: Af Zion skall den komma som fria skall, och afvända ogudaktigheten af Jacob.

27. Och detta är mitt Testament med dem, då jag borttager deras synder.
 28. Efter Evangelium håller jag dem för ovänner, för edra skull; men efter utkorelsen hafver jag dem kär, för fädernas skull.
 29. Ty Guds gåfvor och kallelse äro sådana, att han kan dem icke ångra.
 30. Ty såsom ock I fordom icke trodden på Gud, och hafven dock nu öfver deras otro fått barmhertighet;
 31. Så hafva ock nu de icke velat tro på den barmhertighet, som eder vederfaren är, att dem måtte ock barmhertighet vederfaras.
 32. Ty Gud hafver allt beslutit under otro, på det han skall förbarma sig öfver alla.
 33. O! hvilken djuphet af den rikedom, som är både i Guds visdom och kunskap; huru obegripelige äro hans domar, och oransakelige hans vägar.
 34. Ty ho hafver känt Herrans sinne? Eller ho hafver varit hans rådgifvare?
 35. Eller ho hafver gifvit honom något tillförene, det honom skall betaladt vardas?
 36. Ty af honom, och igenom honom, och i honom äro all ting; honom vare ära i evighet. Amen.

12. CAPITLET

Förmaning till broderlig kärlek i allt umgänge.

1. Så förmanar jag nu eder, käre bröder, vid Guds barmhertighet, att I utgifven edor lekamen till ett offer, som är lefvande, heligt och Gudi behageligt, edra skäliga Gudstjenst.
 2. Och håller eder icke efter denna verlden; utan förvandlar eder med edars sinnes förnyelse, att I mågen förfara hvad Guds gode, behaglige och fullkomlige vilje är.
 3. Ty jag säger, igenom den nåd som mig gifven är, hvarjom och enom af eder, att ingen hälle mer af sig, än honom bör hålla; utan hälle sig så, att der är måtta med, efter som Gud hafver utdelat hvarjom och enom trones mått.
 4. Ty såsom vi uti en lekamen hafve många lemmar, men alle lemmar hafva icke allt samma ämbete;
 5. Så äre vi nu många en lekamen i Christo, men inbördes äre vi hvarsannars lemmar;
 6. Och hafve åtskilliga gåfvor, efter den nåd som oss gifven är. Hafver någor Prophetiam, så vare hon ens med trone.
 7. Hafver någor ett ämbete, så akte han derpå; lärar någor, så akte han på lärona.
 8. Förmanar någor, så akte han på förmaningen; gifver någor, så gifve uti enfaldighet; regerar någor, så regere med omsorg; gör någor barmhertighet, så göre det med fröjd.
 9. Kärleken vare utan skrymtan; hater det onda, blifvandes vid det godt är.
 10. Varer hvar med annan vänlige, uti broderlig kärlek; den ene förekomme den andra med inbördes heder.
 11. Varer icke tröge uti det I hafven för händer; varer brinnande i Andanom; skicker eder efter tiden.
 12. Varer glade i hoppet; tålige i bedröfvelse; håller på bedja.
 13. Deler edart till de heligas nödtorft; herberger gerna.

14. Taler väl om dem som gå efter edart argasta; taler väl, och önsker dem icke ondt.

15. Glädjens med dem som glade äro; och gråter med dem som gråta.

16. Ens till sinnes med hvarannan; håller icke mycket af eder sjelfva; utan håller eder lika vid dem som ringa äro; håller eder icke sjelfva för kloka,

17. Görer ingom ondt för ondt; vinnlägger eder om det som ärligit är, inför hvar man.

18. Om möjligt är, så mycket som till eder står, så hafver frid med alla menniskor.

19. Hämnens eder icke sjelfve, käre vänner; utan låter (*Guds*) vrede hafva rum; ty det är skrifvet: Min är hämnaden, jag skall vedergällat, säger Herren.

20. Om nu din ovän hungrar, så gif honom mat; törster han, så gif honom dricka; när du det gör, så församlar du glödande kol på hans hufvud.

21. Låt dig icke öfvervunnen varda af det onda; utan öfvervinn det onda med det goda.

13. CAPITLET

Lefnad emot öfverheten, sin nästa och sig sjelf.

1. Hvar och en vare Öfverhetene, som väldet hafver, underdånig; ty ingen Öfverhet är, utan af Gudi; den Öfverhet, som är, hon är skickad af Gudi.

2. Derföre, ho sig sätter emot Öfverheten, han sätter sig emot Guds skickelse; men de som sätta sig deremot, de skola få en dom öfver sig.

3. Ty de, som väldet hafva, äro icke dem till räddhåga som väl göra, utan dem som illa göra. Vill du icke frukta för Öfverheten, så gör det godt är, så får du pris af honom;

4. Ty han är Guds tjenare, dig till godo. Men gör du det ondt är, så må du rädas; ty han bär icke svärdet förgäfves; utan han är Guds tjenare, en nämnare honom till straff, som illa gör.

5. Fördens skull måste man vara underdånig, icke allenast för straffets skull, utan ock för samvetets skull.

6. Derföre måsten I ock gifva skatt; ty de äro Guds tjenare, som sådant skola sköta.

7. Så gifver nu hvarjom och enom det I pligtige ären; dem skatt, som skatt bör; dem tull, som tull bör; dem rädsel, som rädsel tillhör; dem heder, som heder tillhör.

8. Varer ingom något skyldige, utan att I älskens inbördes; ty den som älskar den andra, han hafver fullbordat lagen.

9. Ty det som sagdt är: Du skall icke göra hor; du skall icke dräpa; du skall icke stjäla; du skall icke bära falskt vittne; du skall icke begära; och annat sådant bud, det beslutes i detta ordet: Du skall älska din nästa som dig sjelf.

10. Kärleken gör sin nästa intet ondt. Så är nu kärleken lagsens fullbordan.

11. Och medan vi sådant vete, nämliga tiden, att nu är stunden till att uppstå af sömnen, efter vår salighet är nu närmer, än då vi troddet;

12. Natten är framfaren, och dagen är kommen; derföre låter oss bortkasta mörksens gerningar, och ikläda oss ljusens vapen:

13. Låter oss ärliga vandra, såsom om dagen; icke i frässeri och dryckenskap; icke i kamrar och okyskhet; icke i kif och nit;

14. Utan ikläder eder Herran Jesum Christum; och fordrer köttet, dock icke till kättja.

14. CAPITLET

Förhållande emot de svaga i trone.

1. Den svaga i trone tager upp; och bekymrer icke samvetet.

2. Den ene tror, att han må allahanda äta; men den som svag är, han äter kål.

3. Den der äter, han förakte icke honom som icke äter, och den som icke äter, han döme icke honom som äter; ty Gud hafver honom upptagit.

4. Ho äst du, som dömer en annars tjenare? Sinom egnom herra står han eller faller; men han kan väl varda ståndandes; ty Gud är väl mäktig till att göra honom ståndandes.

5. Den ene gör åtskilnad emellan dag och dag; den andre håller alla dagar lika; hvar och en vare viss i sitt sinne.

6. Hvilken som aktar någon dag, det gör han Herranom; och hvilken icke aktar någon dag, han gör det ock Herranom. Hvilken som äter, han äter Herranom; ty han tackar Gudi. Den der icke äter, han icke äter Herranom, och tackar Gudi.

7. Ty ingen af oss lefver sig sjelfvom; och ingen dör sig sjelfvom.

8. Lefve vi, så lefve vi Herranom; dö vi, så dö vi Herranom; ehvad vi nu lefve eller dö, så höre vi Herranom till.

9. Ty Christus är derpå både död och uppstånden, och åter lefvandes vorden, att han skall vara Herre, både öfver lefvande och döda.

10. Men du, hvi dömer du din broder? Eller du andre, hvi föraktar du din broder? Ty vi måste alle stå framför Christi domstol;

11. Såsom skrifvet står: Så sant som jag lefver, säger Herren, mig skola all knä böjas; och alla tungor skola bekänna Gud.

12. Så måste nu hvar och en af oss göra Gudi räkenskap för sig sjelf.

13. Derföre, låt oss nu icke mera döma hvarannan; utan dömer heldre så, att ingen förtörnar sin broder, eller förargar.

14. Jag vet väl, och är dess viss i Herranom Jesu, att ingen ting äro af sig sjelf menlig; utan den som håller det för menligt, honom är det menligt.

15. Dock, om din broder varder bedröfvad öfver din mat, så vandrar du allaredo icke efter kärleken. Förderfva icke, med din mat, den som Christus hafver lidit döden före.

16. Derföre flyr det så, att edart goda icke varder undergifvet människors förtal.

17. Ty Guds rike är icke mat eller dryck, utan rättfärdighet, och frid, och fröjd i dem Helga Anda.

18. Den der uti tjenar Christo, han är Gudi tack, och menniskomen bepröfvad.

19. Så låt oss nu fara efter det som till frids tjenar, och det som tjenar till förbättring inbördes.

20. Förderfva icke, för mats skull, Guds verk. All ting äro väl ren; men honom är det icke godt, som äter med sitt samvets förkränkelse.

21. Godt är dig, att du äter intet kött, eller dricker intet vin; ej heller något der din broder stöter sig på, eller förargas, eller försvagas.

22. Hafver du tron, så haf henne när dig sjelf för Gudi. Salig är den som sig intet samvet gör, om det han bepröfvar.

23. Men den som tvifvelaktig är, äter han, så är han fördömd; ty han äter icke af tron; ty allt det icke går af trone, det är synd.

15. CAPITLET

*Paulus förmanar till saktmodighet, tålmod, enighet.
Lofvar sin ankomnst.*

1. Skole ock vi, som starke äre, draga deras skröplighet, som svage äro, och icke täckas oss sjelfvom.

2. Så skicke sig hvar och en af oss, att han måtte täckas sin nästa till godo, till förbättring.

3. Ty ock Christus täcktes icke sig sjelfvom; utan såsom skrifvet står: Deras försmädelser, som dig försmäda, hafva fallit öfver mig.

4. Ty hvad som helst föreskrifvet är, det är skrifvet oss till lärdom; att vi, genom tålmod och Skriftenes tröst, skole hafva en förhoppning.

5. Men Gud, som tålmod och trösten gifver, gifve eder, att I ären inbördes ens till sinnes, efter Christum Jesum;

6. Att I med enom håg, och med enom mun, mågen prisa Gud, och vårs Herras Jesu Christi Fader.

7. Derföre upptager hvar den andra, såsom ock Christus hafver upptagit oss till Guds äro.

8. Men jag säger, att Jesus Christus var omskärelessens tjenare, för Guds sannings skull, till att fast göra de löften, som till fäderna skedde;

9. Men att Hedningarna skola ära Gud, för barmhertighetenes skull; såsom skrifvet är: Fördenskull skall jag prisa dig ibland Hedningarna, och sjunga dino Namne.

10. Och åter säger han: Glädjens, I Hedningar, med hans folk;

11. Och ändå sedan: Lofver Herran, alle Hedningar, och priser honom, all folk.

12. Och åter säger Esaias: Det skall vara Jesse rot, och den som uppstå skall att råda öfver Hedningarna; på honom skola Hedningarna hoppas.

13. Men Gud, som hoppet gifver, uppfylle eder med alla fröjd och frid i trone, att I hafven ett fullkommeligt hopp, genom dens Helga Andas kraft.

14. Mine bröder, jag vet väl sjelf af eder, att I ären fulle af godhet, uppfyllde med all kunskap, förmående förmana hvar den andra.

15. Dock likväl, bröder, hafver jag skrifvit eder endels dristeliga till, att kommat eder till sinnes, för den nåds skull, som mig gifven är af Gudi;

16. Att jag skall vara Jesu Christi tjenare ibland Hedningarna, offrandes Guds Evangelium; att Hedningarne skola varda ett offer, Gudi anammeligit, helgadt genom den Helga Anda.

17. Derföre hafver jag, der jag må berömma mig af, igenom Christum Jesum, i det Gudi tillhör.

18. Ty jag dristar icke något tala, det icke Christus verkade igenom mig, till att göra Hedningarna lydaktiga, genom ord och gerningar;

19. Genom teckens och unders kraft, och genom Guds Andas kraft; så att ifrån Jerusalem, och de land deromkring ligga, allt intill Illyricum, hafver jag uppfyllt med Christi Evangelium;

20. Och beflitat mig att predika Evangelium, der Christus icke ens hade varit nämnd, på det jag icke skulle bygga på ens annars grund;

21. Utan, såsom skrifvet står: Dem som intet hafver kungjort varit om honom, de skola det se; och de som af honom intet hört hafva, de skola det förstå.

22. Det är ock saken, hvarföre jag ofta hafver varit förhindrad att komma till eder.

23. Nu, efter jag icke mer rum hafver i dessa landen, och hafver dock i mång år åstundat komma till eder;

24. Då jag reser ut i Hispanien, vill jag komma till eder; ty jag hoppas att, då jag reser derigenom, skall jag få se eder, och sedan varda af eder hulpen dit att komma; dock att jag ju först någon lust hafver haft af edor umgängelse.

25. Men nu far jag hädan till Jerusalem, till att göra dem heligom tjenst.

26. Ty de som bo uti Macedonien, och Achajen, hafva belevvat göra någon undsättning dem fattigom heligom, som äro i Jerusalem.

27. Ty de hafva så belevvat, och äro dem ock pligtige; fördenskull, att efter de hafva delat med Hedningarna sin andeliga ting, är tillbörligit, att de äro dem till tjenst med deras lekamliga ting.

28. Då jag nu beställt hafver, och förseglat dem denna frukt, vill jag komma tillbaka igen, och genom edar (*stad*) fara till Hispanien.

29. Men jag vet, när jag kommer till eder, varder jag kommandes med Christi Evangelii fullkomliga välsignelse.

30. Men, käre bröder, jag förmanar eder genom vår Herra Jesum Christum, och igenom Andans kärlek, att I mig uti mitt arbete hjälpen, med edra böner för mig till Gud;

31. Att jag må frälst varda ifrå de otrogna i Judeen; och att min tjenst, som jag gör i Jerusalem, må anammelig varda dem heligom;

32. Att jag må med glädje komma till eder, genom Guds vilja, och vederqvicka mig med eder.

33. Men fridsens Gud vare med eder allom. Amen.

16. CAPITLET

Slutas med helsning, varning, tacksägelse.

1. Jag befaller eder våra syster Phebe, hvilken är i församlingenes tjänst i Kenchrea.
2. Att I henne undfången i Herranom, såsom helgon höfves; och görer henne bistånd i all ärende, der hon eder behöfver; ty hon hafver mångom, och jemväl mig sjelfvom, varit till godo.
3. Helser Priscilla, och Aqvila, mina hjälpare i Christo Jesu;
4. Hvilke för mitt lif hafva vågat sin hals; dem tackar icke allenast jag, utan ock alla Hedningars församlingar.
5. Helser ock församlingena i deras hus; helser Epenetus, min älskeliga, hvilken var den första frukt i Achajen, i Christo.
6. Helser Maria, den der mycket arbete för oss haft hafver.
7. Helser Andronicus, och Junia, mina fränder och medfångar, de der märkelige äro ibland Apostlarna; de der ock för mig voro i Christo.
8. Helser Amplia, min älskeliga i Herranom.
9. Helser Urbanus, vår hjälpare i Christo, och Stachis, min älskeliga.
10. Helser Apellen, den der bepröfvad är i Christo; helser dem som äro af Aristobuli hus.
11. Helser Herodion, min frända; helser dem som äro af Narcissi hus, i Herranom.
12. Helser Tryphena och Tryphosa, de der arbeta i Herranom; helser Persiden, mina älskeliga, som mycket arbetat hafver i Herranom.
13. Helser Rufum, den utkorada i Herranom; och hans moder, och mina.
14. Helser Asyncritum, Phlegontem, Herman, Patroban, Hermen, och de bröder som med dem äro.
15. Helser Philologum, och Julian, Nereum, och hans syster, och Olympan, och all helgon när dem.
16. Helser eder inbördes med en helig kyss; helsa eder Christi församlingar.

17. Käre bröder, jag förmanar eder, att I hafven uppseende på dem, som tvist och förargelse åstadkomma, emot den lärdom som I hafven lärt; och viker ifrå dem.

18. Ty sådana tjena icke Herranom Jesu Christo, utan sinom buk; och igenom söt ord och smekande tal förföra deras hjerta, som menlöse äro.

19. Ty edar lydaktighet är utkommen till hvar man. Derföre fröjdar jag mig öfver eder; men jag vill, att I ären vise på det goda, och enfaldige på det onda.

20. Men fridsens Gud förtråde Satanam under edra fötter snarliga. Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med eder. Amen.

21. Helsar eder Timotheus, min medhjälpare, och Lucius, och Jason, och Sosipater, mine fränder;

22. Helsar jag Tertius eder, som brefvet skrivit hafver, i Herranom.

23. Helsar eder Gajus, min och hela församlingenes värd; helsar eder Erastus, stadens räntomästare, och Qvartus, brodern.

24. Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med eder allom. Amen.

25. Men honom, som magt hafver att stadfästa eder, efter mitt Evangelium, och predikan af Jesu Christo, efter hemlighetenes uppenbarelse, den af evig tid härtill hafver förtegad varit;

26. Men nu uppenbarad och kungjord, igenom Propheternas skrifter, af eviga Guds befallning; på det tron skall få lydaktighet ibland alla Hedningar;

27. Gudi, som är allena vis, vare pris och ära, genom Jesum Christum, i evighet. Amen.

Till de Romare, sänd ifrå Corintho, med Phebe, som i församlingenes tjänst var i Kenchrea.

EPISTEL DEN FÖRRA TILL DE CORINTHIER

1. CAPITLET

Lärotråtor. Egen vishet. Rätt beröm.

1. Paulus, kallad till Jesu Christi Apostel, genom Guds vilja, och Sosthenes, broderen;
2. Guds församling, som är i Corintho, dem helgadom genom Christum Jesum, kalladom heligom; samt med allom dem som åkalla vårs Herras Jesu Christi Namn, uti hvart och ett rum, deras och vårt.
3. Nåd vare eder, och frid af Gudi vårom Fader, och Herranom Jesu Christo.
4. Jag tackar min Gud alltid för edra skull, för den Guds nåd, som eder gifven är genom Christum Jesum;
5. Att I uti all stycke rike vordne ären genom honom, i all ord, och all kunskap.
6. Såsom predikanen om Christo i eder kraftig vorden är;
7. Så att eder icke fattas någor gåfva, och vänten vårs Herras Jesu Christi uppenbarelse.
8. Hvilken eder ock stadfäster intill ändan, att I ostraffelige ären på vårs Herras Jesu Christi dag.
9. Ty Gud är trofast, genom hvilken I kallade ären till hans Sons Jesu Christi, vårs Herras, delaktighet.
10. Men, käre bröder, jag förmanar eder, vid vårs Herras Jesu. Christi Namn, att I talen alle ett, och att ibland eder ingen tvedrägt är; utan att I ären fullborda uti ett sinne och ene mening.
11. Ty mig är förekommet, mine bröder, om eder, med dem som tjena Chloe, att ibland eder äro trätor.
12. Men jag säger, som hvar och en af eder säger: Jag är Paulisk, jag är Apollisk, jag är Cephisk, och jag är Christisk.
13. Månn Christus vara söndrad? Månn Paulus vara korsfäst för eder? Eller ären I döpte i Pauli namn?
14. Jag tackar Gud, att jag ingen edra döpt hafver, utan Crispum, och Gajum;
15. Att ingen kan säga, att jag hafver i mitt namn döpt.
16. Desslikes döpte jag Stephane husfolk; sedan vet jag icke, om jag någon annan döpt hafver.
17. Ty Christus hafver icke sändt mig till att döpa, utan till att förkunna Evangelium; icke med klokt tal, på det Christi kors icke skulle omintet varda.
18. Ty det tal om korset är en galenskap dem som förtappas; men oss, som salige vardom, är det en Guds kraft;
19. Ty skrifvet är: Jag skall omintet göra de visas visdom, och de förständigas förstånd skall jag förkasta.
20. Hvar äro de kloke? Hvar äro de Skriftlärde? Hvar äro denna verldenes vise? Hafver icke Gud denna verldenes vishet gjort till galenskap?
21. Ty efter verlden icke kunde genom sin visdom känna Gud i hans visdom, så täcktes Gudi med dåraktiga predikan frälsa dem som tro.
22. Efter det Judarna begära tecken, och Grekerna söka efter vishet;
23. Men vi predike den korsfästa Christum, Judomen en förargelse, och Grekomen en galenskap.
24. Men dem samma, Judom och Grekom, som kallade äro, predike vi Christum, Guds kraft, och Guds visdom.
25. Ty Guds galenskap är visare än menniskor, och Guds svaghet är starkare än menniskor.
26. Käre bröder, ser på edor kallelse; icke många köttsliga vise, icke många mäktige, icke många ädlingar äro kallade.

27. Men det, som galet var för verldene, hafver Gud utvalt, på det han skulle göra de visa till skam; och det svagt var för verldene hafver Gud utvalt, på det han skulle göra det till skam som starkt är.

28. Och det, som var oädla, och föraktadt för verldene, hafver Gud utvalt, och det intet är; på det han skulle göra det till intet, som något är;

29. På det intet kött skall kunna berömma sig för honom;

30. Af hvilkom I ock ären i Christo Jesu, den oss af Gudi är gjord till visdom, och till rättfärdighet, och till helgelse, och till förlossning;

31. På det, som skrifvet står: Den som berömmar sig, han berömmar sig i Herranom.

2. CAPITLET

Ordets enfaldighet öfvergår människodjupsinnighet.

1. Och jag, käre bröder, då jag kom till eder, kom jag icke med hög ord, eller hög visdom, att förkunna eder Guds vittnesbörd.

2. Ty jag höll mig icke derföre, att jag något visste ibland eder, utan Jesum Christum, och honom korsfästan.

3. Och jag var med eder i svaghet, och med räddhåga, och med mycket bäfvande.

4. Och mitt tal och min predikan var icke i konstelig ord, efter människors visdom, utan uti Andans och kraftenes bevisning;

5. Att edor tro icke skall stå på människors visdom, utan på Guds kraft.

6. Men det vi tale om, är visdom när de fullkomliga; dock icke denna verldenes, eller denna verldenes öfverstars visdom, hvilke förgås.

7. Men vi tale om den hemliga fördolda Guds visdom, den Gud för verldenes begynnelse förskickat hafver, till våra härlighet;

8. Hvilken ingen af denna verldenes Förstar känt hafver; ty om de den känt hade, så hade de aldrig korsfäst härlighetenes Herra;

9. Utan såsom skrifvet är: Det intet öga sett hafver, och intet öra hört, och uti ingen människos hjerta stigit är, det hafver Gud beredt dem som honom älska.

10. Men oss hafver Gud det uppenbarat genom sin Anda; ty Anden utransakar all ting; Ja, ock Guds djuphet.

11. Ty hvilken människa vet hvad i människone är, utan människones ande som är i henne? Så vet ock ingen hvad i Gudi är, utan Guds Ande.

12. Men vi hafve icke fått denna verldenes anda, utan den Anda som är af Gudi, att vi veta kunne, hvad oss af Gudi gifvet är;

13. Hvilket vi ock tale, icke med sådana ord som mennisklig visdom lärar, utan med sådana ord som den Helige Ande lärar; och dömom andeliga saker andeligen.

14. Men den naturliga människan förnimmer intet af det Guds Anda tillhörar; ty det är honom en galenskap, och kan icke begripas; ty det måste andeliga dömas.

15. Men den andelige dömer all ting, och varder af ingom dömd.

16. Ty ho hafver känt Herrans sinne? Eller ho vill undervisa honom? Men vi hafve Christi sinne.

3. CAPITLET

Ordets planta, växt. Guds tempel heligt.

1. Och jag, käre bröder, kunde icke tala med eder, såsom med andeligom, utan såsom med köttsligom, såsom med barnom i Christo.

2. Mjök hafver jag gifvit eder dricka, och icke mat; ty I förmåten det icke; ej heller ännu förmågen.

3. Fördens skull I ären ännu köttslige; ty medan ibland eder är nit, och kif, och tvedrägt, ären I icke då köttslige, och vanden efter människosätt?

4. Ty då en säger: Jag är Paulisk, och den andre säger: Jag är Apollisk; ären I icke då köttslige?

5. Ho är nu Paulus, ho är Apollos, annat än tjenare, genom hvilka I hafven anammat tron, och dock som Herren hafver hvarjom och en om gifvit?

6. Jag hafver plantat, Apollos hafver vattnat; men Gud hafver gifvit växten.

7. Så är nu han intet, som plantar; icke heller han, som vattnar, utan Gud, som växten gifver;

8. Men den som plantar, och den som vattnar, den ene är som den andre; men hvar och en skall få sin lön efter sitt arbete.

9. Ty vi äre Guds medhjelpare; I ären Guds åkerverk, Guds byggning.

10. Jag, af Guds nåde, som mig gifven är, hafver lagt grundvalen, såsom en vis byggmästare, en annan bygger deruppå; men hvar och en se till, huru han bygger deruppå.

11. Ty en annan grund kan ingen lägga, än den som lagder är, hvilken är Jesus Christus.

12. Hvar nu någor bygger på denna grund guld, silfver, ädla stenar, trä, hö, strå;

13. Så varder hvars och ens verk uppenbart; ty dagen skall görat klart, hvilken i elden uppenbar varder; och hurudana hvars och ens verk är, det skall elden bepröfva.

14. Varder någors verk blifvandes, som han deruppå byggt hafver, så får han lön.

15. Men varder någors verk förbrändt, så varder han straffad; men han sjelfver varder salig, dock såsom genom eld.

16. Veten I icke, att I ären Guds tempel, och att Guds Ande bor i eder?

17. Hvilken Guds tempel förderfvar, honom skall Gud förderfva; ty Guds tempel är heligt, hvilket I ären.

18. Ingen bedrage sig sjelf. Hvilken ibland eder låter sig tycka att han är vis, han varde galen i denna verld, att han må varda vis.

19. Ty denna verldenes vishet är galenskap för Gudi; efter som skrifvet är: Han griper de visa uti deras klokhet;

20. Och åter: Herren vet de visas tankar, att de äro fåfängelige.

21. Så berömme sig ingen af menniskor; allt är det edart;

22. Vare sig Paulus, eller Apollos, vare sig Cephas, eller verlden, vare sig lifvet, eller döden, vare sig det nu är, eller det komma skall; allt är det edart.

23. Men I ären Christi; och Christus är Guds.

4. CAPITLET

Lärares värde för Gud och för verlden. Fäder i Christo.

1. Der skall man hålla oss fore, att vi äre Christi tjenare, och skaffare till Guds hemlighet.

2. Nu söker man intet ibland skaftarena annat, än att de finnas måga trogne.

3. Men mig är det en ringa ting, att jag varder dömd af eder, eller af mennisklig dag; dömer jag mig icke heller sjelf.

4. Jag vet intet med mig; dock derutinnan är jag icke rättfärdigad, men Herren är den mig dömer.

5. Derföre dömer icke förr än tid är, så länge att Herren kommer, hvilken ock skall låta komma det i ljuset, som i mörkrena fördoldt är, och uppenbara hjertans anslag; och då varder hvarjom och enom pris af Gudi.

6. Men detta hafver jag, käre bröder, uttydt på mig, och på Apollos, för edra skull, att I af oss lära måtten, att ingen hålle mer af sig, än som nu skrifvet är; på det I icke högmodens emot hvarannan för någors mans skull.

7. Ty ho framsätter dig? Eller hvad hafver du, det du icke undfått hafver? Hafver du det undfått, hvi berömmer du dig då, lika som du det icke undfått hade?

8. I ären nu mätte, I ären nu rike vordne, I regneren utan oss; och gáfve Gud att I regneraden, på det vi ock måtte regnera med eder.

9. Men mig tycker, att Gud hafver utgifvit oss Apostlar för de aldraringasta, såsom de der dödenom äro ämnade; ty vi äre vordne ett vidunder verldene, och Änglomen, och menniskomen.

10. Vi äre dårar, för Christi skull, men I ären kloke i Christo; vi svage, I starke; I härliga, vi föraktade.

11. Allt intill denna tid lide vi både hunger och törst, och äro nakne, och varde kindpustade, och hafve intet visst hemman;

12. Och arbetom, verkande med våra egna händer. Då vi blifve bannade, välsigne vi; då vi blifve förföljde, lide vi.

13. Då vi blifve hädde, bedjes vi före; såsom verldenes afskrap äre vi vordne, hvars mans afhugg, till denna dag.

14. Detta skrifver jag icke fördenskull, att jag vill skämma eder; men jag förmanar eder, såsom min kära barn.

15. Ty om I än hadn tiotusend tuktomästare i Christo, så hafven I dock icke många fäder; jag hafver födt eder i Christo Jesu, genom Evangelium.

16. Derföre förmanar jag eder: Varer mine efterföljare.

17. För samma saks skull hafver jag sändt till eder Timotheum, hvilken är min käre son, och trogen i Herranom; att han skall draga eder till minnes mina vägar, som äro i Christo, såsom jag allestäds och i alla församling lärer.

18. Somlige af eder äro så uppbläste, lika som jag icke skulle komma till eder.

19. Men jag vill innan en kort tid komma, om Herren vill; och då skall jag röna, icke deras ord, som så uppbläste äro, utan kraft.

20. Ty Guds rike står icke i ordom, utan i kraft.

21. Hvad viljen I? Skall jag komma med ris till eder, eller med kärlek och saktmodigom anda?

5. CAPITLET

Boleri och all surdeg bannlyst.

1. Det går ett allmänneligit rykte, att boleri är ibland eder; och sådant boleri, der ock icke Hedningarne veta af säga, att en hafver sins faders hustru.

2. Och I ären uppbläste, der I mycket heldre skullen hafva sörjt; på det att den sådant bedrifvit hafver, måtte utkastas ifrån eder.

3. Men jag, såsom den med kroppen frånvarandes är, dock med andan närvarandes, hafver allaredo såsom närvarandes beslutit,

4. I våra Herras Jesu Christi Namn, uti edor församling, med minom anda, och samt med våra Herras Jesu Christi kraft,

5. Att den, som det så bedrifvit hafver, skall gifvas Satane i våld, till köttens förderf; på det anden må salig blifva på Herrans Jesu dag.

6. Edor berömmelse är icke god. Vetan I icke, att litet surdeg försyrer hela degen?

7. Renser fördenskull ut den gamla sur degen, att I mågen blifva en ny deg, såsom I ock ären osyrade; ty vi hafve ock ett Påskalamb, som är Christus, offrader för oss.

8. Derföre låter oss hålla Påska, icke uti den gamla surdegen, och icke uti ondscones och arghetenes surdeg; utan uti renhetenes och sanningens osyrade deg.

9. Jag hafver skrifvit eder till uti brefvena, att I intet skullen hafva skaffa med bolare.

10. Det menar jag icke om denna verldenes bolare, eller om giriga, eller om röfvare, eller om afgudadyrkare; annars måsten I rymma uti verlden.

11. Men nu hafver jag skrifvit eder, att I skolen intet hafva skaffa med dem, nämliga om någor vore som kallas en broder, och är en bolare, en girig, en afgudadyrkare, en skändare, en drinkare, eller en röfvare; med sådana skolen I ock icke äta.

12. Ty hvad kommer mig vid döma dem, som ute äro? Dömen icke I dem, som inne äro?

13. Men dem, som ute äro, dömer Gud; drifver ock sjelfve den ut ifrån eder, som onder är.

6. CAPITLET

Träta förbjudes. Fördömeliga laster. Boleris skam.

1. Gitter någon edra, som något hafver ute ståndandes med en annan, sig döma låta under de orättfärdiga, och icke heldre under de heliga?

2. Veten I icke, att de helige skola döma verldena? Skall nu verlden dömas af eder, ären I då icke gode nog till att döma de ringa saker?

3. Veten I icke, att vi skole döma Änglarna? Huru mycket mer timmelig ting?

4. Men I, när I hafven några saker om timmelig ting, så tagen I dem som föraktade äro i församlingene och sätten dem till domare.

5. Eder till blygd säger jag detta: Är der ju platt ingen vis ibland eder? Eller en som kan döma emellan sin broder och broder?

6. Utan den ene brodren träter med den andra, och dertill inför de otrogna.

7. Det är allaredo en brist med eder, att I gån med hvarannan till rätta; hvi låten I icke heldre göra eder orätt? Hvi låten I icke heldre göra eder skada?

8. Ja, I gören orätt och skada, och det brödromen.

9. Veten I icke, att de orättfärdige icke skola ärfva Guds rike? Farer icke ville; hvarken bolare, eller afgudadyrkare, eller horkarlar, eller de veklingar, eller drängaskändare,

10. Eller tjuftar, eller girige, eller drinkare, eller hädare, eller röfvere skola ärfva Guds rike.

11. Och detta voren I somlige; men I ären aftvagne, I ären helgade, I ären rättfärdigade, genom Herrans Jesu Namn, och genom vår Guds Anda.

12. Jag hafver magt till allt, men det är icke allt nyttigt; jag hafver magt till allt, men ingen ting skall taga mig fången.

13. Maten till buken, och buken till maten; men Gud skall både mat och buk till intet göra; men kroppen icke till boleri, utan Herranom, och Herren kroppenom.

14. Men Gud hafver uppväckt Herran; han skall också uppväcka oss, genom sina kraft.

15. Veten I icke, att edre kroppar äro Christi lemmar? Skulle jag nu taga Christi lemmar, och göra der skökolemmar af? Bort det.

16. Eller veten I icke, att den sig håller till en sköko, han blifver en kropp med henne? Ty de varda, säger han, tu uti ett kött.

17. Men den som håller sig till Herran, han är en Ande med honom.

18. Flyr boleri. All synd, som menniskan gör, är utan kroppen; men den som bedrifver boleri, han syndar på sin egen kropp.

19. Eller veten I icke, att edar kropp är dens Helga Andas tempel, som är i eder, hvilken I hafven af Gudi; och ären icke edre egne?

20. Ty I ären dyrt köpte. Derföre priser nu Gud uti edar kropp, och i edrom anda, hvilke Gudi tillhöra.

7. CAPITLET

Äktenskapsreglor.

1. Nu, der I mig om skrefven, svarar jag. Det är mannenom godt, att han intet befattar sig med hustru.

2. Dock likväl, till att undfly boleri, hafve hvar och en sina hustru, och hvar och en sin man.

3. Mannen skall låta få hustrune skyldig välviljoghet, och sammalunda hustrun mannen.

4. Hustrun hafver icke sjelf magt öfver sin egen kropp, utan mannen; sammalunda mannen hafver icke magt öfver sin egen kropp, utan hustrun.

5. Drager eder icke undan för hvarannan, utan det sker med begges edra samtycko, till en tid, att I mågen hafva tom till fasto och böner; och kommer så igen tillsammans, att djefvulen icke skall fresta eder för edor okyskhets skull.

6. Men sådant säger jag eder efter tillstädjelse, och icke efter bud;

7. Utan jag ville heldre, att alla menniskor voro såsom jag är; men hvar och en hafver sina egna gáfvo af Gudi; den ene så, den andre så.

8. Dem ogiftom och enkom säger jag: Godt är dem, om de blifva såsom ock jag.

9. Men kunna de icke hålla sig, så gifte sig; ty det är bättre gifta sig, än brinna.

10. Men dem giftom bjuder icke jag, utan Herren: Hustrun skilje sig icke ifrå mannen.

11. Skiljes hon ock ifrå honom, så blifve ogift, eller förlike sig med mannen igen; och mannen öfvergifve icke hustruna.

12. Dem androm säger jag, icke Herren: Om så är, att en broder hafver ena otrogna hustru, och hon hafver vilja till att bo med honom; skilje då han icke henne ifrå sig.

13. Och om en qvinna hafver en otrogen man, och han hafver vilja till att blifva när henne; skilje icke då honom ifrå sig.

14. Ty den otrogne mannen är helgad genom hustruna, och den otrogna hustrun är helgad genom mannen; annars vordo edor barn oren; men nu äro de helig.

15. Om ock den otrogne vill skiljas, så låt honom skiljas. En broder eller syster är icke bunden till egendom i sådana fallom; utan i frid hafver Gud kallat oss.

16. Ty huru vetst du, qvinna, om du kan göra mannen salig? Eller huru vetst du, man, om du kan göra hustruna saliga?

17. Dock såsom Gud hafver hvarjom och enom utdelat. Hvar och en, såsom Herren honom kallat hafver, så vandre han. Och så stadgar jag i alla församlingar.

18. Är någon omskoren kallad, han begäre icke förhud; är någor kallad i förhuden, han låte icke omskära sig.

19. Omskärelsen är intet, och förhuden är intet; utan hålla Guds bud.

20. Hvar och en blifve uti den kallelse, i hvilka han kallad är.

21. Äst du kallad i tråldom, haf der ingen sorg om; dock kan du fri varda, så bruka det heldre;

22. Ty den som i tråldom kallad är i Herranom, han är Herrans fri; sammalunda ock den som kallad är i frihet, han är Christi egen vorden.

23. I ären dyrt köpte; blifver icke menniskors trålar.

24. Hvar och en, käre bröder, der han uti kallad är, der blifve han uti när Gudi.

25. Men om jungfrur hafver jag icke Herrans bud; utan jag säger mina mening, såsom den der barmhertighet fått hafver af Herranom, till att vara trogen.

26. Så menar jag nu sådant vara godt, för den nöd som förhanden är, att menniskone skall godt vara så blifva.

27. Äst du vid hustru bunden, begära icke skiljas vid henne; äst du ock utan hustru, så begära icke hustru.

28. Men gifter du dig, syndar du intet, och om en jungfru gifter sig, syndar hon intet; dock varda sådana lidande lekamlig bekymmer; men jag skonade eder gerna.

29. Men det säger jag: Käre bröder, tiden är kort. Öfver detta: De som hustrur hafva, vare såsom de inga hade;

30. Och de som gråta, såsom de intet gredo; och de som fröjda sig, såsom de fröjdade sig intet; och de som köpa, såsom de behöllo det intet;

31. Och de som bruka denna verlden, såsom de brukade icke; ty denna verldens väsende förgås.

32. Men jag ville gerna, att I voren utan omsorg. Den der ogift är, han aktar det Herranom tillhör, huru han skall täckas Herranom.

33. Men den som gifter sig, han aktar hvad verldene tillhör, att han skall behaga hustrune.

34. Och det är skilnad på en qvinna, och en jungfru; den som ogift är, hon aktar det Herranom tillhör, att hon skall blifva helig både till kropp och till anda; men den som gifter sig, hon aktar det verldene tillhör, huru hon skall behaga mannenom.

35. Men detta säger jag till det som eder kan gagneligt vara, och icke att jag vill kasta band på eder; utan på det I skolen efterfölja det ärligit är, och blifva vid Herran, utan allt hinder.

36. Men om någor låter sig tycka, att det icke väl skickar sig med hans jungfru, sedan hon väl manväxt är, och det vill icke annars vara, så göra som han vill, han syndar intet; han låte henne gifta sig.

37. Men om en sätter sig fast före, efter han onödd är, och hafver sin fria vilja, och besluter detta i sitt hjerta, att låta sina jungfru så blifva, han gör väl.

38. Den nu utgifter henne, han gör väl; men den icke utgifter henne, han gör bättre.

39. Hustrun är bunden till lagen, så länge hennes man lefver; men när hennes man är afsomnad, är hon fri att gifva sig enom androm, hvem hon vill; dock att det sker i Herranom.

40. Men saligare är hon, om hon så blifver, efter mitt sinne; jag menar, att jag ock hafver Guds Anda.

8. CAPITLET

Afgudaoffer. Christelig frihet.

1. Men om afgudaoffer vete vi; ty vi hafve alle förstånd. Förståndet uppblås; men kärleken förbättrar.
2. Om någor låter sig tycka, att han vet något; han vet ännu intet, huru honom bör veta.
3. Men den som älskar Gud, han är känd af honom.
4. Så vete vi nu om den mat, som offras afgudar; att afguden är intet i verldene, och att ingen Gud är, utan en.
5. Och ändock någre äro, som kallas gudar, hvad det är i himmelen, eller på jordene; såsom många gudar, och många herrar äro;
6. Så hafve vi dock allenast en Gud, Fadren; af hvilkom all ting äro, och vi uti honom; och en Herra, Jesum Christum, genom hvilken all ting äro, och vi genom honom.
7. Men hvar man hafver icke förståndet; ty somlige göra sig ännu samvet om afgudarna, ätande det för afgudaoffer; och efter deras samvet är svagt, varder det dermed befläckadt.
8. Men maten främjar oss intet för Gudi; äte vi, så varde vi intet bättre dermed; äte vi icke, så varde vi ock icke dess sämre.
9. Ser till likväl, att denna edor frihet icke kommer dem till förargelse, som svage äro.
10. Ty om någor får se dig, du som förståndet hafver, sitta och äta i afgudahus, varder då icke hans samvet, som svag är, draget dermed till att äta afgudaoffer?
11. Och så varder den svage brodern öfver ditt förstånd förtappad, den Christus hafver lidit döden före.
12. När I således synden på bröderna, och sargen deras svaga samvet, då synden I på Christum.
13. Derföre, om maten förargar min broder, ville jag aldrig äta kött till evig tid; på det jag icke skall vara minom broder till förargelse.

9. CAPITLET

Lärarens reglor. Åhörarens pligt.

1. Är jag icke en Apostel? Är jag icke fri? Hafver jag icke sett vår Herra Jesum Christum? Ären icke I mitt verk i Herranom?
2. Är jag icke androm en Apostel, så är jag åtminstone edar Apostel; ty inseglet till mitt Apostlaämbete ären I, uti Herranom.
3. Dem som mig fråga, är detta mitt svar:
4. Hafve vi icke magt till att äta och dricka?
5. Hafve vi icke magt att omföra med oss en hustru, som en syster är, såsom de andre Apostlar och Herrans bröder, och Cephas?
6. Eller hafver jag och Barnabas allena icke magt sammaledes göra?
7. Ho tjenar till krig på sin egen sold någon tid? Ho planterar en vingård, och icke äter af hans frukt? Eller ho vaktar en hjord, och äter icke af hjordsens mjölk?
8. Männ jag tala sådant efter menniskosätt? Säger ock icke lagen detsamma?
9. Ty uti Mose lag är skrifvet: Du skall icke binda munnen till på oxan, som tröskar. Männ Gudi vara omsorg om oxar?
10. Säger han icke det allt för våra skull? Ty för våra skull är det skrifvet: Att den som plöjer, han skall plöja på en förhoppning, och den som tröskar, han skall tröska på en förhoppning, att han må af sitt hopp delaktig varda.
11. Hafve vi nu fått eder det andeligt är; synes eder det mycket vara, att vi uppskäre edor lekamliga ting?
12. Äro andre vordne delaktige i denna magten när eder; hvi icke mycket mer vi? Men vi hafve sådana magt icke brukat; utan vi lidom allahanda, att vi icke något hinder göra skole Christi Evangelio.
13. Veten I icke, att de som offra, de hafva sina näring af offret; och de som sköta altaret, de varda ock altaret åtnjutande?

14. Så hafver ock Herren skickat, att de, som förkunna Evangelium, skola ock hafva sina näring af Evangelio.
15. Men jag hafver dess intet brukat. Jag skrifver ock icke fördenskull derom, att så ske skall med mig; jag vore heldre död, än att någor skulle min berömmelse om intet göra.
16. Ty att jag förkunnar Evangelium, deraf må jag icke berömma mig; ty jag måste det göra, och ve mig, om jag Evangelium icke förkunnar.
17. Gör jag det gerna, så varder mig lönt; men gör jag det nödigt, så är mig dock det ämbetet befaldt.
18. Hvad är då nu min lön? Nämliga att jag predikar Christi Evangelium, och gör det för intet; på det jag icke skall missbruka mina magt, som jag hafver uti Evangelio.
19. Derföre, ändock jag är fri för hvar man, hafver jag likväl gjort mig till hvars mans tjenare, på det jag må vinna dess flera.
20. Judomen är jag vorden såsom en Jude, på det jag skall vinna Judarna; dem som under lagen äro, är jag vorden lika som jag under lagen vore, på det jag skall vinna dem, som under lagen äro.
21. Dem, som utan lag äro, är jag vorden lika som jag utan lag vore; ändock jag icke är utan Guds lag, utan är i Christi lag; på det jag dem vinna må, som utan lag äro.
22. Dem svagom är jag svag vorden, på det jag vinna må de svaga; jag är hvarjom manne vorden allahanda, på det jag skall ju några saliga göra.
23. Men sådant gör jag för Evangelii skull, på det jag skall varda dess delaktig.
24. Veten icke I, att de som löpa på vädjobanan, alle löpa de; men en får lönen? Löper så, att I fån det.
25. Ty hvar och en som kämpar, han hafver återhåll i all ting; de deruppå, att de skola få en förgängelig krono; men vi en oförgängelig.

26. Men jag löper icke såsom till något ovisst; så kämpar jag icke, såsom den som hugger i vädret;

27. Utan jag späker min lekamen, och underkufvar honom; på det jag icke predikar androm, och varder sjelfver straffelig.

10. CAPITLET

Sacramenten gagna obotfärdigom ej. Frihets bruk.

1. Käre bröder, jag vill icke dölja för eder, att våre fäder voro alle under skyn, alle gingo de genom hafvet;

2. Och alle vordo de under Mose döpte, i skynom, och i hafvet.

3. Och hafva alle enahanda andelig mat ätit;

4. Och alle enahanda andelig dryck druckit; ty de drucko af den andeliga klippan, som dem medföljde; hvilken klippa var Christus.

5. Men många af dem voro icke Gudi behagelige; ty de vordo nederslagne i öknene.

6. Men detta är oss skedt till exempel; att vi icke skole hafva begärelse till det ondt är, såsom de begärelse hade.

7. Varer icke heller afgudadyrkare, såsom somliga af dem, som skrifvet är: Folket satte sig ned att äta och dricka, och stodo upp till att leka.

8. Låter oss icke heller drifva horeri, såsom somlige af dem besmittade sig med horeri; och föllo på en dag tre och tjugu tusend.

9. Låter oss ock icke fresta Christum, såsom somlige af dem frestade honom; och vordo dräpne af ormar.

10. Knorrer ock icke, såsom somlige af dem knorrade; och vordo dräpne af förderfvarenom.

11. Allt sådant verderfors dem till ett exempel; men det är oss skrifvet till en förvarning, på hvilka verldenes ände kommen är.

12. Derföre, den som låter sig tycka han står, han se till, att han icke faller.

13. Eder hafver ingen frestelse ännu påkommit, utan den mennisklig är; men Gud är trofast, som icke låter eder frestas öfver edra förmågo; utan gör med frestelsen en utgång, så att I kunnen dragat.

14. Derföre, mine käreaste, flyr ifrån afgudadyrkan.

15. Jag talar såsom med förståndigom; betrakter I hvad jag säger:

16. Välsignelsens kalk, den vi välsigne, är icke han Christi blods delaktighet? Det brödet, som vi bryte, är icke det Christi lekamens delaktighet?

17. Ty det är ett bröd; så äre vi många en lekamen, efter vi alle af eno bröde delaktige äre.

18. Ser på Israel efter köttet; de som äta offren, äro de icke delaktige af altaret?

19. Hvad skall jag då säga: Är afguden något? Eller är det något, som afgudom offras? Nej.

20. Men det säger jag, att hvad Hedningarna offra, det offra de djeflom, och icke Gudi. Nu vill jag icke, att I skolen delaktige varda med djeflomen.

21. I kunnen icke dricka Herrans kalk, och djeflarnas kalk. I kunnen icke delaktige vara af Herrans bord, och djeflarnas bord.

22. Eller vilje vi reta Herran? Männ vi vara starkare än han?

23. Jag hafver magt till allt, men det kommer icke allt till förbättring.

24. Ingen söke sitt, utan annars bästa.

25. Allt det falt är i köttboden, det äter, och fråger intet derefter för samvetets skull;

26. Ty jorden är Herrans, och allt det derpå är.

27. När nu en otrogen bjuder eder till gäst, och I viljen gå till honom, så äter allt det eder förelägges, och fråger intet derefter för samvetets skull.

28. Men om då någon säger till eder: Detta är offradt afgudom, så äter icke, för hans skull som det underviste, och för samvetets skull; ty jorden är Herrans, och allt det derpå är.

29. Samvetet, säger jag; icke ditt, utan dens andras; ty hvarföre skulle jag låta döma mina frihet af ens annars samvet?

30. Ty om jag äter deraf med tacksägelse, hvi skulle jag då lastad varda för det jag tackar före?

31. Hvad I nu äten eller dricken, eller hvad I gören, så gören allt Gudi till äro.

32. Varer sådane, att I ingen förargen, hvarken Juda, eller Grek, eller Guds församling;

33. Såsom ock jag i all ting är allom till vilja, icke sökandes min, utan mångs mans nytto, att de måga varda salige.

11. CAPITLET

Rätt skick i församlingen. Nattvardens rätta bruk.

1. Varer mine efterföljare, såsom ock jag Christi.
2. Käre bröder, jag prisar eder, att I tänken på mig i all stycke, och hållen det sätt, som jag eder föresatt hafver.
3. Så vill jag, att I veta skolen, att Christus är hvars och ens mans hufvud; men mannen är qvinnones hufvud; men Gud är Christi hufvud.
4. Hvar och en man, som beder, eller propheterar, och hafver något på hufvudet, han skämmer sitt hufvud.
5. Men en qvinna, som beder eller propheterar med ohöljdt hufvud, hon skämmer sitt hufvud; ty det vore icke annars, än som hon vore rakad.
6. Vill hon icke hölja sig, så skare ock håret med af; nu, efter det står illa att henne är håret afskoret, eller afrakadt, så hölje sig.
7. Men mannen skall icke hölja sitt hufvud; ty han är Guds beläte och ära; men qvinnan är mansens ära.
8. Ty mannen är icke af qvinnone; utan qvinnan af mannenom.
9. Och mannen är icke skapad för qvinnones skull; utan qvinnan för mansens skull.
10. Derföre skall qvinnan hafva ena magt på hufvudet, för Änglarnas skull.
11. Dock är hvarken mannen utan qvinnone, eller qvinnan utan mannen, i Herranom.
12. Ty såsom qvinnan är af mannenom, så är ock mannen genom qvinnona; men alltsammans af Gudi.
13. Dömer vid eder sjelfva, om det är dägeligit, att en qvinna beder Gud ohöljd?
14. Eller lærer icke naturen eder det, att enom man är vanheder, om han hafver långt hår;
15. Men qvinnone är ära, att hon hafver långt hår? Håret är henne gifvet till att skylä sig med.

16. Är det ock någor ibland eder, den i detta ärendet enträten är, han vete, att vi hafve icke den seden; och icke Guds församlingar heller.
17. Men detta måste jag befalla: Jag kan icke prisa, att I tillhopakommen, icke till förbättring, utan till förvärring.
18. I förstone, när I kommen tillhopa i församlingene, hörer jag att ibland eder är skiljaktighet; det jag ock väl endels tror.
19. Ty ibland eder måste ju vara parti, på det de rättsinnige skola varda uppenbare ibland eder.
20. När I nu tillhopakommen, så håller man då icke Herrans Nattvard.
21. Ty då man skall hålla nattvard, tager hvar och en sin egen nattvard framföre åt; och den ene hungrar, den andre är drucken.
22. Hafven I nu icke hus, der I uti äta eller dricka mågen? Eller förakten I Guds församling, och skämmen dem som intet hafva? Hvad skall jag säga eder? Skall jag prisa eder? Häruti prisar jag eder intet.
23. Ty jag hafver undfått af Herranom, det jag ock eder gifvit hafver: ty Herren Jesus, i den natten, då han förrådder vardt, tog han brödet;
24. Tackade, bröt det, och sade: Tager, äter; detta är min lekamen, som för eder brytes; detta görer till min åminnelse.
25. Sammalunda ock kalken, efter nattvarden, och sade: Denne kalk är det nya Testamentet i minom blod; detta görer, så ofta I dricken, till min åminnelse.
26. Ty så ofta I äten af detta bröd, och dricken af denna kalk, skolen I förkunna Herrans död, tildess han kommer.
27. Hvilken nu ovärdeliga äter af detta bröd, eller dricker af Herrans kalk, han blifver saker på Herrans lekamen och blod.
28. Men pröfve menniskan sig sjelfva, och äte så af det brödet, och dricke af den kalken.
29. Ty den ovärdeliga äter och dricker, han äter och dricker sig sjelfvom domen, icke åtskiljandes Herrans lekamen.

30. Derföre äro ock många svage och kranke ibland eder, och en stor del sofva.

31. Ty om vi sjelfve dömde oss, så vorde vi icke dömde.

32. Men då vi dömde varde, så varde vi näpste af Herranom; på det vi icke med verldene skole fördömde varda.

33. Derföre, mine käre bröder, när I tillhopakommen till att äta, så bide den ene den andra.

34. Men hungrar någor, han äte hemma; på det I icke tillhopakommen till fördömelse. Det andra vill jag skicka, när jag kommer.

12. CAPITLET

Andeliga gåfvors tal, bruk.

1. Om de andeliga gåfvor vill jag, käre bröder, icke fördölja eder.

2. I veten, att I hafven varit Hedningar, och gått till de stumma afgudar, efter som I förförde voren.

3. Derföre gör jag eder vetterligit, att ingen förbannar Jesum, som genom Guds Anda talar; och ingen kan kalla Jesum en Herra, utan genom den Helga Anda.

4. Gåfvorna äro mångahanda; men Anden är en.

5. Och ämbeten äro mångahanda; men Herren är en.

6. Och krafterna äro mångahanda; men Gud är en, som allt verkar i allom.

7. Uti hvarjom och enom bevisa sig Andans gåfvor till gagns.

8. Dem ena varder gifvet af Andanom tala om visdom; dem andra tala om förstånd, af samma Andanom;

9. Enom androm tron, af samma Andanom; enom androm helbregda gåfva, af samma Andanom;

10. Enom androm underlig ting göra; enom androm prophetia; enom androm åtskilja andar; enom androm mångahanda tungomål; enom androm tungomåls uttydelse.

11. Men allt detta verkar den samme ene Anden, delandes hvarjom sitt, såsom honom täckes.

12. Ty såsom en lekamen är, och hafver dock många lemmar; men alle lemmar af en lekamen, ändock de äro många, äro de dock en lekamen; sammalunda ock Christ.

13. Ty vi äre uti enom Anda alle döpte till en lekamen, ehvad vi äre Judar eller Greker, tjenare eller frie; och hafve alle druckit till en Anda.

14. Ty lekamen är icke en lem, utan många,

15. När nu foten ville säga: Jag är icke hand, derföre är jag icke af lekamenom; skulle han fördenskull icke vara af lekamenom?

16. Och om örat ville säga: Jag är icke öga, derföre är jag icke af lekamenom; skulle det fördenskull icke vara af lekamenom?

17. Om hele lekamen vore öga, hvar blefve då hörslen? Vore han aller hörsel, hvar blefve lukten?

18. Men nu hafver Gud satt lemmarna hvar för sig särdeles uti lekamen, såsom han ville.

19. Om nu alle lemmar vore en lem, hvar blefve då lekamen?

20. Men nu äro lemmarna många, och lekamen är en.

21. Ögat kan icke säga till handen: Jag behöfver dig intet; eller hufvudet till fötterna: Jag behöfver eder intet;

22. Utan mycket mer de kroppsens lemmar, som synas svagast vara, äro oss mest af nöden.

23. Och de vi hälle blygeliga vara, dem lägge vi mästa äron uppå; och de oss snöpliga synas, dem pryde vi aldramest.

24. Ty de, som dägeliga äro, behöfva intet; men Gud hafver så tillhopamängt lekamenen, och de lemmar, som något fattades, dess mer prydelse tillagt;

25. På det i lekamenen skall ingen skiljaktighet vara; utan alle lemmar skola den ene för den andra ens omsorg hafva.

26. Och om en lem lider något, så lida alle lemmarna med; och om en lem varder härliga hållen, så fröjda sig alle lemmarna med.

27. Men I ären Christi lekamen och lemmar, hvar efter sin del.

28. Och Gud hafver satt i församlingene först Apostlar, dernäst Propheter, sedan lärare, sedan kraftverkare, sedan helbregdo gåfvor, hjälpare, regerare, mångahanda tungomål.

29. Äro de alle Apostlar? Äro de alle Propheter? Äro de alle lärare? Äro de alle kraftverkare?

30. Hafva de alle helbregdo gåfvor? Tala de alle mång tungomål? Kunna de alle uttyda?

31. Men farer efter de yppersta gåfvorna; och jag vill ännu visa eder en kosteligare väg.

13. CAPITLET

Kärlekens pris, art.

1. Om jag talade med människors och Änglars tungor, och hade icke kärleken, så vore jag en ljudande malm, eller en klingande bjellra.
2. Och om jag kunde prophetera, och visste all hemlighet, och allt förstånd, och hade alla tro, så att jag försatte berg, och hade icke kärleken, så vore jag intet.
3. Och om jag gåfve alla mina ägodelar de fattiga, och låte min lekamen brinna, och hade icke kärleken, så vore det mig intet nyttigt.
4. Kärleken är tålig och mild; kärleken afundas intet; kärleken skalkas intet, han uppblåses icke.
5. Han skickar sig icke ohöfveliga; han söker icke sitt, han förtörnas icke, han tänker intet argt;
6. Han gläds icke öfver orättfärdighet; men han fröjdar sig öfver sanningen.
7. Han fördrager all ting, han tror all ting, han hoppas all ting, han lider all ting.
8. Kärleken vänder aldrig åter, ändock Prophetierna skola återvända, och tungomålen skola afkomma, och förståndet skall återvända.
9. Ty vi förstå endels, och prophetere endels;
10. Men då det kommer som fullkomligt är, så vänder det åter som endels är.
11. Då jag var ett barn, talade jag som ett barn, och hade sinne som ett barn, och hade barnsliga tankar; men sedan jag vardt man, lade jag bort det barnsligt var.
12. Ty vi se nu genom en spegel, uti ett mörkt tal; men då ansigte emot ansigte. Nu känner jag endels; men då skall jag kännat, såsom jag ock känd är.
13. Men nu blifver tron, hoppet, kärleken, dessa tre; men störst ibland dem är kärleken.

14. CAPITLET

Tungomåls uttydnings nytto.

1. Farer efter kärleken; vinnlägger eder om andeliga gåfvor; dock mest, att I propheteren.
2. Ty den som talar med tungomål, han talar icke människom, utan Gudi; ty ingen hörer dertill, utan han talar hemligt i Andanom.
3. Men den som propheterar, han talar människomen till förbättring, och till förmanelse, och till tröst.
4. Den som talar med tungomål, han förbättrar sig sjelf; men den som propheterar, han förbättrar församlingen.
5. Jag ville väl, att I alle tala kunden med tungomål; men mycket heldre, att I propheteraden; ty den som propheterar han är större än den som med tungomål talar; utan han det uttyder, på det församlingen får någon förbättring.
6. Men nu, käre bröder, om jag komme till eder, och talade med tungomål, hvad vore jag eder nyttig? Utan jag talar med eder, antingen med uppenbarelse, eller med förstånd, eller med prophetia, eller med läro?
7. Hafver sig dock så med de ting, som ljud göra ifrå sig, och dock intet lif hafva, såsom en pipa eller en harpa; då de icke gifva åtskiljeligit ljud ifrå sig, huru kan man veta, hvad pipadt eller harpadt är?
8. Så ock, om en basun gifver en ovissa röst, ho gör sig då redo till strids?
9. Så ock I, om I talen med tungomål, och icke talen det som förstås kan, huru skall man veta hvad taladt är? ty I talen i vädret.
10. Så mångahanda slag är på rösterna i verldene, och ingen af dem är otydelig.
11. När jag nu icke vet uttydningen på rösten, blifver jag honom, som talar, Barbarisk; och den, som talar, blifver för mig Barbarisk.
12. Sammalunda ock I, medan I faren efter andeliga gåfvor, vinnlägger eder om församlingens bästa, att I nog hafven.

13. Derföre, den som talar med tungomål, han bedje, att han må ock kunna det uttyda.

14. När jag nu beder med tungone, så beder min ande; men mitt sinne är utan frukt.

15. Huru skall det då gå till? Nämliga så: Jag skall bedja i andanom; jag skall ock bedja med sinnet; jag skall sjunga i andanom; jag skall ock sjunga med sinnet.

16. När du nu välsignar i andanom, huru skall då den, som står i dens olärds stad, svara dig Amen på din tacksägelse; efter han icke förstår hvad du säger?

17. Du säger väl en god tacksägelse; men den andre varder deraf intet förbättrad.

18. Jag tackar min Gud, att jag talar mer med tungomål, än I alle.

19. Men jag vill heldre tala i församlingene fem ord med mitt sinne, på det jag undervisa må andra, än eljest tiotusend ord med tungomål.

20. Käre bröder, varer icke barn i förståndet, utan varer barn i ondscone; men i förståndet varer fullkomlige.

21. I lagen är skrifvet: Jag vill tala med andra tungor, och med andra läppar till detta folk, och de skola dock icke än så höra mig, säger Herren.

22. Så äro nu tungomålen för ett tecken, icke dem som tro, utan dem som icke tro; men prophetien är tvärtemot, icke dem som otrogne äro, utan dem som trogne äro.

23. Hvar nu hela församlingen tillhopakomme på en stad, och talade alla med tungomål, och der kommo någre olärde eller otrogne in, månde de icke skola säga, att I hadn mist sinnet?

24. Hvar I nu alle prophetaden, och der komme någor otrogen eller olärd in, han vorde straffad af dem allom, och dömd af allom;

25. Och så vorde det, som lönligit är i hans hjerta, uppenbart; och så fölle han på sitt ansigte, tillbåde Gud, och bekände, att sannerliga vore Gud i eder.

26. Huru är det då, käre bröder? När I tillsammans kommen, så hafver hvar och en af eder en Psalm; han hafver lärdom, han hafver tungomål, han hafver uppenbarelse, han hafver uttydelse; låter det allt ske till förbättring.

27. Hvar nu någor talar med tungomål, det göre han sjelf annar, eller på det mesta sjelf tredje, och då ymsom; och en tyde det ut.

28. Är han icke en uttydare, så tige i församlingene; men tale vid sig sjelf, och till Gud.

29. Men Propheterna tale två eller tre; och de andre döme derom.

30. Men hvar så händer, att dem, som sitter, varder något uppenbaradt, så tige den förste.

31. I mågen väl alle prophetera, den ene efter den andra, på det alle måge lära, och alle varda förmanade.

32. Och Propheternas andar äro Prophetomen underdånige;

33. Ty Gud är icke oskickelighetenes, utan fridsens Gud, som uti alla de heligas församlingar.

34. Edra qvinnor tige uti församlingarna; ty dem är icke tillstadt att tala, utan att de äro underdåniga, såsom ock lagen säger.

35. Men vilja de något lära, så skola de fråga sina män hemma; det står icke qvinnor väl, att de tala i församlingene.

36. Eller är Guds ord utkommet ifrån eder? Eller är det allena kommet till eder?

37. Der nu någor låter sig tycka att han är en Prophet, eller andelig, han besinne hvad jag skrifver eder; ty det äro Herrans bud.

38. Men är någor oförståndig, han vare oförståndig.

39. Derföre, käre bröder, lägger eder vinn om att I propheteren, och förmener icke att tala med tungomål.

40. Låter all ting ärliga och skickeliga tillgå.

15. CAPITLET

Köttens uppståndelse, förvandling. Dödsens udd.

1. Käre bröder, jag minner eder på Evangelium, som jag eder förkunnat hafver, hvilket I ock anammat hafven, i hvilko I ock stån;
2. Genom hvilket I ock salige varden, huruledes jag eder det förkunnade, om I hafven det behållit; utan så är, att I förgäfves trott hafven.
3. Ty jag hafver i förstone eder föregifvit, det jag ock undfått hafver, att Christus är döder för våra synder, efter Skrifterna;
4. Och att han är begravnen; och att han uppstånden är på tredje dagen, efter Skrifterna.
5. Och att han vardt sedder af Cepha, sedan af de tolf.
6. Sedan vardt han sedder af mer än femhundra bröder på en tid, af hvilkom ännu många lefva; men mestedelen äro afsomnade.
7. Derefter vardt han sedder af Jacobo; och sedan af alla Apostlarna.
8. På sistone efter allom vardt han ock sedder af mig, såsom af en den der otidig född är.
9. Ty jag är den ringaste ibland Apostlarna, så att jag är icke värd kallas Apostel; derföre, att jag hafver förföljt Guds församling.
10. Men af Guds nåd är jag det jag är; och hans nåd hafver icke fåfäng varit i mig; utan jag hafver mer arbetat, än de alle; dock icke jag, utan Guds nåd, som i mig är.
11. Det vare nu jag, eller de, så predike vi, och så hafven I trott.
12. Är nu Christus predikad för eder, att han är uppstånden ifrå de döda; hvarföre säga då somlige ibland eder, att de dödas uppståndelse är intet?
13. Är nu de dödas uppståndelse intet, så är ock Christus icke heller uppstånden.
14. Är Christus icke uppstånden, så är vår predikan fåfäng; så är ock edor tro fåfäng.

15. Och vi vardom funne falsk Guds vittne, att vi emot Gud vittnat hafve, att han hafver uppväckt Christum; den han icke uppväckt hafver, om de döde icke uppstå.
16. Ty om de döde icke uppstå, så är icke heller Christus uppstånden.
17. Är Christus icke uppstånden, så är edor tro fåfäng; och så ären I ännu uti edra synder.
18. Så äro ock de förtappade, som i Christo afsomnade äro.
19. Om vi allenast i detta lifvet hafve hoppet till Christum, så äre vi uslast ibland alla menniskor.
20. Men nu är Christus uppstånden ifrå de döda, och vorden förstlingen ibland dem som sofva.
21. Efter döden är genom en mennisko, ock genom en mennisko de dödas uppståndelse.
22. Ty såsom alle dö uti Adam, så skola ock alle i Christo varda lefvande gjorde.
23. Hvar och en uti sin egen ordning; förstlingen Christus, sedan de som Christo tillhöra uti hans tillkommelse.
24. Sedan änden, då han öfverantvarar Gudi och Fadrenom riket; och aflägger all herradöme, och alla öfverhet och väldighet.
25. Ty han måste regnera, tilldess han lägger alla sina fiendar under sina fötter.
26. Den ytterste fienden döden skall varda borttagen.
27. Ty all ting hafver han lagt under hans fötter; så, när han säger, att all ting honom undergifven äro, är nog uppenbart, att han undantagen är, som honom all ting undergifvit hafver.
28. Då nu all ting honom undergifven äro, så varder ock då Sonen sjelf undergifven honom, som honom all ting undergifvit hafver; på det att Gud blifver allt i allom.
29. Hvad göra de eljest, som sig döpa låta öfver de döda? Om de döde ingalunda uppstå, hvi låta de sig då döpa öfver de döda?

30. Och hvi stå vi alltid uti fara?
 31. Vid vår berömmelse, som jag hafver i Christo Jesu, vårom Herra, dör jag hvar dag.
 32. Hafver jag efter människomening uti Epheso stridt med vilddjur; hvad hjälper mig det, om de döde icke uppstå? Låt oss äta och dricka; ty i morgon måste vi dö.
 33. Låter icke förföra eder; ondt snack förkränker goda seder.
 34. Vaker upp rätteliga, och synder icke; ty somlige veta intet af Gudi; till blygd säger jag eder detta.
 35. Måtte nu någor säga: Huru skola de döde uppstå? Och med hurudana lekamen skola de komma?
 36. Du dåre, det du sår, det får icke lif, utan det blifver dödt.
 37. Och det du sår, är ju icke den kroppen som varda skall, utan ett blott korn, nämliga hvete, eller annat sådant.
 38. Men Gud gifver thy en kropp, såsom han vill, och hvarjo och eno af sådene sin egen kropp.
 39. Icke är allt kött enahanda kött; utan människors kött är annat, annat är fäs, annat är fisks, och annat är fogels.
 40. Och det äro himmelske kroppar, och jordiske kroppar; men en annor härlighet hafva de himmelske, och en annor de jordiske.
 41. En annor klarhet hafver solen, och en annor klarhet hafver månen, och en annor klarhet stjernorna; ty en stjerna går öfver den andra i klarheten.
 42. Sammaledes ock de dödas uppståndelse; det varder sådt förgängeligt, och skall uppstå oförgängeligt.
 43. Det varder sådt i snöplighet, och skall uppstå i härlighet; det varder sådt i skröplighet, och skall uppstå i kraft.
 44. Det varder sådt ett naturligt lekamen, och skall uppstå ett andeligt lekamen. Man hafver ett naturligt lekamen; man hafver ock ett andeligt lekamen;

45. Såsom skrifvet är: Den första människan Adam är gjord till naturligt lif; och den ytterste Adam till andeligt lif.
 46. Men den andelige lekamen är icke den förste, utan den naturlige; sedan den andelige.
 47. Den första människan är af jordene jordisk; den andra människan är Herren af himmelen.
 48. Hurudana den jordiska är, sådana äro ock de jordiske; och hurudana den himmelska är, sådana äro ock de himmelske.
 49. Och som vi hafve burit dens jordiskas liknelse, så skole vi ock bära dens himmelskas liknelse.
 50. Men detta säger jag, käre bröder, att kött och blod kunna icke ärfva Guds rike; och det förgängeliga skall icke ärfva oförgängelighet.
 51. Si, jag säger eder en hemlighet: Vi skole icke alle afsofva; men alle måste vi förvandlade varda,
 52. Ut i en punkt, uti ett ögnablick, med yttersta basunen; ty basunen skall ljuda, och de döde skola uppstå oförgängelige, och vi skole förvandlade varda.
 53. Ty detta förgängeliga måste ikläda sig oförgängelighet, och detta dödliga måste ikläda sig odödlighet.
 54. Men då detta förgängeliga ikläder sig oförgängelighetena, och detta dödliga ikläder sig odödlighetena, så varder det ordet fullkomnadt, som skrifvet är: Döden är uppsvolgen uti segren.
 55. Du död, hvar är din udd? Du helvete, hvar är din seger?
 56. Dödsens udd är synden; syndenes kraft är lagen.
 57. Men Gudi vare tack, som oss segren gifvit hafver, genom vår Herra Jesum Christum.
 58. Derföre, mine käre bröder, varer faste, ovikelige, och rike uti Herrans verk alltid; efter det I veten, att edart arbete är icke fåfångt i Herranom.

16. CAPITLET

Förmanin till almosor, beständighet. Christi kärlek.

1. Nu om den undsättning till de heliga, såsom jag i de församlingar uti Galatia befallt hafver, så görer ock I.
2. Ju på den ena Sabbathen lägge hvar och en af eder när sig sjelf, och samke tillhopa hvad han åstadkommer; på det, då jag kommer, icke skola då först samlas samma undsättningar.
3. Men då jag kommen är, de som I då med edart bref dertill hafva viljen, dem vill jag sända, att de framföra edra gåfvor till Jerusalem.
4. Om så behöfves, att jag ock far dit, då måga de följa mig.
5. Men jag vill komma till eder, när jag drager genom Macedonien; ty genom Macedonien skall jag draga.
6. Men när eder varder jag tilläfventyrs töfvandes, eller ock öfver vintren blifvandes, att I mig förfordra mågen ehvart jag resandes varder.
7. Jag vill intet nu se eder uti min framfärd; ty jag hoppas, att jag får någon tid dväljas när eder, om Herren det tillstädjer.
8. Men jag vill blifva i Epheso intill Pingsdaga;
9. Ty mig är öppnad en stor och kraftig dörr; och många motståndare äro.
10. Om Timotheus kommer, så ser till, att han är utan fara när eder; ty han verkar ock Herrans verk, såsom ock jag.
11. Så förakte nu ingen honom; utan fordrer honom i frid, att han må komma till mig; ty jag väntar honom med bröderna.
12. Men om Apollo brodren veter, att jag ofta hafver förmanat honom, att han skulle komma till eder med bröderna; men hans vilje var ingalunda på denna tid komma: dock varder han likväl kommandes, då honom så belägligt varder.
13. Vaker, står i trone, brukar eder manliga, varer starke.
14. All edor ting låter ske i kärlekenom.

15. Jag förmanar eder, käre bröder, I kännen Stephane husfolk, att de äro förstlingen i Achaja, och att de hafva skickat sig sjelfva dem heligom till tjenst;
16. På det I ock sådana menniskor skolen underdånige vara, och hvarjom och enom, som medverkar och arbetar.
17. Jag fröjdar mig af Stephane tillkommelse, och Fortunati, och Achaici; ty hvad mig fattades i eder, det hafva de uppfyllt.
18. De hafva ock vederqvickt min och edar anda. Så kännens nu vid sådana.
19. Eder helsa de församlingar uti Asia; helsa eder mycket i Herranom Aqvila och Priscilla, med den församling som är i deras hus.
20. Helsa eder alle bröderna; helser eder inbördes med en helig kyss.
21. Jag Paulus helsar eder med mine hand.
22. Hvilken Herran Jesum Christum icke hafver kär, han vare Anathema, Maran Atha.
23. Herrans Jesu Christi nåd vare med eder.
24. Min kärlek vare med eder alla i Christo Jesu: Amen.

Den förra Epistel till de Corinthier, sänd af Philippis genom Stephanas, och Fortunatus, och Achaicus, och Timotheus.

EPISTEL DEN ANDRA TILL DE CORINTHIER

1. CAPITLET

Pauli lidand, tröst, tålmod, sannfärdighet.

1. Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds vilja, och brodren Timotheus, den Guds församling som är i Corintho, samt med all helgon, som äro uti hela Achajen:
2. Nåd vare med eder, och frid af Gudi, vårom Fader, och Herranom Jesu Christo.
3. Välsignad vare Gud och vårs Herras Jesu Christi Fader, barmhertighetenes Fader, och all hugsvalelses Gud;
4. Som oss hugsvalar i all vår bedröfvelse, att vi ock hugsvala kunne dem, som i allahanda bedröfvelse äro, med den hugsvalelse, der Gud oss med hugsvalar.
5. Ty såsom Christi lidande är mycket kommet öfver oss, så kommer ock mycken hugsvalelse öfver oss genom Christum.
6. Men hvad vi hafve bedröfvelse eller hugsvalelse, så sker det eder till godo. Är det bedröfvelse, så sker det eder till hugsvalelse och salighet; hvilken salighet är kraftig, om I liden tåleliga, i den måttan som vi lide; är det hugsvalelse, så sker det ock eder till hugsvalelse och salighet; är ock vårt hopp stadigt för eder;
7. Efter vi vete, att såsom I ären delaktige i lidandet, så varden I ock delaktige i hugsvalelsen.
8. Ty vi vilje icke fördölja eder, käre bröder, vår bedröfvelse, som oss vederfaren är uti Asien; ty vi vore förtungade öfver måttan, och öfver magten, så att vi ock tviflade om lifvet;
9. Och satte oss så före, att vi skulle visserligen dö; det skedde fördenskull, att vi ingen tröst skola sätta på oss sjelfva, utan på Gud, som uppväcker de döda;
10. Hvilken oss af slik död friat hafver, och ännu dageliga friar; och hoppoms på honom, att han skall oss ännu härefter fria,
11. Genom edra böners hjälp för oss; på det af många personer må ske mycken tack för oss, för den gåfvo som oss gifven är.
12. Ty vår berömmelse är detta, nämliga vårt samvets vittnesbörd, att vi uti enfaldighet och Guds renhet, icke uti köttslig vishet, utan i Guds nåd, hafve vandrat på verldene; men aldramest när eder.
13. Ty vi skrifve eder intet annat, än det I läsen, och tillförene veten. Mig hoppas, att I skolen ock så befinna (oss) allt intill ändan;
14. Såsom I hafven oss endels befunnit; ty vi äro edor berömmelse, såsom ock I ären vår berömmelse, på Herrans Jesu dag.
15. Och på den förtröstning ville jag kommit till eder tillförene, att jag måtte eder dubbelt vara till vilja;
16. Och genom eder fordenskap färdas till Macedonien, och ifrå Macedonien komma till eder igen, och af eder fordras till Judeen.
17. Då jag detta så tänkte, månne jag det göra af någon lössinnighet? Eller männ min anslag vara köttslig? Nej; utan när mig är ja ja; och nej är nej.
18. Men Gud är trofast, att vårt ord till eder är icke vordet ja och nej.
19. Ty Guds Son Jesus Christus, som ibland eder är predikad af oss, nämliga af mig, och Silvano, och Timotheo, hafver icke varit ja och nej, utan det var ja i honom.
20. Ty all Guds tillsägelse äro Ja i honom, och äro Amen i honom, Gudi till äro genom oss.
21. Men Gud är den oss stadfäster, samt med eder, i Christo och hafver smort oss;
22. Och förseglat oss, och gifvit uti vår hjerta Andans pant.

23. Jag kallar Gud till vittne på min själ, det jag icke ännu kom till Corinthum, det är skedt fördenskull att jag skonade eder.
 24. Icke att vi äro herrar öfver eder på trones vägna; utan vi äre hjelpare till edor glädje; ty I stån i trone.

2. CAPITLET

En bannlyst aflöst. Pauli nit.

1. Men jag hafver det betänkt med mig sjelf, att jag icke åter med ångest vill komma till eder.
2. Ty om jag bedröfvar eder, ho är då den som fröjdar mig, utan den som varder af mig bedröfvad?
3. Och detsamma hafver jag skrifvit eder, att, när jag komme till eder, jag icke skulle få sorg af dem, der jag heldre skulle få glädje af; efter jag hafver den tröst till eder alla, att min fröjd är allas edra fröjd.
4. Ty jag skref eder till uti stor bedröfvelse och hjertans ångest, med många tårar; icke på det I skullen bedröfvas, utan på det I skullen förstå den kärlek, som jag enkannerliga hafver till eder.
5. Hvar nu någor hafver bedröfvelse åstadkommit, den hafver icke bedröfvat mig, utan endels; på det jag icke skall betunga eder alla.
6. Men det är nog, att den samme af mångom så straffad är;
7. Så att I nu dess mer tvärtemot skolen öfverse med honom, och hugsvala honom, på det han icke skall uppsluken varda uti för mycken bedröfvelse.
8. Derföre förmanar jag eder, att I bevisen honom kärlek.
9. Ty derföre hafver jag ock skrifvit eder till, att jag skulle bepröfva eder, om I lydige ären i all ting.
10. Den I förlåten något, den förlåter ock jag; ty hvem ock jag förlåter något, det förlåter jag för edra skull, i Christi stad;
11. På det vi icke skole varda bedragna af Satana; ty oss är icke ovetterligt, hvad han i sinnet hafver.
12. Men då jag kom till Troadem, till att predika Christi Evangelium, och mig upplåten vardt en dörr i Herranom;
13. Hade jag ingen ro uti min anda; derföre att jag icke fann min broder Titum; utan gjorde der min afsked, och for till Macedonien.

14. Men Gudi vare lof, som alltid låter oss seger behålla i Christo, och uppenbarar lukten af sin kunskap, genom oss, allestäds.

15. Ty vi äre Gudi en god Christi lukt, både ibland dem som salige varda, också ibland dem som förtappade varda;

16. Dessom en döds lukt till döden; men dem androm lifsens lukt till lifs. Ho är nu här dogse till?

17. Ty vi äre icke såsom många, de der förfalska Guds ord; utan af renhet, och såsom af Gudi, tale vi för Gud i Christo.

3. CAPITLET

Pauli prisbref. Evangelii och lagsens ämbete.

1. Skole vi då åter begynna prisa oss sjelfva? Eller behöfve vi, såsom några andre, prisbref till eder, eller ock prisbref ifrån eder?

2. I ären vårt bref, beskrifvet uti vår hjertan, hvilket känt och läset varder af alla menniskor;

3. Efter I bevisen, att I ären Christi bref, beredt genom vår tjänst, och skrifvet icke med bläck, utan med lefvandes Guds Andä; icke i taflor af sten, utan i hjertans taflor af kött.

4. Men en sådan tröst hafve vi till Gud, genom Christum;

5. Icke att vi beqvämlige äro af oss sjelfvom något tänka, såsom af oss sjelfvom; men äre vi till något beqvämlige, så är det af Gudi;

6. Hvilken ock oss beqvämliga gjort hafver till att föra dess Nya Testamentsens ämbete; icke bokstafsens, utan Andans; ty bokstafven dödar, men Anden gör lefvande.

7. Hade nu det ämbetet klarhet, som genom bokstafven dödar, och i stenar utgrafvet är, så att Israels barn icke kunde se på Mose ansigte, för hans ansigtes klarhets skull, den dock återvänder;

8. Hvi skulle icke mycket mer det ämbetet, som Andan gifver, hafva klarhet?

9. Ty om det ämbete, som fördömmelse predikar, hafver klarhet; mycket mer går det ämbete öfver i klarhet, som rättfärdighet predikar.

10. Och dertillmed, det som förklaradt vardt, var dock i denna måttom lika som intet förklaradt, emot denna öfversvinneliga klarheten.

11. Ty hade det klarhet, som återvänder, mycket mer hafver det klarhet, som varaktigt är.

12. Efter vi nu sådant hopp hafve, äre vi mycket dristige;

13. Och göre icke såsom Moses, den ett täckelse hängde för sitt ansigte, så att Israels barn icke kunde se uppå dess ända, som återvänder;

14. Utan deras sinnen äro förstockade; ty allt intill denna dag blifver samma täckelse oborttaget öfver gamla Testamentet, när de läsat, hvilket i Christo återvänder.

15. Men intill denna dag, då Moses läsen varder, hänger täckelset för deras hjerta.

16. Men om de omvände sig till Herran, så vorde täckelset borttaget.

17. Ty Herren är en Ande; der nu Herrans Ande är, der är frihet.

18. Men nu skåde vi alle, såsom uti en spegel, Herrans klarhet med upptäckt ansigte; och vi varde förklarade uti samma beläte, ifrå den ena klarhetene till den andra, såsom af Herrans Anda.

4. CAPITLET

Pauli nits verkan, förföljelse, tröst.

1. Derföre, medan vi ett sådant ämbete hafve, efter som oss barmhertighet vederfaren är, så varde vi icke försummelige;

2. Utan flym ock hemlig skam, och farom icke med skalkhet, förfalskom ej heller Guds ord; utan med uppenbara sanning bevisom oss väl för alla människors samvet, i Guds åsyn.

3. Är nu vårt Evangelium förtäckt, så är det förtäckt för dem, som förtappade varda;

4. I hvilkom denna verldenes gud hafver förblindat de otrognas sinnen, att dem icke skall lysa Evangelii ljus af Christi klarhet, hvilken Guds beläte är.

5. Ty vi predike icke oss sjelfva, utan Jesum Christum, att han är Herren; men vi edre tjenare för Jesu skull.

6. Ty Gud är den som böd ljuset uti mörkret lysa; och lyste uti vår hjerta, att igenom oss måtte upplysning ske af Guds klarhets kunskap, i Jesu Christi ansigte.

7. Men vi hafve dessa håfvor uti lerkar, på det att den stora kraften skall vara af Gudi, och icke af oss.

8. Vi varda allestäds trängde, men vi ängsles intet; vi bekymres, men vi gifve oss icke öfver.

9. Vi lide förföljelse, men vi varde icke öfvergifne; vi blifve undertryckte, men vi förgås icke.

10. Vi omföre alltid Herrans Jesu död på vår lekamen; på det att ock Jesu lif må på vår lekamen uppenbart varda.

11. Ty vi, som lefve, vardom alltid öfvergifne i döden för Jesu skull; på det att ock Jesu lif skall uppenbaradt varda på vårt dödeliga kött.

12. Så är nu döden mächtig i oss; men lifvet i eder.

13. Efter vi hafve den samma trones anda, som skrifvet är: Jag tror, derföre talar jag; så tro vi ock, derföre tale vi ock;

14. Vetandes, att den som hafver uppväckt Herran Jesum, han skall ock uppväcka oss genom Jesum, och ställa oss med eder.

15. Ty det sker allt för edra skull; på det den öfverflödiga välgerning, der många tacka, skall rikeliga komma Gudi till pris.

16. Derföre förtröttes vi intet; utan ändock vår utvärtes menniska förgås, så varder dock den invärtes förnyad dag ifrå dag.

17. Ty vår bedröfvelse, den dock timmelig och lätt är, föder i oss en evig och öfver alla måtto vigtig härlighet;

18. Vi som icke se efter de ting, som synas, utan de som icke synas; ty de ting, som synas, äro timmelig; men de, som icke synas, äro evig.

5. CAPITLET

Jordisk, himmelsk hydda. Domen, Återlösning.

1. Men vi vete, att om denna hyddones vårt jordiska hus nederslaget varder, så hafve vi ena byggning af Gudi byggd; ett hus, icke med händer gjordt, det evigt är i himmelen.

2. Och öfver detsamma sucke vi ock efter vårt hemman som af himmelen är; och oss längtar, att vi dermed måge öfverklädde vardas;

3. Dock om vi klädde, och icke nakna finnes.

4. Ty medan vi äre uti denna hyddone, sucke vi, och äre betungade; efter vi vilje icke afklädde, utan heldre öfverklädde vardas, på det att det dödliga måtte uppsvolget vardas af lifvet.

5. Men den oss dertill bereder, är Gud, den oss Andan till pant gifvit hafver.

6. Så äre vi fördenskull vid goda tröst alltid, och vete att, så länge vi hafve hemman uti lekamen, så äre vi icke hemma när Herranom.

7. Ty vi vandrom i trone, och se honom intet.

8. Men vi hafve tröst, och hafve mycket mer lust till att ute vandra ifrå lekamen, och hemma vara när Herranom.

9. Derföre, hvad vi äre hemma, eller ute vandrande, vinnlägge vi oss ock, att vi måge honom tackas.

10. Ty vi måste alle uppenbarade vardas för Christi domstol; på det hvar och en skall få, efter som han handlat hafver, medan han lefde, ehvad det är godt eller ondt.

11. Efter vi nu vete, att Herren är fruktandes, fare vi sakta med menniskorna; men Gudi äre vi uppenbare; jag hoppas, att vi ock äre uppenbare uti edor samvet.

12. Vi prise oss icke åter för eder; men vi gifve eder tillfälle till att berömma eder af oss; på det I något hafva skolen emot dem, som sig efter anseendet, och icke efter hjertat berömma.

13. Ty äre vi för stränge, så äre vi det Gudi; eller äre vi måttelige, så äre vi eder måttelige.

14. Ty Christi kärlek tvingar oss så, efter vi det hålle, att om en är död för alla, så äro de alle döde;

15. Och han är fördenskull död för alla, att de, som lefva, skola icke nu lefva sig sjelfvom, utan honom, som för dem död och uppstånden är.

16. Så känne vi nu ingen ifrå denna tid efter köttet; och om vi än hafve känt Christum efter köttet, så känne vi honom dock nu intet mer.

17. Hvar nu någor är i Christo, så är han ett nytt kreatur; det gamla är förgånget; si, all ting äro ny vorden.

18. Men alltsamman är af Gudi, den oss med sig sjelf försonat hafver genom Jesum Christum, och gifvit oss ämbetet att predika samma försoning.

19. Ty Gud var i Christo, och försonade verldena med sig sjelfvom, och förebrådde dem intet deras synder, och hafver beskickat ibland oss försoningenes ord.

20. Så äre vi nu sändningabåd i Christi stad; ty Gud förmanar genom oss. Så bedje vi nu i Christi stad: Låter försona eder med Gud.

21. Ty den der af ingen synd visste, honom hafver han för oss gjort till synd; på det vi skulle varda Guds rättfärdighet genom honom.

6. CAPITLET

Lef obrottslig, tålig. Fly Belials rota.

1. Ja, vi såsom medhjelpare förmane eder, att I icke undfängen Guds nåd fåfängt.

2. Ty han säger: Jag hafver bönhört dig i behagelig tid, och jag hafver hulptit dig på salighetenes dag: Si, nu är den behageliga tiden; si, nu är salighetens dag.

3. Låter oss ingom i någor måtto förargelse gifva, på det vårt ämbete må ostraffadt blifva;

4. Utan låter oss i all ting bevisa oss såsom Guds tjenare; i stort tålmod, i bedröfvelse, i nöd, i ångest;

5. I slag, i fängelse, i uppror, i arbete, i vako, i fasto;

6. I renlefnad, i förstånd, i långmodighet, i mildhet, i den Helga Anda, i en oskrymtad kärlek;

7. I sanningenes ord, i Guds kraft, genom rättfärdighetenes vapen till högra sidon, och till den venstra;

8. Genom äro och smälek, genom ondt rykte och godt rykte; såsom bedragare, och dock sannfärdige;

9. Såsom okände, och dock kände; såsom de der dö, och si, vi lefvom; såsom näpste, och dock icke dräpne;

10. Såsom bedröfvade, och dock alltid glade; såsom fattige, och dock många rika görande; såsom intet hafvande, och dock all ting ägande.

11. O I Corinthier, vår mun hafver öppnat sig till eder; vårt hjerta är gladt.

12. För våra skull behöfven I icke ängslas; men att I ängslens, det gören I af en hjertelig mening.

13. Jag talar med eder såsom med min barn, att I ock så ställen eder emot mig; och varer ock så glade.

14. Drager icke uti främmande ok med de otrogna; ty hvad hafver rättfärdigheten beställa med orättfärdighetene? Eller hvad delaktighet hafver ljust med mörkret?

15. Eller huru förlika sig Christus och Belial? Eller hvad del hafver den trogne med dem otrogna?

16. Eller huru kommer Guds tempel öfverens med afgudar? Ty I ären lefvandes Guds tempel, såsom Gud säger: Jag vill bo uti dem, och vandra uti dem; och jag vill vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.

17. Derföre går ut ifrå dem, och skiljens ifrå dem, säger Herren, och kommer intet vid det orent är; och så skall jag undfå eder;

18. Och vara edar Fader, och I skolen vara mine söner och döttrar, säger allsvåldige Herren.

7. CAPITLET

Helig lefnad. Pauli hugnad. Sorg efter Guds sinne.

1. Efter vi nu hafve sådana löfte, mine käreste, så görom oss rena af all köttens och andans besmittelse fullbordande helgelsen i Guds räddhåga.

2. Fatter oss; vi hafve ingom gjort skada, vi hafve ingen bedragit, vi hafve ingen besvikit.

3. Sådana säger jag icke till att fördöma eder; ty jag sade eder tillföre, att I ären i vår hjerta, till att dö och lefva med eder.

4. Jag hafver mycken tröst till eder; jag berömmar mig mycket af eder; jag är uppfylld med hugsvalelse; jag är uti osägeliga glädje, i all vår bedröfvelse.

5. Ty när vi kommom uti Macedonien, då hade vårt kött ingen ro, utan allestädes vorom vi uti bedröfvelse; utvärtes strid, invärtes räddhåge.

6. Men Gud, som hugsvalar dem som förtryckte äro, han hugsvalade oss genom Titi tillkommelse;

7. Dock icke allenast genom hans tillkommelse, utan jemväl genom den hugsvalelse han fått hade af eder; och förkunnade oss edra åstundan, edar gråt, edart nit om mig, så att jag blef ända yttermera glad.

8. Ty det jag bedröfvade eder med mitt bref, det ångrar mig intet; och om det än ångrade mig, dock, medan jag ser att samma bref hafver tilläfvventyrs en tid långt bedröfvat eder;

9. Så fröjdar jag mig nu icke deraf, att I vorden bedröfvade, utan att I vorden bedröfvade till bättring; ty I ären bedröfvade vordne efter Guds sinne, så att I ingen skada lidit hafven af oss i någor måtto.

10. Ty den sorg, som är efter Guds sinne, hon kommer åstad bättring till salighet, den man icke ångrar; men verldenes sorg, hon kommer åstad döden.

11. Si, detsamma, att I bedröfvade vorden efter Guds sinne, hvilken omsorg det hafver gjort i eder; ja sannerliga, ursäkt, misshag, räddhåga, åstundan, nit, hämnd; ty I hafven bevisat i all stycken, att I rene ären uti den saken.

12. Derföre, ändock jag skref eder till, så är det likväl icke skedt för hans skull, som skadan gjort hade; icke heller för hans skull, som skadan skedd var; utan fördenskull, att vår nit till eder skulle uppenbar varda när eder för Gudi.

13. Derföre hafve vi nu fått hugsvalelse, deraf att I hugsvalade ären; dock än mycket mer hafve vi gladt oss för Titi fröjds skull; ty hans ande vardt vederqvickt af allom eder.

14. Hvad jag hafver berömt mig om eder för honom, det blyges mig intet; utan såsom vi all ting i sanningen hafve eder sagt, så är ock vår berömmelse för Tito sann vorden.

15. Och hans hjerta är öfvermåttan väl till sinnes om eder, då han tänker på allas edra lydno, huruledes I undfingen honom med räddhåga och bäfvan.

16. Jag fröjdar mig, att jag allt godt må förse mig till eder.

8. CAPITLET

Almosors nytta, art. Titi beröm.

1. Jag gör eder kunnigt, käre bröder, om den Guds nåd, som gifven är uti de församlingar som äro i Macedonien.

2. Ty deras glädje är osägelig, då de genom mycken bedröfvelse bepröfvade vordo; och ändock de ganska fattige voro, hafva de likväl rikeliga gifvit i all enfaldighet.

3. Ty de voro välviljoge efter allo sine magt, och öfver sina magt; det betygar jag:

4. Bedjandes oss med mycken förmaning, att vi anamma ville välgerningen, och tjenstens delaktighet som skickad var till helgonen.

5. Och icke som vi hade hoppats; utan de gäfvo sig sjelfva först Herranom, och sedan oss, genom Guds vilja;

6. Att vi måstom förmana Titum, att såsom han hade tillförene begynt, så skulle han ock nu fullfölja sådana godviljighet när eder.

7. Men såsom I uti all stycke rike ären i tro, och i ordom, och i förstånd, och i all flit, och i edar kärlek till oss, så flyr det så, att I ock i denna edor undsättning rike ären.

8. Icke så, att jag bjuder eder något; utan efter andre så vinnlägga sig, försöker jag ock edar kärlek, om han sannskyldig är.

9. Ty I veten Herrans Jesu Christi godviljighet, att ändock han var rik, vardt han likväl fattig för edra skull, på det I genom hans fattigdom skullen rike varda.

10. Mitt råd gifver jag häruti; ty det är eder nyttigt, efter I för ett år sedan hadn begynt icke allenast göra, utan jemväl vilja.

11. Fullföljer nu med gerningene, såsom I begynnten; att, såsom viljen var redebogen, så fullföljer ock af det I förmågen.

12. Ty då viljen är först god, så är han tacknämlig, efter den del han hafver, och icke efter det han icke hafver.

13. Icke sker detta i den mening, att andre skola hafva nog, och I trång, utan att det skall gå lika till:

14. Att edar rikedom tjenar deras fattigdom i denna (*dyra*) tid, och deras rikedom hjälper edra fattigdom, på det lika tillgå skall;

15. Såsom skrifvet är: Den der mycket samlade, han hade intet öfverlöpe; och den der litet samlade, honom fattades intet.

16. Men Gudi vare tack, som sådana flit gifvit hafver uti Titi hjerta till eder.

17. Ty han tog den förmaning på sig; ja, sannerliga, han var så flitig, att han tog sig före sjelfviljandes fara till eder.

18. Men vi hafve sändt med honom en broder, den pris hafver i Evangelio, i alla församlingar.

19. Och icke det allenast; utan han är ock skickad af församlingarna, till att vara vår följeslagare till denna undsättning, som beställes af oss, Herranom till äro, och edar goda vilja till pris;

20. Och förvarar, att oss ingen straffa kan för denna rika undsättnings skull, som af oss beställd varder;

21. Och ser derpå, att det redeliga tillgår, icke allenast för Herranom, utan ock för menniskom.

22. Och hafve vi sändt med honom vår broder, den vi ofta bepröfvat hafve i mång stycke, att han flitig är, och nu mycket mer flitig; och förse vi oss storliga till eder;

23. Ehvad det är för Titi skull, hvilken min stallbroder och medhjelpare är när eder, eller för våra bröders skull, som äro församlingarnas Apostlar, och Christi ära.

24. Låter nu skina någon bevisning till edar kärlek, och vår berömmelse af eder, på dem; ja ock uppenbarliga för församlingarna.

9. CAPITLET

Glada gifvare älskar Gud.

1. Om den undsättning, som sker helgonen, är icke behof att jag skrifver eder till.

2. Ty jag vet edar godvilja, af hvilken jag berömmar mig ibland dem i Macedonien, att Achajen var redo för ett år sedan; och edart efterdöme uppväckte många.

3. Dock hafver jag sändt dessa bröder, derföre att vår berömmelse om eder icke skall fåfång vara uti detta ärende; och att I ären redo, såsom jag hafver sagt om eder;

4. På det, om de af Macedonien med mig komma, och finna eder icke redo, att vi (jag vill icke säga I) icke då skolen få en blygd af sådana berömmelse.

5. Syntes mig ock af nöden vara att förmana bröderna, att de först foro till eder, och tillredde den undsättning, som tillförene utlofvad var; att hon ligger redo, såsom en god undsättning och icke som någor karghet.

6. Men det säger jag: Den som sparliga sår, han skall ock sparliga uppskåra; och den som sår i välsignelse, han skall ock uppskåra i välsignelse.

7. Hvar och en som han sjelf vill; icke med olust, eller af tvång; ty en gladan gifvare älskar Gud.

8. Gud är mäktig så lagat, att allahanda nåd rikeliga blifver i eder; att I uti all ting alltid nog hafven, nog mäktige till alla goda gerningar;

9. Såsom skrifvet är: Han hafver utstrött, och gifvit de fattiga; hans rättfärdighet blifver i evig tid.

10. Men den som räcker sädesmannen om det han sår, han skall ock räcka eder brödet till att äta, och skall föröka edra säd, och låta växa edra rättfärdighets frukt;

11. Att I rike blifven i all ting, uti all enfaldighet, hvilken i oss verkar, att Gudi sker tack.

12. Ty denna undsättning icke allenast uppfyller den brist, som helgonen hafva; utan jemväl öfverflödar dertill, att många tacka Gudi, de som denna hjälp väl tackes;
13. Och prisa Gud för edor underdåniga bekännelse i Christi Evangelio, och för edra enfaldiga meddelan med dem och allom;
14. Och desslikes i deras böner för eder; hvilka ock längta efter eder, för den öfversvinnande Guds nåd som är i eder.
15. Men Gudi vare tack för sina osägeliga gåfvo.

10. CAPITLET

Ord och gerning. Pauli vapen.

1. Men jag Paulus förmanar eder, genom Christi saktmodighet och mildhet; jag som ringa är, när jag är när eder; men frånvarandes är jag distig vid eder.
2. Men jag beder eder, att jag icke skall nödgas närvarandes handla disteliga, och bruka den djerfhet som man mig tillägger, emot några, som oss räkna såsom vi vandrade efter köttet.
3. Ty ändock vi vandre i köttet, likväl stride vi icke efter köttet.
4. Ty vår krigsvapen äro icke köttslig, utan mächtig för Gud, att nederslå fäste;
5. Med hvilko vi kullslå de anslag, och all höghet som sig upphäfver emot Guds kunskap; och tillfångatage allt förnuft under Christi lydno;
6. Och äro redebogne att hämnas alla olydno, när edor lydnad fullbordad är.
7. Dömen I efter ansigtet? Om någon förlåter sig derpå, att han hörer Christo till, han tänke det ock med sig sjelf, att, såsom han hörer Christo till, så höre ock vi Christo till.
8. Och om jag ock något mer berömde mig om våra magt, hvilka Herren oss gifvit hafver, eder till förbättring, och icke till förderf, ville jag ändå icke blygas.
9. Men detta säger jag, på det I icke skolen tänka, att jag hade velat förskräcka eder med bref.
10. Ty brefven, säga de, äro svår och stark; men lekamliga närwarelsen är svag, och orden föraktelig.
11. Den sådana är, han tänke, att sådana som vi äre med orden i brefven frånvarande, så äre vi ock väl med gerningen närvarande.
12. Ty vi töre icke sätta eller räkna oss ibland dem, som sig sjelfva prisa; men efter de mäta sig vid sig sjelfva, och hålla allena af sig sjelfva, förstå de intet.

13. Men vi berömma oss icke öfver måtton, utan allena efter reglones mått, med hvilko Gud hafver oss afmätit ett mått till att hinna ock allt intill eder.

14. Ty vi försträckom oss icke öfver måtton, lika som vi icke hint hade intill eder; ty vi äre ju ock komne allt intill eder, med Christi Evangelio;

15. Icke berömmandes oss öfver måtton af annars mans arbete; förhoppandes att ske skall, då edor tro begynner växa uti eder, att vi efter våra reglo vilje vidare komma;

16. Och predika ock dom Evangelium, som bo utom eder, och icke berömma oss af det genom främmande reglo tillredt är.

17. Men den sig berömmar, han berömma sig i Herranom.

18. Ty den som lofvar sig sjelf, han är icke bepröfvad; utan den Herren lofvar.

11. CAPITLET

Pauli nit, lära, fara. Falske Apsotlar.

1. Jag ville, att I mig något litet lida villen uti min fåvitsko; dock I liden mig väl.

2. Ty jag nitälskar eder i Guds nit; ty jag hafver fäst eder enom man, på det jag skulle fly Christo en ren jungfru.

3. Men jag fruktar att tilläfventyrs icke sker, att såsom ormen besvek Eva med sin illfundighet, så varda ock edor sinne förvänd ifrån enfaldigheten i Christo.

4. Ty om den, som till eder kommer, predikar eder en annan Jesum, den vi icke predikade; eller om I undfån en annan Anda, den I icke undfått hafven; eller ett annat Evangelium, det I icke anammat hafven, så liden I dem med rätto.

5. Ty jag håller mig icke ringare, än de höga Apostlar äro.

6. Och ändock jag är enfaldig i talet, så är jag dock icke enfaldig i förståndet; dock vi äre nog kände allestäds när eder.

7. Eller hafver jag syndat, att jag hafver förnedrat mig, på det I skullen upphöjde varda? Ty jag hafver förkunnat eder Evangelium utan lön.

8. Andra församlingar hafver jag beröfvat, och tagit lön af dem, der jag eder med tjente.

9. Och då jag var när eder, och mig fattades något, förtungade jag ingen; ty hvad mig fattades, uppfyllde de bröder, som komne voro af Macedonien; och i all ting höll jag mig, att jag ingom var till tunga; och vill ännu så hålla mig.

10. Så visst som Christi sanning är i mig, så skall denna berömmelse mig icke förtagen varda uti Achaje landsändar.

11. För hvad sak? Derföre, att jag icke älskar eder? Gud vet det.

12. Men det jag gör, det vill jag ock göra; på det jag skall förtaga dem tillfällen, som tillfälle söka till att berömma sig, att de äro såsom vi;

13. Ty sådane falske Apostlar, och bedrägelige arbetare, taga sig uppå Christi Apostlars person.

14. Och det är ock icke under; ty ock sjelfver Satan förskapar sig uti ljusens Ängel.

15. Derföre är icke under att hans tjenare också förskapa sig, lika som de der voro rättfärdighetenes predikare; hvilkas ände skall varda efter deras gerningar,

16. Åter säger jag, att ingen skall tänka att jag är fåvitsk; annars tager mig ock än såsom en fåvitsk man, att jag ock något litet må berömma mig.

17. Det jag nu talar, det talar jag icke såsom i Herranom, utan såsom i fåvitskhet, efter vi äre komne uti berömmelse.

18. Efter nu många berömma sig af köttet, vill också jag berömma mig.

19. Ty I fördragen gerna de fåvitska, efter I ären sjelfve vise.

20. I fördragen, om någor gör eder till trälrar, om någor eder uppåter, om någor eder ifrå tager, om någor förhåfver sig öfver eder, om någor eder slår i ansigtet.

21. Det säger jag efter smälighet, såsom vi vore svage vordne. Hvad nu någor uppå dristar (jag talar i fåvitsko), derpå dristar jag ock.

22. De äro Ebreer, så är jag ock; de äro Israeliter, jag ock; de äro Abrahams säd, jag ock.

23. De äro Christi tjenare (jag talar i fåvitsko), jag är fast mer; jag hafver mer arbetat; jag hafver mer hugg fått; jag hafver oftare varit fången; ofta varit i dödsnöd.

24. Af Judomen hafver jag fem resor fått fyratio slag, ett mindre.

25. Tre resor hafver jag varit stupad med ris; ena resa stenad; tre resor hafver jag varit i skeppsbrott; natt och dag hafver jag varit i hafsens djup.

26. Jag hafver ofta färdats; jag hafver varit i farlighet i floder; i farlighet ibland mördare; i farlighet ibland Judarna; i farlighet ibland Hedningarna; i farlighet i städerna; i farlighet i öknene; i farlighet på hafvet; i farlighet ibland falska bröder;

27. I mödo och arbete; i mycken vako; i hunger och törst; i mycken fasto; i frost och nakenhet;

28. Förutan det som eljest påkommer, nämliga att jag dagliga öfverlupen varder, och bär omsorg för alla församlingar.

29. Ho är svag, och jag varder icke svag? Ho förargas, och jag brinner icke?

30. Efter jag ju skall berömma mig, så vill jag berömma mig af min svaghet.

31. Gud och vårs Herras Jesu Christi Fader, hvilkom vare pris i evighet, vet att jag icke ljuger.

32. Landshöfdingen uti Damasco, på Konung Arete vägna, förvarade de Damasceners stad, och ville gripit mig;

33. Och jag vardt i en korg genom ett fenster, öfver muren, nedersläppt, och undslapp hans händer.

12. CAPITLET

Pauli syn, beröm, försvar, fruktan vid återkomst.

1. Mig är ju icke nyttigt att berömma mig; dock vill jag nu komma till syner och Herrans uppenbarelser.
2. Jag känner en man i Christo för fjorton år. Var han i lekamen, det vet jag icke, eller utan lekamen, vet jag ock icke; Gud vet det. Den samme vardt uppryckt intill tredje himmelen.
3. Den samma mannen känner jag; om han i lekamen, eller utan lekamen var, det vet jag icke; Gud vet det.
4. Han vardt uppryckt till Paradis, och hörde ousägeliga ord, hvilka ingen menniska säga må.
5. Deraf vill jag berömma mig; men af mig sjelf vill jag intet berömma mig, utan af mine svaghet.
6. Och om jag ville berömma mig; så gjorde jag intet fåvitskliga; ty jag ville säga sanningen; men jag hafver det likväl fördrag, på det ingen skall högre akta mig, än som han ser på mig, eller hör af mig.
7. Och på det att jag mig icke af de stora uppenbarelser förhäfva skulle, vardt mig gifven en påle i köttet, Satans ängel, den mig kindpusta skulle, på det jag icke skulle förhäfvas öfver måtton;
8. För hvilka sak jag bad tre resor Herran, att han skulle komma ifrå mig.
9. Och han sade till mig: Låt dig nöja åt mine nåd; ty min kraft är mäktig i de svaga. Derföre vill jag aldrahelst berömma mig af mine svaghet, på det Christi kraft skall bo i mig.
10. Derföre är jag vid godt mod, i svaghet, i föraktelse, i nöd, i förföljelse, i ångest, för Christi skull; ty när jag svag är, så är jag stark.
11. Jag är fåvitsk vorden med berömmelse; dertill hafven I nödgat mig; ty jag skulle varda prisad af eder, efter det jag icke är ringare än någor af de höga Apostlar, ändock jag är intet.

12. Ty ens Apostels tecken äro ju skedd ibland eder, med allt tålmod; med tecken, och under, och mäktiga gerningar.
13. Ut i hvad del hafven I varit ringare än de andra församlingar? Annat än det, att jag sjelf intet hafver varit eder till tunga. Förlåter mig den orätten.
14. Si, jag är redebogen tredje reson komma till eder, och vill intet heller betunga eder; ty jag söker icke edart, utan eder; derföre att barnen skola icke draga tillhoppa föräldromen, utan föräldrarna barnomen.
15. Men jag vill ganska gerna utgifva mig, och utgifven varda för edra själar; ändå I litet älsken mig, den dock ganska mycket älskar eder.
16. Men låter nu så vara, att jag intet hafver betungat eder: likväl, medan jag var listig, hafver jag fångat eder med list.
17. Hafver jag beskattat eder med någrom, som jag hafver sändt till eder?
18. Jag bad Titum, och sände med honom en broder. Hafver ock Titus beskattat eder? Hafve vi icke vandrat uti enom anda? Hafve vi icke vandrat i samma fotspåret?
19. Åter, menen I att vi ursake oss för eder? Vi tale i Guds åsyn i Christo; men, mina käreste, allt detta sker eder till förbättring.
20. Ty jag fruktar att, då jag kommer, må ske att jag finner eder icke såsom jag vill, och I finnen icke mig som I viljen; att der är i någon måtto tråtor, nit, vrede, kif, förtal, örnatasslan, uppblåsning, uppror;
21. Att jag återkommer, och min Gud betrycker mig när eder; och måste sörja öfver många, som tillförene syndat hafva, och icke hafva gjort bot för deras orenlighet, sköraktighet och otukt, som de bedrifvit hafva.

13. CAPITLET

Obotfärdige hotas, rådats till bättring.

1. Kommer jag tredje gången till eder, så skola uti två eller tre måns mun alla saker bestå.
2. Jag hafver det sagt eder tillförene, och säger eder det tillförene, såsom närvarandes, i den andra reson; och skrifver det nu frånvarandes, dem som tillförene syndat hafva, och allom dem androm. Om jag åter kommer, skall jag intet skona;
3. Efter I söken att I en gång skolen förnimma honom, som i mig talar, nämliga Christum, hvilken när eder intet svag är, utan är mächtig ibland eder.
4. Ty ändock han vardt korsfäst i svagheten, så lefver han likväl i Guds kraft; och ändock vi ock äre svage i honom, så lefve vi likväl med honom, uti Guds kraft, när eder.
5. Försöker eder sjelfva, om I ären i trone; bepröfver eder sjelfva. Eller kännen I eder icke sjelfva, att Jesus Christus är uti eder? Utan så kunde vara, att I odugelige ären.
6. Men jag hoppas, att I väl skolen känna, att vi icke odugelige ärom.
7. Och önskar jag af Gudi, att I intet ondt gören; icke på det vi skulle synas dugelige; utan att I skolen göra hvad redeligt är, och vi blifve då som vi odugelige vorom.
8. Ty vi kunnom intet emot sanningene; utan med sanningene.
9. Men vi fröjde oss, när vi svage äre, och I mäktige; och det samma önske vi ock, nämliga edor fullkomlighet.
10. Derföre skrifver jag ock detta frånvarandes, på det, då jag är tillstädes, jag icke skall sträng vara, efter den magt som Herren hafver mig gifvit till förbättring, och icke till förderf.
11. På sistone, käre bröder, fröjder eder; varer fullkomne, tröster eder, varer ens sinnade, varer fridsamme; så blifver kärlekens och fridsens Gud när eder.

12. Helser eder inbördes med en helig kyss; helsa eder all helgon.

13. Vårs Herras Jesu Christi nåd, och Guds kärlek, och den Helga Andas delaktighet vare med eder allom. Amen.

Den andra Epistel till de Corinthier, sänd af Philippis i Macedonien, med Tito och Luca.

EPISTEL TILL DE GALATER

1. CAPITLET

Pauli lära följes; är af Gudi.

1. Paulus Apostel, icke af menniskor, icke heller genom mennisko; utan genom Jesum Christum, och Gud Fader, som honom uppväckt hafver ifrå de döda;
2. Och alle bröder, som när mig äro, de församlingar i Galatien.
3. Nåd vare med eder, och frid af Gud Fader, och vårom Herra Jesu Christo;
4. Som sig sjelf för våra synder gifvit hafver, på det han skulle uttaga oss ifrå denna närvarande onda werld, efter Guds och vårs Faders vilja;
5. Hvilkom vare pris ifrån evighet till evighet. Amen.
6. Mig förundrar, att I så snarliga låten eder afvända ifrå den, som eder kallat hafver uti Christi nåd, till ett annat Evangelium.
7. Ändock intet annat är; utan att någre äro de eder förvilla, och vilja förvända Christi Evangelium.
8. Men om ock vi, eller en Ängel af himmelen, annorlunda predikade Evangelium för eder, än vi eder predikat hafve, han vare förbannad.
9. Såsom vi nu sdom, så säge vi än en tid: Om någor vore den eder predikar Evangelium annorlunda, än I undfått hafven, han vare förbannad.
10. Predikar jag nu menniskom eller Gudi till vilja? Eller söker jag täckas menniskom? Hade jag härtilldags velat täckas menniskom, så vore jag icke Christi tjenare.
11. Men jag gör eder vetterligt, käre bröder, att det Evangelium, som är predikadt af mig, är icke menniskligt.
12. Ty jag hafver det icke fått af mennisko, icke heller lärt; utan genom Jesu Christi uppenbarelse.

13. Ty I hafven väl hört min umgängelse fordom i Judaskapet, att jag öfvermåttan förföljde Guds församling, och förstörde henne;
14. Och växte till mer och mer i Judaskapet, utöfver många mina likar i mitt slägte; och höll mig strängeliga vid fädernas stadgar.
15. Men då Gudi tacktes, som mig af mins moders lif afskiljt hafver, och kallat mig genom sina nåd dertill;
16. Att han ville uppenbara sin Son genom mig, att jag skulle genom Evangelium förkunna honom ibland Hedningarna; straxt föll jag till, och befrågade mig intet derom med kött och blod;
17. Och kom icke heller till Jerusalem igen, till dem som voro Apostlar för mig, utan for bort i Arabien, och kom åter till Damascus.
18. Sedan, efter tre år, kom jag igen till Jerusalem, till att se Petrum; och blef när honom i femton dagar.
19. Men af de andra Apostlar såg jag ingen, utan Jacobum, Herrans broder.
20. Men det jag skrifver eder, si, Gud vet, att jag icke ljuger.
21. Derefter kom jag in uti de land Syrien och Cilicien.
22. Men jag var okänd till ansigtet för de Christeliga församlingar i Judeen;
23. Utan de hade allenast hört, att den som fordom förföljde oss, han predikar nu trona, som han fordom förstörde.
24. Och de prisade Gud för mina skull.

2. CAPITLET

Pauli Apostlaskap. Petri skrymtan. Rätt, Rättfärdighet.

1. Sedan, efter fjorton år, for jag åter upp till Jerusalem med Barnaba, och tog Titum ock med mig.
2. Och for jag dit upp efter en uppenbarelse, och befrågade mig med dem om Evangelium, som jag förkunnar ibland Hedningarna; besynnerliga med dem, som för något voro räknade; på det jag icke skulle löpa fåfängt, eller redo lupit hafva.
3. Men icke vardt heller Titus, som med mig var, nödgad till att låta omskära sig, ändock han var en Grek.
4. Ty då någre falske bröder sig med inträngde, och med inkomne voro, till att bespeja vår frihet, som vi hafve i Christo Jesu, på det de skulle komma oss i trældom;
5. Vekom vi för dem icke en stund till underdånighet; på det Evangelii sanning skulle blifva beständandes när eder.
6. Men af dem som något räknade voro, hurudane de fordom varit hade, det kommer mig intet vid; Gud aktar icke menniskones anseende; men de som något voro räknade, lärde mig intet;
7. Utan heldre tvärtemot; då de sågo, att mig betrodrt var Evangelium till förhuden, lika som Petro till omskärelsen;
8. (Ty den som med Petro var kraftig till Apostla-ämbetet ibland omskärelsen, den hafver ock med mig kraftig varit ibland Hedningarna;)
9. Och förnummo den nåd, som mig gifven var, räckte Jacobus och Cephas, och Johannes, hvilke såsom pelare räknade voro, mig och Barnabe handena, och förenade sig med oss, så att vi skulle predika ibland Hedningarna, och de ibland omskärelsen;
10. Allenast, att vi skulle tänka på de fattiga; hvilket jag också hafver vinnlagt mig att göra.
11. Men då Petrus kom till Antiochien, stod jag honom uppenbarliga emot; ty klagomål var kommen öfver honom.

12. Ty förr än någre voro komne ifrå Jacobo, åt han med Hedningarna; men då de kommo, unddrog han sig, och skiljde sig ifrå dem; ty han fruktade dem som voro af omskärelsen.

13. Och de andre Judar skrymtade ock med honom, så att Barnabas vardt ock bedragen till att skrymta med dem.

14. Men då jag såg, att de icke rätteliga vandrade efter Evangelii sanning, sade jag till Petrum uppenbarliga för allom: Medan du, som äst en Jude, lefver som en Hedning, och icke som en Jude, hvarföre tvingar du då Hedningarna till att lefva efter Judasättet?

15. Ändock vi af naturen äre Judar, och icke syndare af Hedningomen;

16. Likväl, efter vi vete, att menniskan icke varder rättfärdig genom lagsens gerningar, utan genom trona på Jesum Christum, så tro vi ock på Christum Jesum, att vi skole rättfärdige varda genom trona på Christum, och icke af lagsens gerningar; derföre att intet kött varder rättfärdigadt genom lagsens gerningar.

17. Men skulle vi, som söke varda rättfärdige genom Christum, ock ännu sjelfve finnas vara syndare, så vore Christus en syndatjenare. Bort det.

18. Ty om jag bygger det samma upp igen, som jag nederslagit hade, så gör jag mig sjelf till en öfverträdare.

19. Men jag är genom lag död ifrå lagen, på det jag skall lefva Gudi; jag är korsfäst med Christo;

20. Men jag lefver, dock icke nu jag, utan Christus lefver i mig; ty det jag nu lefver i köttet, det lefver jag i Guds Sons tro, den mig älskat hafver, och gifvit sig sjelf ut för mig.

21. Jag bortkastar icke Guds nåd; ty om rättfärdigheten kommer af lagen, så är Christus fåfängt död.

3. CAPITLET

Tron, men icke lagen, rättfärdigar.

1. O, I oförståndige Galater, ho hafver kjust eder, att I icke skullen lyda sanningene? Hvilkom Jesus Christus för ögonen målad var, och nu ibland eder korsfäst är.

2. Det vill jag allenast veta af eder: Hafven I undfått Andan genom lagsens gerningar, eller genom trones predikan?

3. Ären I så oförståndige? I hafven begynt i Andanom; viljen I nu lyktat i köttet?

4. Hafven I då så mycket lidit fåfängt? Om det eljest fåfängt är.

5. Den som nu gifver eder Andan, och gör sådana krafter ibland eder, gör han det genom lagsens gerningar, eller genom trones predikan?

6. Såsom Abraham hafver trott Gudi, och det är räknadt honom till rättfärdighet;

7. Så veten I ju nu, att de som äro af trone, de äro Abrahams barn.

8. Men Skriften hafver sett framföre åt, att Gud gör Hedningarna rättfärdiga genom trona; derföre förkunnade hon Abrahe: I dig skola alle Hedningar välsignade varda.

9. Så varda nu de, som af trone äro, välsignade med den trogna Abraham.

10. Ty alle de som med lagsens gerningar umgå, de äro under förbannelse; ty det är skrifvet: Förbannad vare hvar och en, som icke blifver vid allt det som skrifvet är i lagboken, så att han det gör.

11. Men att ingen varder rättfärdig för Gudi genom lagen, är uppenbart; ty den rättfärdige skall lefva af (*sine*) tro.

12. Men lagen är icke af trone; utan den menniska som så gör, hon lever deraf.

13. Christus hafver förlossat oss ifrå lagsens förbannelse, då han vardt en förbannelse för oss; ty det är skrifvet: Förbannad är hvar och en, som hänger på träd;

14. På det Abrahams välsignelse komma skulle öfver Hedningarna i Christo Jesu, och vi så undfå måtte Andans löfte genom trona.

15. Käre bröder, jag vill tala efter människosätt: Man föraktar ju icke ene människos testamente, då det gilladt är; man lägger icke heller något dertill.

16. Nu är ju Abraham och hans säd löftet tillsagdt; han säger icke, uti säderna, såsom i mångom; utan, såsom uti enom, uti dine säd, som är Christus.

17. Men det säger jag: Det Testamentet, som tillföre af Gudi fast gjordt var på Christum, varder icke ogilladt, så att löftet skulle omintet varda med lagen, hvilken gifven var fyrahundrade och tretio år derefter.

18. Ty om arvet förtjentes genom lagen, så vorde det icke gifvet genom löftet; men Gud hafver det Abraham, genom löftet, fri skänkt.

19. Hvad skall då lagen? Hon är kommen dertill för öfverträdelsernas skull, till dess säden skulle komma, hvilko löftet skedt var, och är skickad af Änglarna uti Medlarens hand.

20. Men Medlaren är icke ens Medlare; men Gud är en.

21. Är då lagen emot Guds löften? Bort det; men om en lag vore gifven, som kunde lefvande göra, så vore rättfärdigheten sannerliga af lagen;

22. Men Skriften hafver allt beslutit under synd, på det löftet skulle komma genom Jesu Christi tro, dem som tro.

23. Men förr än tron kom, voro vi förvarade under lagen, och beslutne till den tro som uppenbaras skulle.

24. Sa hafver nu lagen varit vår tuktomästare till Christum, på det vi skole varda rättfärdige af trone.

25. Nu, sedan tron kommen är, äre vi icke längre under tuktomästaren;

26. Ty I ären alle Guds barn, genom trona på Christum Jesum.

27. Ty I, så många som döpte ären till Christum, hafven eder iklädt Christum.
 28. Här är icke Jude eller Grek; här är icke tjenare eller fri; här är icke man eller qvinna; alle ären I en i Christo Jesu.
 29. Ären I nu Christi, så ären I ju Abrahams säd, och arfvingar efter löftet.

4. CAPITLET

En trogen fri från lagen. Lag och Evangelium skilde.

1. Men jag säger: Så länge arfvingen är barn, är ingen åtskillnad emellan honom och en tjenare; ändock han är herre öfver alla ägodelarna;
2. Utan är under förmyndare och föreståndare, intill den tiden som af fadrenom förelagd är.
3. Sammalunda ock vi, då vi vorom barn, vore vi tvingade under utvärtes stadgar.
4. Men då tiden vardt fullkommen, sände Gud sin Son, föddan af qvinno, gjordan under lagen;
5. På det han skulle förlossa dem, som under lagen voro, att vi skullom få barnskapet.
6. Efter I nu ären söner, hafver Gud sändt sins Sons Anda uti edor hjertan, hvilken ropar: Abba, käre Fader.
7. Så är här nu icke mer tjenare, utan son; är han son, så är han ock Guds arfvinge genom Christum.
8. Men den tid I intet kända Gud, tjenten I dem som af naturen icke äro gudar.
9. Men nu, medan I Gud känt hafven, ja mycket mer kände ären af Gudi, hvi vänden I eder då om till de svaga och vedertorftiga stadgar igen, hvilkom I på nytt tjena viljen?
10. I hållen dagar och månader, högtider och årstider.
11. Jag fruktar om eder, att jag tilläfventyrs icke hafver fåfängt arbetat på eder.
12. Varer såsom jag är, efter jag ock är såsom I. Käre bröder, jag beder eder, I hafven mig intet emot gjort.
13. I veten, att jag genom köttens svaghet i förstone predikade eder Evangelium.

14. Och min frestelse, som jag led på köttens vägnar, hafven I intet föraktat, icke heller försmått, utan anammaden mig såsom en Guds Ängel; ja, såsom Christum Jesum.

15. Huru salige voren I då? Jag är edart vittne, att om det hade möjligt varit, hadn I edor ögon uttagit, och gifvit mig.

16. Är jag då nu vorden edar ovän, att jag säger eder sanningen?

17. De nitälska eder icke rätteliga, utan vilja draga eder ifrå mig, att I skolen nitälska dem.

18. Så är nu väl godt nitälska, då det sker om det godt är alltid, och icke allenast då jag tillstädes är.

19. Min kära barn, hvilka jag på nytt föder med ångest, till dess Christus kommer till stadga uti eder.

20. Jag ville väl att jag nu vore när eder, och förvandla kunde mina röst; ty jag vet härnäst ingen råd med eder.

21. Säger mig, I som viljen vara under lagen: Hafven I icke hört lagen?

22. Ty det är skrifvet, att Abraham hade två söner; en af tjensteqvinnone, den andra af den fria.

23. Men den som var af tjensteqvinnone, han var född efter köttet; men den af de frio, han var född genom löftet.

24. Hvilka ord betyda något; ty dessa äro de tu Testamenten; ett af det berg Sina, som föder till trälldom, hvilket är Agar;

25. Ty Agar heter i Arabien det berg Sina, och sträcker sig emot Jerusalem, det nu är, och är icke fri med sinom barnom.

26. Men det Jerusalem som ofvantill är, det är den fria; hon är allas vår moder.

27. Ty det är skrifvet: Var glad, du ofruksamma, du som intet föder; brist ut och ropa, du som icke är hafvandes; ty den ensamma hafver flera barn, än den som man hafver.

28. Men vi, käre bröder, äro löftsens barn efter Isaac.

29. Men såsom den, som då född var efter köttet, förföljde honom som född var efter Andan; så går det ock nu.

30. Men hvad säger Skriften? Drif ut tjensteqvinnona med hennes son; ty tjensteqvinnonens son skall icke blifva arfvinge med dens frios son.

31. Så äro vi nu, käre bröder, icke tjensteqvinnonens söner, utan dens frios.

5. CAPITLET

Frihets bruk. Köttens, Andans frukter.

1. Så blifver nu ståndande uti den frihet, med hvilko Christus oss friat hafver; och låter eder icke på nytt fångas under trældomsens ok.
2. Si, jag Paulus säger eder: Om I låten eder omskära, är eder Christus intet nyttig.
3. Men jag betygar åter hvarjom och enom, som sig låter omskära, att han är pligtig till att hålla hela lagen.
4. I hafven mist Christum, I som genom lagen viljen rättfärdige varda; och I ären fallne ifrå nådene.
5. Men vi vänte uti Andanom, genom trona, den rättfärdighet som man hoppas skall.
6. Ty i Christo Jesu är intet bevändt, hvarken omskärelse eller förhud; utan tron, som verkar genom kärleken.
7. I lupen väl; ho hafver hindrat eder, att I icke skullen tro sanningene?
8. Sådana tillskyndelse är icke af honom, som eder kallat hafver.
9. Litet af surdeg försyrer hela degen.
10. Jag förser mig till eder i Herranom, att I tagen eder icke annat sinne; men den eder förvillar, han skall draga sin dom, eho han är.
11. Om jag ännu, käre bröder, predikar omskärelsen, hvi lider jag ännu förföljelse? Så vore korsens förargelse om intet vorden.
12. Gåfve Gud, att de ock afskorne vordo, som eder bekymra.
13. Men, käre bröder, I ären kallade till frihet; allenast ser till, att I icke låten frihetena gifva köttet tillfälle, utan genom kärleken tjener den ene dem andra.
14. Ty all lagen varder fullbordad uti ett ord; det är: Älska din nästa som dig sjelf.
15. Men om I med hvarannan bitens och frätens, så ser till att I icke ymsom af hvarannan uppätne varden.
16. Men jag säger: Vandrer i Andanom, så fullkommen I icke köttens begärelse.

17. Ty köttet hafver begärelse emot Andan, och Andan emot köttet; de samma äro emot hvarannat, så att I icke gören hvad I viljen.
18. Om I regerens af Andanom, så ären I icke under lagen.
19. Men köttens gerningar äro uppenbara, som är hor, boleti, orenlighet, lösaktighet;
20. Afguderi, trolldom, ovänskap, kif, nit, vrede, tråtor, tvedrägt, parti;
21. Afund, mord, dryckenskap, fråsseri, och sådant mer; der jag eder tillförene af sagt hafver, och säger ännu tillförene, att de, som sådana göra, skola icke ärfva Guds rike.
22. Men Andans frukt är kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, tro,
23. Saktmodighet, kyskhet; emot sådant är icke lagen.
24. Men de, som Christo tillhöra, korsfästa sitt kött, samt med lustar och begärelser.
25. Om vi nu lefve i Andanom, så låter oss ock vandra i Andanom.
26. Låter oss icke begära fåfänglig pris, till att förtörna och hata hvarannan inbördes.

6. CAPITLET

Lef tålig, tacksam, from, ett nytt kreatur.

1. Käre bröder, om en menniska råkade falla i någon synd, I som andelige ären, upprätter honom med saktmodigom anda; och se uppå dig sjelf, att du icke ock frestad varder.
2. Inbördes drager hvarannars bördö, och så fullborden I Christi lag.
3. Derföre, om någor låter sig tycka något vara, ändock han intet är, han bedrager sig sjelf.
4. Men hvar och en bepröfve sin egen gerning, och så skall han allenast uti sig sjelf hafva berömmelse, och icke uti androm.
5. Ty hvar och en skall draga sina bördö.
6. Den som undervisad varder med ordom, han dele allt godt med honom, som honom undervisar.
7. Farer icke ville, Gud låter intet gäcka sig; ty hvad menniskan sår, det skall hon ock uppskåra.
8. Den som sår i sitt kött, han skall af köttet uppskåra förgågelighet; men den som sår i Andanom, han skall uppskåra af Andanom evinnerligt lif.
9. Och när vi göre godt, låt oss icke ledas vid; ty vi skole ock i sinom tid uppskåra utan återvändo.
10. Medan vi nu tid hafve, låt oss göra godt emot hvar man; men aldramest emot dem, som våre medbröder äro i trone.
11. Ser huru stort bref jag eder tillskrifvit hafver med min egen hand.
12. De som vilja tackas efter köttet, de nödgå eder till omskårelsen, allenast fördenskull, att de icke skola förföljde varda med Christi kors.
13. Ty ock de samma, som låta omskåra sig, hålla intet lagen; utan de vilja att I skolen låta omskåra eder, på det de måga berömma sig af edart kött.
14. Men bort det, att jag af någon ting skulle berömma mig, utan af vårs Herras Jesu Christi kors; genom hvilken verlden är mig korsfäst, och jag verldene.

15. Ty i Christo Jesu gäller intet, hvarken omskårelse eller förhud, utan ett nytt kreatur.

16. Och alle de som efter denna reglo vandra, öfver dem vare frid och barmhertighet, och öfver Guds Israel.

17. Ingen göre mig mer bekymmer; ty jag drager på min kropp vårs Herras Jesu tecken.

18. Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med edrom anda, käre bröder. Amen.

Till de Galater, sänd af Rom.

EPISTEL TILL DE EPHESIER

1. CAPITLET

Utkorelsen. Andans kraft. Christi höghet.

1. Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds vilja, dem heligom som uti Epheso äro, och trognom i Jesu Christo.
2. Nåd vare med eder, och frid af Gudi, vårom Fader, och Herranom Jesu Christo.
3. Välsignad vare Gud, och vårs Herras Jesu Christi Fader, den oss välsignat hafver med all andelig välsignelse, i de himmelska ting, genom Christum;
4. Såsom han oss utvalt hafver i honom, förr än världens grund lagder var, att vi skole vara helige och ostraffelige för honom uti kärleken;
5. Och hafver tagit oss sig sjelfvom till barn, genom Jesum Christum, efter sins viljas goda behag;
6. Sina härliga nåd till lof, genom hvilka han hafver oss täcka gjort uti honom, som kärkommen är;
7. I hvilkom vi hafvom förlossning genom hans blod, syndernas förlåtelse, efter hans nåds rikedomar;
8. Af hvilka han oss rundeliga delaktiga gjort hafver uti all visdom och klokhet;
9. Och hafver oss låtit få veta sins viljas hemlighet, efter sitt goda behag, och hafver det framhaft igenom honom;
10. Att det skulle predikadt varda, då tiden fullkomnad var; på det allting skulle sammanfattad varda i Christo, både det i himmelen och på jordene är, genom den samma;
11. Genom hvilken vi ock komne äre till arfvedelen, beskärde efter hans uppsåt, som all ting verkar efter sin egen viljas råd;
12. Att vi skole vara hans härlighet till lof, vi som tillföre hoppadoms på Christum;

13. Genom hvilken ock I hört hafven sanningenes ord, som är edor salighets Evangelium; uti hvilkom I ock, sedan I trodden, ären beseglade vordne med löftsens Helga Anda;
14. Hvilken vårt arfs pant är, till vår förlossning, att vi skulle varda hans egendom, hans härlighet till pris.
15. Derföre ock jag, efter jag hört hafver af den tro, som i eder är till Herran Jesum, och edar kärlek till all helgon;
16. Vänder jag icke åter att tacka Gud för eder, alltid tänkandes på eder i mina böner;
17. Att vårs Herras Jesu Christi Gud, härlighetenes Fader, ville gifva eder visdomsens och uppenbarelsens Anda, till sin kunskap,
18. Och upplysa edars förstånds ögon; att I förstå kunnen, hvad hopp han hafver kallat eder uti, och huru rik hans arfs härlighet är uti helgonen;
19. Och huru öfversvinneliga stor hans kraft är till oss, som trom efter hans mäktiga starkhets verkan;
20. Hvilka han verkade i Christo, då han uppväckte honom ifrå de döda, och satte honom på sin högra hand i himmelen;
21. Öfver all Förstadöme, välde, magt, Herradöme, och allt det som nämnas kan, icke allenast i denna verldene, utan ock i den tillkommande;
22. Och hafver all ting lagt under hans fötter, och hafver satt honom församlingene till ett hufvud öfver all ting;
23. Hvilken är hans kropp, och hans uppfyllelse, som allt i allom uppfyller.

2. CAPITLET

Vi födas vredenes, men blifva nådenes barn i Christo.

1. Och eder också, då I döde voren genom öfverträdelse och synder;
2. Der I uti fordom vandraden, efter denna verldenes lopp, efter den Förstan, som magt hafver i vädret, nämliga efter den andan, som nu verkar i otrones barn;
3. Ibland hvilka vi ock alle fordom vandrat hafve, uti vårt köttets begärelser, och gjordom hvad köttet och sinnet lyst; och vorom af naturen vredsens barn, såsom ock de andre.
4. Men Gud, som är rik i barmhertigheten, för sina stora kärleks skull, der han oss med älskat hafver;
5. Den tid vi ännu döde vorom i synderna, hafver han oss samt med Christo gjort lefvande (genom nåden ären I frälste);
6. Och hafver samt med honom uppväckt oss, och samt med honom satt oss i det himmelska väsendet i Christo Jesu;
7. På det han i tillkommande tid bevisa skulle sine nåds öfversvinneliga rikedom, genom sina mildhet öfver oss, i Christo Jesu.
8. Ty af nådene ären I frälste, genom trona; och det icke af eder, Guds gåfva är det;
9. Icke af gerningar, på det ingen skall berömma sig.
10. Ty vi äre hans verk, skapade i Christo Jesu till goda gerningar, till hvilka Gud oss tillförene beredt hafver, att vi uti dem vandra skole.
11. Derföre, tänker derpå, att I som fordom efter köttet hafven varit Hedningar, och vorden kallade förhud af dem som kallas omskärelse efter köttet, den med handene sker;
12. Att I på den tid voren utan Christo, främmande och utan Israels borgareskap, och främmande ifrå löftsens Testament, intet hopp hafvande, och voren utan Gud i verldene.

13. Men nu, I som i Christo Jesu ären, och fordom fjerran voren, ären nu när vordne, genom Christi blod.
14. Ty han är vår frid, den af bådome hafver gjort ett; och hafver nederbrutit medelbalken, i det att han igenom sitt kött borttog ovänskapen;
15. Nämliga lagen, som i budordom stod; på det han skulle af tvåm skapa ena nya mennisko i sig sjelfvom, och frid göra.
16. Och att han skulle försona dem båda med Gudi uti en kropp, genom korset; och hafver dödat ovänskapen genom sig sjelf;
17. Och är kommen, och hafver igenom Evangelium bådome eder frid, I som fjerran voren; så ock dem som när voro.
18. Ty genom honom hafve vi både tillgång uti en Anda till Fadren.
19. Så ären I icke nu mera gäster och främmande; utan helgamanna medborgare, och Guds husfolk;
20. Uppbyggde på Apostlarnas och Propheternas grund, der Jesus Christus öfverste hörnstenen är;
21. På hvilken hela byggningen tillhopafogad växer till ett heligt tempel i Herranom.
22. På hvilken ock I med uppbyggde varden, Gudi till ett hemman, genom Andan.

3. CAPITLET

Pauli ämbetes förmaning, bön.

1. För denna saks skull är jag Paulus Christi Jesu fånge för eder, Hedningar;
2. Om I eljest hört hafven om Guds nåds ämbete, som mig gifvet är till eder;
3. Att denna hemlighet är mig genom uppenbarelse förkunnad, såsom jag tillföre med få ord skref;
4. Af hvilko, om I det läsen, I mågen märka mitt förstånd i Christi hemlighet;
5. Hvilket icke kunnigt gjordt är i förtiden människors barnom, såsom det nu uppenbaradt är hans heliga Apostlar och Propheter, genom Andan;
6. Nämliga att Hedningarna skola vara medarfvingar, och samma lekamens och hans löftes delaktige i Christo, genom Evangelium;
7. Hvilkets tjenare jag vorden är, efter den gåfvo af Guds nåd, som mig gifven är, efter hans krafts verkning.
8. Mig, som är den aldraringaste ibland all helgon, är denna nåd gifven, att jag skall ibland Hedningarna förkunna de obegrundeliga Christi rikedomar;
9. Och i luset frambära för hvar man, hurudana delaktighet är i den hemlighet, som härtilldags i verldene hafver fördold varit i Gudi, den all ting skapat hafver genom Jesum Christum;
10. På det nu skulle kunnigt varda Förstadömen och Herradömen i himmelen, på församlingene, Guds margfaldeliga vishet;
11. Efter den försyn af verldenes begynnelse, hvilka han bevist hafver i Christo Jesu, vårom Herra;
12. Genom hvilken vi hafve dristighet och tillgång med all förtröstning, genom trona på honom.
13. Derföre beder jag, att I icke uppgifvens för mina bedröfvellers skull, som jag lider för eder, hvilka äro eder till pris.
14. Fördens skull böjer jag min knä till vårs Herras Jesu Christi Fader;

15. Den der rätte Fadren är öfver allt det Fader heter i himmelen och på jordene;
16. Att han ville gifva eder kraft, efter sine härlighets rikedomar, att I starke varden genom hans And, till den invärtes människan;
17. Att Christus må bo genom trona i edor hjerta, stadeliga rotade och grundade i kärlekenom;
18. Att I mågen begripa med all helgon, hvad bredden, och längden, och djupet, och höjden är;
19. Och dermed känna Christi kärlek, den all kunskap öfvergår; på det I mågen uppfyllde varda med allahanda Guds fullhet.
20. Men honom, som rikeliga förmår göra, öfver allt det vi bedjom, eller tänkom, efter den kraft som verkar i oss;
21. Honom vare ära i församlingen, genom Christum Jesum, i allan tid, ifrån evighet till evighet. Amen.

4. CAPITLET

Enighet fordras. Lärare skickas. Christelig lefnad.

1. Så förmanar jag nu eder, jag fången i Herranom, att I vanden såsom tillbörligt är, i den kallelse, der I uti kallade ären;
2. Med alla ödmjukhet och saktmodighet; med tålmod, unddragandes den ene den andra i kärlekenom;
3. Vinnläggande eder att hålla Andans enhet genom fridsens band;
4. En kropp, och en Ande, såsom I ock kallade ären uti ett edars kallelse hopp;
5. En Herre, en tro, ett dop, en Gud, och allas våra Fader;
6. Hvilken är öfver eder alla, genom eder alla, och i eder alla.
7. Men hvarjom och enom af oss är gifven nåd, efter Christi gåfvos mått.
8. Derföre säger han: Han är uppstigen i höjden, och hafver fört fängelset fångat, och hafver gifvit menniskomen gåfvor.
9. Men det han uppfaren är, hvad är det annat än han för först härmed, uti de nedersta jordenes rum?
10. Den der nederfor, han är ock den der uppfor öfver alla himlar, på det han skulle all ting uppfylla.
11. Han hafver ock somliga satt till Apostlar, somliga till Propheter, somliga till Evangelister, somliga till herdar och lärare;
12. Att de helige skola skickelige vara till ämbetsens verk, genom hvilket Christi lekamen må uppbyggd varda;
13. Tilldess att vi alle kommom till ena tro, och Guds Sons kunskap, och vardom en fullkommen man, den der är uti Christi fullbordiga ålders mått;
14. På det vi icke mer skolom vara barn, och låta oss beveka och omföras af allahanda lärdomsväder, genom menniskors skalkhet och illfundighet, med hvilka de falla till, att de måga bedraga oss.
15. Men varom rättsinnige i kärlekenom, och växom till i all stycke i honom, som hufvudet är, Christus;

16. Af hvilkom hele kroppen tillhopafogas, och en lem hänger intill den andra genom all ledamöten, der den ene tjenar dem andra, efter det verk som hvar lem hafver i sitt mått, och gör att kroppen växer sig sjelf till förbättring, genom kärleken.

17. Så säger jag nu, och betygar det i Herranom, att I icke mer vanden såsom de andre Hedningar vandra, i deras sinnes fåfängelighet;

18. Hvilkas förstånd förmörkradt är, och de bortkomne ifrå det lif som af Gudi är, genom den fåvitsko som i dem är, och genom deras hjertas blindhet;

19. Hvilke, sedan de vordo förstockade, gåfvo de sig sjelfva uti otukt, till att bedrifva all orenlighet, samt med girighet.

20. Men I hafven icke så lärt Christum;

21. Om I annars honom hört hafven, och uti honom lärde ären, huru ett rättsinnigt väsende är i Jesu.

22. Så lägger nu bort ifrån eder den gamla menniskan, der I förra med umgngen, hvilken genom lustar i villfarelse sig förderfvar;

23. Och förnyer eder i edar sinnes anda;

24. Och ikläder eder den nya menniskona, den efter Gud skapad är, i sannskyldiga rättfärdighet och helighet.

25. Derföre, lägger bort lögnen, och taler sanningen, hvar och en med sin nästa; efter vi ärom inbördes lemmar.

26. Vredgens och synder icke; låter icke solena gå ned öfver edra vrede.

27. Gifver ock icke lastarenom rum.

28. Den der stulit hafver, han stjåle icke mer; utan heldre arbete med sina händer det godt är; på det han något skall hafva dela med den som nödtorftig är.

29. Intet ohöfviskt tal gånge utaf edar mun; utan det nyttigt är till förbättring, der det behöfves; att det må dem, som det höra, till tacka vara.

30. Och bedröfver icke Guds Helga Anda, der I med beseglade ären till förlossningenes dag.

31. All bitterhet och grymhet, och vrede, och rop, och hädelse vare långt ifrån eder, samt med alla ondsko.

32. Men varer inbördes till hvarannan vänlige, godhertige; och förlåter den ene dem andra, såsom ock Gud genom Christum hafver förlåtit eder.

5. CAPITLET

Trognas lefnad. Ägta folk.

1. Så varer nu Guds efterföljare, såsom älskelige barn.

2. Och vandrer i kärlekenom, såsom ock Christus hafver älskat oss, och utgifvit sig sjelf för oss till gåfvo och offer, Gudi till en söt lukt.

3. Boleri och all slemhet, eller girighet låter ibland eder icke ens nämnda varda, såsom helgon tillhör;

4. Och slem ord, eller gäckeri, eller skämt som icke höfves; utan heldre tacksägelse.

5. Ty I skolen veta, att ingen bolare, eller oren, eller giriger, hvilken är en afgudadyrkare, hafver arfvedel uti Christi och Guds rike.

6. Låter eder ingen förföra med fåfäng ord; ty för sådana plägar Guds vrede komma öfver otrones barn.

7. Derföre varer icke deras stallbröder.

8. Ty I voren fordom mörker, men nu ären I ljus i Herranom; vandrar såsom ljusens barn.

9. Ty Andans frukt är uti all godhet, och rättfärdighet, och sanning.

10. Och pröfver hvad Herranom täckt är.

11. Och hafver ingen delaktighet med de onyttiga mörksens verk; utan straffer dem heldre.

12. Ty hvad hemliga af dem sker, det är ock skamligit att säga.

13. Men allt detta varder uppenbart, när det af ljuset straffadt varder; ty allt det uppenbart varder, det är ljus.

14. Derföre säger han: Vaka upp, du som sofver, och statt upp ifrå de döda, så varder Christus dig upplysandes.

15. Så ser nu till, huru I vandren visliga; icke som de ovise, utan som vise.

16. Och skicker eder efter tiden; ty tiden är ond.

17. Derföre, varer icke oförståndige, utan förståndige hvad Herrans vilje är.

18. Och dricker eder icke druckna af vin, af hvilko ett oskickeligt väsende kommer; utan uppfyllens af den Helga Anda;

19. Talande emellan eder i psalmer, och lofsånger, och andeliga visor; sjungandes och spelandes Herranom uti edor hjerta;

20. Alltid tacksägandes Gudi och Fadrenom för hvar man, uti vårs Herras Jesu Christi Namn;

21. Ymsom underdånige, den ene dem andra, i Guds räddhåga.

22. Hustrurna vare sina män underdåniga, såsom Herranom.

23. Ty mannen är hustruns hufvud; såsom ock Christus är församlingenes hufvud; och han är ock sins kropps helsa.

24. Såsom nu församlingen är underdånig Christo, så skola ock hustrurna uti all ting vara sina män underdåniga.

25. I män, älsker edra hustrur, såsom ock Christus älskade församlingen, och hafver utgifvit sig sjelf för henne;

26. På det han henne helga skulle, och hafver gjort henne rena i vattnsens bad, genom ordet;

27. På det han skulle beställa sig sjelf ena församling, den härlig är, den ingen fläck eller skrynko hafver, eller annat sådant; utan att hon skulle vara helig och ostraffelig.

28. Så skola ock männen älska sina hustrur, såsom sina egna kroppar. Den sina hustru älskar, han älskar sig sjelf.

29. Ty ingen hafver någon tid hatat sitt eget kött; utan heldre föder och fordrar det, såsom ock Herren församlingen;

30. Ty vi äre ledamöter af hans kropp, af hans kött, och af hans benom.

31. Fördenskull skall menniskan öfvergifva sin fader och moder, och blifva vid sin hustru, och af tvåm varder ett kött.

32. Denna hemlighet är stor; men jag talar om Christo och församlingen.

33. Dock ock I, hvar i sin stad, älske sina hustru, såsom sig sjelf; men hustrun hafve mannen i vördning.

6. CAPITLET

Barns, fäders, tjenares, herrars pligt. Trognas vapen.

1. I barn, varer hörige edra föräldrar i Herranom; ty det är rättvist.

2. Hedra din fader och moder; hvilket är det första bud, som löfte med sig hafver:

3. På det dig skall väl gå, och du må blifva långlifvad på jordene.

4. I fäder, reter icke edor barn till vrede; utan uppföder dem i tukt och Herrans förmaning.

5. I tjenare, varer hörige edrom lekamligom herrom med räddhåga och bäfvan, i edor hjertas enfaldighet, såsom Christo;

6. Icke tjenande allena för ögonen, såsom menniskom till vilja; utan såsom Christi tjenare, görande det Gud vill utaf hjertat.

7. Med välviljighet låter eder tycka, att I tjenen Herranom, och icke menniskom;

8. Vetande, att hvad godt hvar och en gör, det skall han igenfå af Herranom, ehvad han är tjenare eller fri.

9. Och I herrar, görer ock detsamma emot dem, och öfvergifver trug; vetande, att ock edar Herre är i himmelen, och för honom är intet anseende till personen.

10. På det sista, käre bröder, varer starke i Herranom, och i hans starkhets magt.

11. Ikläder eder allt Guds harnesk, på det I mågen stå emot djefvulens listiga anlopp.

12. Ty vi hafvom icke strid emot kött och blod; utan emot Förstar och väldiga, nämliga emot verldenes herrar, de som regera i denna verldenes mörker, emot de onda andar under himmelen.

13. Derfor, tager på eder allt Guds harnesk, att I mågen emotstå i den onda dagen, och all ting väl uträtta, och beståndande blifva.

14. Så står nu omgjordade kringom edra länder med sanningene, och iklädde rättfärdighetenes kräfveto;

15. Och fötterna skodde, att I mågen redo vara till fridesens Evangelium.

16. Men öfver all ting tager trones sköld,
med hvilkom I kunnen utsläcka all hins
ondas glödande skott.

17. Och tager på eder salighetenes hjälm,
och Andans svärd, som är Guds ord;

18. I all bön och åkallan, alltid bedjande i
Andanom; och vaker dertill, med all
idkelighet, och bön för all helgon;

19. Och för mig, att mig måtte gifvet
varda tala dristeliga med öppen mun, att
jag måtte kunniga göra Evangelii
hemlighet;

20. Hvilkets bådskap jag är i denna
kedjon; på det jag deruti må fri tala, som
mig bör tala.

21. Men på det I mågen ock veta, huru
med oss tillstår, och hvad jag gör, skall
Tychicus, min älskelige broder och trogne
tjenare i Herranom, eder undervisa;

22. Hvilken jag derföre sände till eder, att
I skolen få veta, huru med mig tillstår; och
att han skulle trösta edor hjerta.

23. Frid vare bröderna, och kärlek med
trone, af Gud Fader och Herranom Jesu
Christo.

24. Nåd vare med allom, som vår Herra
Jesum Christum rättsinneliga kär hafva.
Amen.

Sänd af Rom till de Epheser, med Tychico.

EPISTEL TILL DE PHILIPPER

1. CAPITLET

Pauli fägnad och nit om Evangelio.

1. Paulus och Timotheus, Jesu Christi tjänare, allom heligom i Christo Jesu, som äro i Philippis, samt med Biskopar och tjänare.
2. Nåd vare med eder, och frid af Gudi, våröm Fader, och Herranom Jesu Christo.
3. Jag tackar min Gud, så ofta jag tänker på eder;
4. Hvilket jag alltid gör i alla mina böner för eder alla, och gör samma bön med glädje;
5. Nädt I ären delaktige vordne i Evangelio, ifrå första dagen intill nu;
6. Och förser mig detsamma, att den uti eder ett godt verk begynt hafver, han skall det ock fullborda, intill Jesu Christi dag;
7. Såsom mig rätt är, att jag den meningen hafver om eder alla; derföre att jag i minom bojom, i hvilkom jag försvarar och stadfäster Evangelium, hafver eder i mitt hjerta, såsom de der alle med mig delaktige ären i nådene.
8. Ty Gud är mitt vittne, huru jag åstundar eder alla af hjertans grund i Jesu Christo;
9. Och beder, att edar kärlek ju mer och mer må rik varda i all kunskap, och i allt förstånd;
10. Att I mågen bepröfva hvad bäst är; på det I mågen vara rene, och ingom till förargelse, intill Christi dag;
11. Uppfyllde med rättfärdighetenes frukt, hvilken genom Jesum Christum kommer till Guds pris och lof.
12. Jag vill att I veta skolen, käre bröder, att det med mig skedt är, det är mer kommet Evangelio till framgång;
13. Så att mina bojor äro uppenbara vordna i Christo, öfver hela Rådhuset, och när alla andra;

14. Och att många bröder i Herranom, styrkte af minom bojom, äro dess dristigare vordne till att tala ordet utan räddhåga.
15. Somlige predika ock Christum för afunds och trätos skull, och somlige uti en god mening.
16. De förre predika Christum af kif, och icke renliga; menandes dermed föröka bedröfvelsen till mitt fängelse;
17. Men de sednare af kärlek, vetandes att jag här ligger till Evangelii försvarelse.
18. Hvad äret då? Att ju Christus förkunnad varder, i hvad mätto det ske kan, antingen af tillfälle, eller sannskyldeliga; deraf fröjdar jag mig, och jemväl fröjda vill.
19. Ty jag vet, att det kommer mig till salighet, genom edra bön, och Jesu Christi Andas tillhjelp;
20. Såsom jag visserliga väntar och förhoppas, att jag uti ingen ting skall till blygd komma; utan med all frihet, såsom alltid, så ock nu, måtte Christus afhållen varda i minom lekamen, ehvad det är genom lif, eller genom död.
21. Ty Christus är mitt lif, och döden är min vinning.
22. Men efter det, att lefva i köttet, tjänar mer till att göra frukt, så vet jag icke hvilket jag utvälja skall;
23. Ty både delarne ligga mig hårdt uppå. Jag åstundar skiljas hädan, och vara när Christo; hvilket ock mycket bättre vore;
24. Men det är mer nödtorftigt blifva i köttet för edra skull.
25. Och vet jag visserliga, att jag skall blifva, och med eder allom vara, eder till godo, och till trones fröjd;
26. På det I mågen storliga berömma eder af mig i Christo Jesu, genom min igenkommelse till eder.

27. Allenast vandrer såsom Christi Evangelio värdt är; att hvad jag heldre kommer och får eder se, eller frånvarandes får höra om eder, att I blifven stådande uti enom anda och ene själ, samt med oss kämpande uti Evangelii tro;

28. Och uti ingen ting förskräcken eder för edra motståndare, hvilket dem är ett tecken till förtappelse; men eder till salighet, och det af Gudi.

29. Ty eder är gifvet för Christo, icke allenast att I tron på honom, utan jemväl liden för hans skull;

30. Hafvande samma stridena, som I sågen i mig, och I nu hören om mig.

2. CAPITLET

Lef enig, ödmjuk, lydig. Timotheus. Epaphroditus.

1. Är nu någor förmaning när eder i Christo; är någor tröst i kärlekenom; är någor Andans delaktighet; är någor hjertelig kärlek och barmhärtighet;

2. Så uppfyller mina glädje, att I ären ens till sinnes, lika kärlek hafvande, endrägtige, samhällige;

3. Att intet sker med kif eller fåfäng äro; utan med ödmjukhet räknade hvar den andra yppare än sig.

4. Ser icke hvar på sitt eget bästa, utan hvar och en på ens annars bästa.

5. Hvar och en vare så till sinnes, som ock Christus Jesus var;

6. Hvilken, ändå han var i Guds skepelse, räknade han icke för rof Gudi jemlik vara;

7. Utan förnedrade sig sjelf, tagandes på sig en tjenares skepelse, och vardt lika som en annor menniska, och i åthäfvor funnen som en menniska;

8. Ödmjukade sig sjelf; vardt lydig intill döden, ja, intill korsens död.

9. Derföre hafver ock Gud förhöjt honom, och gifvit honom ett Namn, det öfver all namn är;

10. Att i Jesu Namn skola sig böja all knä, deras som i himmelen, på jordene, och under jordene äro;

11. Och alla tungor skola bekänna, att Jesus Christus är Herren, Gud Fader till äro;

12. Så, mine älskelige, som I alltid hafven varit lydige, icke allenast i mine närvaro, utan ock nu mycket mer i mine frånvaro, skaffer med fruktan och bäfvan, att I salige varden.

13. Ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gerning, efter sitt goda behag.

14. Görer all ting utan knorr och tvekan;

15. På det I mågen vara oförtalade och rene, och Guds barn ostraffelige, midt ibland det vanartiga och vrånga släktet; ibland hvilka lyser såsom ljus i verldene;

16. Att I blifven vid lifsens ord, mig till en berömmelse på Christi dag, att jag icke fåfängt lupit, eller fåfängt arbetat hafver.

17. Och om jag än offras öfver edra tros offer och Gudstjenst, så gläder jag mig, och fröjdar mig med eder alla.

18. För det sammans skull skolen I ock glädjas, och skolen glädjas med mig.

19. Men jag hoppas i Herranom Jesu, att jag innan kort varder sändandes till eder Timotheum; att jag ock må varda vid ett godt mod, då jag förnimmer huru med eder tillstår.

20. Ty jag hafver ingen, den som så alldeles lika med mig till sinnes är, den så hjerteliga omsorg hafver för eder.

21. Ty de söka alle efter sitt eget, icke det Christo Jesu tillhör.

22. Men I veten, att han bepröfvad är; ty såsom ett barn med fadrenom, hafver han med mig tjent uti Evangelio.

23. Honom hoppas mig nu sända, det första jag hafver besett min ärende.

24. Jag tröstar ock på Herran, att jag ock sjelf snart kommandes varder.

25. Mig hafver ock synts nödtorftigt vara sända till eder Epaphroditum, brodren, min medhjelpare och medstridare, och edar Apostel, den ock mig uti mine nödtorft tjenar;

26. Efter han hade en åstundan till eder alla, och var storliga bekymrad deraf, att I sport haden honom krankan;

27. Som han ock visserliga var dödssjuk; men Gud förbarmade sig öfver honom; och icke allenast öfver honom, utan ock öfver mig, att jag icke skulle få sorg på sorg.

28. Jag hafver nu sändt honom dess snarare, att I skolen få se honom, och dess gladare varda igen, och jag dess mindre sorg hafva.

29. Så undfår nu honom i Herranom med alla glädje; och de sådane äro, dem hafver i vördning;

30. Ty för Christi verks skull var han dödenom så när kommen, att han fögo tänkte på lifvet; på det han skulle tjena mig i edar stad.

3. CAPITLET

Lagsens, trones rättfärdighet. Rätt, falskandel.

1. Ytterligare, mine bröder, Fröjder eder i Herranom. Att jag eder ju allt detsamma skrifver, det förtryter mig intet; men det gör eder dess vissare.
2. Vakter eder för de hundar, vakter eder för de onda arbetare, vakter eder för afskärelsen.
3. Ty vi äre omskärelsen, vi som tjene Gudi i Andanom, och berömmom oss af Christo Jesu, och sättom icke tröst på köttet;
4. Ändock jag ock väl må trösta på köttet. Hvar en annar sig tycka låter, att han må förtrösta sig på köttet, jag mycket mer;
5. Som på åttonde dagen omskoren är, en af Israels folk och BenJamins slägte, en Ebree af Ebreeer, efter lagen en Pharisee;
6. Efter nitet förföljandes församlingen, efter den rättfärdighet, som är af lagen, ostraffelig.
7. Men det mig en vinning var, det hafver jag räknat för skada, för Christi skull.
8. Ja, jag räknar det allt för skada emot den öfversvinneliga mins Herras Christi Jesu kunskap; för hvilkens skull jag allt hafver för skada räknat, och håller det för träck, på det jag må vinna Christum;
9. Och varda funnen i honom, icke hafvandes mina rättfärdighet, som kommer af lagen, utan den som af Christi tro kommer; nämliga den rättfärdighet, som af Gudi kommer genom trona.
10. Till att känna honom, och hans uppståndelses kraft, och hans pinos delaktighet, lik vorden hans död;
11. Om jag ock måtte komma emot honom i de dödas uppståndelse.
12. Icke att jag allaredo hafver det fattat, eller allaredo fullkommen är; men jag far fast der efter, om jag det ock fatta må, som jag ock fattad är af Christo Jesu.

13. Käre bröder, jag kan icke säga, att jag ännu sjelf det fattat hafver; men ett säger jag: Jag förgäter det till rygga är, och sträcker mig till det som frammantill är;
14. Jagandes efter målet, som föresatt är, till den lön som förehålles ofvanefter, af Guds kallelse i Christo Jesu.
15. Så många vi nu fullkomne äre, varom så sinnade; och om I något annorlunda hålla skolen, så låter Gud eder det uppenbara;
16. Dock så, att vi uti det, der vi allaredo tillkomne äre, vandom efter ena reglo, och äre ens sinnade.
17. Varer ock, käre bröder, mine efterföljare, och ser på dem som så vandra, som I oss för en efterdömelse hafven.
18. Ty många vandra, af hvilkom jag eder ofta sagt hafver, men nu säger jag ock grätandes, fiendar till Christi kors;
19. Hvilkas ände är förtappelse, och deras buk deras Gud, och deras ära till skam, de der akta hvad jordena tillhör.
20. Men vår umgängelse är i himmelen, dädan vi ock vänte Frälsaren, Herran Jesum Christum;
21. Hvilken vår skräpliga lekamen skall förklara; på det han skall göra honom lik med sinom förklarada lekamen, af den kraft der han med förmår sig all ting underlägga.

4. CAPITLET

Förmanas till dygd; tackas.

1. Så, mine käre och önskade bröder, min fröjd och min krona, blifver så ståndande i Herranom, mine älskelige.
2. Evodiam förmanar jag, och Syntychen förmanar jag, att de äro ens till sinnes i Herranom.
3. Ja, jag beder ock dig, min rättsinniga make, var dem behjelpelig, som med mig öfver Evangelium stridt hafva, samt med Clement, och andra mina medarbetare, hvilkas namn äro uti lifsens bok.
4. Fröjder eder i Herranom alltid; och åter säger jag: Fröjder eder.
5. Eder saktmodighet låter allom menniskom kunnoga varda. Herren är när.
6. Hafver ingen omsorg; utan edart begär vare kunnigt inför Gud, i all ting, med bön, åkallan, och tacksägelse.
7. Och Guds frid, som öfvergår allt förstånd, förvare eder hjerta, och edart sinne, i Christo Jesu.
8. Yttermera, käre bröder, hvad sant är, hvad ärligit är, hvad rätt, hvad kyskt, hvad ljufligit, hvad väl lyder; är någor dygd, och är något lof, tänker derefter.
9. Hvad I ock lärt, och undfått, och hört, och sett hafven på mig, det görer; och så varder fridsens Gud med eder.
10. Men jag är storliga fröjdad i Herranom, att I ären åter komne dertill, att I hafven omsorg om mig; ändock I väl allstädes omsorg haft hafven; men tiden sade icke så till.
11. Detta säger jag icke derföre, att mig något fattas; ty jag hafver lärt, ibland dem jag umgår, låta mig nöja.

12. Jag kan låg vara; jag kan ock hög vara; allestäds och i all ting är jag skickelig, både mätt och hungrig vara, både nog hafva och nöd lida.
13. All ting förmår jag, genom Christum, som mig mäktigan gör.
14. Dock hafven I rätt gjort, att I hafven tagit eder min bedröfvelse till.
15. Veten I ock väl, I Philipper, att af första Evangelii begynnelse, då jag drog uti Macedonien, ingen församling hafver något delat med mig, efter räkenskap, i utgift och uppbörd, utan I allena;
16. Ty I sänden ena reso, och så andra, till mig i Thessalonica, till min nödtorft.
17. Icke att jag söker sådana skänker; utan söker derefter, att uti edar räkenskap skall en öfverflödig frukt finnas.
18. Ty jag hafver allt, och öfverflödar, och är uppfyllt, sedan jag undfick, med Epaphroditus, det som ifrån eder sändt var, en söt lukt, ett offer, Gudi täckt och anammeligit.
19. Men min Gud skall eder uppfylla alla edra nödtorft, efter sina rikedomar i härlighetene, genom Christum Jesum.
20. Men Gudi och vårom Fader vare pris af evighet till evighet. Amen.
21. Helser all helgon i Christo Jesu. Eder helse de bröder, som med mig äro.
22. Eder helse all helgon, enkanterliga de, som äro utaf Kejsarens hus.
23. Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med eder allom. Amen.

Skrifven af Rom, med Epaphrodito.

EPISTEL TILL DE COLOSSER

1. CAPITLET

Gud tackas, bedes. Christus läres. Folket förmanas.

1. Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds vilja, och Timotheus brodern;
2. De helgon, och trogna bröder i Christo, som äro i Colossen: Nåd vare med eder, och frid af Gudi, vårom Fader, och Herranom Jesu Christo.
3. Vi tackom Gudi, och vårs Herras Jesu Christi Fader, och bedjom alltid för eder.
4. Ty vi hafve sport edra tro i Christo Jesu, och (*edar*) kärlek till all helgon;
5. För det hopps skull, som eder är förvaradt i himmelen; af hvilket I tillförene hört hafven, genom Evangelii sanna ord;
6. Som till eder kommet är, såsom ock i alla verldena, och är fruktsamt, såsom ock i eder, ifrå den dag I hörden och förnummen Guds nåd i sanningene,
7. Som I ock lärt hafven af Epaphra, vår älskeliga medtjenare, hvilken är en trogen Christi tjenare för eder;
8. Den ock oss undervist hafver edar kärlek i Andanom.
9. Derföre ock vi, ifrå den dag vi det hördom, vände vi icke igen bedja för eder och önska, att I mågen uppfyllde varda med hans viljas kunskap, uti all andelig visdom och förstånd;
10. Att I mågen vandra värdeliga Herranom till allt behag; och ären fruktsamme i alla goda gerningar, och växen till i Guds kunskap;
11. Och stärkte varden med allo kraft, efter hans härliga magt, uti allt tålmod och långmodighet, med glädje;
12. Och tacken Fadrenom, som oss hafver beqväma gjort till att delaktige vara i de heligas arfvedel i ljuset;
13. Hvilken oss uttagit hafver ifrå mörksens väldighet, och hafver försatt oss uti sin älskeliga Sons rike;
14. I hvilket vi hafve förlossning genom hans blod, nämliga syndernas förlåtelse;

15. Hvilken är osynliga Guds beläte, förstfödder för all kreatur.
16. Ty genom honom äro all ting skapade, som i himmelen och på jordene äro, synliga och osynliga, vare sig thron, eller herrskap, eller Förstadöme, eller Öfverhet; allt är skapadt genom honom, och till honom.
17. Och han är för alla, och all ting bestå i honom.
18. Och han är hufvudet till kroppen, nämliga till församlingena, hvilken är begynnelsen, förstfödd ifrå de döda, på det han i all ting skall hafva föregången.
19. Ty behageligt hafver varit (*Fadrenom*), att all fullhet skulle bo i honom;
20. Och att han genom honom all ting försona skulle med sig sjelf; tillfridsställandes, genom blodet på hans kors, både det på jordene och i himmelen är;
21. Och eder, som fordom voren främmande, och fiender med sinnet i onda gerningar.
22. Men nu hafver han försonat eder med sins köttis lekamen, genom döden; på det han skulle ställa eder heliga, och ostraffeliga, och obesmittade, i sin åsyn;
23. Om I annars blifven i trone, grundade, och faste, och orörlige ifrå det hopp som i Evangelio är, hvilket I hört hafven, och predikadt är för all kreatur, som under himmelen äro, hvilket jag Paulus är en tjenare vorden.
24. Nu fröjdar jag mig uti mitt lidande för eder, och uppfyller i mitt kött hvad som fattas i Christi lidande, för hans lekamen, som är församlingen;
25. Hvilkens tjenare jag vorden är, efter Guds predikoämbete, det mig gifvet är ibland eder, att jag Guds ord rikeliga predika skall;

26. Nämliga den hemlighet, hvilken fördold hafver varit ifrå verldenes begynnelse, och evig tid; men nu är uppenbar vorden hans helgon;

27. Hvilkom Gud ville kunnigt göra, hvilken denna hemlighetenes härliga rikedom är ibland Hedningarna, hvilken är Christus uti eder, härlighetenes hopp;

28. Den vi förkunnom, förmanande hvar människa i all visdom; på det vi skole ställa hvar människa fullbordada i Christo Jesu;

29. Der jag ock på arbetar och kämpar, efter hans verkan som krafteliga verkar i mig.

2. CAPITLET

Fly falsk lära och lärare.

1. Så vill jag att I veta skolen, hvilken kamp jag hafver om eder, och om dem som äro i Laodicea, och om alla dem som min person i köttet icke sett hafva;

2. På det deras hjerta måga få någon hugnad, och sammanfogade varda i kärlekenom, till all rikedom uti fullkomligt förstånd, till att kunna besinna Guds hemlighet, både Fadrens och Christi;

3. Uti hvilkom fördolda ligga alla visdoms och förstånds häfvor.

4. Men detta säger jag, på det ingen skall bedraga eder med klok ord.

5. Ty ändock jag är ifrån eder efter köttet, är jag dock när eder i Andanom, fröjdar mig, och ser edor skickelse, och edar tros stadighet på Christum.

6. Såsom I nu anammat hafven Herran Christum Jesum, så vandrer i honom;

7. Och varer rotade och uppbyggde i honom, och varer faste i trone, såsom I lärde ären, och varer i henne rikeliga tacksamme.

8. Ser till, att eder icke någor bortröfvar med Philosophia och fåfängt bedrägeri, efter människors stadgar, och efter verldenes stadgar, och icke efter Christum;

9. Ty i honom bor all Gudomsens fullhet lekamliga.

10. Och I ären i honom fullkomne, hvilken är hufvudet öfver all Förstadöme och väldighet;

11. I hvilkom I ock omskorne ären med den omskärrelse, som sker utan händer, då I afladen syndakroppen i köttet, nämliga med Christi omskärrelse;

12. I det, att I med honom begrafne ären genom dopet; i hvilkom I ock uppståndne ären genom trona, den Gud verkar, hvilken honom uppväckt hafver ifrå de döda.

13. Han hafver ock gjort eder lefvande med honom, då I döde voren i synderna, och uti edars köttis förhud; och hafver förlåtit oss alla synder;

14. Och afplånat den handskrift, som oss emot var; hvilken af stadgarna kom, och var oss emot; och den hafver han tagit oss af vägen, och naglat vid korset;

15. Och hafver blottat Förstadömen, och väldigheterna, och fört dem uppenbarliga, och gjort en härlig seger af dem, genom sig sjelf.

16. Så låter nu ingen göra eder samvet öfver mat, eller dryck, eller öfver bestämda helgedagar, eller nymånader, eller Sabbather;

17. Hvilket är skuggen af det som tillkommande var; men kroppen sjelf är i Christo.

18. Låter ingen taga eder lönen ifrå, den som vandrar efter egen godtycko i Ängläödmjukhet och andelighet, i de ting han aldrig sett hafver, och är förgäfves upplåst i sitt köttsliga sinne;

19. Och håller sig icke vid hufvudet, af hvilko hele lekamen genom leder och ledamot kraft får och tillsammans hänger, och tillväxer i den förökelse som Gud gifver.

20. Efter I nu döde ären med Christo, ifrå de verldsliga stadgar; hvi låten I eder då begripas med beskrefna stadgar, lika som I ännu lefden i verldene?

21. De der säga: Du skall icke komma vid det; icke smaka det; icke handtera det;

22. Hvilket dock allt förgås i brukningene, och är efter människors bud och lärdom;

23. Hvilke hafva väl ett sken af visdom, genom sjelftagen andelighet och ödmjukhet, och derigenom att de icke skona kroppen, och göra icke köttena dess äro till dess nödtorft.

3. CAPITLET

Fördömeliga laster. Christeliga dygder.

1. Om I nu ären uppståndne med Christo, så söker det ofvantill är, der Christus är sittandes på Guds högra hand.

2. Farer efter det som ofvantill är, icke efter det som på jordene är.

3. Ty I ären döde, och edart lif är fördoldt med Christo i Gudi.

4. Men när edart lif, Christus, uppenbarad varder, då varden ock I uppenbarade med honom i härligheten.

5. Så döder nu edra lemmar, som på jordene äro; boleri, orenlighet, lusta, ond begärelse och girighet, hvilken afgudadyrkan är;

6. För hvilka styckers skull Guds vrede kommer öfver otrones barn;

7. Ut i hvilka I ock fordom vandraden, då I deruti lefden.

8. Men lägger ock nu I bort alltsammans, vrede, grymhet, ondska, försmädelse, skamlig ord, af edar mun.

9. Ljuger icke för hvarannan; afkläder eder den gamla människan med hans gerningar;

10. Och ikläder eder den nya, den der förnyas till hans kunskap och beläte, som honom skapat hafver.

11. Der icke Grek och Jude är, omskärelse och förhud, Barbarisk och Scytisk, tjenare och fri, utan allt i allom Christus.

12. Så kläder eder nu såsom Guds utkorade, helgon och älskelige, uti hjertans barmhertighet, vänlighet, ödmjukhet, saktmodighet, långmodighet;

13. Och unddrager hvarannan, och förlåter hvarandrom, om någor hafver någon klagomål emot den andra; såsom ock Christus eder förlåtit hafver, så görer ock I.

14. Men öfver allt detta ikläder eder kärleken, hvilken är fullkomlighetenes band.

15. Och Guds frid regere i edor hjerta, till hvilken I ock kallade ären uti en lekamen; och varer tacksamme.

16. Låter Christi ord rikeliga bo uti eder med all visdom; lärar och förmanar eder inbördes med Psalmer och lofsånger, och andeliga visor i nådene, och sjunger Herranom i edart hjerta.

17. Och allt det I gören, med ord eller gerning, det görer allt i Herrans Jesu Namn, och tackar Gudi och Fadrenom genom honom.

18. I hustrur, varer edra män underdåniga, såsom tillbörligit är, i Herranom.

19. I män, älskar edra hustrur, och varer icke bittre emot dem.

20. I barn, varer edra föräldrar lydige i all ting; ty det täckes väl Herranom.

21. I fäder, reter icke edor barn; på det de icke skola vara klenmodige.

22. I tjenare, varer lydige edra köttsliga herrar i all ting; icke med tjenst för ögonen, såsom menniskom till vilja, utan med hjertans enfaldighet, och med Gudsfruktan.

23. Allt hvad I gören, det görer af hjertat, såsom Herranom, och icke menniskom.

24. Och veter, att I af Herranom skolen få arfsens lön; ty I tjener Herranom Christo.

25. Men den som orätt gör, han skall undfå hvad han orätt gjort hafver; och varder intet anseende till personen.

4. CAPITLET

Förmanas till bön och försigtighet.

1. I herrar, hvad lika och rätt är, det beviser tjenaromen; vetande, att I hafven ock en Herra i himmelen.

2. Håller uppå bedja, och vakar deruti med tacksägelse;

3. Bedjande också för oss, att Gud ville upplåta oss ordsens dörr, till att tala Christi hemlighet, för hvilket jag ock bunden är;

4. Att jag må det uppenbara, såsom mig bör att tala.

5. Vandrer visliga med dem som utantill äro, och skicker eder efter tiden.

6. Edart tal vare alltid ljufligit, och med salt förmängdt, att I veten huru I skolen svara hvarjom och enom.

7. Huru med mig går, skall Tychicus, min älskelige broder, och trogne tjenare och medtjenare i Herranom, eder allt kungöra;

8. Hvilken jag hafver till eder sändt fördenskull, att han skall få veta, huru det hafver sig med eder, och att han må hugsvala edor hjerta;

9. Samt med Onesimo, minom trogna och älskelige broder, hvilken en af eder är; de skola eder undervisa allt, huru här tillstår.

10. Helsar eder Aristarchus, min medfånge, och Marcus, Barnabe syssling, af hvilkom I hafven fått några befallningar; kommer han till eder, så undfår honom;

11. Och Jesus, som kallas Justus, hvilke äro af omskärelsen; desse äro allena mine medhjelpare till Guds rike, de mig ock varit hafva till hugnad;

12. Helsar eder ock Epaphras, den en af eder är, Christi tjenare, alltid arbetandes för eder i böner, på det I mågen blifva ståndande fullkomlige, och uppfyllde i all Guds vilja.

13. Jag bär vittnesbörd med honom, att han hafver mycken omsorg om eder, och dem i Laodicea, och dem i Hierapoli.

14. Helsar eder Lucas, läkaren, den älskelige, och Demas.

15. Helser de bröder i Laodicea, och Nympham, och den församling, som i hans hus är.

16. Och då Epistelen är läsen när eder, så beställer att han varder ock läsen för den församling i Laodicea; och att I ock den Laodiska Epistelen läsen.

17. Och säger Archippo: Se på ämbetet som du fått hafver i Herranom, att du det uträttar.

18. Mina helsning med mine Pauli hand. Tänker på mina bojor. Nåd vare med eder. Amen.

Skrifven af Rom, med Tychico och Onesimo.

EPISTEL DEN FÖRRA TILL DE THESSALONICER

1. CAPITLET

Tackas. Ståndaktighet berömd.

1. Paulus, och Silvanus, och Timotheus, den församling i Thessalonica, uti Gud Fader, och Herranom Jesu Christo: Nåd vare med eder, och frid af Gudi, vårom Fader, och Herranom Jesu Christo.
2. Vi tackom Gudi alltid för eder alla, och hafvom eder i åminnelse i våra böner, utan återvändo;
3. Tänkande på edart verk i trone, och på edart arbete i kärleken, och på edart tålmod i hoppet, hvilket är vår Herre, Jesus Christus, för Gudi och vårom Fader.
4. Ty, käre bröder, af Gudi älskade, vi vete, huru I ären utvalde;
5. Att vårt Evangelium hafver varit när eder, icke allenast med ordom, utan både i kraft, och i den Helga Anda, och i fulla visshet, såsom I veten, hurudana vi vorom när eder, för edra skull.
6. Och I ären vordne våre efterföljare, och Herrans; och hafven anammat ordet ibland mång bedröfvelse, med den Helga Andas fröjd;
7. Så att I ären vordne en efterdömdelse allom trognom uti Macedonia och Achaja.
8. Ty af eder är Herrans ord utgånet, icke allenast i Macedonia, och Achaja; utan ock i all rum är edor tro, som I hafven till Gud, utkommen; så att oss är icke behof att säga något.
9. Ty de sjelfve förkunna om eder, hurudana ingång vi hadom till eder; och huru I omvände vorden till Gud ifrån afgudarna, till att tjena den lefvande och sanna Gud;
10. Och till att vänta hans Son af himmelen, hvilken han uppväckt hafver ifrå de döda, Jesum, den oss frälsar ifrå den tillkommande vrede.

2. CAPITLET

Paulus predikar, anammass, hindras.

1. Käre bröder, I veten sjelfve vår ingång till eder, att han var icke fåfång;
2. Utan, såsom vi tillförene hade lidit, och försmädde varit uti Philippis, som I veten, vorom vi ändå vid god tröst i vårom Gud, till att tala när eder Guds Evangelium, med mycken kämpning.
3. Ty vår förmaning var icke till villfarelse, icke heller till orenlighet, icke heller med list;
4. Utan, såsom vi af Gudi bepröfvade vorom, att oss Evangelium betrodts är till att predika, så talom vi; icke såsom vi ville täckas menniskom, utan Gudi, den der pröfvar vår hjerta.
5. Ty vi hafve icke umgått med smekligom ordom, såsom I veten, icke heller med tillfälle till girighet; Gud är dess vittne;
6. Hafvom icke heller sökt pris af menniskom, hvarken af eder, eller androm;
7. Ändock vi väl hadom haft magt att förtunga eder, såsom Christi Apostlar; men vi vorom milde när eder, lika som en amma fostrar sin barn.
8. Så hafvom vi hjertans lust haft till eder, att dela med eder icke allenast Guds Evangelium, utan ock vårt eget lif; ty I ären oss käre vordne.
9. I minnens väl, käre bröder, vårt arbete och vår mödo; ty dag och natt arbetade vi, på det vi ingen af eder skulle förtunga; och predikadom ibland eder Guds Evangelium.
10. Dess ären I vittne, och Gud, huru heliga, huru rättfärdeliga och ostraffeliga vi umgingom med eder, som trodden;
11. Såsom I veten, att vi, såsom en fader sin barn, hafve förmanat och tröstat hvar och en ibland eder;

12. Och betygat, att I värdeliga skullen vandra för Gudi, den eder kallat hafver till sitt rike och härlighet;

13. För hvilket vi ock utan återvändo tackom Gudi, att, då I anammaden af oss det predikade ordet om Gud, anammaden I det icke såsom människors ord, utan såsom det sannerliga är, som Guds ord, hvilken ock verkar i eder, som tron.

14. Ty I ären vordne, käre bröder, de Guds församlingars efterföljare, som uti Judeen äro, i Christo Jesu, att I detsamma lidit hafven af edra egna fränder, som de af Judomen;

15. Hvilke ock Herran Jesum dråpo, och sina egna Propheter; och hafva förföljt oss, och täckas icke Gudi, och allom menniskom äro de emot;

16. Förbjuda oss undervisa Hedningomen, dermed de skola salige varda, på det de skola fullkomna sina synder alltid; ty vreden är kommen öfver dem intill ändan.

17. Men vi, käre bröder, sedan vi till någon tid hade mist eder efter ansigtet, och icke efter hjertat, hafve vi dess mer hastat till att se edart ansigte, med stor begärelse.

18. Derföre hadom vi velat komma till eder (jag Paulus), två resor; och Satanas hafver oss förhindrat.

19. Ty hvad är vårt hopp, eller fröjd, eller kronan till vår berömmelse? Ären ock icke I det, för vårom Herra Jesu Christo i hans tillkommelse?

20. I ären ju vår pris och fröjd.

3. CAPITLET

Timotheus sänd, kommer igen. Bön om trones förkofring.

1. Derföre kundom vi icke längre hafvat fördrag; och oss syntes, att vi uti Athen allena skulle qvare blifva;

2. Och hafve sändt Timotheum, vår broder, och Guds tjenare, och vår hjälpare i Evangelio Christi, till att styrka och trösta eder i edra tro;

3. På det ingen skulle låta vika sig uti denna bedröfvelse; ty I veten, att vi ärom dertill satte.

4. Ty när vi vorom när eder, sade vi eder det tillförene, att vi måste lida bedröfvelse; såsom ock skedt är, och I veten.

5. Derföre kunde jag ock icke längre hafvat fördrag, utan sände åstad; på det jag skulle förfara edra tro, att tilläfventyrs frestaren icke hade försökt eder, och vårt arbete hade då fåfängt vordit.

6. Men nu nyliga, sedan Timotheus kommen var till oss ifrån eder, och underviste oss edra tro och kärlek; och att I alltid tänken på oss till det bästa, och åstunden att se oss, såsom ock vi eder;

7. Vordom vi, käre bröder, hugsvalade på eder, uti all vår bedröfvelse och nöd, genom edra tro.

8. Ty vi lefve nu, efter I stån i Herranom.

9. Hvad tack kunne vi Gudi säga för eder, för all den glädje som vi hafve af eder, för vår Gud?

10. Vi bedje dag och natt ganska mycket, I att vi mågom se edart ansigte, och uppfylla det i edra tro fattas.

11. Men Gud sjelfver, och vår Fader, och vår Herre Jesus Christus, skicke vår väg till eder.

12. Men Herren föröke eder, och låte kärleken öfverflöda inbördes och till hvar man; såsom ock vi äre till eder:

13. Att edor hjerta måga styrkt och ostraffelig blifva, i helighet, för Gudi och vårom Fader, uti vårs Herras Jesu Christi tillkommelse, med all hans helgon.

4. CAPITLET

Rättandel. Tröst av uppståndelsen.

1. Yttermera, käre bröder, bedje vi eder, och förmane genom vår Herra Jesum, såsom I hafven undfångit af oss, huru I vandra skolen, och tackas Gudi, att I ju mer fullkomlige varden.
2. Ty I veten hvad bud vi gåfvom eder, genom Herran Jesum.
3. Ty detta är Guds vilje, edor helgelse, att I flyn boleri;
4. Och hvar och en af eder vet behålla sitt fat i helgelse och äro;
5. Icke uti lustig begärelse, såsom Hedningar, de som af Gudi intet veta.
6. Och att ingen förtrycker eller sviker sin broder i någon handel; ty Herren är hämnaren öfver allt detta; såsom vi ock eder tillförene sadom och betygadom.
7. Ty Gud hafver icke kallat oss till orenlighet, utan till helgelse.
8. Den der nu föraktar, han föraktar icke någon mennisko, utan Gud, den sin Helga Anda hafver gifvit i eder.
9. Men om broderlig kärlek görs icke behof att jag skrifver eder; ty I ären sjelfve lärde af Gudi, att I skolen älska eder inbördes.
10. Och det gören I ock på alla bröderna, som i hela Macedonien äro; men vi förmane eder, käre bröder, att I ju mer fullkomlige varden;
11. Och vinnlägger eder, att I ären rolige, och sköter edor egen stycke; och arbetar med edra händer, såsom vi eder budit hafve;
12. Att I hafven eder ärliga med dem, som utantill äro; och att I deras intet betorfvon.
13. Men vi vilje icke dölja för eder, käre bröder, om dem som afsomnade äro, att I icke sörjen, såsom de andre, de der intet hopp hafva.
14. Ty om vi tro, att Jesus är döder och uppstånden, så skall ock Gud dem, som afsomnade äro, genom Jesum framhafva med honom.

15. Ty detta säge vi eder, såsom Herrans ord, att vi, som lefve och igenblifve uti Herrans tillkommelse, skole icke förekomma dem som sofva.
16. Ty sjelfver Herren skall stiga ned af himmelen med härscri, och Öfverängels röst, och med Guds basun; och de döde i Christo skola uppstå i förstone;
17. Derefter vi som lefve och igenblifve, vardom tillika med dem borttagne i skyn emot Herran i vädret; och så skole vi blifva när Herranom alltid.
18. Så tröster eder nu med dessa orden inbördes.

5. CAPITLET

Domedagen. Beredelse därtill.

1. Men om tider och stunder, käre bröder, är icke behof att skrifva eder.
2. Ty I veten väl, att Herrans dag skall komma såsom en tjuf om natten.
3. Derföre, när de varda sågande: Det är frid, och all ting utan fara; då skall dem hasteligt förderf öfverkomma, lika som födslopinan qvinnone påkommer, som hafvandes är; och de skola icke kunna undfly.
4. Men I, käre bröder, ären icke uti mörkret, att den dagen, såsom en tjuf, skall få eder fatt.
5. Alle I ären ljusens barn, och dagsens barn; vi hörom icke nattene till, icke heller mörkret.
6. Så låter oss nu icke sofva, såsom de andre; utan låter oss vaka och nyktre vara;
7. Ty de som sofva, de sofva om natten; och de som druckne äro, de äro druckne om natten.
8. Men vi, som dagen tillhöre, skole nyktre vara, iklädde trones och kärlekens kräfveto, och salighetenes hopp för en hjälm.
9. Ty Gud hafver icke satt oss till vrede, utan att äga salighet, genom vår Herra Jesum Christum;
10. Den för oss död är; på det, ehvad vi vake eller sofve, skole vi lefva samt med honom.
11. Derföre förmaner eder inbördes, och uppbygger hvar den andra, såsom I ock gören.
12. Men vi bedje eder, käre bröder, att I kännen dem som arbeta ibland eder, och stå eder före i Herranom, och förmana eder;
13. Håller dem dess kärare, för deras verks skull; och varer fridsamme med dem.
14. Men vi bedje eder, käre bröder, förmaner de osediga, tröster de klenmodiga, hjälper de svaga, varer långmodige vid hvar man.

15. Ser till, att ingen vedergäller någrom ondt för ondt; utan alltid farer efter det goda inbördes, och med hvar man.
16. Varer alltid glade.
17. Bedjer utan återvänder.
18. Varer tacksamme i all ting; ty det är Guds vilje om eder, genom Jesum Christum.
19. Utsläcker icke Andan.
20. Förakter icke Prophetier.
21. Men pröfver all ting, och behåller det godt är.
22. Flyr allt det som ondt synes.
23. Men sjelfver fridsens Gud helge eder öfver allt, att edar hele ande, och själ, och kropp, måtte vara behållen utan straff, i vårs Herras Jesu Christi tillkommelse.
24. Han är trofast, som eder kallat hafver; den det ock väl fullbordar.
25. Käre bröder, beder för oss.
26. Helser alla bröderna uti en helig kyss.
27. Jag besvär eder vid Herran, att I denna Epistelen läsa låten för alla heliga bröderna.
28. Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med eder. Amen.

Till de Thessalonicer den förra, skrifven af Athen.

EPISTEL DEN ANDRA TILL DE THESSALONICER

1. CAPITLET

Tackas, tröstas, bedes.

1. Paulus, och Silvanus, och Timotheus, den församling i Thessalonica, i Gudi vårom Fader, och Herranom Jesu Christo:

2. Nåd vare med eder, och frid af Gudi vårom Fader, och Herranom Jesu Christo.

3. Vi skole tacka Gudi alltid för eder, käre bröder, såsom tillbörligt är; ty edor tro förökas storliga, och allas edar kärlek öfverflödar inbördes;

4. Så att vi sjelfve berömmе oss i Guds församlingar, af edart tålamod och tro, uti alla edra förföljelser och bedröfvelser, som I liden;

5. Såsom ett bevis till Guds rättvisa dom; på det I mågen varda värdige till Guds rike; för hvilket I ock liden;

6. Efter det är rättvist för Gudi gifva dem bedröfvelse igen, som eder bedröfva;

7. Men eder, som bedröfvens, rolighet med oss; då Herren Jesus uppenbar varder af himmelen, samt med sine krafts Änglar;

8. Och med eldslåga, till att hämnas öfver dem som icke känna Gud, och öfver dem som icke lydige äro vårs Herras Jesu Christi Evangelio;

9. Hvilke pino lida skola, det eviga förderfvet, af Herrans ansigte, och af hans härliga magt;

10. Då han skall komma till att förklaras i sin helgon, och underlig varda i allom dem som tro; ty vårt vittnesbörd till eder om den dagen hafven I trott.

11. Och fördenskull bedje vi ock alltid för eder, att vår Gud ville göra eder värdiga till denna kallelsen, och uppfylla allt godhetenes uppsåt, och trones verk i kraftene;

12. På det vårs Herras Jesu Christi Namn må prisadt varda på eder, och I på honom, efter vår Guds och Herrans Jesu Christi nåd.

2. CAPITLET

Antichristus. Gud utkorar, helgar, styrker.

1. Men vi bedje eder, käre bröder, för vårs Herras Jesu Christi tillkommelse, och för våra församlings skull i honom,
2. Att I icke snarliga låten beveka eder ifrån edart sinne; icke heller förskräcka, hvarken genom anda, eller genom ord, eller genom bref, lika som det sändt vore af oss, såsom Christi dag för handen vore.
3. Låter ingen förföra eder i någon måtto; ty han kommer icke, utan tillförene sker affall, och uppenbar varder syndenes menniska, förtappelsens barn.
4. Hvilken är en motståndare, och upphäfver sig öfver allt det Gud eller Gudstjenst kallas; så att han sätter sig i Guds tempel, såsom en Gud, och gifver sig före som han vore Gud.
5. Minnens I icke, att jag sade eder detta, då jag ännu var när eder?
6. Och hvad ännu hindrar, veten I; att han skall varda uppenbar i sin tid.
7. Ty han verkar allaredo ondskona hemliga; allenast den der nu hindrar, han måste komma af vägen.
8. Och så varder då den Onde uppenbar, hvilken Herren skall dräpa med sins muns Anda; och skall göra en ända med honom, genom sin tillkommelses uppenbarelse;
9. Hvilkens tillkommelse sker efter Satans verkan, med alla lögnaktiga krafter, och tecken, och under;
10. Och med all förförelse till orättfärdighet, ibland dem som förtappade varda; derföre, att de icke anammade kärleken till sanningena, att de måtte salige vordit.
11. Fördens skull skall Gud sända dem kraftig villfarelse, så att de skola tro lögnene;
12. På det de skola alle dömde varda, som icke hafva trott sanningene, utan hafva lust till orättfärdigheten.

13. Men vi skole alltid tacka Gudi för eder, käre bröder, älskade af Herranom, att Gud hafver eder utvalt till salighet af begynnelsen, genom Andans helgelse, och i sanningenes tro;
14. I hvilko han eder kallat hafver genom vårt Evangelium, till vårs Herras Jesu Christi härliga egendom.
15. Så står nu, käre bröder, och håller eder vid de stadgar, som I lärt hafven, ehvad det är skedt af vårt ord eller bref.
16. Men sjelfver vår Herre, Jesus Christus, och Gud och vår Fader, den oss älskat hafver, och gifvit en evig tröst, och ett godt hopp genom nådena;
17. Han hugsvale edor hjerta, och styrke eder uti all lärdom, och goda gerningar.

3. CAPITLET

Bed för ordets framgång. Fly oskick, & c.

1. Yttermera, kära bröder, beder för oss, att Herrans ord må hafva framgång, och prisadt varda, såsom ock när eder;
2. Och att vi mågom friade varda ifrå vanartiga och arga menniskor; ty tron är icke hvars mans.
3. Men Herren är trofast, den eder styrka skall, och bevara för det onda.
4. Men vi förse oss till eder i Herranom, att I gören, och görande varden, hvad vi eder budit hafve.
5. Men Herren styre edart hjerta till Guds kärlek, och till Christi tålmod.
6. Och bjudom vi eder, käre bröder, i vårs Herras Jesu Christi Namn, att I dragen eder ifrå hvar och en broder som oskickeliga vandrar, och icke efter den stadga som han hafver fått af oss.
7. Ty I veten sjelfve, huru I skolen oss efterfölja; fördenskull vi hadom oss icke oskickeliga ibland eder;
8. Icke heller tagit brödet till gäfvess af någrom; utan med arbete och mödo, natt och dag, hafve vi brukat oss, på det vi ingen af eder skulle vara till tunga;
9. Icke derföre, att vi dess icke magt hadom; utan att vi skulle gifva oss sjelfva eder till efterdömelse, att efterfölja oss.

10. Och då vi vorom när eder, böde vi eder sådant, att ho der icke ville arbeta, han skulle icke heller äta.

11. Ty vi höre, att somlige ibland eder umgås oskickeliga, och arbeta intet, utan drifva fåfängo.

12. Men dem som sådana äro bjude vi och förmane, genom vår Herra Jesum Christum, att de arbeta med stillhet, och äta sitt eget bröd.

13. Men I, käre bröder, förtröttens icke göra det godt är.

14. Om nu någor icke ville lyda vårt ord, honom teckner upp i ett bref, och hafver ingen umgängelse med honom, på det han skall blygas.

15. Dock håller honom icke såsom en ovän; utan förmaner honom såsom en broder.

16. Men sjelfver fridsens Herre gifve eder frid alltid, i allahanda måtto. Herren vare med eder allom.

17. Helsning med mine Pauli hand, hvilket är tecknet i all bref. Så skrifver jag:

18. Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med eder allom. Amen.

Sänd af Athen.

EPISTEL DEN FÖRRA TILL TIMOTHEUM

1. CAPITLET

Fablers, Lagens, Evangelii art.

1. Paulus, Jesu Christi Apostel, efter Guds vår Frälsares och Herrans Jesu Christi befallning, den vårt hopp är,
2. Timotheo, minom rättsinniga son i trone: Nåd, barmhertighet, frid af Gudi vårom Fader, och af Jesu Christo vårom Herra.
3. Såsom jag bad dig, att du skulle blifva qvar i Epheso, då jag for in i Macedonien, så gör ock; att du må bjuda somligom, att de ingen annan lärdom efterfölja;
4. Och ingen akt gifva på fabler och slägtregister, de ingen ända hafva, och åstadkomma spörsmål, mer än förbättring till Gud, i trone.
5. Ty hufvudsumman af budet är kärleken af ett rent hjerta, och af ett godt samvete, och af en oskrymtad tro;
6. Ifrå hvilken somlige hafva farit ville, och äro omvände till onyttigt sqvaller;
7. Och vilja vara mästare i Skriften, och förstå icke hvad de säga, eller hvad de hålla.
8. Vi vete väl att lagen är god, då man henne rätteliga brukar.
9. Vetandes, att dem rättfärdiga är ingen lag satt; utan orättfärdigom, och olydigom, ogudaktigom, och syndarom, oheligom, och oandeligom, fadermördarom och modernmördarom, mandråparom,
10. Bolarom, drängaskändarom, menniskotjuftom, ljugarom, menedarom; och hvad annat sådant är, det en helsosam lärdom emot faller;
11. Efter dens saliga Guds härliga Evangelium, hvilket mig betrodts är.
12. Och jag tackar vårom Herra Christo Jesu, som mig hafver gjort mäktig, och räknat mig trogen, och satt i det ämbetet;

13. Jag, som tillföre var en försmädare, och en förföljare, och en våldsvarkare; men mig är barmhertighet vederfaren; ty jag hafver det gjort ovetandes, i otro.

14. Men vårs Herras nåd hafver dess mer öfverflödat, genom trona och kärleken, i Christo Jesu.

15. Det är ett fast ord, och i alla måtto väl värdt att man det anammar, att Christus Jesus är kommen i verldena, till att frälsa syndare; ibland hvilka jag är den förnämligaste.

16. Men mig är vederfaren barmhertighet, på det Jesus Christus skulle på mig förnämligast bevisa alla långmodighet, dem till efterdöme, som på honom tro skulle till evinnerligt lif.

17. Men Gudi, den eviga Konungenom, oförgängligom, osynligom, allena visom, vare pris och ära, i alla evighet. Amen.

18. Detta budet befaller jag dig, min son Timothee, efter de förra Prophetier om dig, att du brukar dig deruti som en god krigsman;

19. Hafvandes trona, och godt samvet; hvilket somlige hafva bortdrifvit, och äro skeppsbrutne vordne i trone;

20. Af hvilkom är Hymeneus, och Alexander, hvilka jag Satane antvardat hafver; på det de skulle lära icke mer försmäda.

2. CAPITLET

Bed för alla. Guds vilja. Qvinnoprydnad.

1. Så förmanar jag nu, att man för all ting hafver böner, åkallan, förböner och tacksägelser, för alla menniskor;
2. För Konungar, och för alla Öfverhet; på det vi måge lefva uti ett roligt och stilla lefverne, i all Gudaktighet och ärlighet.
3. Ty sådant är godt och tacknämligt för Gudi, vårom Frälsare;
4. Som vill att alla menniskor skola frälste varda, och till sanningenes kunskap komma.
5. Ty det är en Gud, och en Medlare emellan Gud och menniskor, nämliga den menniskan Christus Jesus;
6. Hvilken sig sjelf gifvit hafver för alla till återlösen, att sådant skulle i sin tid predikadt varda.
7. Der jag ock uti skickad är en Predikare och Apostel; jag säger sanningen i Christo, och ljuger icke, Hedningarnas lärare i trone och sanningene.
8. Så vill jag nu, att männerna bedja i all rum, och upplyfta heliga händer, utan vrede och tvekan;
9. Sammalunda ock, att qvinnorna pryda sig i höfveligom klädebonad, med blygaktighet och kyskhet; icke med flätadt hår, eller guld, eller perlor, eller kostelig klädnad;
10. Utan, såsom de qvinnor höfves som gudaktighet bevisa, med goda gerningar.
11. En qvinna låte lära sig i stillhet, med all underdånighet.
12. Men qvinnone städer jag icke, att hon andra lärer; och icke heller råder öfver mannen, utan vare i stillhet.
13. Ty Adam vardt först skapad, och sedan Eva;
14. Och Adam vardt icke bedragen; utan qvinnan vardt bedragen, och kom öfverträdelsen åstad.
15. Men hon varder likväl salig, genom barnsbörden, om hon blifver i trone, och kärlekenom, och i helgelse, med kyskhet.

3. CAPITLET

Lärares egenskaper. Guds hemlighet.

1. Det är ju ett fast ord: Om någor begärar ett Biskopsämbete, han åstundar en god gerning.
2. Så skall nu en Biskop vara ostraffelig; ene hustrus man, vakande, nykter, sedig, gästgifvare, läraktig;
3. Ingen drinkare, icke bitter, icke sniken efter slem vinning; utan mild, icke trätosam, icke girig;
4. Den sitt hus väl förestår; den der lydig barn hafver, med alla ärlighet;
5. Hvar nu någor icke kan förestå sitt eget hus, huru skall han förestå Guds församling?
6. Icke Nychristen; på det han icke skall uppblåsas, och falla i lastarens dom.
7. Han måste ock hafva ett godt vittnesbörd af dem som utantill äro; på det han icke skall falla uti lastarens försmädelse och snaro.
8. Sammalunda ock tjenarena, skola ärlige vara, icke tvetalige, icke drinkare, icke snikne efter slem vinning;
9. Hållandes trones hemlighet med ett rent samvet.
10. Och de skola först försökas; och sedan skola de tjena, när ingen kan straffa dem.
11. Deras hustrur sammaledes, skola ock ärliga vara, icke förtalerskor; nyktra, trofasta i all ting.
12. Tjenarena skola vara ene hustrus män, de sin barn väl förestå, och sin egen hus.
13. Ty de der väl tjena, förvärfva sig ett godt uppsteg, och mycken tröst i trone, som är i Christo Jesu.
14. Detta skrifver jag dig, förhoppandes ske skola att jag kommer snart till dig;
15. Och om så hände att jag förtöfvar, att du må veta huruledes du umgå skall uti Guds hus, som är lefvandes Guds församling, en pelare, och sanningenes grundval.

16. Och utan tvifvel är Gudaktighetenes hemlighet stor: Gud är uppenbar vorden i köttet, rättfärdigad i Andanom, synt Änglomen, predikad Hedningomen, trodd i verldene, upptagen i härligheten.

4. CAPITLET

Antichristus. Rätt lärares öfning.

1. Men Anden säger klarliga, att i yttersta tiderna skola somlige falla ifrå trone, hållande sig intill bedrägeliga andar och djeflalärdom;
2. Genom dem som med skrymteri tala lögn, och hafva brändt tecken i sin samvet;
3. Och förbjuda ägtenskap; bjuda skona maten, som Gud skapat hafver till att taga med tacksägelse, dem trognom, och dem som hafva förstått sanningena.
4. Ty allt det Gud skapat hafver är godt, och intet bortkastandes, som med tacksägelse taget varder.
5. Ty det varder helgadt genom Guds ord och bönen.
6. När du sådant gifver bröderna före, så blifver du en god Jesu Christi tjenare; såsom du uppfödder äst i trones ordom, och god lärdom, med hvilken du alltid varit hafver.
7. Men oandeliga och kärlingafabler låt fara; men öfva dig sjelf till gudaktighet.
8. Ty lekamlig öfning är föga till nytto; men gudaktighet är nyttig till all ting, och hafver löfte om detta lifvet, och det tillkommande.
9. Det är ju ett fast ord, och i alla måtto väl värdt att man det anammar.
10. Ty derpå arbete vi ock, och vardom försmädde, att vi hoppas på lefvandes Gud, som är alla människors Frälsare, men besynnerliga deras som tro.
11. Sådant bjud, och lär.
12. Ingen förakte din ungdom; utan var dem trognom en eftersyn, i ord, i umgängelse, i kärlek, i andanom, i trone, i kyskhet.
13. Håll på att läsa, förmana, lära, tilldess jag kommer.
14. Försumma icke den gáfvo som i dig är, den dig gifven är genom prophetien, med Presternas händers åläggning.
15. Detta akta; blif deruti; på det din förbättring må hvarjom manne uppenbar varda.

16. Haf akt på dig sjelfvan, och på lärdomen; blif i dessa stycker; ty om du så gör, frälsar du dig sjelfvan, och dem som dig höra.

5. CAPITLET

Rätt förmaning. Enkor. Prester.

1. Den gamla skall du icke hårdeliga straffa; utan förmana såsom en fader; de unga såsom bröder;
2. De gamla qvinnor såsom mödrar; de unga såsom systrar, med all kyskhets.
3. Hedra enkorna, de der rätta enkor äro.
4. Om någon enka hafver barn, eller barnabarn, sådana skola först lära väl regera sitt eget hus, och göra såsom föräldrarna dem gjort hafva; ty det är väl gjordt, och Gudi tacknämligit.
5. Men det är en rätt enka, som ensam är, den sitt hopp sätter till Gud, och blifver alltid i böner och åkallan, natt och dag;
6. Men den som lefver i vällyst, hon är lefvandes död.
7. Sådant bjud, att de äro ostraffeliga.
8. Hvar nu någor sina, besynnerliga sitt husfolk, icke försörjer, den hafver försakat trona, och är argare än en Hedninge.
9. Låt inga enko utväljas yngre än sextio år, den som hafver varit ens mans hustru;
10. Och vittnesbörd hafver om goda gerningar; om hon hafver uppfödt barn; om hon hafver herbergat; om hon hafver tvagit de heligas fötter; om hon hafver hulpt de bedröfvade; om hon i alla goda gerningar hafver idkelig varit.
11. Men de unga enkor låt fara; ty när de begynna kättjas emot Christum, så vilja de gifta sig;
12. Och hafva sin dom, att de den första tron brutit hafva.
13. Dertillmed äro de fåfänga, och lära löpa omkring i husen; ja, icke allenast fåfänga, utan ock sqvallerfulla, och förvetna, och tala det som icke borde.
14. Så vill jag nu; att de unga enkor gifta sig, föda barn, stå hus före, intet tillfälle gifva motståndarenom till att tala illa.
15. Ty några hafva allaredo vändt tillbaka efter Satanam.

16. Hvar nu någon trogen man eller qvinna hafver enkor, han försörje dem, och låte icke församlingen förtungas, att det må dem tillräcka, som rätta enkor äro.

17. De Prester, som väl förestå, skall man hålla vara dubbel heder värda; mest de, som arbeta i ordet och lärdomen.

18. Ty Skriften säger: Du skall icke binda munnen till på oxan som tröskar; och: En arbetare är sin lön värd.

19. Tillstäd ingen klagomål emot en Prest, utan med tu eller tre vittne.

20. De som synda, straffa för allom, att andre skola ock frukta.

21. Jag betygar för Gudi, och Herranom Jesu Christo, och för de utkorada Änglar, att du håller detta, utan egen godtycko, och gör intet efter våld.

22. Lägg icke hastigt händerna på någon, och gör dig icke heller delaktig i annars mans synder; håll dig själfvan kysk.

23. Drick icke längre vatten, utan bruka något fögo vin, för din magas skull, och att du ofta sjuk äst.

24. Somliga människors synder äro uppenbara, att man dem tillföre döma kan; men somliga varda sedan uppenbara.

25. Sammalunda äro ock somliga goda gerningar uppenbara; och de andra blifva ock intet fördolda.

6. CAPITLET

Trälar. Ordaträtor. Girighet. Trones kamp.

1. Trälarna, som under ok äro, skola hålla sina herrar alla äro värda; på det Guds Namn och lärdom icke skall försmädd varda.

2. Men de som hafva trogna herrar, de skola icke förakta dem, fördenskull de äro bröder; utan vara dess mer tjenstaktige, att de trogne, och älskade, och delaktige uti välgerningene äro. Sådant lär, och förmana.

3. Ho der annars lärar, och icke blifver vid vårs Herras Jesu Christi helsosamma ord, och vid den lärdom som är om Gudaktigheten;

4. Han är förmörkrad, och vet intet, utan är sjuk i spörsmål och ordaträtor, af hvilkom födes afund, kif, försmädelse, onda misstankar,

5. Onyttiga disputeringar emellan de menniskor, som i sitt sinne förderfvade äro, ifrå hvilka sanningen är borttagen, de der mena att gudaktigheten är en vinning. Drag dig ifrå sådana.

6. Men vara gudelig, och låta sig nöja, är vinning nog.

7. Ty vi hafve intet fört in i verldena; derföre är det klart, att vi icke heller kunne något föra härut;

8. Utan då vi hafve födo och kläder, så låtom oss dermed nöja.

9. Men de som vilja rike varda, falla uti frestelse, och i snaro, och i mång dåraktig och skadelig begärelse, de der sänka människorna uti förderf och fördömdelse.

10. Ty girighet är en rot till allt ondt; till hvilka somlige hafva haft lust, och äro dermed ville farne ifrå trone, och hafva gjort sig själfva mycken bedröfvelse.

11. Men du, Guds människa, fly sådant; far efter rättfärdigheten, Gudaktigheten, tron, kärleken, tålmod, saktmod.

12. Kämpa en god trones kamp; fatta evinnerligt lif, till hvilket du ock kallad äst, och bekänt hafver en god bekännelse för mång vittne.

13. Jag bjuder dig för Gudi, som all ting gör lefvande; och för Christo Jesu, som under Pontio Pilato betygat hafver en god bekännelse;

14. Att du håller budet obesmittadt, ostraffelig, intill vårs Herras Jesu Christi uppenbarelse;

15. Hvilka oss bete skall i sin tid den salige och allena väldige Konungen öfver alla Konungar, och Herren öfver alla herrar.

16. Den der allena hafver odödelighet; den der bor uti ett ljus der ingen tillkomma kan; den ingen menniska sett hafver, icke heller se kan; honom vare ära och evigt rike. Amen.

17. Bjud dem som rike äro i denna verld, att de icke äro storsinte, icke heller sätta sitt hopp på de ovissa rikedomar; utan på lefvande Gud, hvilken oss all ting rikeliga gifver till att nyttja;

18. Att de göra väl, och rike varda på goda gerningar, gerna gifva, äro oförtrutne;

19. Sammansamka sig sjelfvom en god grund framdeles, att de måga fatta evinnerligt lif.

20. O Timothee, förvara det dig betrodrt är; och fly oandelig och onyttig ord och tråtor, som gå af falskeliga berömd konst;

21. Hvilka somlige föregifva, och fara ville om trona. Nåd vare med dig. Amen.

Sänd af Laodicea, hvilken är hufvudstaden i Phrygia Pacatiana.

EPISTEL DEN ANDRA TILL TIMOTHEUM

1. CAPITLET

*Timothei tro, gåfva. Christi verk. Paulus fången.
Onesiphorus.*

1. Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds vilja, till att predika lifsens löfte, i Christo Jesu;
2. Minom kära son Timotheo: Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader, och Christo Jesu vårom Herra.
3. Jag tackar Gudi, den jag tjenar ifrå mina föräldrar, uti ett rent samvet, att jag utan upphåll hafver din åminnelse i mina böner, natt och dag.
4. Och mig längtar efter att se dig, när jag tänker på dina tårar; på det jag med glädje måtte uppfylld varda.
5. Och jag drager mig till minnes den oskrymtade tro, som i dig är, den tillförene bodde uti dine fadermoder Loide, och i dine moder Evnica; är jag viss att sammalunda ock i dig;
6. För hvilka saks skull jag förmanar dig, att du uppväcker Guds gåfvo, som i dig är, genom mina händers påläggning.
7. Ty Gud hafver icke gifvit oss räddhågans anda, utan kraftenes, och kärlekens, och tuktighetenes.
8. Derföre skäm dig icke vid vårs Herras vittnesbörd; icke heller vid mig, som är hans fånge; utan var delaktig uti Evangelii bedröfvelse, efter Guds kraft;
9. Den oss frälsat hafver, och kallat med en helig kallelse; icke efter våra gerningar, utan efter sitt uppsåt, och nåd, den oss gifven är i Christo Jesu, för evig tid.
10. Men nu är hon uppenbar vorden genom vår Frälsares Jesu Christi uppenbarelse, den der döden borttagit hafver, och lifvet och ett oförgängeligt väsende framburit i ljuset, genom Evangelium;

11. Ut i hvilket jag är sätter till en predikare, och Apostel, och Hedningarnas lärare;

12. För hvilka saks skull jag ock detta lider; och skämmas dock intet; ty jag vet på hvem jag tror, och är viss att han förmår förvara mitt betrodda gods intill den dagen.

13. Håll dig efter de helsosamma ords eftersyn, som du hört hafver af mig, om trona och kärleken i Christo Jesu.

14. Detta goda betrodda godset bevara genom den Helga Anda, den uti oss bor.

15. Du vetst att alle de, som i Asien äro, hafva vändt sig ifrå mig; ibland hvilka är Phygellus, och Hermogenes.

16. Herren gifve Onesiphori huse barmhertighet; ty han hafver ofta vederqvickt mig, och skämdes icke vid mina kedjo;

17. Utan, då han var i Rom, sökte han fliteliga efter mig, och fann mig.

18. Gifve honom Herren, att han finner barmhertighet när Herranom på den dagen; och i huru mång stycke han mig till tjänst var i Epheso, vetst du bäst.

2. CAPITLET

Lid, varna, trösta, tro.

1. Så stärk dig nu, min son, genom nådena, som är i Christo Jesu.
2. Och hvad du af mig hört hafver, genom mång vittne, det befalla trogna menniskor, som ock dugelige äro att lära andra.
3. Lid och umgäll, såsom en god Jesu Christi stridsman.
4. Ingen stridsman befattar sig med näringshandel; på det han skall tackas honom, som honom till en stridsman upptagit hafver.
5. Hvar ock nu någor kämpar, han krönes icke, utan han redeliga kämpar.
6. Åkermannen, som åkren brukar, honom bör först få af fruktene.
7. Märk hvad jag säger; men Herren skall gifva dig i all ting förstånd.
8. Tänk på Jesum Christum, som är uppstånden ifrå de döda, af Davids säd, efter mitt Evangelium;
9. Uti hvilket jag bedröfvelse lider, intill bojor, såsom en ogerningsman; men Guds ord är icke bundet.
10. Derföre lider jag det allt, för de utkoradas skull, att de skola ock få salighet i Christo Jesu, med eviga härlighet.
11. Det är ju ett fast ord: Dö vi med, så skole vi lefva med;
12. Lide vi, så skole vi med regnera; om vi försake honom, så försakar ock han oss.
13. Tro vi honom icke, så blifver han dock trofast; han kan icke neka sig sjelf.
14. Sådant förmana, och betyga för Herranom, att de icke träta om ord till ingen nytto, utan till att afvända dem som på höra.
15. Vinnlägg dig att bevisa dig Gudi en bepröfvad och ostraffelig arbetare, som rätt delar sanningenes ord.
16. Men oandelig och onyttig ord kasta bort; ty det hjälper mycket till ogudaktighet;

17. Och deras tal fräter omkring sig, såsom kräfvetan; ibland hvilka är Hymeneus och Philetus;
18. De der om sanningen felat hafva, sågande uppståndelsen redan skedd vara; och hafva förväntat somliga menniskors tro.
19. Men den faste Guds grund blifver ständandes, och hafver detta insegel: Herren känner sina; och hvar och en som åkallar Christi Namn, gånge ifrå orättfärdighetene.
20. Men uti ett stort hus äro icke allenast gyldene och silffat, utan jemväl träfat och lerfat; och somlig till heder, och somlig till vanheder.
21. Hvar nu någor renar sig ifrå sådant folk, han varder ett helgadt fat till heder, husherranom brukeligt, beredt till allt godt verk.
22. Fly ungdomsens lustar; men far efter rättfärdigheten, tron, kärleken, frid med allom dem, som af rent hjerta åkalla Herran.
23. Men förkasta dåraktig och öfverdådig spörmål, vetandes att de föda tråto af sig.
24. Men Herrans tjenare skall icke vara trätosam, utan ljuflig vid hvar man, läraktig, den de onda lida kan;
25. Och med saktmodighet straffa dem som emotstå; om Gud en gång vill gifva dem bättring, till att förstå sanningen;
26. Och besinna sig ifrå djefvulens snaro, af hvilkom de fångne äro efter hans vilja.

3. CAPITLET

Jambres bröder. Gudelig lefnad. Den helga Skrift.

1. Men detta skall du veta, att uti yttersta dagarna tillstunda farliga tider.
2. Ty der varda kommande menniskor, som älska sig sjelfva; girige, stortalige, högfärdige, försmädare, föräldromen olydige, otacksamme, ogudaktige,
3. Okärlige, hårdnackade, skändare, okyske, omilde, hatande det goda,
4. Förrådare, öfverdådige, uppblåste, de der mer älska vällust än Gud;
5. Hafvandes ett sken till Gudaktighet; men dess kraft försaka de. Och fly sådana.
6. Af dem äro de som löpa utu det ena huset i det andra, och föra qvinnfolk fångna, som med synder betungade äro, och drifvas af mångahanda lustar.
7. Alltid läras de, och kunna dock aldrig komma till sanningens kunskap.
8. Men såsom Jannes och Jambres stodo emot Mose, så stå ock desse emot sanningene; det äro menniskor, förderfvade i sitt sinne, odugelige till trona.
9. Men de skola icke längre hafva framgång; ty deras galenskap varder allom uppenbar, såsom ock de förras var.
10. Men du hafver förnummit min lärdom, mitt sätt, mitt uppsåt, mina tro, min långmodighet, min kärlek, mitt tålmod;
11. Mina förföljelser, mina bedröfvelser, som mig öfvergingo i Antiochien, Iconio, Lystris; hurudana förföljelser jag der led; och af allt hafver Herren förlossat mig.
12. Och alle, de der gudeliga vilja lefva i Christo Jesu, måste lida förföljelse.
13. Men med onda menniskor och bedragare varder det ju längre ju argare; de förföra, och varda förförde.
14. Men du, blif vid det du lärt hafver, och det dig betrodts är, vetandes af hvem du det lärt hafver.

15. Och efter du af barndom hafver kunnat den Helga Skrift, kan hon dig undervisa till salighet, genom trona på Christum Jesum.

16. Ty all skrift af Gudi utgifven är nyttig till lärdom, till straff, till bättring, till tuktan i rättfärdighet;

17. Att en Guds människa skall vara fullbordad, till alla goda gerningar skickelig.

4. CAPITLET

Predika ordet. Paulus offras, förlåtes, frias.

1. Så betygar jag nu för Gudi, och Herranom Jesu Christo, den der döma skall lefvande och döda, i sin tillkommelse, och i sitt rike;
2. Predika ordet; håll uppå i tid och i otid; straffa, truga, förmana, med all saktmodighet och lärdom.
3. Ty den tid skall komma, att de icke skola kunna lida helsosam lärdom; utan skola, efter sina egna lustar, samla sig lärare; efter dem kliar i öronen;
4. Och skola vända sin öron ifrå sanningen, och vända sig till fabler.
5. Men du, var vaken i all ting, lid och umgäll; gör ens Evangelisk Predikares verk; uträtta ditt ämbete redeliga.
6. Ty jag offras nu, och tiden tillstundar att jag skall skiljas hädan.
7. Jag hafver kämpat en god kamp, jag hafver fullbordat loppet; jag hafver hållit trona.
8. Härefter är mig förvarad rättfärdighetenes krona, hvilka Herren mig gifva skall på den dagen, den rättfärdige domaren; men icke mig allenast, utan ock allom dem, som älska hans uppenbarelse.
9. Vinnlägg dig, att du kommer snarliga till mig.
10. Ty Demas hafver öfvergifvit mig, och fått kärlek till denna verlden; och är faren till Thessalonica; Crescens till Galatien; Titus till Dalmatien.
11. Lucas är allena med mig. Tag Marcum till dig, och haf honom med dig; ty han är mig mycket nyttig till tjenst.
12. Tychicum hafver jag sändt till Ephesum.
13. Den mantel, som jag tillbakalät i Troade när Carpus, haf med dig, då du kommer, och böckerna, och enkannerliga de pergamenten.
14. Alexander, kopparsmeden, hafver mig mycket ondt bevist. Herren betale honom efter hans gerningar.

15. Tag ock du dig vara för honom; ty han hafver svårliga ståndit emot vår ord.
16. Ut i min första försvarelse stod ingen när mig, utan alle öfvergåfvo mig; det varde dem icke tillräknadt.
17. Men Herren stod med mig, och styrkte mig; på det genom mig skulle predikanen stadfäst varda, och alle Hedningar höra skulle; och jag är friad af lejonens mun.
18. Men Herren skall förlossa mig af all ond gerning, och frälsa mig till sitt himmelska rike; hvilkom vare ära ifrån evighet till evighet. Amen.
19. Helsa Priscam, och Aqvilam, och Onesiphori husfolk.
20. Erastus blef i Corintho; men Trophimum lät jag qvar i Mileto sjuk.
21. Vinnlägg dig, att du kommer för vintren. Dig helsar Eubulus, och Pudens, och Linus, och Claudia, och alle bröderna.
22. Herren Jesus Christus vare med din anda. Nåd vare med eder. Amen.

Den andra Epistelen till Timotheum, skrifven af Rom, då Paulus åter hade fram för Kejsar Neronem.

EPISTEL TILL TITUM

1. CAPITLET

Paulus vald. Titus i Creta. Rätte och falske lärare.

1. Paulus, Guds tjenare, men Jesu Christi Apostel, till att predika Guds utvaldom trona och sanningenes kunskap, hvilken till Gudaktighet förer,
2. I hoppet till evinnerligt lif, det Gud, som icke ljuga kan, för evigt utlofvat hafver;
3. Men i sinom tid hafver han uppenbarat sitt ord genom predikan, den mig betrodd är, efter Guds vår Frälsares befallning;
4. Minom rättsinniga son Tito, efter begges våra tro: Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader, och Herranom Jesu Christo, vårom Frälsare.
5. Fördenskull lät jag dig qvar i Creta, att hvad som ännu fattades, skulle du fullkomliga beställa, och besätta städerna här och der med Prester, såsom jag dig befallt hafver;
6. Den som är ostraffelig, ene hustrus man; den der trogen barn hafver, oberyktad för öfverflödighet och genstörtighet.
7. Ty en Biskop bör vara ostraffelig, såsom en Guds skaffare; icke ensinnig, icke sticken, ingen drinkare, icke bitter, icke sniken efter slem vinning;
8. Utan gästgifvare, och älskar det godt är; tuktig, rättvis, helig, kysk;
9. Och håller sig vid det ord, som visst är och lära kan; på det han må mäktig vara att förmana genom helsosam lärdom, och öfvervinna dem som deremot säga.
10. Ty många äro genstörtige, onyttige sqvallrare, och bedragare, besynnerliga de af omskärelsen;
11. Hvilkom man måste tillstoppa munnen; de som hela husen förvända, och lära det intet doger, för slem vinnings skull.

12. En af dem hafver sagt, deras egen Prophet: De Creter äro alltid ljugare, ond djur, och late bukar.
13. Detta vittnesbörd är sant. Derföre straffa dem skarpeliga, att de äro rättte i trone;
14. Och icke akta på de Judiska fabler och människors bud, som sig draga ifrå sanningen.
15. Dem, som rene äro, äro all ting rene; men dem orenom och otrognom är intet rent; utan både deras sinne och samvet är orent.
16. De säga sig känna Gud; men med gerningarna neka de det; efter de äro styggelige för Gud, och olydige, och till alla goda gerningar odugelige.

2. CAPITLET

Hvart stånds lefnad. Guds nåd.

1. Men tala du, såsom tillbörligt är, efter en helsosam lärdom;
2. De gamla, att de äro nyktre, ärlige, tuktige, rätte i trone, i kärlekenom, i tålmod;
3. De gamla qvinnor desslikes, att de ställa sig såsom heligom höfves, icke förtalerskor, icke drinkerskor, goda lärerskor;
4. Att de unga qvinnor lära tukt af dem; älska sina män, hafva sin barn kär;
5. Vara sediga, kyska, husaktiga, fromma, sina män underdåniga; på det Guds ord icke skall försmädt vara.
6. Sammalunda förmana ock de unga män, att de äro tuktige.
7. Ut i all ting ställ dig sjelf för en eftersyn till goda gerningar, med oförfalskad lärdom, med ärlighet;
8. Med helsosam och ostraffelig ord; på det han, som emotstår, må blygas, intet ondt hafvandes det han om oss säga kan;
9. Tjenarena, att de äro sinom herrom underdånige, och ut i all ting behagelige, icke gensvarige;
10. Icke otrogne; utan alla goda trohet bevisande; på det de måga pryda Guds vår Frälsares lärdom i all stycke.
11. Ty Guds nåd, helsosam allom menniskom, är uppenbarad;
12. Och lærer oss, att vi skole försaka alla ogudaktighet och verldslig lusta, och lefva tukteliga, rättfärdeliga, och gudeliga i denna verlden;
13. Och vänta det saliga hoppet, och den stora Guds och vår Frälsares Jesu Christi härliga uppenbarelse;
14. Den sig sjelf gaf för oss; på det han skulle förlossa oss ifrån all orättfärdighet, och rena oss sig sjelfvom ett folk till egendom, det sig om goda gerningar beflitar.
15. Sådant tala, och förmana, och straffa med fullt allvar. Låt ingen förakta dig.

3. CAPITLET

Otros, tros frukt. Fly kättare.

1. Förmana dem, att de äro Förstarna och Öfverheten underdånige och lydige; redebogne till alla goda gerningar;
2. Om ingen illa tala, icke trätosamma; utan milde, bevisande all saktmodighet till alla menniskor.
3. Ty vi vorom ock fordom ovise, ohörige, villfarande, tjenande begärelsom och mångahanda lustom, och vandradom i ondsko och afund, hätske; och hatadom hvarannan inbördes.
4. Men sedan Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till menniskorna uppenbarades;
5. Icke för rättfärdighetenes gernings skull, som vi gjort hade; utan efter sina barmhertighet gjorde han oss saliga, genom den nya födelsens bad, och den Heliga Andas förnyelse;
6. Hvilken han öfver oss rikeliga utgjutit hafver, genom vår Frälsare Jesum Christum;
7. På det vi skole rättfärdige varda genom hans nåd, och arfvingar blifva till evinnerligt lif, efter hoppet.
8. Det är ju ett fast ord; detta vill jag att du lærer, såsom det der visst är, att de, som Gudi trott hafva, vinnlägga sig i goda gerningar föregå; ty sådant är menniskomen godt och nyttigt.
9. Men dåraktig spörsål, och slägtregister, och trätor, och kämpning om lagen förkasta; ty de äro onyttig och fåfäng.
10. Fly en kättersk mennisko, då han en gång och annan förmanad är;
11. Vetandes, att en sådan är förvänd, och syndar, såsom den sig sjelf fördömt hafver.
12. Då jag till dig sänder Artheman, eller Tychicum, så skynda dig snart till mig till Nicopolis; ty jag hafver satt mig före att blifva der öfver vintren.
13. Zenan, den lagkloka, och Apollo, fordra med flit, att dem intet fattas.

14. Men låt ock dem, som våre äro, lära i goda gerningar föregå der det behöfves, att de icke äro ofruktsamme.

15. Helsa dig alla, som med mig äro. Helsa dem, som oss älska i trone. Nåd vare med eder allom. Amen.

Skrifven af Nicopolis, i Macedonien.

EPISTEL TILL PHILEMON

1. CAPITLET

Förbön för Onesimo.

1. Paulus, Christi Jesu fånge, och Timotheus, brodern, dem älskeliga, och vårom hjälpare Philemon;
2. Och de älskeliga Apphie, och Archippo, vår medstridare, och den församling som i ditt hus är;
3. Nåd vare med eder, och frid af Gudi vårom Fader, och Herranom Jesu Christo.
4. Jag tackar min Gud, och hafver din åminnelse alltid i mina böner;
5. Efter jag hörer af din kärlek, och den tro som du hafver till Herran Jesum, och emot all helgon;
6. Att din tro, som vi hafve med hvarannan, må kraftig varda, genom kunskapen på allt godt, som I hafven i Christo Jesu.
7. Ty vi hafve stor glädje och hugnad af din kärlek; att helgonen äro hjerteliga vederqvickte af dig, käre broder.
8. Derföre, ändock jag hafver i Christo en stor tröst, till att bjuda dig det du bör göra;
9. Dock likväl, för kärlekens skull, beder jag heldre, jag som en sådana är, nämliga den gamle Paulus, och ännu derutöfver en Jesu Christi fånge.
10. Så förmanar jag dig, för min son Onesimo, den jag födde i minom bandom;
11. Den dig fordom onyttig var, men nu både dig och mig väl nyttig är;
12. Hvilken jag nu igensändt hafver; men anamma du honom, såsom mitt hjerta.
13. Jag hade velat behålla honom när mig, att han skulle tjent mig i din stad, uti Evangelii bandom;

14. Men jag ville intet göra utan ditt samtycke; på det ditt goda icke skulle vara nödgadt, utan sjelfviljogt.

15. Men derföre tilläfventyrs for han sin väg till en tid, att du skulle få honom evigan igen;

16. Icke nu såsom en tjenare, utan mer än en tjenare; ja, såsom en älskelig broder, besynnerliga mig; huru mycket mer dig, både efter köttet, och efter Herran?

17. Hvar du nu håller mig för din medbroder, så anamma honom lika som mig.

18. Om han dig någon skada gjort hafver, eller något skyldig är, det räkna mig till.

19. Jag Paulus hafver detta skrifvit med mine hand, jag vill betalat; att jag icke skall säga, att du dig sjelfvan mig pligtig äst.

20. Ja, käre broder, städ till att jag hafver lust af dig i Herranom; vederqvick mitt hjerta i Herranom.

21. Jag hafver skrifvit dig till, förtröstandes på dina lydaktighet; vetandes att du gör väl mer, än jag säger.

22. Dermed bered mig herberge; ty jag hoppas att jag, med edra böners hjälp, eder gifven varder.

23. Helsa dig Epaphras, min medfånge i Christo Jesu;

24. Marcus, Aristarchus, Demas, Lucas, mine hjälpare.

25. Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med edar anda. Amen.

Sänd af Rom, med Onesimo, tjenaren.

DEN EPISTEL TILL DE EBREER

1. CAPITLET

Christus sanner Gud, och högre än Änglarne.

1. Fordom talade Gud ofta, och i mångahanda måtto, till fäderna, genom Propheterna;
2. På det yttersta i dessa dagar hafver han talat till oss genom Sonen; hvilken han satt hafver till arfvinga öfver all ting; genom hvilken han ock verldena gjort hafver;
3. Hvilken, efter han är hans härlighets sken, och hans väsendes rätta beläte, och bär all ting med sitt kraftiga ord, och hafver rensat våra synder genom sig sjelf, sitter han på majestätsens högra sido i höjdene;
4. Så mycket bättre vorden än Änglarne, som han för dem högre Namn ärft hafver.
5. Ty till hvilken af Änglarna hafver han någon tid sagt: Du äst min Son, i dag hafver jag födt dig? Och åter: Jag skall vara hans Fader, och han skall vara min Son?
6. Och åter, då han införer den förstfödda i verldena, säger han: Och alle Guds Änglar skola tillbedja honom.
7. Men om Änglarna säger han: Han gör sina Änglar andar, och sina tjenare eldslåga.
8. Men till Sonen: Gud, din stol varar ifrån evighet till evighet; dins rikes spira är en rättvis spira.
9. Du hafver älskat rättfärdighetena, och hatat orättfärdighetena; derföre hafver Gud, din Gud smort dig med glädjens oljo, mer än dina medbröder.
10. Och du, Herre, grundade jordena af begynnelsen, och himlarna äro dina händers verk.
11. De skola förgås; men du skall blifva, och de skola alle föråldras såsom ett kläde;

12. Och såsom en klädnad skall du förvandla dem, och de varda förvandlade; men du blifver densamme, och din är hafva ingen ända.

13. Men till hvilken af Änglarna hafver han någon tid sagt: Sätt dig på mina högra hand, tilldess jag lägger dina fiendar dig till en fotapall?

14. Äro de icke allesammans tjensteandar, utsände till tjenst för deras skull, som salighetena ärfva skola?

2. CAPITLET

Nya Testamentets lära. Christi höghet, mandom.

1. Derföre skole vi dess bätter taga vara på det oss sagdt är, att vi tilläfventyrs icke förderfves.
2. Ty vardt det ordet fast, som genom Änglarna taladt var; och all öfverträdelse och olydighet hafver fått sin rätta lön;
3. Huru skole vi undfly, om vi sådana salighet icke akte? hvilken, sedan hon först predikad vardt af Herranom, är kommen in på oss, af dem som det hört hade;
4. Och Gud hafver gifvit vittnesbörd dertill med tecken, under, och mångahanda krafter och med den Helga Andas utskiftelse, efter hans vilja.
5. Ty han hafver icke undergifvit Änglomen den tillkommande verldena, der vi om tale.
6. Men en betygar enstäds, och säger: Hvad är menniskan, att du tänker på honom; eller menniskones Son, att du söker honom?
7. Du hafver en liten tid låtit honom öfvergifven vara af Änglarna; med äro och pris hafver du krönt honom, och satt honom öfver dina händers verk;
8. All ting hafver du lagt under hans fötter. I det han nu all ting hafver honom underlagt, hafver han intet undantagit, det honom icke underlagdt är. Dock se vi icke ännu all ting vara honom underlagd.
9. Men Jesum, som en liten tid hafver öfvergifven varit af Änglarna, se vi, för dödsens lidandes skull, krönt vara med äro och pris; på det han af Guds nåd skulle smaka döden för alla.
10. Ty det höfde honom, för hvilkens skull all ting äro, och genom hvilken all ting äro, den der mång barn till härlighet fört hade, att han deras salighets höfdinga skulle, genom lidande, fullkommen göra.
11. Efter den som helgar, och de som helgade varda, äro alle af enom; derföre skämmas han ock icke kalla dem bröder;

12. Sägandes: Jag vill förkunna ditt Namn minom brödröm, och midt i församlingen prisa dig;
13. Och åter: Jag vill sätta min tröst till honom; och åter: Si, jag och barnen, som Gud mig gifvit hafver.
14. Efter barnen hafva kött och blod, är ock han dess delaktig vorden; på det han skulle genom döden nederlägga honom, som döden i våld hade, det är djefvulen;
15. Och göra dem fri, som i allt sitt lefverne, genom dödsens räddhåga, måste trälar vara.
16. Ty han tager ingensstäds på sig Änglarna; utan Abrahams säd tager han på sig.
17. Derföre måste han i all stycke vara bröderna lik; på det han skulle vara barmhertig, och en trogen öfverste Prest för Gudi, att försona folkens synder.
18. Ty deraf att han vardt pint och frestad, kan han hjälpa dem som frestas.

3. CAPITLET

Christus mer än Mose. Blif stadig i hans lära.

1. Derföre, I helige bröder, som delaktige ären uti den himmelska kallelsen, akter på Apostelen, och öfversta Presten, den vi bekännom, Christum Jesum;
2. Hvilken trogen är honom, som honom gjort hafver, såsom ock Moses, i allt hans hus;
3. Så mycket större äro värd än Moses, som han hafver större äro, som huset byggde, än sjelfva huset.
4. Ty hvart och ett hus bygges af någon; men Gud är den, som all ting gjort hafver.
5. Och Moses var trogen i allt hans hus, såsom en tjenare, de ting till vittnesbörd, som framdeles yppas skulle;
6. Men Christus, såsom en Son, i sitt hus; hvilket hus vi ärom, om vi annars förtröstningen, och hoppens berömmelse, intill ändan fast behålle.
7. Derföre, såsom den Helge Ande säger: I dag, om I fån höra hans röst,
8. Så förhärdar icke edor hjerta; såsom skedde i vredene på frestelsedagen, i öknene;
9. Då edre fäder frestade mig; de bepröfvade, och sågo min verk, i fyratio år.
10. Derföre vadt jag vred på detta släktet, och sade: Alltid fara de ville med hjertat; men de visste icke mina vägar;
11. Så att jag ock svor i mine vrede: De skola icke komma uti mina rolighet.
12. Ser till, käre bröder, att tilläfventyrs uti någon edra icke är ett argt och otroget hjerta, som träder ifrå lefvandes Gud.
13. Utan förmaner eder sjelfva alla dagar, så länge det nämnes: I dag; att ingen ibland eder blifver förhärd, genom syndenes bedragelse.
14. Ty vi äre delaktige vordne af Christo; om vi annars trona, som vi begynt hafve, fast behålle intill ändan.
15. Emedan det sägs: I dag, om I fån höra hans röst, så förhärdar icke edor hjerta, såsom skedde i vredene.

16. Ty somlige, som henne hörde, förtörnade honom; men icke alle, som farne voro utaf Egypten, genom Mosen.
17. Men hvilkom var han vred i fyratio år? Var han icke dem som syndat hade, hvilkas kroppar förföllo i öknene?
18. Men hvilkom svor han då, att de icke skulle komma in i hans rolighet, utan dem otrognom?
19. Och vi sem, att de icke kunde ingå, för otrones skull.

4. CAPITLET

Skynda till bättring. Ordets kraft.

1. Så låt oss nu frukta, att vi icke försumme det löfte, som är, att vi skole ingå i hans rolighet; och att ibland oss icke någor tillbakablifver.
2. Ty det är ock oss förkunnadt, så väl som dem; men det help dem intet att de hörde ordet; efter de, som hörde, satte der icke tro till.
3. Ty vi, som trom, ingåm i rolighetena, som han sade: Såsom jag svor i mine vrede, de skola icke ingå i mina rolighet; der dock de verk fullbordad voro af verldenes begynnelse.
4. Ty han sade enstäds om den sjunde dagen alltså: Och Gud hvilade på sjunde dagen af all sin verk;
5. Och åter nu här: De skola icke ingå i min rolighet.
6. Efter det är ännu för handene, att somlige skola der ingå, och de, som det i förstone bebådadt vardt, äro icke komne dertill, för otrons skull;
7. Läger han åter en dag före, efter så lång tid, och säger genom David: I dag, såsom sagdt är, i dag, om I hören hans röst, så förhärder icke edor hjerta.
8. Ty om Josue hade kommit dem till rolighet, hade han ingalunda om en annan dag sedan sagt.
9. Derföre står Guds folke en rolighet tillbaka.
10. Ty den som ingången är uti hans rolighet, han hafver ock fått hvilo af sin verk, såsom Gud af sin.
11. Så vinnläggom oss nu, att vi mågom inkomma uti denna roligheten, på det icke någor skall falla uti samma otros efterdömelse.
12. Ty Guds ord är lefvandes och kraftigt, och skarpare än något tveeggadt svärd: och går igenom, tilldess det åtskiljer själ och anda, och mærg och ben; och är en domare öfver tankar och hjertans uppsåt.

13. Och för honom är intet kreatur osynligt; utan all ting äro blott och uppenbar för hans ögon; om honom tale vi.
14. Efter vi nu hafve en stor öfversta Prest, Jesum, Guds Son, som i himmelen faren är, så låt oss hålla bekännelsen.
15. Ty vi hafve icke en öfversta Prest, som icke kan varkunna sig öfver vår svaghet; utan den som frestad är i all ting, lika som vi, dock utan synd.
16. Derföre låt oss trösteliga framgå till Nådestolen; att vi måge få barmhertighet, och finna nåd, på den tid oss hjelp behöfves.

5. CAPITLET

Christi kallelse till Presterskapet.

1. Förty hvar och en öfverste Prest, den af menniskom uttags, han varder satt för menniskorna, i de ting som Gudi på röra, att han skall offra gåfvor och offer för synderna.
2. Den der kan varkunna sig öfver dem, som fåkunnige äro och ville fara; efter han är ock sjelf belagd med svaghet.
3. Derföre måste han ock, såsom för folket, så ock för sig sjelf offra, för synder.
4. Och ingen tager sig sjelf äro; utan den som ock kallad varder af Gudi, lika som Aaron.
5. Så hafver ock icke Christus gjort sig sjelf härligan, att han skulle varda öfverste Prest; utan den, som sade till honom: Du äst min Son, i dag hafver jag födt dig;
6. Såsom han ock annorstäds säger: Du äst en Prest i evig tid, efter Melchisedeks sätt;
7. Och hafver på sins köotts dagar offrat bön och åkallan, med starkt rop och tårar till honom, som honom frälsa kunde ifrå döden; och vardt bönhörd, derföre att han höll Gud i vördning.
8. Och ändå han var Guds Son, hafver han dock af thy han led lärt lydno.
9. Och då han fullkommen vardt, blef han allom dem, som honom lyda, en orsak till evig salighet;
10. Kallad af Gudi en öfverste Prest, efter Melchisedeks sätt.
11. Derom vi hade väl mycket tala; men det är svårt, efter I ären så oförståndige;
12. Och I, som längesedan skulle varit lärare, behöfven åter att man lärar eder de första bokstäfverna af Guds ord; och att man gifver eder mjölk, och icke stadig mat.
13. Ty hvem man ännu mjölk gifva måste, han är oförfaren i rättfärdighetenes ord; ty han är ett barn.

14. Men dem, som fullkomne äro, tillhörer stadig mat, de som genom vanan öfvade äro i sinnen, till att åtskilja godt och ondt.

6. CAPITLET

Affalls fara. Hoppets, ordet kraft.

1. Derföre vilje vi låta bestå den lärdom, som lyder på begynnelsen till ett Christeligt lefverne, och taga det före som till fullkomligheten drager; icke på nytt läggande grunden till bättring af döda gerningar, till trona på Gud;
2. Till döpelsen, till lärdom, till händers påläggning, till de dödas uppståndelse, och till den eviga domen.
3. Och det vilje vi göra, om Gud annars det tillstäd.
4. Ty det är omöjeligt att de, som en gång upplyste äro, och smakat hafva den himmelska gåfvan, och delaktige vordne äro af den Helga Anda;
5. Och smakat hafva det goda Guds ord, och den tillkommande verldenes kraft;
6. Om de affalla, och på nytt sig sjelfvom korsfästa Guds Son, och för spott hålla; att de skola igen förnyas till bättring.
7. Ty jorden, som indricker regnet, som ofta kommer på henne, och bär dem beqväma örter som henne bruka, hon får välsignelse af Gudi;
8. Men den törn och tistel bär, hon är odugelig, och närmast förbannelsen; hvilkens ändalykt är, att hon skall brännas.
9. Men vi förse oss, I älskelige, till eder det bättre är, och det salighetene närmer är; ändock vi så talom.
10. Ty Gud är icke orättvis, att han förgäter edra gerning och arbete i kärlekenom, som I bevisat hafven på hans Namn, då I tjenten helgonen, och ännu tjenen.
11. Men vi begäre, att hvar och en af eder den samma flit bevisar, till att hålla hoppet fast allt intill ändan;
12. Att I icke tröge blifven, utan deras efterföljare, som genom trona och långmodighet få det arf, som utlofvadt är.
13. Ty när Gud lofvade Abrahe, då han ingen större hade der han vid svärja kunde, svor han vid sig sjelf,

14. Och sade: Sannerliga, jag vill välsigna dig, och försöka dig.
15. Och så, efter han i tålmod förbidde, fick han det som utlofvadt var.
16. Ty menniskorna svärja vid den der större är än de, och dem emellan blifver en ände på alla tråtor, om det stadfast blifver med en ed.
17. Men då Gud ville rikeliga bevisa arfvingomen till löftet sins uppsåts fasthet, lade han der en ed uppå;
18. Att vi genom tu ovikelig ting, i hvilkom omöjeligt är att Gud ljuga skulle, ena starka tröst hafva skullom, vi som dertill flytt hafve, att vi måtte få det hopp som tillbudet är;
19. Hvilket vi hålle, såsom ett säkert och fast vår själs ankare; det ock ingår intill det som innanför förlåten är;
20. Dit Förelöparen för oss ingången är, Jesus, en öfverste Prest vorden till evig tid, efter Melchisedeks sätt.

7. CAPITLET

Christi Presterskap likt, olikt det Levitiska.

1. Denne Melchisedek var Konung i Salem, högsta Guds Prest; den Abraham mötte, då han igenkom ifrå den Konungaslagtning, och välsignade honom;
2. Hvilkom ock Abraham gaf tionde af all ting. Först uttolkas han, rättvisones Konung; men sedan är han ock Salems Konung, det är fredsens Konung;
3. Utan fader, utan moder, utan slägt; och hafver hvarken begynnelse på dagarna, eller ända på lifvet; men han är lik vorden vid Guds Son, och blifver Prest i evighet.
4. Men ser, huru stor den är, som ock Abraham Patriarchen gaf tionde af bytet.
5. Men Levi söner, då de Presterskapet anamma, hafva befallning taga tiond af folket, det är, af sina bröder, efter lagen; ändå de ock af Abrahams länder komne äro.
6. Men den, hvilkens slägte icke räknas ibland dem, han tog tiond af Abraham, och välsignade honom som löftet hade.
7. Nu nekar det ingen, att det som mindre är, tager välsignelse af det som större är.
8. Och här taga de menniskor tiond, som dödliga äro; men der han, som betygas om, att han lefver.
9. Och, om jag så säga skall: Levi, som tiondena plägar taga, vardt ock tiondad i Abraham;
10. Ty han var ändå i sins faders länder, då Melchisedek honom mötte.
11. Är nu fullkomlighet skedd genom det Levitiska Presterskapet, ty derunder fick folket lagen; hvad behöfde sägas, att en annar Prest uppkomma skulle, efter Melchisedeks sätt, och icke efter Aarons sätt?
12. Ty der Presterskapet förvandladt varder, der måste ock lagen förvandlas.
13. Ty den som detta sägs om, är af ett annat slägte, af hvilko aldrig någor skötte altaret.

14. Ty det är ju uppenbart, att vår Herre är kommen af Juda slägte; till hvilkens slägte Moses intet talat hafver om Presterskapet.
15. Och är det ännu klarare, medan en annar Prest efter Melchisedeks sätt uppkommer;
16. Hvilken icke är gjord efter köttslig budords lag, utan efter oändelig lifs kraft.
17. Ty han betygar: Du äst en Prest evinnerliga, efter Melchisedeks sätt.
18. Ty dermed sker, att den förra lag afkommer, för hennes svaghet och onyttos skull.
19. Ty lagen kunde intet göra fullkomligt; och varder ett bättre hopp infördt, genom hvilket vi nalkoms Gudi.
20. Och så mycket mer, att det icke skedde utan ed; ty de förre äro utan ed Prester vordne;
21. Men denne med ed, genom den som sade till honom: Herren svor, och det skall icke ångra honom: Du äst en Prest evinnerliga, efter Melchisedeks sätt.
22. Så mycket bättre Testament hafver Jesus utträttat.
23. Och de förre äro många Prester vordne; derföre att döden lät dem icke blifva;
24. Men denne, efter han blifver evinnerliga, hafver ett oförgängeligt Presterskap.
25. Hvarföre han ock kan evinnerliga saliga göra dem, som genom honom komma till Gud, och lefver alltid, och beder alltid för dem.
26. Ty en sådana öfversta Prest höfdes oss hafva, den der helig vore, oskyldig, obesmittad, skild ifrå syndare, och högre än himmelen;
27. Hvilken icke dageliga behöfde, såsom de andre öfverste Prester, först för sina egna synder offra, och sedan för folkens synder; ty han gjorde det ena reso, då han sig sjelf offrade.

28. Ty lagen sätter människor till öfversta Prester, som svaghet hafva; men edsens ord, som efter lagen sagdt är, det sätter Sonen evig och fullkomlig.

8. CAPITLET

Det Nya Testamentet bättre än det Gamla.

1. Men summan af det vi tale är detta; Vi hafvom en sådan öfversta Prest, som sitter på högra handen på majestätsens stol i himmelen;
2. Och är en skaffare öfver de heliga håfvor, och öfver det sannskyldiga tabernaklet, hvilket Gud upprest hafver, och ingen människa.
3. Ty hvar och en öfverste Prest varder skickad till att offra gåfvor och offer; derföre är det af nöden, att denne ock något hafver, det han offra skall.
4. Hvar han nu vore på jordene, så vore han icke Prest; der Prester äro, de der efter lagen offra gåfvor;
5. Hvilke tjena eftersynene, och skugganom till de himmelska ting; såsom Mose af Gudi svaradt vardt, då han skulle fullkomna tabernaklet: Se till, sade han, att du gör allt efter den eftersyn, som dig vist är på berget.
6. Men nu hafver han fått ett bättre ämbete, såsom han ens bättre Testaments Medlare är; det ock på bättre löfte satt är.
7. Ty om det första hade varit ostraffeligt, hade ingalunda vordit sökt rum till ett annat.
8. Ty han straffar dem, och säger: Si, de dagar skola komma, säger Herren, att jag skall fullkomna öfver Israels hus, och Juda hus, ett nytt Testament;
9. Icke efter det Testamentet, som jag deras fäder gjorde, på den dag då jag tog dem vid deras hand, att utföra dem af Egypti land; efter de blefvo icke ståndande i mitt Testament, så hafver jag ock gifvit dem utu mitt sinne, säger Herren.
10. Ty detta är det Testament, som jag vill göra Israels huse, efter dessa dagar, säger Herren: Jag vill gifva min lag uti deras sinne, och uti deras hjerta vill jag skrifva dem; och jag vill vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.

11. Och skall ingen lära sin nästa, eller sin broder, och säga: Känn Herran; ty de skola alle känna mig, ifrå den minsta ibland dem, och till den största.

12. Ty jag varder förblidkad öfver deras orättfärdigheter, och deras synder, och deras ondsko skall jag icke mer ihågkomma.

13. I det han säger: Ett nytt, föråldrade han det första; det nu åldrigt och gammalt är, det är hardt vid ändan.

9. CAPITLET

Gamla och nya Tabernaklets offer.

1. Hade ock väl det första sina rätter, och Gudstjenst, och utvärtes helighet.

2. Ty det främre tabernaklet var der uppsatt; uti hvilko voro ljusastakarne, och bordet, och skådobróden; och detta kallades det Helga.

3. Men bak den andra förlåten var det tabernaklet, som man kallade det Aldrahelgasta;

4. Hvilket hade det gyldene rökelsekaret, och Testamentsens ark, på alla sidor beslagen med guld; uti hvilko var det gyldene ämbar, der det himmelsbrödet uti var, och Aarons staf, som blomstrats hade, och Testamentsens taflor;

5. Men der ofvanuppå voro härlighetenes Cherubim, som öfverskyggde Nådastolen; af hvilka stycker på denna tid icke besynnerliga är sägandes.

6. Då nu detta så beredt var, gingo Presterna alltid in i det främre tabernaklet, och uträttade Gudstjensten.

7. Men uti det andra gick allenast den öfverste Presten, en tid om året; icke utan blod, den han offrade för sina egna, och för folkens synder;

8. Der den Helge Ande med betydde, att helighetenes väg ändå icke uppenbar var, emedan det första tabernaklet stod;

9. Hvilket var en liknelse i den tiden, i hvilkom gåfvor och offer offrades, och kunde icke göra honom fullkommen, efter samvetet, som den Gudstjensten gjorde;

10. Allenast med mat och dryck, och mångahanda tvagning, och utvärtes helighet, som pålagda voro intill bättringenes tid.

11. Men Christus är kommen, att han skall vara öfverste Prest till det tillkommande goda, genom ett större och fullkomligare tabernakel, det med händer icke gjordt är, det är, det icke så bygdt är;

12. Icke heller genom bockablad, eller kalfvablad; utan han är genom sitt eget blod ena reso ingången uti det helga, och hafver funnit en evig förlossning.

13. Ty hafver oxablad och bockablad, och strödd aska af kone, helgat de orena, till köttslig renhet;

14. Huru mycket mer skall Christi blod, som hafver sig sjelf obesmittad, genom den Helga Anda, Gudi offrat, rena vårt samvet af de döda gerningar, till att tjena lefvandes Gud?

15. Derföre är han ock Nya Testamentsens Medlare; på det de, som kallade äro, skulle få dess eviga arfsens löfte, i thy att hans död gick deremellan, till förlossning ifrå de öfverträdelser, som under det förra Testamentet voro.

16. Ty hvar ett Testament är, måste ock hans död med vara, som Testamentet gjorde.

17. Ty Testamentet blifver gildt genom döden; annars hafver det ännu ingen magt, så länge han lefver som Testamentet gjorde.

18. Derföre var ock icke det första stiktadt utan blod.

19. Ty då Moses allo folkena föregifvit hade hvart och ett budord, efter lagen, tog han kalfvablad, och bockablad, med vatten, och purpurull, och hysop, och bestänkte bokena, och allt folket;

20. Och sade: Detta är Testamentsens blod, det Gud hafver eder budit.

21. Och desslikes tabernaklet, och all kärile, der Gudstjenst plägade med göras, bestänkte han sammalunda med blod.

22. Och varda mest all ting efter lagen ren gjord i blod; och utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse.

23. Så är nu af nöden, att de himmelska tings eftersyner skola med sådant renade varda; men de himmelska tingen måste bättre offer hafva, än dessa voro.

24. Ty Christus är icke ingången i det helga, som med händer gjordt är, hvilket är en eftersyn till det sannskyldiga; utan in uti sjelfva himmelen, på det han skall nu vara i Guds åsyn för oss;

25. Icke, att han skall ofta offra sig, såsom öfverste Presten gick hvar år in uti det heliga, med annars blod;

26. Eljest måste han skolat ofta lida, af verldenes begynnelse; men nu, på verldenes ändalykt, är han en gång uppenbarad, genom sitt eget offer, till att borttaga syndena.

27. Och såsom menniskomen är förelagdt en gång dö, men sedan domen;

28. Så är ock Christus ena reso offrad, till att borttaga mångs mans synder; men en annan gång skall han låta se sig, utan synd, dem som honom vänta till salighet.

10. CAPITLET

Levi offer svagt, Christi endast fullkomligt.

1. Ty lagen hafver skuggan af det tillkommande goda, och icke sjelfva varelsen. Årliga måste man offra alltid enahanda offer, och kan icke göra dem fullborda, som det offra;
2. Annars hade det återvändt offras; efter de, som så offra, hade sedan intet samvet haft af synder, när de hade ena reso varit rene gjorde;
3. Utan dermed sker en åminnelse på synderna hvar år;
4. Ty omöjeligt är genom oxablod och bockablad borttaga synder.
5. Derföre, då han kommer i verldena, säger han: Offer och gåfvor hafver du icke velat; men kroppen hafver du mig beredt.
6. Bränneoffer och syndoffer behaga dig icke.
7. Då sade jag: Si, jag kommer; i bokene är skrifvet om mig, att jag skall göra din vilja, o Gud.
8. Tillförene, då han sade: Offer och gåfvor, bränneoffer och syndoffer hafver du icke velat; icke behaga de dig heller, hvilke efter lagen offras;
9. Då sade han: Si, jag kommer, till att göra, o Gud, din vilja. Der tager han det första bort, att han det andra insätta skall;
10. I hvilkom vilja vi helgade ärom ena reso, genom Jesu Christi kropps offer.
11. Och hvar och en Prest är insatt, att han dageliga skall sköta Gudstjensten, och ofta offra enahanda offer, hvilka aldrig kunna borttaga synder.
12. Men denne, då han hade offrat ett offer för synderna, det evinnerliga galler, sitter han på Guds högra hand;
13. Och väntar nu, tilldess hans ovänner lagde varda, honom till en fotapall.
14. Ty med ett offer hafver han evinnerliga fullkomnat dem, som helige varda.
15. Det betygar oss ock den Helge Ande; ty då han tillförene sagt hade:

16. Det är det Testamentet som jag dem göra vill, efter de dagar, säger Herren: Jag vill gifva min lag i deras hjerta, och i deras sinne vill jag skrifva dem;
17. Och deras synder och orättfärdighet vill jag icke mer ihågkomma.
18. Der nu sådana förlåtelse är, der är icke mer offer för synder.
19. Efter vi nu hafve, käre bröder, frihet till att ingå uti det helga, genom Jesu blod;
20. Hvilken han oss beredt hafver till en ny och lefvande väg, genom förlåten, det är, genom sitt kött;
21. Och hafvom en öfversta Prest öfver Guds hus;
22. Så låt oss framgå med ett sannskyldigt hjerta, uti en fullkomlig tro, bestänkte i hjertan ifrån ett ondt samvet, och tvagne om kroppen med rent vatten.
23. Och låt oss hålla hoppens bekännelse ovikliga; ty han är trofast, som det lofvat hafver.
24. Och låt oss akta på oss inbördes, till att uppväcka till kärlek och goda gerningar;
25. Icke öfvergifvandes vår församling, såsom somlige för sed hafva; utan förmaner eder inbördes, och det dess mer, att I sen huru dagen nalkas.
26. Ty om vi sjelfviljande syndom, sedan vi förstått hafve sanningen, då står oss intet offer igen för synderna;
27. Utan en förskräckelig domsens förbidelse, och eldsens nit, som motståndarena förtära skall.
28. Ho som bryter Mosi lag, han måste dö utan barmhertighet, efter tu eller tre vittne.
29. Huru mycket större näpst, menen I, förtjenar den som Guds Son förtrampar, och Testamentsens blod såsom orent aktar, genom hvilket han helgad är, och försmädar nådenes Andä?
30. Ty vi kännom den som sade: Hämnden är min; jag skall vedergällat, säger Herren; och åter: Herren skall döma sitt folk.

31. Det är gräseligit falla uti lefvandes Guds händer.

32. Men kommer ihåg de framledna dagar, i hvilkom I upplyste voren, och stoden en stor törning i bedröfvelsen;

33. Endels, då I sjelfve, genom hädelse och bedröfvelse, ett vidunder vorden; och endels, då I sällskap hadn med dem, som det så går.

34. Ty I hafven delaktige varit af de bedröfvelser, som af minom bojom gingo, och med fröjd lidit edra ägodelars försköfling, vetandes att I när eder sjelfva bättre och blifvande ägodelar hafven i himmelen.

35. Så kaster icke nu bort edra tröst, som en stor lön hafver.

36. Ty tålamodet är eder behof; på det I mågen göra Guds vilja, och få det som lofvadt är.

37. Ty ännu en liten tid, så kommer den som komma skall, och fördröjer icke.

38. Men den rättfärdige skall lefva af tron; och hvilken sig undandrager, han skall icke behaga mine själ.

39. Men vi ärom icke de, som oss undandrage till förtappelse; utan af dem som tro, och frälsa själena.

11. CAPITLET

Trons kraft, exempel.

1. Men tron är en viss förlåtelse på det som man hoppas, och intet tvifla om det man icke ser.

2. Genom henne hafva de gamle fått vittnesbörd.

3. Genom trona besinnom vi, att verlden är fullbordad genom Guds ord; så att allt det man ser, är vordet af intet.

4. Genom trona offrade Abel Gudi större offer än Cain; med hvilko han fick vittnesbörd att han var rättfärdig, då Gud gaf om hans gåfvor vittnesbörd; och genom henne talar han ännu, ändock han död är.

5. Genom trona vardt Enoch borttagen, så att han icke skulle se döden, och fans intet, derföre att Gud borttog honom; ty förr än han borttagen var, hade han fått vittnesbörd att han täcktes Gudi.

6. Ty utan trona är omöjeligt tackas Gudi. Ty den till Gud komma vill, han måste tro att Gud är, och att han lönar dem som söka honom.

7. Genom trona ärade Noe Gud, och beredde arken, till sins hus salighet, då han fick Guds befallning om de ting som icke syntes; genom hvilken (*ark*) han fördömde verldena, och vardt den rättfärdighets arfvinge, som af trone är.

8. Genom trona vardt Abraham lydig, då han kallad vardt till att utgå i det land, som han få skulle till arfs; och for ut, och visste icke hvart han komma skulle.

9. Genom trona var han en främling uti det landet honom lofvadt var, lika som uti ett främmande land, bodde uti tabernakel, med Isaac och Jacob, som medarfvingar voro till samma löfte;

10. Ty han vänte efter en stad, som grund hade; hvilkens byggomästare och skapare är Gud.

11. Genom trona fick ock Sara kraft till att aflla, och födde öfver sin ålders tid; ty hon höll honom trofastan, som det lofvat hade.

12. Derföre vordo ock af enom, som i den måtton död var, många födde, såsom stjernorna på himmelen, och som sanden är i hafsstrandene, den otalig är.

13. I trone äro desse alle döde, och hafva dock intet fått af löftet; utan sett det fjerran efter, och trott deruppå och låtit sig nöja, bekännande sig vara gäster och främmande på jordene.

14. Ty de som sådant säga, gifva tillkänna att de söka ett fädernesland.

15. Och om de hade det ment, der de utgångne voro, hade de väl haft tid att vända tillbaka.

16. Men nu begära de ett bättre, det är, det himmelska. Derföre skämmes icke Gud kallas deras Gud; ty han hafver beredt dem en stad.

17. Genom trona offrade Abraham Isaac, när han försökt vardt; och offrade enda sonen, då han hade fått löftet;

18. Om hvilken sagdt var: Uti Isaac skall dig din säd kallad vara;

19. Och tänkte, att Gud kunde ock väl uppväcka ifrå de döda; deraf tog han ock honom igen till en liknelse.

20. Genom trona välsignade Isaac Jacob och Esau, om tillkommande ting.

21. Genom trona, då Jacob dödde, välsignade han båda Josephs söner; och tillbad det öfversta på hans spiro.

22. Genom trona, då Joseph dö skulle, talade han om Israels barns utgång; och gaf befallning om sin ben.

23. Genom trona vardt Moses fördold, i tre månader, af sina föräldrar, då han född var; derföre att de sågo att han var ett dägeligit barn, och fruktade intet Konungens bud.

24. Genom trona, då Moses var stor vorden, nekade han sig vara Pharaos dotterson;

25. Och ville mycket heldre lida bedröfvelse med Guds folk, än till en tid hafva lust i syndene;

26. Och höll Christi försmädelse för större rikedom, än de håfvor uti Egypten; ty han såg efter lönen.

27. Genom trona öfvergaf han Egypten, intet fruktandes Konungens vrede; ty han höll sig vid den han icke såg, såsom han honom sett hade.

28. Genom trona höll han Påska, och blodsutgjutelse, på det han, som drap allt det förstfödt var, skulle intet komma vid dem.

29. Genom trona gingo de genom det röda hafvet, såsom på torra landet; hvilket de Egyptier ock försökte, och drunknade.

30. Genom trona föllo murarna i Jericho, då man i sju dagar omkring gångit hade.

31. Genom trona förgicks icke den skökan Rahab med de otrogna, då hon de spejare anammat hade med frid.

32. Och hvad skall jag mer säga? Tiden vorde mig för stackot, när jag förtälja skulle om Gideon, om Barak, och Simson, och Jephthah, och David, och Samuel, och Propheterna;

33. Hvilke genom trona hafva vunnit Konungarike, gjort rättfärdighet, fått löfte, igenstoppat lejons mun;

34. Eldskraft utsläckt, svärdsegg undkommit, äro kraftige vordne af svaghetene, äro starke vordne i stridene, hafva nederlagt främmande härar.

35. Qvinnorna hafva igenfått sina döda utaf uppståndelsen; somlige vordo sönderslagne, och hafva ingen förlossning velat anamma, på det de skulle få uppståndelsen, som bättre är.

36. Somlige hafva lidit spott och hudflängning, och dertill bojor och fängelse;

37. Vordo stenade, sönderhuggne, genomstungne, döde för svärd; hafva gångit i fårskinn och getskin, fattige, trängde, bedröfvade;

38. Hvilkom verlden icke värdig var; och hafva gått elände i ökner, och i berg, och i skrefvor, och i jordkulor.

39. Alle desse hafva genom trona fått vittnesbörd, och hafva dock icke fått löftet;
40. Derföre att Gud hade föresett om oss något det bättre var; att de icke utan oss skulle fullkomnade varda.

12. CAPITLET

Lef tålig, fridsam, helig. Fly säkerhet och ordets förakt.

1. Efter vi nu hafve om oss en så stor hop med vittne, låt oss aflägga syndena, som alltid låder vid oss och gör oss tröga, och låt oss med tålmod löpa i den kamp som oss förelagd är;
2. Och se på Jesum, som trona begynt och fullkomnat hafver; hvilken, då han måtte haft glädje, led korset, och aktade intet smäleken; och är sittandes på högra handen på Guds stol.
3. Tänker på honom, som af syndarom sådana gensägelse led emot sig; att I icke tröttens i edor sinne, gifvandes eder utöfver.
4. Ty I hafven icke ännu allt intill blods emotståndit, kämpande emot syndene;
5. Och hafven redo förgätit den tröst, som till eder talar, lika som till sin barn: Min son, förakta icke Herrans aga; och gif dig icke utöfver, då du näpses af honom.
6. Ty hvem Herren älskar, den agar han; men han gisslar hvar och en son, han anammar.
7. Hvar I nu liden agan, så bjuder sig Gud till eder, såsom till barn; ty hvilken är den son, som hans fader icke agar?
8. Ären I utan aga, i hvilkom alle delaktige vordne äro, så ären I oägta, och icke barn.
9. Hafve vi nu köttsliga fäder, som oss aga, och frukte dem; skole vi då icke mycket mer underdånige vara dem andeliga Fadrenom, att vi må lefva?
10. Och de förre hafva agat oss i några få dagar, efter som dem syntes; men denne till det som nyttigt är, att vi må få hans helgelse.
11. All age synes nu icke vara till fröjd, utan till ångest; men sedan vedergäller han en fridsam rättfärdighetenes frukt dem, som deruti öfvade äro;
12. Derföre lyfter upp edra lata händer och trötta knä;

13. Och stiger viss steg med edra fötter; att icke någor haltar såsom en ofärdig, utan heldre helbregda varder.

14. Farer efter frid med allom, och efter helgelse, utan hvilken ingen får se Herran.

15. Och ser till, att ingen försummar Guds nåd; att icke uppväxer någon bitter rot, och gör något hinder, och många måtte genom henne besmittade varda;

16. Att ingen vare en bolare, eller ohelig, såsom Esau, hvilken för en måltid bortsålde sin förstfödsörätt.

17. Men I veten, att då han ville sedan, med arfsrätt, få välsignelse, vardt han bortdrifven; och var honom då intet rum till någon bot, ändock han med tårar derefter sökte.

18. Ty I ären icke gångne till det berget, der man på taga kunde, och med eld brann, eller till töcknene, och mörkret, och stormen;

19. Och basunsklanget, och till ordarösten; hvilka de vedersakade, som henne hörde, begärande att ordet skulle dem ju icke sagdt varda;

20. Ty de förmätte icke lida det, som der sades: Om något djur kom vid berget, skulle det stenas, eller skjutas igenom;

21. Och så förskräckelig var den synen, att Moses sade: Jag är förskräckt, och bäfvar;

22. Utan I ären komne till Sions berg, och till lefvandes Guds stad, det himmelska Jerusalem, och till den otaliga Änglaskaran.

23. Och till de förstföddas församling, som i himmelen äro beskrefne; och till Gud, som alla dömer, och till de fullkomliga rättfärdigas andar;

24. Och till Nya Testamentsens Medlare, Jesum, och till stänkelseblodet, som bättre talar än Abels blod.

25. Ser till, att I icke vedersaken honom som med eder talar; ty kunde icke de undfly, som vedersakade honom som talade på jordene; huru mycket mindre vi, om vi vedersake honom som af himmelen talar?

26. Hvilkens röst på den tid gjorde jordena bäfvande? Men nu lofvar han, och säger: Ännu en tid skall jag göra bäfvande, icke allenast jordena, utan ock himmelen.

27. Det han säger: Ännu en tid, det gifver tillkänna de tings förvandling, som bäfva, såsom de der gjord äro; på det de ting blifva skola, som obäfvande äro.

28. Derföre, efter vi få det rike som icke bäfva kan, hafve vi nåd, genom hvilka vi tjene Gudi, till att täckas honom med tuktighet och fruktan;

29. Ty vår Gud är en förtärande eld.

13. CAPITLET

Christelig lefnads reglor. Nåds önskan.

1. Blifver faste i broderlig kärlek.
2. Förgäter icke att herberga; ty dermed hafva somliga fått Änglar, ovetandes, till herberges.
3. Tänker på dem som bundne äro, såsom medbundne; och på dem som bedröfvelse lida, såsom de der ock af lekamenen äro.
4. Ägtenskapet skall hållas ärligit ibland alla, och ägtenskapets säng obesmittad; men bolare och horkarlar skall Gud döma.
5. Umgängelsen vare utan girighet; och låter eder nöja med det I hafven; ty han sade: Jag skall icke öfvergifva eller förlåta dig;
6. Så att vi disteliga måga säga: Herren är min hjälpare, och jag vill icke frukta; hvad kan en menniska göra mig?
7. Tänker på edra lärare, de eder Guds ord sagt hafva, och efterföljer deras tro; skådande hvad ända deras umgängelse hade.
8. Jesus Christus i går och i dag, och han desslikes i evighet.
9. Låter eder icke omföras med mångahanda och främmande lärdom; ty det är godt att stadfästa hjertat med nådene; icke med maten; hvilken intet gagnat hafver dem, som dermed umgått hafva.
10. Vi hafve ett altare, af hvilko de hafva icke magt att äta, som tjena i tabernaklet.
11. Ty ehvad djurs blod, som öfverste Presten, för syndene, inbär uti det heliga, deras kroppar uppbrännas utom lägret.
12. Derföre ock Jesus, på det han skulle helga folket med sitt eget blod, hafver han lidit utom porten.
13. Så låt oss nu gå ut till honom uti lägret, och bära hans smälek.
14. Ty vi hafve här ingen varaktig stad, utan vi sökom efter den tillkommande.
15. Så låt oss nu genom honom alltid offra Gudi loffer, det är, läpparnas frukt, de hans Namn bekänna.

16. Förgäter icke göra väl, och meddela; ty sådana offer täckas Gudi.
17. Varer edra lärare lydige, och följer dem; ty de vaka öfver edra själar, såsom de der räkenskap göra skola; på det de måga det göra med fröjd, och icke med suckan; ty det är eder icke nyttigt.
18. Beder för oss; vår tröst är den att vi ett godt samvet hafve, och vinnlägge oss hafva en god umgängelse när alla;
19. Men aldremest beder jag eder, att I sådant gören, att jag med det snaresta måtte komma till eder.
20. Men fridsens Gud, som igenfört hafver ifrå de döda den stora Fåraherdan, genom dess eviga Testamentsens blod, vår Herra Jesum;
21. Han göre eder skickeliga uti allt godt verk, till att göra sin vilja, och skaffe uti eder hvad honom täckeligt är, genom Jesum Christum; hvilken vare ära af evighet i evighet. Amen.
22. Jag förmanar eder, käre bröder, tager förmanelsens ord till godo; ty jag hafver eder med få ord tillskrifvit.
23. Veter, att brodern Timotheus lös är; med hvilkom, om han snart kommer, vill jag se eder.
24. Helser alla edra lärare, och all helgon. Eder helsa bröderne uti Valland.
25. Nåd vare med eder allom. Amen.

Till de Ebreer, skrifven af Valland, med Timotheo.

PETRI DEN FÖRRA EPISTEL

1. CAPITLET

Evangelii summa. Blif stadig i tro, hopp, kärlek.

1. Petrus, Jesu Christi Apostel, dem utkoradom främlingom, som bo här och der i Ponto, Galatien, Cappadocien, Asien, och Bithynien,
2. Efter Guds Faders försyn, genom Andans helgelse, till lydnona och Jesu Christi blods stänkelse. Nåd och frid föröke sig i eder.
3. Välsignad vare Gud, och vårs Herras Jesu Christi Fader, som oss för sin stora barmhertighet hafver födt på nytt till ett lefvandes hopp, genom Jesu Christi uppståndelse ifrå de döda;
4. Till oförgängeligt, obesmittadt, och ovanskeligt arf; hvilket i himmelen förvaradt är till eder.
5. Som med Guds magt bevarens genom trona till salighet, hvilken beredd är, att hon skall uppenbar varda i den yttersta tiden;
6. I hvilkom I eder fröjda skolen, I som nu en liten tid liden bedröfvelse, i margahanda försökelse, hvar så behöfves:
7. På det edor tro skall rättsinnig och mycket kosteligare befunnen varda, än det förgängeliga guld som pröfvas med eld, till lof, pris och äro, när Christus Jesus blifver uppenbar;
8. Hvilken I älsken, ändock I icke sen honom; den I ock nu tron uppå, och dock icke sen; så skolen I fröjda eder med osägeliga och härliga glädje;
9. Och få edor tros ändalykt, nämliga själarnas salighet;
10. Efter hvilken salighet Propheterne hafva sökt och ransakat, som propheterat hafva om den tillkommande nåd till eder;
11. Och hafva ransakat, på hvad eller hurudana tid Christi Ande utviste, den i dem var, och tillförene hade betygat de lidande, som i Christo äro, och den härlighet, som derefter följa skulle,

12. Hvilkom det ock uppenbaradt var: ty de hafva icke sig sjelfvom, utan oss, dermed tjent; hvilke stycker eder nu förkunnad äro, genom dem som eder Evangelium predikat hafva, genom den Helga Anda som sändes af himmelen, hvilket Änglomen ock lyster se.
13. Derföre, begjorder edor sinnes länder, och varer nyktre, och sätter fullkomligt hopp till den nåd som eder tillbuden varder, genom Jesu Christi uppenbarelse,
14. Såsom lydaktig barn; och ställer eder icke såsom tillförene, då I uti fåvitsko lefden, efter begärelsen;
15. Utan, efter honom, som eder kallat hafver, och helig är, varer ock I helige uti all edor umgängelse.
16. Ty det är skrifvet: I skolen vara helige; ty jag är helig.
17. Och efter I åkallen honom för en Fader, som dömer efter hvars och ens gerning, och hafver intet anseende till personen, så ser till att I, uti detta edart elände, vandren i räddhåga.
18. Och veter, att I icke med förgängeligt silfver eller guld igenlöste ären ifrån edart fåfånga lefverne, efter fädernas sätt;
19. Utan med Christi dyra blod, såsom med ett menlöst och obesmittadt lambs;
20. Hvilken väl föresedd var för verldenes begynnelse; men uppenbarad i de yttersta tiderna, för edra skull;
21. Som genom honom tron på Gud; den honom uppväckt hafver ifrå de döda, och gifvit honom härlighet; på det I skullen hafva tro och hopp till Gud.
22. Och görer edra själar kyska, i sanningenes lydno genom Andan, till oskrymtad broderlig kärlek; älsker eder storliga inbördes af rent hjerta;
23. Såsom de, som födde äro på nytt; icke af någor förgängelig säd, utan af oförgängelig, som är, af lefvandes Guds ord, det evinnerliga blifver.

24. Ty allt kött är såsom gräs, och all människos härlighet såsom blomster på gräset; gräset är vissnad, och blomstret är affallet;

25. Men Herrans ord blifver evinnerliga; och det är det ord, som predikadt är ibland eder.

2. CAPITLET

Christus en hörnsten och en stötesten. Undersåtares, tjenares pligt.

1. Så lägger nu bort alla ondsko, och allt svek, och skrymteri, och afund, och allt förtal;

2. Och åstunder förnuftenes mjölk, som intet svek vet, såsom nyfödd barn; på det att I uppväxer af henne;

3. Om I annars hafven smakat att Herren är god;

4. Till hvilken I komne ären, såsom till den lefvande stenen, som af människom förkastad är, men när Gudi utkorad och kostelig.

5. I ock, såsom lefvande stenar, uppbygger eder till ett andeligt hus, och till ett heligt Presterskap, till att offra andelig offer, som Gudi äro tacknämlig, genom Jesum Christum.

6. Derföre håller ock Skriften: Si, jag lägger i Zion en utvald kostelig hörnsten, och hvilken som tror på honom, han skall icke komma på skam.

7. Eder, som tron, är han kostelig; men dem som icke tro är stenen, som byggningsmännerna hafva bortkastat, vorden till en hörnsten;

8. Och en sten, der man stöter sig på, och en förargelseklippo dem som stöta sig på ordet, och tro icke derpå, der de till skickade voro.

9. Men I ären det utvalda släktet, det Konungsliga Presterskapet, det heliga folket, och det egendomsfolket; att I skolen kungöra hans dygd, som eder kallat hafver af mörkret, till sitt underliga ljus.

10. I, som tillföre icke voren folk, ären nu Guds folk; och I, som tillföre icke haden fått barmhertighet, hafven nu fått barmhertighet.

11. Käre bröder, jag förmanar eder, såsom främmande och elända, att I förvaren eder för köttliga begärelser, hvilka strida emot själerna.

12. Och förer en god umgängelse ibland Hedningarna; på det de, som pläga förtala eder såsom illgerningsmän, måga se edra goda gerningar, och prisa Gud, när det i dagsljuset kommer.

13. Varer underdånige all mennisklig ordning, för Herrans skull, ehvad det är Konungenom, såsom den öfversta,

14. Eller befallningsmännerna, såsom de der sände äro af honom, de onda till straff, och de goda till pris.

15. Ty så är Guds vilje, att I med goda gerningar skolen igenstoppa munnen af de galna och oförståndiga menniskor;

16. Såsom de frie, och icke såsom I hafven den frihet till att skyla ondskona med, utan såsom Guds tjenare.

17. Varer hedersamme emot hvar man; älsker bröderna; frukter Gud; ärer Konungen.

18. I tjenare, varer underdånige edrom herrom med all fruktan; icke allenast dem godom och saktmodigom, utan ock dem genvördigom.

19. Ty detta är nåd, om någor, för samvetets skull till Gud, fördrager bedröfvelse, och lider orätt.

20. Ty hvad pris är det, om I för edra missgerningar slagne varden, och liden? Men när I för välgerningars skull liden, och hafven tålmod, det är nåd för Gudi.

21. Ty dertill ären I kallade, efter ock Christus led för oss, låtandes oss en efterdömelse, att I skolen efterfölja hans fotspår;

22. Hvilken ingen synd gjort hade; och intet bedrägeri vardt funnet i hans mun;

23. När han blef bannad, bannade han intet igen, och när han led, hotades han intet; utan ställde hämnden till den som rätt dömer;

24. Hvilken våra synder sjelf offrade i sin lekamen på träd; på det vi skulle vara döde syndene, och lefva rättfärdighetene; genom hvilkens sår I ären helbregda vordne.

25. Ty I voren såsom villfarande får; men I ären nu omvände till herdan, och edra själars Biskop.

3. CAPITLET

Hustrurs, mäns, andras pligt till att tro och lefva.

1. Sammalunda hustrurna, vare sina män underdåniga; på det ock de, som icke tro på ordet, måga af hustrurnas umgängelse, utan ord, blifva vunne;
2. När de förmärka edor kyska umgängelse med fruktan.
3. Hvilkas prydnad icke skall vara utvärtes, med flätadt hår, eller kringhängande guld, eller i kostelig kläder;
4. Utan om den fördolda människan i hjertat är utan vank, med saktmodigom och stillom anda, det är kosteligt för Gudi.
5. Ty i så måtto hafva ock de helga qvinnor fordom pryd sig, de der satte sitt hopp till Gud, och voro sina män underdåniga.
6. Såsom Sara var lydig Abrahe, kallandes honom herra; hvilkens döttrar I vordna ären, om I väl gören, och ären icke så förfärade.
7. Sammaledes I män, bor när dem med förnuft, och gifver det qvinliga kärilet, såsom det der svagast är, sina äro; såsom ock medarfvingom till lifsens nåd; på det edra böner icke blifva förhindrade.
8. Men på sistone, varer alle vid ett sinne, medlidande, broderlig kärlek hafvande till hvarannan, barmhertige, vänlige;
9. Icke vedergällande ondt för ondt, icke bannor för bannor; utan heldre tvärtemot, välsigner; vetandes att I ären dertill kallade, att I skolen ärfva välsignelse.
10. Ty den der vill älska lifvet, och se goda dagar, han stille sina tungor ifrå det ondt är, och sina läppar, att de icke tala bedrägeri;
11. Vände sig ifrå det ondt är, och göre det godt är; söke efter friden, och fare honom efter.
12. Ty Herrans ögon äro öfver de rättfärdiga, och hans öron till deras bön; men Herrans ansigte är öfver dem som ondt göra.

13. Och ho är den som kan göra eder skada, om I faren efter det goda?
14. Ja, om I än något liden för rättfärdighetenes skull, ären I dock likväl salige. Fruktar eder intet för deras trug; icke heller förskräcker eder;
15. Utan helger Herran Gud uti edor hjerta. Varer ock alltid redebogne till att svara hvarjom och enom, som begärar skäl till det hopp som i eder är; och det med saktmodighet och fruktan.
16. Och hafver ett godt samvet; på det de, som vilja förtala eder såsom ogerningsmän, skola komma på skam, att de förlustat hafva edor goda umgängelse i Christo.
17. Ty det är bättre, om Guds vilje så är, att I för goda gerningar liden, än för onda.
18. Ty Christus led ock ena reso för syndernas skull, rättfärdig för orättfärdiga; på det han skulle offra oss Gudi, och är dödad efter köttet; men lefvande gjord efter Andan.
19. I dem samma gick han ock bort, och predikade för andarna i fängelset;
20. Som fordom icke trodde, när Gud en gång bidde, och tålmod hade i Noe tid, då arken byggdes, i hvilkom få, det är, åtta själar, blefvo frälste genom vattnet;
21. Hvilket nu ock oss saliga gör i dopet, som genom hint betydtt är (icke att köttens smittor afläggas, utan att man hafver ett godt samvet till Gud), genom Jesu Christi uppståndelse;
22. Hvilken är på Guds högra hand, uppfaren till himla; och honom äro Änglarna, och väldigheterna, och krafterna underdåniga.

4. CAPITLET

Fly hedna laster. Lef Gudi, dygdig, tålig.

1. Medan nu Christus lidit hafver i köttet för oss, så skolen I ock väpna eder med det samma sinnet; ty den der lider i köttet, han vänder åter af synden;
2. På det han den tiden, som tillbaka är i köttet, icke lefva skall efter menniskolusta, utan efter Guds vilja.
3. Ty det är nog att vi, i förliden tid, hafve vårt lefverne förslitit efter Hedningarnas vilja, då vi vandrade i lösaktighet, i begärelse, i dryckenskap, i frässeri, i svalg, och grufveliga afgudadyrkan.
4. Och det synes dem sällsynt vara, att I icke löpen med dem uti samma slemma, oskickeliga väsende, och försmäden;
5. Hvilke skola göra räkenskap honom, som redo är döma lefvande och döda.
6. Ty dertill är ock Evangelium predikadt för de döda, att de skola dömda varda efter menniskor, i köttet; men i Andanom lefva Gudi.
7. Men nu tillstundar änden på all ting. Så varer nu nyktre, och vakande till att bedja.
8. Men öfver all ting hafver ju en brinnande kärlek inbördes; ty kärleken skyler ock all öfverträdelse.
9. Varer inbördes hvarannars herbergare, utan allt knorr.
10. Och varer tjenstaktige inbördes, hvar och en med den gåfvo som han hafver fått, såsom gode den margfaldeliga Guds nåds skaffare.
11. Om någor talar, han tale såsom Guds ord; om någor hafver ett ämbete, han tjene såsom af den förmågo, som Gud gifver; på det Gud blifver ärad i all ting, genom Jesum Christum, hvilkom vare ära och våld evinnerliga. Amen.
12. Mine käreste, förundrer eder icke på den hetta, som eder vederfars (den eder vederfars, att I skolen försökte varda), såsom eder hände något nytt;

13. Utan glädjens heldre, att I liden med Christo; på det I ock fröjdas och glädjas mågen uti hans härlighets uppenbarelse.
14. Salige ären I, om I för Christi Namns skull blifven försmädd; ty Anden, som är härlighetenes och Guds Ande, hvilas på eder; när dem blifver han försmädd, men när eder beprisad.
15. Ingen ibland eder lide, såsom en mördare, tjuf, illgerningsman, eller som den der träder in i ens annars ämbete.
16. Men lider han såsom en Christen, skämme sig intet; utan prise Gud för den delen.
17. Ty tiden är, att domen skall begynnas på Guds hus; begynnes det på oss, hvad blifver då deras ändalykt, som icke tro Guds Evangelio?
18. Och blifver den rättfärdige med plats salig, hvar blifver då den ogudaktige och syndaren?
19. Derföre, de der lida efter Guds vilja, de skola befalla honom sina själar, såsom enom trofastom Skapare, med goda gerningar.

5. CAPITLET

Prester, åhörare, & c. vare ödmjuka, nyktre, bedje.

1. Presterna, som äro ibland eder, förmanar jag, som ock är en Prest, och vittne till Christi pino, och delaktig i den härlighet som uppenbaras skall:
2. Föder Guds hjord, som är ibland eder; och hafver akt på honom, icke nödige, utan sjelfviljande; icke för slem vinnings skull, utan af en god vilja;
3. Icke heller såsom herrar öfver sitt folk; utan varer hjordenom till efterdömelse.
4. Och sedan, då öfverste Herden uppenbar varder, skolen I undfå härlighetenes ovanskelige krona.
5. Sammalunda I unge, varer dem gamlom underdånige. Varer alle inbördes hvarannan underdånige, och håller eder hårdt vid ödmjukhetena; ty Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka gifver han nåd.
6. Så ödmjuka eder nu under Guds mäktiga hand, på det han eder upphöjer i sinom tid.
7. Alla edra omsorg kaster på honom; ty han hafver omsorg om eder.
8. Varer nyktre, och vakar; ty edar fiende, djefvulen, går omkring såsom ett rytande lejon, och söker hvem han uppsluka må.
9. Står honom emot, stadige i trone; och veter, att samma vedermöda vederfars edra bröder i verldene.
10. Men Gud, som all nåd kommer af, den eder kallat hafver till sin eviga härlighet i Christo Jesu, han fullborde eder, som en liten tid liden, styrke, stödje och stadfäste;
11. Honom vare ära, och magt evinnerliga. Amen.
12. Med edar trogna broder Silvanus, som jag menar, hafver jag eder tillskrifvit med få ord, förmanandes och betygandes, att detta är den rätta Guds nåd, som I uti stån.
13. Helsar eder den församling i Babylonien, utvald lika med eder; och min son Marcus.

14. Helser eder inbördes med kärlekens kyss. Frid vare med eder allom, som äro i Christo Jesu. Amen.

PETRI DEN ANDRA EPISTEL

1. CAPITLET

Tron visas i lefnad. Skriftenes ursprung.

1. Simon Petrus, Jesu Christi tjenare och Apostel; dem som med oss lika dyrbara tro fått hafva i rättfärdighetena, som vår Gud gifver, och Frälsaren Jesus Christus.

2. Nåd och frid föröke sig i eder, genom Guds och vårs Herras Jesu Christi kunskap.

3. Efter det allahanda af hans Gudoms kraft, hvad som till lif och Gudaktighet tjenar, oss skänkt är, genom hans kunskap, som oss hafver kallat genom (*sina*) härlighet och dygd;

4. Genom hvilka oss de dyra och aldrastörsta löfte gifna äro; nämliga, att I derigenom mågen blifva delaktige af Guds natur, om I flyn verldenes förgängeliga lusta;

5. Så lägger eder nu derom alla vinning, att I uti edra tro låten finnas dygd, och i dygdene beskedelighet;

6. I beskedelighetene måttelighet, i måttelighetene tålmod, i tålamodet Gudaktighet;

7. I Gudaktighetene broderlig kärlek, i broderlig kärlek allmännelig kärlek.

8. Ty när dessa stycker äro rikeliga när eder, så låta de eder icke finnas fåfänga eller utan frukt, i vårs Herras Jesu Christi kunskap.

9. Men hvilken denna icke hafver, han är blind, och ser intet, och hafver förgätit, att han var ren gjord af de synder, som han förra hade.

10. Derföre, käre bröder, lägger eder heldre vinning om att I gören edor kallelse och utkorelse fast; ty om I det gören, så fallen I icke någon tid.

11. Ty i så måtto blifver eder rikeliga gifven ingången i vårs Herras och Frälsares Jesu Christi eviga rike.

12. Derföre vill jag icke hafva fördrag att förmana eder alltid härom, ändock I det veten, och ären stadfäste i denna närvarande sanning.

13. Ty jag menar det vara tillbörligit, så länge jag är i denna hyddo, att uppväcka och förmana eder.

14. Ty jag vet att jag skall snarliga aflägga denna mina hyddo, såsom ock vår Herre Jesus Christus hafver mig kungjort.

15. Men jag vill vinnlägga mig att I, efter min död, skolen behålla detta i åminnelse.

16. Ty vi hafve icke efterföljt några kloka fabler, då vi kungjordom eder vårs Herras Jesu Christi kraft och tillkommelse; utan vi hafve sjelfve sett hans härlighet.

17. Då han fick af Gud Fader äro och pris, genom ena röst, som till honom skedde af den stora härligheten, så lydandes: Denne är min älskelige Son, i hvilkom jag hafver ett godt behag.

18. Och denna röst hörde vi komma af himmelen, då vi vorom med honom på det helga berget.

19. Vi hafvom ett fast prophetiskt ord; och I gören väl att I akten derpå, lika som på ett ljus, som skin uti ett mörkt rum, så länge det dagas, och morgonstjernan uppgår i edor hjerta.

20. Och det skolen I först veta, att ingen Prophetia i Skriftene sker af egen utläggning.

21. Ty ingen Prophetia är ännu framkommen af människovilja; utan de helga Guds människor hafva talat, rörde af dem Helga Anda.

2. CAPITLET

Falska Propheters lön, art.

1. Men falske Propheter voro ock ibland folket, som ock ibland eder varda skola falske lärare; hvilke med ibland införa skola förderfvelig partier, och förneka Herran, som dem köpt hafver; och skola föra öfver sig sjelfva en hastig fördömelse.
2. Och många skola efterfölja deras förderf; genom hvilka sanningenes väg blifver försmädd;
3. Och uti girighet, med diktad ord, skola de handla med eder; hvilkom domen nu längesedan icke sen är, och deras fördömelse sofver icke.
4. Ty hafver Gud icke skonat Änglomen, som syndade, utan hafver dem med mörksens kedjor nederkastat till helvetes, öfverantvardandes till att förvaras till domen;
5. Och hafver icke skonat den förra verldene; utan bevarat Noe, rättfärdighetenes Predikare, sjelf åttonde, och lät floden gå öfver de ogudaktigas verld;
6. Och hafver gjort de städer Sodoma och Gomorra till asko, omstört och fördömt dem; och satt för ett efterdömelse dem ogudaktigom, som sedan komma skulle;
7. Och hafver frälst den rättfärdiga Lot, som var plågad af skamliga menniskor, genom deras sköraktiga umgängelse;
8. Ty efter han var rättfärdig, och bodde ibland dem, och måste dock sådana se och höra, plågade de dageligen den rättfärdiga själen med sina onda gerningar.
9. Herren kan frälsa de gudaktiga utaf frestelsen, men behålla de orättfärdiga till domedag, till att pinas;
10. Men aldramest dem som vandra efter köttet, uti orenom lusta, och försmå herrskapet, öfverdådige, ensinnade, och intet rädas försmäda våldigheterna;

11. Ändock Änglarna, som i kraftene och starkhetene större äro, icke draga kunna den försmädeliga domen emot sig, af Herranom.
12. Men de äro såsom de oförnuftiga djur, som af naturen dertill födda äro, att de skola fångna och slagtrade varda; försmäda det de intet förstå, och skola uti sitt förderfveliga väsende förgås;
13. Och få orättfärdighetenes lön. De hållat för vållust, att de lefva i timeliga kräselighet; de äro slemheter och skamfläckar; pråla af edra gåfvor, slösa med edart;
14. Hafva ögonen full med horeri, låta icke förmäna sig syndena, och locka till sig de ostadiga själar; hafva sin hjerta genomöfvad i girighet; förbannadt folk;
15. Öfvergifva rätta vägen, och gå ville, och efterfölja Balaams, Bosors sons väg, hvilken älskade vrånghetenes lön.
16. Men han blef straffad för sin vrånghet; det stumma arbetsdjuret talade med menniskoröst, och förtog Prophetens galenskap.
17. De äro källor utan vatten, och molnskyr, som af vädret drifvas; hvilkom förvaradt är ett svart mörker, till evig tid.
18. Ty de tala stolt ord, som äro fåfäng; och igenom otukt locka dem till köttslig lusta, som rättsliga undsluppne voro, och ännu vandra i villfarelse;
19. Och lofva dem frihet, ändock de sjelfve äro förderfvelsens tjenare; ty af hvem någor öfvervunnen varder, hans tjenare är han vorden.
20. Ty sedan de, genom Herrans och Frälsarens Jesu Christi kunskap, undflytt hafva verldenes orenlighet, och hafva åter befevat sig deruti, och äro öfvervunne, är dem det yttersta värre vordet än det första.
21. Och hade dem bättre varit intet förståndit rättfärdighetenes väg, än, sedan de förstodo, vända sig ifrå det helga budet, som de anammat hade.

22. Dem är vederfaret det som för ett sant ordspråk plägar sägas: Hunden går åter till sina spyo; och svinet, som tvaget är, sölar sig åter i träcken.

3. CAPITLET

Domsens visshet. Verldenes ände. Vår beredelse.

1. Detta är nu den andra Epistelen, som jag skrifver eder till, mine käreaste, i hvilko jag uppväcker och förmanar edart rena sinne;
2. Att I ihågkommen de ord, som tillförene sagd äro af de heliga Propheter; och desslikes vårt bud, vi som ärom Herrans och Frälsarens Apostlar.
3. Och veter det i förstone, att i yttersta dagarna varda kommande bespottare, som vandra efter sin egen lusta;
4. Och säga: Hvar är nu det löfte om hans tillkommelse? Ty ifrå den dag fäderne äro afsomnade, blifver allt såsom det af kreaturens begynnelse varit hafver.
5. Men sjelfviljande vilja de icke veta, att himlarna hafva ock varit i förtiden, och jorden af vattnet, och i vattнена bestånd haft, genom Guds ord.
6. Likväl vardt på den tid verlden, genom de samma, med flodene förderfvad.
7. Sammalunda ock nu himlarna och jorden varda genom hans ord sparde, att de skola varda eldenom förvarade till domedag, då de ogudaktiga menniskor fördömas skola.
8. Men ett skall eder icke fördoldt vara, mine käreaste, att en dag för Herranom är såsom tusende år, och tusende år såsom en dag.
9. Herren fördröjer intet sitt löfte, såsom somlige mena det vara fördröjelse; men han hafver tålmod med oss, och vill icke att någre skola förgås, utan att hvar och en vänder sig till bättring.
10. Men Herrans dag varder kommandes såsom en tjuf om natten; och då skola himlarna med en stor hastighet förgås, och elementen skola försmälta af hetta, och jorden, med de verk, som derpå äro, skola afbrännas.
11. Efter nu allt detta skall förgås, hurudana bör eder då vara, uti helig umgängelse och Gudaktighet?

12. Så att I vänten och åstunden efter Guds dags tillkommelse; i hvilkom himlarna af eld förgås skola, och elementen försmälta af hetta.

13. Men nya himlar och en ny jord väntom vi, efter hans löfte, der rättfärdighet uti bor.

14. Derföre, mine käreste, medan I detta vänten, så lägger eder vinning om att I obesmittade och ostraffelige för honom finnas mågen i frid.

15. Och vårs Herras Jesu Christi tålmod räkner för edra salighet; såsom ock vår käre broder, Paulus, efter den vishet som honom gifven är, hafver skrifvit eder till;

16. Såsom han ock i all bref talar om sådana stycker; ibland hvilka något är som är svårt till förstå, det de olärde och lösaktige förvärra, såsom ock andra skrifter, till sin egen förtappelse.

17. Men I, mine käreste, medan I veten det tillförene, så förvarer eder, att I icke förförde varden genom de ogudaktigas villfarelse, samt med dem, och fallen ifrå eder egen stadighet;

18. Utan växer i nådene, och vårs Herras och Frälsares Jesu Christi kunskap. Honom vare ära, nu och till evig tid. Amen.

JOHANNIS DEN FÖRSTA EPISTEL

1. CAPITLET

Ordet visst. Guds gemenskap. Jesu blod.

1. Det som var af begynnelsen, det vi hafve hört, det vi hafve sett med vår ögon, det vi hafve beskådat, och våra händer handterat hafva, af lifsens ord;
2. Och lifvet är uppenbaradt, och vi hafve sett, och vittnom, och kungörom eder det eviga lifvet, hvilket var när Fadren, och är oss uppenbaradt;
3. Hvad vi hafve sett och hört, det förkunnum vi eder, på det ock I skolen hafva sällskap med oss, och vårt sällskap skall vara med Fadrenom, och hans Son Jesu Christo.
4. Och detta skrifve vi eder, på det edor glädje skall vara fullkommen.
5. Och det är bebådelsen, som vi hafve hört af honom, och förkunnum eder, att Gud är ett ljus, och intet mörker är i honom.
6. Om vi säge oss hafva sällskap med honom, och vandrom i mörkret, då ljugom vi och görom icke sanningen.
7. Men vandrom vi i ljust, såsom han är i ljust; då hafve vi sällskap inbördes, och Jesu Christi, hans Sons, blod renar oss af alla synder.
8. Säge vi, att vi hafve ingen synd, då bedrage vi oss sjelfva, och sanningen är icke i oss.
9. Men om vi bekänne våra synder, han är trofast och rättvis, att han förlåter oss synderna, och renar oss af alla orättfärdighet.
10. Men säge vi, att vi hafve intet syndat, då göre vi honom till ljugare, och hans ord är icke i oss.

2. CAPITLET

Jesu försoning. Guds kännedom. Antichristi lära.

1. Min barn, detta skrifver jag eder, att I skolen icke synda; och om någor syndar, då hafve vi en försvarare när Fadrenom, Jesum Christum, den rättfärdig är.
2. Och han är försoningen för våra synder; icke allenast för våra, utan ock för hela verlden.
3. Och derpå vete vi att vi kännom honom, om vi hålle hans bud.
4. Den der säger: Jag känner honom, och håller icke hans bud, han är en ljugare, och i honom är icke sanningen.
5. Men den som håller hans ord, i honom är sannerliga Guds kärlek fullkomligen; och derpå vete vi att vi ärom i honom.
6. Den der säger sig blifva i honom, han skall ock vandra såsom han vandrade.
7. Bröder, jag skrifver eder intet nytt bud; utan det gamla budet, som I haft hafven af begynnelsen. Det gamla budet är det ord, som I hafven hört af begynnelsen.
8. Åter skrifver jag eder ett nytt bud, det sant är i honom, och i eder; ty mörkret är förgånget, och det sanna ljust lyser nu.
9. Den som säger sig vara i ljust, och hatar sin broder, han är ännu i mörkret.
10. Den der älskar sin broder, han blifver i ljust, och ingen förargelse är i honom.
11. Men den som hatar sin broder, han är i mörkret, och vandrar i mörkret, och vet icke hvart han går; ty mörkret hafver förblindat hans ögon.
12. Jag skrifver eder, kära barn, att eder skola synderna förlåtna varda, för hans Namns skull.
13. Jag skrifver eder, I fäder; ty I hafven känt honom, som är af begynnelsen. Jag skrifver eder, I ynglingar; ty I hafven öfvervunnit den onda.

14. Jag skrifver eder, I barn; ty I hafven känt Fadren. Jag hafver skrifvit eder, I fäder; ty I hafven känt honom, som är af begynnelsen. Jag hafver skrifvit eder, I ynglingar; ty I ären starke; och Guds ord blifver i eder, och hafven öfvervunnit den onda.

15. Älsker icke verldena, icke heller de ting i verldene äro. Den der älskar verldena, i honom är icke Fadrens kärlek.

16. Ty allt det som är i verldene, nämliga köttens begärelse, och ögonens begärelse, och högfärdigt lefverne, det är icke af Fadrenom, utan af verldene.

17. Och verlden förgås, och hennes lusta; men den som gör Guds vilja, han blifver evinnerliga.

18. Käre barn, nu är den ytterste tiden, och såsom I hafven hört, att Antichrist skall komma; ja, nu äro allaredo många Antichrister vordne, och deraf vete vi att den ytterste tiden är nu.

19. De äro utgångne af oss; men de voro icke af oss. Hade de varit af oss, då hade de ju blifvit när oss; men på det de skulle blifva uppenbare, att de äro icke alle af oss.

20. Men I hafven smörjelse af dem Heliga, och veten allt.

21. Jag hafver icke skrifvit till eder, såsom till dem der icke veta sanningen; utan såsom till dem som henne veta, och att all lögn icke är af sanningene.

22. Ho är en ljugare, utan den som nekar, att Jesus är Christus? Den är Antichrist, som nekar Fadren och Sonen.

23. Hvar och en som nekar Sonen, han hafver icke heller Fadren.

24. Hvad I nu hört hafven af begynnelsen, det blifve i eder; om det blifver i eder, som I hört hafven af begynnelsen, så skolen ock I blifva i Sonenom och Fadrenom.

25. Och detta är det löfte, som han oss lofvat hafver, evinnerligit lif.

26. Detta hafver jag skrifvit till eder, om dem som förföra eder.

27. Och den smörjelse, som I hafven fått af honom, blifver i eder; och I behöfven icke att någon lärar eder; utan såsom smörjelsen lärar eder om all ting, så är det sant, och icke lögn; och som hon hafver lärt eder, så blifver i henne.

28. Och nu, kära barn, blifver i honom; att när han uppenbarad varder, måge vi hafva förtröstning, och icke komma på skam för honom i hans tillkommelse.

29. Om I veten att han är rättfärdig, så skolen I ock det veta, att hvar och en som rätt gör, han är född af honom.

3. CAPITLET

Guds barns ära, pligt. Broderlig kärlek.

1. Ser till hurudana kärlek Fadren hafver bevist oss, att vi kallas Guds barn; fördenskull känner intet verlden eder; ty hon känner intet honom.
2. Mine käreste, vi äre nu Guds barn, och det är än icke uppenbaradt hvad vi varda skole; men det vete vi, när han blifver uppenbar, då vardom vi honom like; ty vi få se honom såsom han är.
3. Och hvar och en som hafver detta hopp i honom, han renar sig, såsom han ock ren är.
4. Hvar och en som gör synd, han gör ock orätt, och synd är orätt.
5. Och I veten att han var uppenbarad, på det han skulle borttaga våra synder; och ingen synd är i honom.
6. Hvar och en som blifver i honom, han syndar icke; hvar och en som syndar, han hafver icke sett honom, icke heller känt honom.
7. Kära barn, låter ingen bedraga eder. Den som gör rätt, han är rättfärdig, såsom ock han rättfärdig är.
8. Den der gör synd, han är af djefvulen; ty djefvulen syndar af begynnelsen; och fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle nederslå djefvulens gerningar.
9. Hvar och en, som född är af Gudi, han gör icke synd; ty hans säd blifver i honom; och han kan icke synda, ty han är född af Gudi.
10. Derpå känner man, hvilke Guds barn, eller hvilke djefvulens barn äro; hvar och en som icke gör rätt, han är icke af Gudi; och den som icke älskar sin broder.
11. Ty detta är det budskap, som I hafven hört af begynnelsen, att vi skole älskas inbördes;
12. Icke såsom Cain, som var af dem onda, och slog sin broder ihjäl. Och för hvars skull slog han honom ihjäl? Ty hans gerningar voro onda; men hans broders gerningar rättfärdiga.

13. Förundrer icke, mine bröder, om verlden hatar eder.
14. Vi vete, att vi ärom förde ifrå döden till lifvet; ty vi älskom bröderna. Den der icke älskar brodern, han blifver i dödenom.
15. Hvar och en som hatar sin broder, han är en mandråpare; och I veten, att hvar och en mandråpare hafver icke evinnerligt lif blifvandes i sig.
16. Derpå kännom vi Guds kärlek, att han hafver låtit sitt lif för oss; och skolom ock vi låta vårt lif för bröderna.
17. Den som hafver denna verlds gods, och ser sin broder vara nödställd, och sluter sitt hjerta till för honom, huru blifver Guds kärlek i honom?
18. Min barn, älskoms icke med ordom, eller med tungone, utan med gerning och sanning.
19. Deraf vete vi, att vi ärom af sanningene, och kunnom stilla vår hjerta för honom;
20. Att om vårt hjerta fördömer oss, då är Gud större än vårt hjerta, och vet all ting.
21. Mine käreste, om vårt hjerta fördömer oss icke, då hafve vi en förtröstning till Gud;
22. Att vi få af honom allt det vi bedje; ty vi hållom hans bud, och görom det honom ljuft är.
23. Och detta är hans bud, att vi skolom tro på hans Sons, Jesu Christi, Namn; och älska oss inbördes, såsom han oss budit hafver.
24. Och den der håller hans bud, han blifver i honom, och han i honom; och deraf vete vi, att han blifver i oss, af Andanom som han oss gifvit hafver.

4. CAPITLET

Pröfva läran. Lef i kärlek.

1. Mine käreste, I skolen icke tro hvar och en anda; utan pröfver andarna, om de äro af Gudi; ty många falske Propheter äro utgångne i verldena.
2. Derpå skolen I känna Guds Anda; hvar och en ande, som bekänner att Jesus Christus är kommen i köttet, han är af Gudi.
3. Och hvar och en ande, som icke bekänner att Jesus Christus är kommen i köttet, han är icke af Gudi; och det är Antichrists (*ande*), af hvilkom I hafven hört att han skulle komma, och är nu allaredo i verldene.
4. Kära barn, I ären af Gudi, och hafven öfvervunnit dem; ty den som är i eder, han är större än den som är i verldene.
5. De äro af verldene; derföre tala de af verldene, och verlden hör dem.
6. Vi ärom af Gudi. Den som känner Gud, han hör oss; den som icke är af Gudi, han hör oss intet. Deraf känne vi sanningenes Anda, och villones anda.
7. Mine käreste, älskom oss inbördes; ty kärleken är af Gudi, och hvar och en som älskar, han är född af Gudi, och känner Gud.
8. Den som icke älskar, han känner icke Gud; ty Gud är kärleken.
9. Derpå är Guds kärlek till oss uppenbar vorden, att Gud hafver sändt sin enda Son i verldena, att vi skolom lefva genom honom.
10. Deruti står kärleken; icke det vi hafvom älskat Gud; men det han hafver älskat oss, och sändt sin Son till en försoning för våra synder.
11. Mine käreste, hafver Gud så älskat oss, så skolom ock vi älskas inbördes.
12. Ingen hafver någon tid sett Gud; om vi älskoms inbördes, så blifver Gud i oss, och hans kärlek är fullkommen i oss.
13. Derpå kännom vi, att vi blifvom i honom, och han i oss, att han hafver gifvit oss af sinom Anda.

14. Och vi sågom och betygom, att Fadren hafver sändt Sonen, verldene till en Frälsare.
15. Hvar och en som bekänner, att Jesus är Guds Son, i honom blifver Gud, och han i Gudi.
16. Och vi hafve känt och trott den kärlek, som Gud hafver till oss. Gud är kärleken; och den som blifver i kärlekenom, han blifver i Gudi, och Gud i honom.
17. Derpå är kärleken fullkommen med oss, att vi mågom hafva en förtröstning på domedag; ty såsom han är, så ärom ock vi i denna verld.
18. Räddhåge är icke i kärlekenom; utan fullkommelig kärlek utdrifver räddhågan; ty räddhågan hafver pino; men den der rädes, han är icke fullkommen i kärlekenom.
19. Älskom honom, ty han hafver först älskat oss.
20. Om någor säger: Jag älskar Gud, och hatar sin broder, han är en ljugare. Ty den der icke älskar sin broder, som han ser, huru kan han älska Gud, som han icke ser?
21. Och detta budet hafve vi af honom, att den der älskar Gud, han skall ock älska sin broder.

5. CAPITLET

Trones kraft, vittnen. Bönen. Nya födelsen.

1. Hvar och en som tror, att Jesus är Christus, han är född af Gudi; och hvar och en som älskar honom som födde, han älskar ock den som födder är af honom.
2. Derpå vete vi, att vi älskom Guds barn, när vi älskom Gud, och hållom hans bud.
3. Ty det är kärleken till Gud, att vi hållom hans bud; och hans bud äro icke svår.
4. Ty allt det som är födt af Gudi, det öfvervinner verldena; och denne är segren, som öfvervinner verldena, vår tro.
5. Men ho är den som öfvervinner verldena, utan den som tror, att Jesus är Guds Son?
6. Denne är den som kommer med vatten och blod, Jesus Christus, icke med vatten allena, utan med vatten och blod; och Anden är den som betygar, att Anden är sanningen.
7. Ty tre äro som vittna i himmelen, Fadren, Ordet och den Helge Ande, och de tre äro ett.
8. Och tre äro de som vittna på jordene, Anden, Vattnet och Blodet; och de tre äro till ett.
9. Hvar vi nu anamme människors vittnesbörd, Guds vittnesbörd är större; ty detta är Guds vittnesbörd, som han vittnade om sin Son:
10. Den der tror på Guds Son, han hafver vittnesbörd i sig sjelfvom; den der icke tror Gudi, han gör honom till en ljugare; ty han icke trodde det vittnesbörd, som Gud vittnade om sin Son.
11. Och det är vittnesbördet, att Gud oss gifvit hafver det eviga lifvet; och det lifvet är i hans Son.
12. Den Sonen hafver, han hafver lifvet; den icke hafver Guds Son, han hafver icke lifvet.

13. Detta hafver jag skrivvit eder, som tron i Guds Sons Namn; på det I skolen veta, att I hafven evinnerligt lif; och på det I skolen tro i Guds Sons Namn.
14. Och detta är den förtröstning, som vi hafve till honom, att om vi bedje något efter hans vilja, så hörer han oss.
15. Och efter vi vete, att han hörer oss, ehvad vi bedje, så vete vi att vi de böner hafve, som vi hafvom bedit af honom.
16. Hvar någor ser sin broder synda någon synd, icke till döds, han må bedja, så skall han gifva dem lifvet, som synda icke till döds. Det är en synd till döds; för sådana säger jag icke att någor bedja skall.
17. All orätt är synd; är ock somlig synd icke till döds.
18. Vi vete, att den af Gudi född är, han syndar icke; utan den som född är af Gudi, han förvarar sig, och den onde kommer icke vid honom.
19. Vi vete, att vi ärom af Gudi, och hela verlden är stadd i det onda.
20. Men vi vete, att Guds Son är kommen, och hafver gifvit oss sinne, att vi kännom den Sanna, och ärom i den Sanna, i hans Son Jesu Christo; denne är sanner Gud, och det eviga lifvet.
21. Kära barn, vakter eder för afgudarna. Amen.

JOHANNIS DEN ANDRA EPISTEL

1. CAPITLET

Helsas, förmanas till kärlek, varnas för falska Lärare.

1. Den äldste, den utvalda Frune, och hennes barn, hvilken jag älskar i sanningen; och icke jag allenast, utan ock alle som sanningen känt hafva;

2. För sanningens skull, som i oss blifver, och med oss vara skall i evighet.

3. Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader, och af Herranom Jesu Christo, Fadrens Son, i sanningene, och i kärlekenom, vare med eder.

4. Jag är mycket glad, att jag hafver funnit ibland din barn de der vandra i sanningene; såsom vi budet af Fadrenom fått hafve.

5. Och nu beder jag dig, Fru; icke skrifver jag dig såsom ett nytt bud, utan det vi hadom af begynnelsen, att vi skolom älska oss inbördes.

6. Och detta är kärleken, att vi vandrom efter hans bud. Detta är budet, som I hört hafven af begynnelsen, att I vandren deruti.

7. Ty många bedragare äro inkomne i verldena, de som icke bekänna Jesum Christum kommen vara i köttet; denne är bedragaren, och Antichrist.

8. Ser eder väl före, att vi icke borttappom det vi arbetat hafvom, utan att vi fåm full lön.

9. Hvar och en som öfverträder, och icke blifver i Christi lärdom, han hafver ingen Gud; den der blifver i Christi lärdom, han hafver både Fadren och Sonen.

10. Kommer någor till eder, och icke hafver denna lärdomen med sig, undfår honom icke i hus, och helser honom icke heller;

11. Ty den honom helsar, han är delaktig i hans onda gerningar.

12. Jag hafver väl mycket att skrifva eder, dock ville jag icke med papper eller bläck; utan jag hoppas att komma till eder, och muntliga tala med eder, på det vår glädje skall vara fullkommen.

13. Helsa dig dine utvalda systers barn. Amen.

JOHANNIS DEN TREDJE EPISTEL

1. CAPITLET

Gajus. Diotrophes. Demetrius.

1. Den äldste, dem älskeliga Gajo, den jag älskar i sanningene.
2. Min älskelige, jag önskar i all stycken att dig väl går, och du helbregda äst, såsom dine själ väl går.
3. Men jag var mycket glad, då bröderna kommo, och båret vittnesbörd om dine sanning, såsom du vandrar i sanningene.
4. Jag hafver ingen större fröjd än den, att jag hör min barn vandra i sanningene.
5. Min käreste, du gör troliga hvad som helst du gör emot bröderna, och de främmande;
6. Som om din kärlek betygat hafva inför församlingen; och du hafver väl gjort, att du hafver dem affordrat värdeliga för Gudi.
7. Ty de äro utfarne för hans Namns skull, och hafva intet tagit af Hedningarna.
8. Så skole vi nu sådana undfå, på det vi sanningenes medhjelpare varda mågom.
9. Jag hafver skrivit församlingene; men Diotrophes, som ibland dem vill afhållen vara, anammar oss intet.
10. Derföre, när jag kommer, vill jag kungöra hans gerningar som han gör, och sqvallrar emot oss med ondom ordom, och låter sig icke dermed nöja; sjelf anammar han icke bröderna, och förmenar dem som det göra vilja, och drifver dem ut af församlingene.
11. Min käreste, efterfölj icke det ondt är, utan det godt är; den der väl gör, han är af Gudi, och den der illa gör, han ser icke Gud.
12. Demetrius hafver vittnesbörd af hvar man, och af sjelfva sanningene; och vi vittnom ock, och I veten, att vårt vittnesbörd sant är.
13. Jag hade mycket till att skrifva; men jag ville icke med bläck och penna skrifva dig till.

14. Men jag hoppas snarliga få se dig, så vilje vi muntliga tala med hvarannan.

15. Frid vare med dig. Vännerna helsa dig. Helsa du vännerna, hvar vid sitt namn.

JACOBS EPISTEL

1. CAPITLET

*Korsets nytta. Rättvishet. Synds och goda gåfvors
ursprung. Hör, gör ordet.*

1. Jacobus, Guds och Herrans Jesu Christi tjenare: dem tolf släktom, som äro här och der förskingrade, helso.
2. Mine bröder, håller det för all glädje, när I fallen i mångahanda frestelse;
3. Och veter, att edor tros bepröfvelse gör tålamod.
4. Men låter tålamodet hafva ett fullbordadt verk; på det I skolen vara fullkomna och hele, och intet fel hafva.
5. Hvar nu någrom ibland eder fattas visdom, han bedje af Gudi, den der gifver enfaldeliga allom, och förviter icke; och han skall honom gifven varda.
6. Men han bedje i trone, intet tviflandes; ty den der tviflar, han är såsom hafsens våg, som af vädret drifs och föres.
7. Sådana menniska tänke icke, att hon får något af Herranom.
8. En man, som tviflar, är ostadig i alla sina vägar.
9. Men en broder, som ringa är, berömme sig af sin upphøjelse;
10. Och den som rik är, af sin förnedring; ty såsom blomstret af gräset skall han förgås.
11. Solen går upp med hetta, och gräset förvisnar, och blomstret faller af, och dess sköna fågring förgås; så skall ock den rike förvisna uti sina vägar.
12. Salig är den man, som tåleliga lider frestelse; ty då han bepröfvad är, skall han ta lifsens krono, den Gud lofvat hafver dem som honom älska.
13. Ingen säge, då han frestad varder, att han af Gudi frestad varder; ty Gud frestas icke af ondt, han frestar ock ingen;
14. Utan hvar och en varder frestad, då han af sin egen begärelse dragen och lockad varder.

15. Derefter, sedan begärelsen hafver aflat, föder hon synden; men då synden är fullbordad, föder hon döden.
16. Farer icke ville, mine käre bröder.
17. All god gåfva, och all fullkomlig gåfva kommer ofvaneft, ifrå ljusens Fader; när hvilkom ingen förvandling är, eller ljus och mörkers omskiftelse.
18. Han hafver oss födt efter sin vilja, genom sanningenes ord, på det vi skulle vara förstlingen af hans kreatur.
19. Derföre, mine käre bröder, hvar och en menniska vare snar till att höra, och sen till att tala, och sen till vrede.
20. Ty mansens vrede gör icke det rätt är för Gudi.
21. Lägger fördenskull bort alla orenlighet och alla ondsko, och anammer ordet med saktmodighet, som i eder plantadt är, det edra själar kan saliga göra.
22. Men varer ordets görare, och icke allenast hörare, bedragandes eder sjelfva.
23. Ty der någor är allenast ordsens hörare, och icke görare, han är lik den man, som sitt lekamliga ansigte skådar i en spegel;
24. Ty då han sig beskådat hafver, går han derifrån, och förgäter straxt hurudana han var.
25. Men den der skådar uti frihetenes fullkomliga lag, och blifver deruti, och är icke en glömsker hörare, utan en görare, den samme varder salig uti sin gerning.
26. Hvar nu någor ibland eder låter sig tycka, att han tjenar Gudi, och icke styrer sina tungo, utan bedrager sitt hjerta, hans Gudstjenst är fåfång.
27. Detta är för Gudi och Fadren en ren och obesmittad Gudstjenst, söka faderlös och moderlös barn, och enkor, uti deras bedröfvelse, och behålla sig obesmittad af verldene.

2. CAPITLET

Personers anseende. Lefvande, död tro.

1. Mine bröder, håller det icke derföre, att tron på Jesum Christum, vår Herra till härlighetena, kan lida personers anseende.
2. Ty om uti edra församling komme en man med en guldring, och med en härlig klädnad; komme ock en fattig man i snöplig klädnad;
3. Och I sågen på den som hafver de härliga kläden, och saden till honom: Sitt här väl; och dem fattiga saden I: Statt der, eller, sitt här vid mina fötter;
4. Och betänken det icke rätt, utan varden domare, och gören en ond åtskilnad;
5. Hörer till, mine käre bröder: Hafver icke Gud utvalt de fattiga i denna verldene, de der rike voro på trona, och arfvingar till riket, som han lofvat hade dem som honom älska?
6. Men I hafven föraktat den fattiga. Förtrycka icke de rike eder med våld, och draga eder fram för rätten?
7. Försmäda icke de det goda namnet, der I af nämnde ären?
8. Fullborden I den Konungsliga lagen efter Skriften: Älska din nästa, såsom dig sjelf; så gören I väl.
9. Men sen I efter personen, då synden I, och varden straffade af lagen, såsom öfverträdare.
10. Ty om någon håller hela lagen, och syndar på ett, han är saker till allt.
11. Ty den som sade: Du skall icke göra hor, han hafver ock sagt: Du skall icke dräpa. Hvar du nu icke gör hor, och dräper likväl, äst du lagsens öfverträdare.
12. Så taler, och så görer, som de der skola genom frihetenes lag dömde varda.
13. Ty dom utan barmhertighet skall honom öfvergå, som barmhertighet icke gjort hafver; och barmhertigheten berömmar sig emot domen.

14. Hvad hjälper det, mine bröder, om någon säger sig hafva trona, och hafver dock icke gerningarna? Kan ock tron göra honom salig?
15. Om en broder eller syster vore nakot, och fattades dagelig föda;
16. Och någon edra sade till dem: Går i frid, värmer eder, och mätter eder; och gifver dem likväl intet hvad lekamen behöfver; hvad hulpe dem det?
17. Så ock tron, då hon icke hafver gerningarna, är hon död i sig sjelf.
18. Nu måtte någon säga: Du hafver trona, och jag hafver gerningarna; visa mig dina tro med dina gerningar, så vill jag ock visa dig mina tro med mina gerningar.
19. Du tror, att en Gud är; der gör du rätt uti; djeflarna tro det ock, och bäfva.
20. Vill du, fåfängelig menniska, veta att tron utan gerningar är död?
21. Vardt icke Abraham, vår fader, af gerningarna rättfärdigad, då han sin son Isaac offrade på altaret?
22. Ser du, att tron hafver medverkat i hans gerningar, och att tron är fullkommen vorden af gerningarna.
23. Och Skriften är fullkomnad, som säger: Abraham trodde Gudi, och det vardt honom räknadt till rättfärdighet; och vardt kallad Guds vän.
24. Sen I nu, att af gerningarna rättfärdigas menniskan, och icke af trone allena.
25. Sammalunda ock den skökan Rahab, vardt hon icke af gerningom rättfärdigad, då hon undfick sändningabåden, och släppte dem en annan väg ut?
26. Derföre, såsom kroppen utan anda är död, så är ock tron utan gerningar död.

3. CAPITLET

Tungans styrsel. Jordisk, himmelsk vishet.

1. Mine bröder, farer icke hvar man efter att vara lärare; vetande att vi dess större dom fåm.
2. Ty i mång stycke fele vi alle; men den der icke felar uti ett ord, han är en fullkommen man, och kan regera hela lekamen med betsel.
3. Si, vi läggom hästomen betsel i munnen, att de skola lyda oss, och omkastom deras hela kropp.
4. Si ock skeppen, ehuru stor de äro, och af starkt väder drifvas, varda de dock likväl omvänd med ett litet roder, ehvart rodermannen vill.
5. Så är ock tungan en klen lem, och kommer stor ting åstad; si en liten eld, huru stor skog han upptänder.
6. Och tungan är ock en eld, en verld full med orätt. Så är ock tungan ibland våra lemmar, och besmittar hela lekamen, och upptänder all vår umgängelse, då hon upptänd är af helvete.
7. Ty all natur, både djurs, och foglars, och ormars, och deras som i hafvet äro, varder tam, och är tamd af människors natur;
8. Men tungan kan ingen människa tämja, det oroliga onda, full med dödlig förgift.
9. Med henne prise vi Gud, och Fadren; och med henne bannom vi människorna, som äro skapade efter Guds liknelse.
10. Af samma mun går pris och bannor. Det bör icke, mine bröder, så vara.
11. Icke gifver en källa af ett hål både sött och bäskt vatten?
12. Icke kan fikonsträt, mine bröder, bära oljo, eller vinträt fikon? Så kan ock ingen källa salt och sött vatten gifva.
13. Ho är vis och klok ibland eder, han bevise med sin goda umgängelse sina gerningar, uti saktmodighet och visdom.
14. Om I hafven bittert nit och tråto uti edart hjerta, berömmar eder icke, och ljuger icke emot sanningen.

15. Ty den visdom är icke ofvanefters kommen, utan är jordisk, mennisklig, och djefvulsk.

16. Ty hvar nit och tråta är, der är ostadighet och allt ondt.

17. Men den visdom, som ofvanefters är, han är först kysk, och sedan fridsam, saktmodig, låter säga sig, full med barmhertighet och goda frukter, opartisk, oskrymtelig.

18. Men rättfärdighetenes frukt varder sådd i frid, dem som frid hålla.

4. CAPITLET

Bönhörelses hinder och befordran.

1. Hvadan äro örlig och krig ibland eder? Äro de icke deraf, af edrom begärelsom, som strida i edra lemmar?
2. I begären, och fån intet; I hafven afund och nit, och kunnen intet vinna; I striden och örligen, och hafven intet, derföre att I intet bedjen.
3. I bedjen, och fån intet; ty I bedjen illa, nämliga att I det uti edra vällust förtära skolen.
4. I horkarlar och horkonor, veten I icke, att verldenes vänskap är Guds ovänskap? Ho som verldenes vän vill vara, han varder Guds ovän.
5. Menen I att Skriften säger fåfängt: Anden, som bor uti eder, begärrar emot hatet?
6. Men han gifver rikeliga nåd. Ty Skriften säger: Gud står emot de högfärdiga; men dem ödmjukom gifver han nåd.
7. Så varer nu Gudi underdånige; står emot djefvulen, så flyr han ifrån eder.
8. Nalkens Gudi, så nalkas han eder. Renar edra händer, I syndare, och renser edor hjerta, I ostadige.
9. Varer elände, och sörjer, och gråter: edart löje vände sig i gråt, och glädjen i sorg.
10. Förnedrer eder för Herranom, så skall han eder upphöja.
11. Förtaler icke hvarannan, käre bröder; den som förtalar sin broder, och dömer sin broder, han förtalar lagen, och dömer lagen; men dömer du lagen, så äst du icke lagsens görare, utan domare.
12. Ty en är laggifvaren, som kan saliggöra, och fördöma; ho äst du, som dömer en annan?
13. Nu väl, I som sägen: I dag, eller i morgon vilje vi gå uti den eller den staden, och vilje der ligga ett år, och handla, och vinna;

14. Och veten icke hvad i morgon ske kan; ty hvad är edart lif? Ett damb äret, som en liten tid varar, och sedan försvinner.
15. För det I säga skullen: Om Herren vill, och vi lefve, så vilje vi göra det eller det.
16. Men nu berömmen I eder i edart högmod. All sådana berömmelse är ond.
17. Den der kan göra godt, och gör icke, honom är det synd.

5. CAPITLET

Rikedom bruk. Tålmodis nytta. Bödens kraft.

1. Nu väl, I rike, gråter, och tjuter öfver edor uselhet, som eder öfverkomma skall.
2. Edre rikedomar äro förruttnade; edor kläder äro uppäten af mal.
3. Edart guld och silfver är förrostadt, och deras rost skall vara eder till vittnesbörd, och skall uppäta edart kött såsom en eld. I hafven församlat eder ägodelar i yttersta dagarna.
4. Si, arbetarens lön, som edart land afbergat hafva, hvilken I dem svikliga ifrå haft hafven, ropar; och deras rop, som afbergade, är inkommet i Herrans Zebaoths öron.
5. I hafven lefvat i kräselighet på jordene, och haft edra vällust, och uppfödt edor hjerta, såsom på en slagtedag.
6. I hafven dömt och dödat den rättfärdiga, och han hafver eder intet emotståndit.
7. Så varer nu tålige, käre bröder, intill Herrans tillkommelse. Si, åkermannen väntar efter den kosteliga jordenes frukt, tåleliga bidandes, så länge han får ett morgonregn och aftonregn.
8. Så varer ock I tålige, och styrker edor hjerta; ty Herrans tillkommelse är när.
9. Sucker icke, käre bröder, emot hvarannan, på det I icke varden fördömde. Si, domaren är för dörrene.
10. Tager, mine bröder, Propheterna för efterdömelse, till bedröfvelse och tålmod, hvilke talat hafva i Herrans Namn.
11. Si, vi hålle dem saliga, som lidit hafva. Jobs tålmod hafven I hört, och Herrans ända hafven I sett; ty Herren är barmhertig, och en förbarmare.
12. Öfver all ting, mine bröder, svärjer icke, hvarken vid himmelen, eller vid jordena, eller någon annan ed. Men edor ord skola vara: Ja, ja, Nej, nej; på det I icke skolen falla uti skrymteri.
13. Lider någor ibland eder bedröfvelse; han bedje. Är någor vid godt mod, han sjunge psalmer.

14. Är någor sjuk ibland eder, han kalle till sig Presterna i församlingene, och låte dem bedja öfver sig, och smörja med oljo uti Herrans Namn.
15. Och trones bön skall hjälpa den sjuka, och Herren upprättar honom; och om han är stadd i synder, varda de honom förlåtna.
16. Bekänner inbördes synderna, den ene dem andra, och beder för eder inbördes, att I helbregda varden; ty ens rättfärdigs mans bön förmår mycket, der hon allvar är.
17. Elias var en menniska såsom vi, och han bad ena bön, att det icke skulle regna; och det regnade ock intet på jordena, i tre år och sex månader.
18. Och bad åter, och himmelen gaf regn, och jorden bar sin frukt.
19. Käre bröder, om någor ibland eder fore vill ifrå sanningen, och någor omvände honom;
20. Han skall veta, att den der omvänder en syndare af hans vägars villo, han frälsar ena själ ifrå döden, och skyler all öfverträdelse.

JUDE EPISTEL

1. CAPITLET

Otrognas lära, straff. Mose kropp. Enochs prophetia.

1. Judas, Jesu Christi tjenare, men Jacobs broder: dem kalladom, som i Gud Fader helgade äro, och i Jesu Christo behållne:

2. Mycken barmhertighet, och frid, och kärlek vare med eder.

3. Mine käreste, efter det jag tog mig före skrifva eder till om allas våra salighet, syntes mig behöfvas förmana eder med skrifvelse, att I kämpa måtten för trona, som ena reso helgonen föregifven var.

4. Ty det äro några menniskor med ibland inkomna, om hvilka fordom skrifvet var till detta straff: De äro ogudaktige, och draga vår Guds nåd till lösaktighet, och neka Gud, som allena är Herre, och vår Herra Jesum Christum.

5. Men jag vill minna eder uppå, att I en tid detta skolen veta, att då Herren hade utfört folket af Egypten, sedan förgjorde han dem, som icke trodde.

6. Och de Änglar, som icke behöllo sin förstadöme, utan öfvergåfvo sin hemman, dem förvarade han med eviga bojor i mörkret, till den stora dagsens dom.

7. Såsom ock Sodoma och Gomorra, och de städer deromkring, hvilke i samma måtto som de i skörhet syndat hade, och hafva gångit efter främmande kött, de äro satte för ett efterdöme, och lida evig eldspino;

8. Sammalunda ock desse drömmare, som besmitta köttet, förakta herrskapet, och försmäda majestätet.

9. Men Michael, den Öfverängelen, då han trätte med djefvulen, och disputerade med honom om Mose kropp, torde han icke utsäga försmädelsens dom; utan sade: Herren straffe dig.

10. Men desse försmäda, der de intet af veta; och hvad de af naturen, som annor oskäligh djur veta, deruti förderfva de sig.

11. Ve dem; ty de gå i Cains väg, och falla i Balaams villfarelse för löns skull, och förgås i Chore uppror.

12. Desse skamfläckar slösa af edra gåfvor utan fruktan, och föda sig sjelfva; de äro skyar utan vatten, som drifvas omkring af vädret; skallot, ofruktssam trä, två resor död, och med rötter uppryckt.

13. Hafsens vilda vågor, som sin egen skam utskumma; villfarande stjernor, hvilkom det svarta mörkret förvaradt är i evighet.

14. Hafver ock Enoch, den sjunde ifrån Adam, propheterat tillförene om dessa, och sagt: Si, Herren kommer med mång tusend helgon;

15. Till att sitta dom öfver alla, och straffa alla dem som ogudaktige äro, för alla deras ogudaktiga gerningar, med hvilka de hafva illa gjort; och för allt det hårda, som de ogudaktige syndare emot honom talat hafva.

16. Desse knorra och klaga alltid, och vandra efter sin egen lusta; och deras mun talar stolt ord, och akta på personer för nyttos skull.

17. Men I, mine käreste, drager eder till minnes de ord, som tillförene hafva eder sagd varit af vårs Herras Jesu Christi Apostlar;

18. Att de sade eder: Uti yttersta dagarna skola komma bespottare, de der gå skola efter sin egen ogudaktiga begärelse.

19. Desse äro de, som parti göra, köttslige, icke hafvandes Andan.

20. Men I, mine käreste, uppbygger eder sjelfva på edra aldraheligasta tro, genom den Helga Anda, och beder;

21. Och behåller eder i Guds kärlek, och vänter efter vårs Herras Jesu Christi barmhertighet till evigt lif.

22. Och håller denna åtskilnad, att I förbarmen eder öfver somliga;

23. Men somliga görer med fruktan saliga, och rycker dem utur elden; hatande den besmittada köttens kjortel.

24. Men honom, som förmår förvara eder utan synd, och ställa eder för sitt härlighets ansigte ostraffeliga, med fröjd;

25. Allena visom Gudi, vårom Frälsare, vare ära, och majestät, och välde, och magt, nu och i alla evighet. Amen.

JOHANNIS UPPENBARELSE

1. CAPITLET

Johannes helsar församlingarna; ser, hör Jesum; befalles skrifva.

1. Detta är Jesu Christi uppenbarelse, den Gud hafver gifvit honom, till att förkunna sinom tjenarom, hvad innan kort tid ske skall; och hafver betecknat och sändt, med sin Ängel, till sin tjenare Johannem;
2. Hvilken betygat hafver Guds ord och vittnesbörd om Jesu Christo, hvad han sett hade.
3. Salig är den som läs och hörer denna Propheties ord, och håller det deruti skrifvet är; ty tiden är när.
4. Johannes, de sju församlingar i Asien: Nåd vare med eder, och frid af honom som är, och som var, och som komma skall, och af de sju Andar som för hans stol äro;
5. Och af Jesu Christo, som är ett troget vittne, förstfödder ifrå de döda, och en Förste öfver Konungarna på jordene; den oss älskat hafver, och tvagit oss af våra synder med sitt blod;
6. Och gjort oss till Konungar och Prester för Gudi, och sinom Fader. Honom vare ära och välde, ifrån evighet till evighet. Amen.
7. Si, han kommer, med skyn, och all ögon skola se honom, och de honom stungit hafva, och all slägte på jordene skola jämra sig; ja, Amen.
8. Jag är A och O, begynnelsen och änden, säger Herren, som är, som var, och som komma skall, den Allsmäktige.
9. Jag, Johannes, edar broder, och delaktig i bedröfvelsen, och i riket, och i Jesu Christi tålmod, var på den ön Pathmos, för Guds ords skull, och för Jesu Christi vittnesbörds skull.
10. Jag var i andanom, på en Söndag, och hörde efter mig en stor röst, såsom en basun;

11. Sägandes: Jag är A och O, den förste och den siste. Hvad du ser, det skrif uti ena bok, och sänd till de församlingar, som äro i Asien, i Epheso, och i Smirnen, och i Pergame, och i Thyatira, och i Sardis, och i Philadelphia, och i Laodicea.

12. Och jag vände mig om till att se efter rösten, som med mig talade; och som jag mig vände, såg jag sju gyldene ljusastakar;

13. Och midt ibland de sju gyldene ljusastakar en, som lik var menniskones Son, klädd i en sid kjortel, och begjordad kring om bröstet med ett gyldene bälte.

14. Men hans hufvud och hans hår var hvitt, som en hvit ull, och såsom snö; och hans ögon voro såsom en eldslåge.

15. Och hans fötter voro såsom glödande messing i ugnen, och hans röst såsom en dån af mycket vatten.

16. Och han hade i sine högra hand sju stjernor, och af hans mun utgick ett skarpt tveeggadt svärd; och hans ansigte sken såsom klara solen.

17. Och då jag såg honom, föll jag till hans fötter, såsom jag hade varit död; och han lade sin högra hand på mig, och sade till mig: Var icke förfärad; jag är den förste och den siste;

18. Och den lefvande; och jag var död, och si, jag är lefvandes, ifrån evighet till evighet: Amen; och hafver nycklarna till helvetet och döden.

19. Så skrif nu hvad du sett hafver, och hvad nu är, och hvad härefter ske skall;

20. Hemligheten af de sju stjernor, som du sett hafver i mine högra hand, och de sju gyldene ljusastakar: De sju stjernor äro de sju församlingars Änglar; och de sju ljusastakar, som du sett hafver, äro de sju församlingar.

2. CAPITLET

Om Ängelen i Epheso, Pergamen, Smirnen, Thyatira.

1. Och skrif den församlings Ängel i Epheso: Detta säger han, som hafver sju stjernor i sine högra hand, den der vandrar midt ibland de sju gyldene ljusastakar.

2. Jag vet dina gerningar, och ditt arbete, och ditt tålmod, och att du icke må lida de onda, och hafver försökt dem som säga att de äro Apostlar, och äro dock icke, och hafver befunnit dem ljugare.

3. Och du lider och hafver tålmod, och arbetar för mitt Namns skull, och är icke trött vorden.

4. Men jag hafver emot dig, att du den första din kärlek öfvergifvit hafver.

5. Betänk derföre hvaraf du fallen äst, och bättra dig, och gör de första gerningarna; hvar det icke sker, då varder jag dig snarliga kommandes, och skall bortstöta din ljusastaka af sitt rum, utan du bättrar dig.

6. Men detta hafver du, att du hatar de Nicolaiters verk, hvilka jag ock hatar.

7. Den der öra hafver, han höre hvad Anden säger församlingarna: Den der vinner, honom vill jag gifva äta af lifsens trä, som är i Guds Paradis.

8. Och skrif den församlings Ängel i Smirnen: Detta säger den förste och den siste, den död var, och är lefvandes vorden:

9. Jag vet dina gerningar och din bedröfvelse, och din fattigdom (men du äst rik), och hädelse af dem som sig säga vara Judar, och äro icke, utan äro Satans hop.

10. Frukta intet för något, som du lida skall. Si, djefvulen skall kasta några af eder i fångelse, på det I skolen försökte varda, och hafva bedröfvelse i tio dagar. Var trofast intill döden, så skall jag gifva dig lifsens krono.

11. Den der öra hafver, han höre hvad Anden säger församlingarna. Den der vinner, han skall ingen skada få af den andra döden.

12. Och skrif den församlings Ängel i Pergamen: Detta säger han, som hafver det skarpa tveeggade svärdet:

13. Jag vet dina gerningar, och hvar du bor, att der Satans säte är; och du håller mitt Namn, och hafver icke nekat mina tro; och i de dagar är Antipas, mitt trogna vittne, dödader när eder, der Satan bor.

14. Men jag hafver något litet emot dig; ty du hafver der dem, som hålla Balaams lärdom, hvilken lärde genom Balak åstadkomma förargelse för Israels barn, till att äta af det afgudom offradt var, och bedrifva boleri;

15. Så hafver du ock dem, som hålla de Nicolaiters lärdom, hvilket jag hatar.

16. Bättra dig; annars skall jag dig snarliga komma, och skall strida med dem, med mins muns svärd.

17. Den der öra hafver, han höre hvad Anden säger församlingarna. Den der vinner, honom vill jag gifva äta af det fördolda Manna, och vill gifva honom ett godt vittnesbörd, och med det vittnesbörd ett nytt namn beskrifvet, det ingen känner, utan den det får.

18. Ock skrif den församlings Ängel i Thyatira: Detta säger Guds Son, som ögon hafver såsom eldslåge, och hans fötter lika som messing;

19. Jag vet dina gerningar, och din kärlek, och dina tjenst, och dina tro, och ditt tålmod, och dina gerningar, de sista flere än de första.

20. Men jag hafver något litet emot dig, att du tillstädjer den qvinnan Jesabel, som säger att hon är en Prophetissa, lära och bedraga mina tjenare, bedrifva boleri, och äta af det afgudom offradt är.

21. Och jag hafver gifvit henne tid, att hon skulle bättra sig af sitt boleri; och hon hafver intet bättrat sig.

22. Si, jag skall lägga henne i sängena; och de som med henne hor bedrifva, skola komma uti aldrastörsta bedröfvelse, om de icke bättra sig af sina gerningar.

23. Och hennes barn skall jag dräpa; och alla församlingar skola veta, att jag är den som ransakar njurar och hjerta; och skall gifva hvarjom och enom af eder efter hans gerningar.

24. Men eder säger jag, och androm som i Thyatira ären, som icke hafva sådana lärdom, och icke hafva förstått Satans djuphet, såsom de säga: Jag skall icke lägga på eder några andra bördor.

25. Dock hvad I hafven, det håller, så länge jag kommer.

26. Och den der vinner, och håller min verk intill ändan, honom skall jag gifva magt öfver Hedningarna;

27. Och han skall regera dem med jernris; och han skall sönderkrossa dem såsom en pottomakares käril;

28. Såsom jag ock fått hafver af minom Fader, och vill gifva honom morgonstjerna.

29. Den der öra hafver, han höre hvad Anden säger församlingarna.

3. CAPITLET

Om Ängelen i Sardis, Philadelphia, Laodicea. Christus för dörren.

1. Skrif ock församlingenes Ängel i Sardis: Detta säger den, som hafver de sju Guds Andar, och de sju stjernor: Jag vet dina gerningar; ty du hafver namnet att du lefver, och äst död.

2. Var vaken, och stärk det andra som dö vill; ty jag hafver icke befunnit dina gerningar fullkomliga för Gudi.

3. Så tänk nu på hvad du fått och hört hafver, och håll det, och bättra dig; äst du icke vaken, så skall jag komma till dig som en tjuf plägar komma, och du skall icke veta på hvad stund jag kommer till dig.

4. Du hafver ock få namn i Sardis, som sin kläder icke besmittat hafva, och de skola vandra med mig i hvit kläder, ty de äro dess värde.

5. Den som vinner, han skall klädder varda med hvit kläder; och jag skall icke utskrapa hans namn af lifsens bok; och jag skall vederkänna hans namn för min Fader, och för hans Änglar.

6. Den der öra hafver, han höre hvad Anden säger församlingarna.

7. Skrif ock den församlings Ängel i Philadelphia: Detta säger den Helige, och den Sannfärdige, som hafver Davids nyckel, den der upplåter, och ingen menniska igenlåter; den der igenlåter, och ingen menniska upplåter;

8. Jag vet dina gerningar. Si, jag hafver gifvit dig en öppen dörr, och ingen kan låta henne igen; ty du hafver liten kraft, och du hafver hållit min ord, och hafver icke nekat mitt Namn.

9. Si, jag vill gifva dig utu Satans hop; de sig säga vara Judar, och äro icke, utan ljuga. Si, jag vill drifva dem dertill, att de skola komma och tillbedja för dina fötter, och skola veta att jag hafver älskat dig.

10. Efter du hafver hållit mitt tålamods ord, skall jag ock bevara dig för frestelsens stund, hvilken tillstundar allo verldene, till att fresta dem som bo på jordene.

11. Si, jag kommer snarliga; håll det du hafver, att ingen tager dina krono.

12. Den der vinner, honom vill jag göra till en pelare uti mins Guds tempel, och han skall icke mer utgå; och jag skall skriva på honom mins Guds Namn, och mins Guds stads, dess nya Jerusalems, namn, som nederkommer af himmelen ifrå min Gud, och mitt nya Namn.

13. Den der öra hafver, han höre hvad Anden säger församlingarna.

14. Skrif ock den församlings Ängel i Laodicea: Detta säger Amen, det trogna och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds kreatur:

15. Jag vet dina gerningar, att du äst hvarken kall eller varm; jag ville att du vore antingen kall, eller varm.

16. Men efter du äst ljum, och hvarken kall eller varm, skall jag dig utspy utu min mun.

17. Ty du säger: Jag är rik, och hafver nog, och behöfver intet; och vetst icke att du äst elände, och jämmerlig, fattig, och blind, och nakot.

18. Jag råder dig att du köper guld af mig, det genomdadt och bepröfvadt är, att du må blifva rik; och hvit kläder, som du må kläda dig uti, på det dine nakenhets blygd icke skall synas; och smörj din ögon med ögnasalvo, att du må få se.

19. De jag älskar, dem agar jag och näpser. Så var nu flitig, och bättra dig.

20. Si, jag står för dörren och klappar; den der hör min röst, och upplåter dörren, till honom skall jag ingå, och hålla nattvard med honom, och han med mig.

21. Den der vinner, honom skall jag sitta låta med mig på min stol, såsom ock jag vunnit hafver, och är sittandes vorden med minom Fader på hans stol.

22. Den der öra hafver, han höre hvad Anden säger församlingarna.

4. CAPITLET

Majestätsens thron. Tjugufyra äldste. Fyra djur. Guds lof.

1. Sedan såg jag, och si, en dörr vardt upplåten i himmelen; och den första rösten, som jag hörde, såsom en basun, med mig tala, sade: Stig här upp; jag vill visa dig, hvad ske skall härefter.

2. Och straxt var jag i Andanom; och si, en stol vardt satt i himmelen, och på stolen satt en.

3. Och den der satt, han var påseende såsom den stenen jaspis, och sardis; och en regnbåge var om stolen, påseendes såsom en smaragd.

4. Och kringom stolen voro fyra och tjugu stolar; och på de stolar såto fyra och tjugu äldste, klädde med hvit kläder, och på deras hufvud voro gyldene kronor.

5. Och af stolenom utgingo ljungeld, tordön och röster; och sju eldslampor brunno för stolen; hvilka äro de sju Guds Andar.

6. Och framför stolen var såsom ett glashaf, likt vid christall; och midt i stolen, och kringom stolen, fyra djur full med ögon, både före och bak.

7. Och det första djuret var likt ett lejon; och det andra djuret likt enom kalf; och det tredje djuret hade ett ansigte såsom en menniska; och det fjerde djuret likt enom flygande örn.

8. Och de fyra djur hade hvardera sex vingar allt omkring, och de voro innantill full med ögon, och hade ingen ro dag eller natt, och sade: Helig, Helig, Helig är Herren Gud allsmäktig, som var, och som är, och som komma skall.

9. Och då de djuren gäfvo honom pris, och äro, och tack, som satt på stolen, den der lefver ifrån evighet till evighet,

10. Föllo de fyra och tjugu äldste framför honom, som satt på stolen, och tillbådo den der lefver ifrån evighet till evighet; och kastade sina kronor för stolen, och sade:

11. Herre, du äst värdig taga pris, och äro, och kraft; ty du hafver skapat all ting, och för din viljas skull hafva de varelse, och äro skapt.

5. CAPITLET

Lejonet af Juda uppbryter boken, prisas.

1. Och jag såg i hans högra hand, som satt på stolen, ena bok skrifven innan och utan, beseglad med sju insegel.
2. Och jag såg en stark Ängel, som predikade med höga röst: Ho är värdig upplåta bokena, och uppbryta hennes insegel?
3. Och ingen i himmelen, eller på jordene, eller under jordene, kunde upplåta bokena, och icke heller se på henne.
4. Och jag gret svårliga, att ingen vardt funnen värdig till att upplåta bokena, och läsa henne, eller se på henne;
5. Och en af de äldsta sade till mig: Gråt icke. Si, Lejonet af Juda slägte, Davids rot, hafver vunnit till att upplåta bokena, och uppbryta hennes sju insegel.
6. Och jag såg, och si, midt i stolen, och ibland de fyra djuren, och midt ibland de äldsta stod ett Lamb, såsom det hade slagadt varit, och hade sju horn, och sju ögon, hvilka äro de sju Guds Andar sände i all land.
7. Och det kom, och tog bokena utaf hans högra hand, som satt på stolen.
8. Och då det hade tagit bokena, föllo de fyra djur, och de fyra och tjugu äldste framför Lambet, hafvande hvar och en harpor och gyldene skålar fulla med rökverk, hvilket är de heligas böner;
9. Och söngo en ny sång, och sade: Du äst värdig att taga bokena, och upplåta hennes insegel; ty du äst dödad, och hafver igenlöst oss Gudi med ditt blod, af allahanda slägte och tungomål, och folk och Hedningar.
10. Och hafver gjort oss vårom Gudi till Konungar och Prester; och vi skole regnera på jordene.
11. Och jag såg, och hörde en röst af många Änglar, kringom stolen och kringom djuren, och kringom de äldsta, och talet på dem var mång sinom tusende tusend;

12. Sägande med höga röst: Lambet, som dödadt är, det är värdigt att hafva kraft, och rikedom, och visdom, och starkhet, och äro, och pris, och lof.

13. Och all kreatur, som i himmelen äro, och de på jordene, och de under jordene, och i hafvet, och allt det uti dem är, hörde jag säga till honom, som satt på stolen, och till Lambet: Lof, och ära, och pris, och kraft, ifrån evighet till evighet.

14. Och de fyra djuren sade: Amen; och de fyra och tjugu äldste föllo ned (*på sin ansigte*), och tillbådo honom, som lefver ifrån evighet till evighet.

6. CAPITLET

Fyra insegel. Fyra ryttare. Själarnes rop. Jordbäfnig.

1. Och jag såg, att Lambet uppbröt ett af inseglen, och jag hörde ett af de fyra djuren säga, såsom med tordönsröst: Kom, och se.

2. Och jag såg, och si, en hvit häst; och den derpå satt, hade en båga, och honom vardt gifven en krona; och han for ut till att vinna, och få seger.

3. Och då det uppbröt det andra inseglet, hörde jag det andra djuret säga: Kom, och se.

4. Och der utgick en annan häst, röd; och honom, som derpå satt, vardt gifvet att han skulle borttaga friden af jordene, och att de skulle slå sig ihjäl inbördes; och honom vardt gifvet ett stort svärd.

5. Och då det uppbröt det tredje inseglet, hörde jag det tredje djuret säga: Kom, och se. Och jag såg, och si, en svart häst; och den der satt på honom hade ena vågskål i sine hand.

6. Och jag hörde ena röst midt ibland de fyra djur, sägandes: Ett mått hvete om en penning, och tre mått bugg om en penning; och oljone och vinet gör ingen skada.

7. Och då det uppbröt det fjerde inseglet, hörde jag dess fjerde djursens röst säga: Kom, och se.

8. Och jag såg, och si, en black häst; och den som på honom satt, hans namn var döden, och helvetet följde honom efter; och den vardt magt gifven öfver fjerde parten på jordene, att döda med svärd, och med hunger, och med döden af de vilddjur på jordene äro.

9. Och då det uppbröt det femte inseglet, såg jag, under altaret, deras själar, som dödade voro för Guds ords skull, och för det vittnesbörds skull, som de hade;

10. Och de ropade med höga röst, och sade: Herre, du som äst helig och sannfärdig, huru länge dömer du icke, och hämnas icke vårt blod på dem, som bo på jordene?

11. Och dem vardt gifvet hvarjom och enom ett sidt hvitt kläde, och till dem vardt sagdt, att de skulle ännu hvilas en liten tid, till dess talet blefve fullt af deras medtjenare och bröder, de der ock skola dödade varda, såsom ock de.
12. Och jag såg, att det uppbröt det sjette inseglet; och si, då vardt en stor jordbäfnung, och solen vardt svart som en hårsäck, och månen vardt alltsammans såsom blod.
13. Och stjernorna föllo af himmelen ned på jordena, såsom fikonaträt sin fikon nedersläpper, då det ristes af stort väder.
14. Och himmelen gick bort, såsom en tillslagen bok; och all berg och öar vordo rörd af sitt rum.
15. Och Konungarna på jordene, och de öfverste, och rike, och höfvitsmän, och väldige och alle tjenare, och alle frie, fördolde sig uti jordkolor, och i bergskrefvor;
16. Och sade till berg och klippor: Faller öfver oss, och skyler oss för hans ansigte, som sitter på stolen, och för Lambsens vrede;
17. Ty den store hans vredes dag är kommen; och ho kan bestå?

7. CAPITLET

Guds tjenare tecknas. Deras kläder, tal, lofsång.

1. Sedan såg jag fyra Änglar stå på fyra jordenes hörn, hållande fyra jordenes väder, att intet väder skulle blåsa på jordena, eller på hafvet, eller på något trä.
2. Och jag såg en annan Ängel uppstiga ifrå solens uppgång; han hade lefvandes Guds insegel, och ropade med höga röst till de fyra Änglar, hvilkom gifvet var skada göra jordene och hafvena;
3. Och sade: Görer icke jordene skada, eller hafvena, eller träen, så länge vi med insegel tecknom vår Guds tjenare på deras anlete.
4. Och jag hörde talet på dem, som tecknade voro, hundrade fyra och fyratio tusend, som tecknade voro, af all Israels barnas slägter:
5. Af Juda slägte toltfusend tecknade; af Rubens slägte toltfusend tecknade; af Gads slägte toltfusend tecknade;
6. Af Assers slägte toltfusend tecknade; af Nephthali slägte toltfusend tecknade; af Manasse slägte toltfusend tecknade;
7. Af Simeons slägte toltfusend tecknade; af Levi slägte toltfusend tecknade; af Isaschars slägte toltfusend tecknade;
8. Af Zabulons slägte toltfusend tecknade; af Josephs slägte toltfusend tecknade; af BenJamins slägte toltfusend tecknade.
9. Sedan såg jag, och si, en stor skare, den ingen räkna kunde, af allom Hedningom, och slägtom, och folkom, och tungomålom, ståande för stolen, och för Lambena, klädd i sid hvit kläder, och palmer i deras händer;
10. Och de ropade med höga röst, och sade: Salighet honom, som sitter på stolen, vårom Gudi och Lambena.
11. Och alle Änglar stodo kringom stolen, och om de äldsta, och om de fyra djuren, och föllo på sin ansigte framför stolen, och tillbådo Gud;

12. Och sade: Amen, lof, och ära, och vishet, och tack, och pris, och kraft, och starkhet vare vårom Gud, ifrån evighet till evighet. Amen.

13. Och en af de äldsta svarade, och sade till mig: Ho äro desse, som uti de sida hvita kläder klädde äro? Och hvadan äro de komne?

14. Och jag sade till honom: Herre, du vetst det. Och han sade till mig: Desse äro de som komne äro utu stor bedröfvelse, och hafva tvagit sin kläder, och gjort dem hvit i Lamsens blod.

15. Derföre äro de för Guds stol, och tjena honom dag och natt uti hans tempel; och den på stolen sitter, skall bo öfver dem.

16. De skola intet mer hungra, eller törsta; icke heller skall solen falla på dem, icke heller någon hette;

17. Ty Lambet, som midt i stolen är, skall regera dem, och leda dem till lefvande vattukällor; och Gud skall aftorka alla tårar af deras ögon.

8. CAPITLET

Sjunde inseglet brytes. Fyra Änglar basuna.

1. Och då det uppbröt det sjunde inseglet, vardt en tysta i himmelen vid en half stund.

2. Och jag såg sju Änglar stå för Gud, och dem vordo gifne sju basuner.

3. Och en annan Ängel kom, och stod för altaret, och hade ett gyldene rökelsekar; och honom vardt gifvet mycket rökverk, på det han skulle gifva till all helgons böner på gyldene altaret, som är för stolenom.

4. Och rökverksens rök, af helgonens böner, gick upp af Ängelens hand för Gud.

5. Och Ängelen tog rökelsekaret, och uppfyllde det med eld af altaret, och kastade ned på jordena; och der skedde tordön, röster, och ljungeld, och jordbäfning.

6. Och de sju Änglar, med de sju basuner, skickade sig till att basuna.

7. Och den förste Ängelen basunade; och vardt ett hagel och eld, bemängdt med blod, och det vardt kastadt på jordena; och tredjeparten af träen vardt uppbränd, och allt grönt gräs brann upp.

8. Och den andre Ängelen basunade; och uti hafvet vardt kastadt såsom ett stort brinnande berg, och tredjeparten af hafvet vardt blod.

9. Och tredjeparten af de lefvande kreatur, som i hafvet voro, blefvo döde; och tredjeparten af skeppen förgingos.

10. Och den tredje Ängelen basunade; och en stor stjerna föll ned af himmelen, brinnandes som ett bloss; och föll uti tredjeparten af älfrerna, och uti vattukällorna.

11. Och stjernones namn kallas malört; och tredjeparten vändes i malört, och många menniskor blefvo döda af vattnet, som förbittradt vardt.

12. Och den fjerde Ängelen basunade; och tredje parten af solene vardt slagen, och tredjeparten af månan, och tredjeparten af stjernorna, så att tredjeparten af dem vardt förmörkrad, och tredjedelen af dagen intet skina kunde, och af nattene sammalunda.

13. Och jag såg, och hörde en Ängel, som flög midt igenom himmelen, och sade med höga röst: Ve, ve, ve dem som bo på jordene, för de andra röster af de tre Änglars basuner, som ännu basuna skola.

9. CAPITLET

Femte och sjette Ängelen basuna, deras ve.

1. Och den femte Ängelen basunade; och jag såg ena stjerno falla af himmelen på jordena; och honom vardt gifven nyckelen till afgrundens brunn.

2. Och han upplät afgrundens brunn, och der uppgick en rök, såsom af en stor ugn; och solen och vädret vordo förmörkrad af brunsens rök.

3. Och utu röken kommo gräshoppor på jordena; och dem vardt gifven magt, såsom scorpioner på jordene magt hafva.

4. Och vardt sagdt till dem, att de icke skulle göra gräset på jordene skada, icke heller något det grönt var, icke heller något trä; utan allena människorna, de som icke hade Guds tecken i sin anlete.

5. Och dem vardt gifvet, att de icke skulle döda dem; utan att de skulle qvälja dem i fem månader; och deras qval var såsom qval af scorpion, då han hafver stungit människorna.

6. Och i de dagar skola människorna söka efter döden, och skola icke finna honom, och de skola begära dö, och döden skall fly ifrån dem.

7. Och de gräshoppor äro lika de hästar, som till krigs beredde äro, och på deras hufvud såsom kronor gulde lika, och deras ansigte såsom människors ansigte.

8. Och de hade hår såsom qvinnohår, och deras tänder voro såsom lejons;

9. Och hade pansar såsom jernpansar, och bullret af deras vingar såsom vagnsbuller, der många hästar löpa till krigs;

10. Och hade stjertar såsom scorpioner, och gaddar voro i deras stjertar; och deras magt var till att qvälja människorna i fem månader;

11. Och hade öfver sig en Konung, en Ängel af afgrundens, hvilkens namn på Ebreisko heter Abaddon, på Grekisko Apollyon.

12. Ett Ve är framfaret, och si, här komma ännu tu annor Ve efter.

13. Och den sjette Ängelen basunade, och jag hörde ena röst af de fyra hörn af det gyldene altaret, som är för Guds ögon:

14. Och sade till den sjette Ängelen, som basunen hade: Lös de fyra Änglar, som bundne äro uti den stora älfven Euphrates.

15. Och de fyra Änglar vordo löse, hvilke beredde voro till ena stund, till en dag, till en månad, och till ett år, att de skulle döda tredjeparten af menniskorna.

16. Och talet på det resigtyget var mång sinom tusende tusend, och jag hörde deras tal.

17. Och så såg jag ock hästarna i synene, och de som såto på dem, de hade glödande, gula, och svafvelspansar; och hufvuden på hästarna voro såsom lejonahufvud; och af deras mun utgick eld, och rök, och svafvel.

18. Af dessa tre plågor vardt dödad tredjeparten af menniskorna, af elden, och röken, och svallet, som utaf deras mun gick.

19. Ty deras magt var i deras mun, och i deras stjertar; och stjertarne voro ormom like, och hade hufvud, der de skada med gjorde.

20. Och voro ännu menniskor, som icke voro dödade af dessa plågor, och icke bättrade sig af sina händers verk; att de icke tillbådo djefvulskap, och afgudar af guld, silfver, koppar, sten och trä, de der hvarken se kunna, eller höra, eller gå;

21. Och icke gjorde bot för sitt mord, trolldom, skörhet och tjufveri.

10. CAPITLET

Ängelen klädd med skyn. Sju tordön. Boken öppnades.

1. Och jag såg en annan stark Ängel nederkomma af himmelen; han var klädd med en sky, och en regnbåge öfver hans hufvud, och hans ansigte såsom solen, och hans fötter såsom eldspelare.

2. Och han hade i sine hand en öppen bok; och han satte sin högra fot på hafvet, och den vänstra på jordena.

3. Och ropade med höga röst, som ett rytande lejon. Och då han ropade, talade sju tordöner sina röster.

4. Och då de sju tordöner talat hade sina röster, ville jag skrifvit dem; då hörde jag ena röst af himmelen säga till mig: Besegla det de sju tordöner talat hafva, och skrif det intet.

5. Och Ängelen, som jag såg stå på hafvet och på jordene, hof sina hand upp till himmelen,

6. Och svor vid honom, som lever ifrån evighet till evighet, den der himmelen skapat hafver och hvad deruti är, och jordena och hvad deruti är, och hafvet och hvad deruti är, att ingen tid skall vara mer.

7. Utan i de dagar, då den sjunde Ängelens röst höres, då han varder basunandes; då skall Guds hemlighet fullkomnad varda, såsom han förkunnat hade genom sina tjenare Propheterna.

8. Och jag hörde åter ena röst af himmelen tala med mig, och säga: Gack, och tag den öppna boken af Ängelens hand, som står på hafvet och på jordene.

9. Och jag gick till Ängelen, och sade till honom: Få mig boken; och han sade till mig: Tag, och åt upp henne, och hon skall rifva dig i buken; men i din mun skall hon vara söt som hannog.

10. Och jag tog boken af Ängelens hand, och åt henne upp, och hon vardt i min mun söt som hannog; och då jag hade ätit henne, ref hon mig i buken.

11. Och han sade till mig: Du måste åter prophetera folkom, Hedningom, och tungomålom, och mångom Konungom.

11. CAPITLET

*Templet mätet. Vittnen prophetera, dräpas, stå upp.
Sjunde basun.*

1. Och mig vardt fången en rö såsom en käpp, och mig vardt sagdt: Statt upp, och mål Guds tempel och altare, och de som tillbedja derinne.
2. Men den inra choren af templet kasta ut, och mål honom intet; ty han är gifven Hedningomen, och de skola förtrampa den heliga staden, i två och fyratio månader.
3. Och jag skall gifva tu minom vittnom, och de skola prophetera i tusende, tu hundra och sextio dagar, klädde i säckar.
4. Desse äro tu oljoträ, och tu bloss, ståande för jorderikes Gud.
5. Och hvar någor ville göra dem skada, så går elden ut af deras mun, och förtärer deras fiendar; och hvar någor ville göra dem ondt, så måste han dödas.
6. Desse hafva magt till att igenlycka himmelen, att intet regnar uti de dagar då de prophetera; och hafva magt öfver vattnet, att förvända det i blod, och slå jordena med allahanda plågo, så ofta de vilja.
7. Och då de hafva lyktat sitt vittnesbörd, skall det vildjuret, som uppstiger af afgrunden, hålla ena strid med dem, och skall öfvervinna dem, och döda dem.
8. Och deras lekamen skola blifva liggande på gatorna, i den stora staden, som heter andeliga Sodoma och Egypten, der vår Herre korsfäst är.
9. Och skola någre af folken och släkterna, och tungomålen, och af Hedningarna, se deras lekamen i tre dagar och en half, och skola icke vilja tillstādja deras lekamen läggas i grafvar.
10. Och de på jordene bo, skola fröjda sig öfver dem, och skola glädjas, och sända hvarandrom gåfvor; ty desse två Propheter tvingade dem som bo på jordene.

11. Och efter tre dagar och en half kom lifsens ande af Gudi uti dem, och de stodo på sina fötter; och en stor förskräckelse föll på dem som sågo dem.
12. Och de hörde en hög röst af himmelen säga till dem: Stiger hit upp. Och de stego upp i himmelen uti en sky, och deras ovänner sågo dem.
13. Och i samma stundene vardt en stor jordbäfvning, och tionde delen af staden föll ned; och blefvo i jordbävningen dödade sjutusen människors namn; och de andre vordo förfärade, och gåfvo Gudi i himmelen pris.
14. Det andra Ve gick öfver, och si, det tredje Ve kommer snart.
15. Och den sjunde Ängelen basunade, och i himmelen hördes höga röster, de der sade: Denna verldenes rike äro vordne vårs Herras och hans Christs, och han skall regnera af evighet till evighet.
16. Och de fyra och tjugu äldste, som för Gudi på sina stolar såto, föllo på sin ansigte, och tillbådo Gud;
17. Och sade: Vi tackom dig, Herre, allsmäktig Gud, du som äst, och varit hafver, och tillkommande äst; ty du hafver tagit dina stora kraft, och regnerar;
18. Och Hedningarna äro vrede vordne; och din vrede är kommen, och de dödas tid, att de skola dömas, och att du skall löna dina tjenare Propheterna, och helgonen, och dem som frukta ditt Namn, små och stora, och förderfva dem som jordena förderfvat hafva.
19. Och Guds tempel vardt upplåtet i himmelen, och hans Testaments ark vardt sedd i hans tempel, och der skedde ljungeld och röster, och tordöner, och jordbäfvning, och stort hagel.

12. CAPITLET

Hafvande qvinna. Röd drake. Michaels strid, seger.

1. Och i himmelen syntes ett stort tecken: En qvinna beklädd med solene, och månen under hennes fötter, och på hennes hufvud en krona af tolf stjernor.
2. Och hon var hafvandes, ropade, och pintes med barn, och hade stort qual till att föda.
3. Och så syntes ett annat tecken i himmelen, och si, en stor röd drake, som hade sju hufvud och tio horn, och på hans hufvud sju kronor.
4. Och hans stjert drog tredjeparten af himmelens stjernor, och kastade dem ned på jordena; och draken stod för qvinnone som föda skulle, på det, när hon födt hade, skulle han uppäta hennes barn.
5. Och hon födde ett svenbarn, som regera skulle alla Hedningar med jernris; och hennes barn vardt borttaget till Gud, och till hans stol.
6. Och qvinnan flydde uti öknena, der hon rum hade, beredt af Gudi, att hon der föda skulle, i tusende, tuhundrade och sextio dagar.
7. Och det vardt en stor strid i himmelen: Michael och hans Änglar stridde med drakan, och draken stridde och hans Änglar;
8. Och de vunno intet; och deras rum vardt icke mer funnet i himmelen.
9. Och den store draken, den gamle ormen, den der heter djefvul och Satanas, vardt utkastad, den der bedrager hela verldena; och han vardt kastad på jordena, och hans änglar vordo ock bortkastade med honom.
10. Och jag hörde en stor röst, som sade i himmelen: Nu är vår Guds salighet, och kraft, och rike, och magt hans Christs vorden, efter våra bröders åklagare är förkastad, den dem åklagade för Gud, dag och natt.

11. Och de vunno honom för Lambsens blods skull, och för dess vittnesbörds ords skull, och de hafva icke älskat sitt lif allt intill döden.
12. Derföre, glädjens, I himlar, och de som bo i dem. Ve dem som bo på jordene, och på hafvet; ty djefvulen stiger ned till eder, och hafver en stor vrede, vetandes att han icke lång tid hafver.
13. Och då draken såg att han förkastad var på jordena, förföljde han qvinnona, som svenbarnet födt hade.
14. Och qvinnone vordo gifne två vingar, såsom af en stor örn; att hon skulle flyga uti öknena uti sitt rum, der hon födes en tid, och två tider, och en half tid, ifrån ormsens ansigte.
15. Och ormen sputade utu sin mun vatten, såsom en ström, efter qvinnona; på det han skulle fördränka henne.
16. Men jorden halp qvinnone, och upplät sin mun, och uppsvalg strömmen, som draken af sin mun utsputat hade.
17. Och draken vardt vred på qvinnona, och gick bort, att han skulle örliga med de andra af hennes säd, de som hålla Guds bud, och hafva Jesu Christi vittnesbörd.
18. Och han stod på hafsens sand.

13. CAPITLET

Ett djur häder, förföljer. Ett annat gifvet thy anda.

1. Och jag såg ett vilddjur uppstiga utu hafvet, det hade sju hufvud och tio horn, och på dess horn tio kronor, och på dess hufvud hädelsens namn.
2. Och vilddjuret, som jag såg, det var likt enom pardel, och dess fötter såsom björnafötter, och dess mun såsom lejons mun; och draken gaf thy sina kraft, och sin stol, och stora magt.
3. Och jag såg ett af hans hufvud såsom sargadt till döds, och dess dödssår var igenläkt, och hela jorden förundrade sig på vilddjuret.
4. Och de tillbådo drakan, som vilddjurena hade magt gifvit; och tillbådo vilddjuret, sägande: Ho är vilddjuret lik? Eller ho förmå strida emot thy?
5. Och thy vardt gifven en mun, till att tala stor ting och hädelse; och thy vardt gifven magt till att bruka sig i två och fyratio månader.
6. Och det upplyfte sin mun, till att tala hädelse emot Gud, till att häda hans Namn och hans tabernakel, och dem som bo i himmelen; och thy vardt medgifvet strida med helgonen, och vinna dem.
7. Och thy vardt gifven magt öfver all släcter, och tungomål, och Hedningar.
8. Och alle de som på jordene bo, tillbådo det, hvilkas namn icke skrifna äro i Lambsens lifs bok, hvilket dödadt är ifrå verldenes begynnelse.
9. Den der öra hafver, han höre.
10. Den der leder i fängelse, han skall gå i fängelse; den der dräper med svärd, han måste dödas med svärd. Här är de heligas tålmod och tro.
11. Och jag såg ett annat vilddjur uppstiga utu jordene; och det hade tu horn lika som Lambet; och det talade som drakan.
12. Och det gör alla dess första vilddjurets magt, i dess åsyn; och det kommer jordena, och dem derpå bo, till att tillbedja det första vilddjuret; hvilkets dödssår igenläkt var.

13. Och det gör stor tecken, så att det ock låter eld falla ned af himmelen på jordena, i menniskors åsyn.

14. Och det bedrager dem som bo på jordene, för de teckens skull, som thy gifna äro att göra för vilddjuret; sägandes till dem som bo på jordene, att de skola göra vilddjurena, som sargadt var af svärd, och var lefvande vordet, ett beläte.

15. Och thy vardt gifvet, att det skulle gifva vilddjurets beläte anda, och att vilddjurets beläte skulle tala, och så beställt, att hvilke som helst icke tillbådo vilddjurets beläte, skulle dödas.

16. Och det lät alla, små och stora, rika och fattiga, fria och tjenare, taga vedertecken uti deras högra hand, eller på deras anlete;

17. Att ingen skall må köpa, eller sälja, utan den der hafver vedertecknet, eller vilddjurets namn, eller dess namns tal.

18. Här är visdomen: Den der förstånd hafver, han räkne vilddjurets tal; ty det är ens menniskos tal, och dess tal är sexhundrad sextio och sex.

14. CAPITLET

Lambet på Sion. Evigt Evangelium. Babels fall.

1. Och jag såg, och si: Ett Lamb stod på Sions berg, och med thy hundrade fyra och fyratio tusend: de hade dess Faders Namn beskrifvet på sin anlete.
2. Och jag hörde ena röst af himmelen, såsom af ett stort vatten; och såsom ena röst af en stor tordön; och rösten, som jag hörde, var såsom harpolekares, de der lekte på sina harpor.
3. Och de söngo såsom en ny sång för stolen, och för de fyra djuren, och för de äldsta; och ingen kunde lära den sången, utan de hundrade fyra och fyratio tusend, som köpte äro af jordene.
4. Desse äro de, som med qvinnor icke besmittade äro, ty de äro jungfrur; desse äro de som följa Lambet, ehvart det går; desse äro köpte ifrå människorna, till en förstling Gudi, och Lambena.
5. Och i deras mun är intet svek funnet; ty de äro utan smitto, för Guds stol.
6. Och jag såg en annan Ängel flyga midt genom himmelen; han hade ett evigt Evangelium, det han förkunna skulle dem som på jordene bo, och allom Hedningom, och slägtom, och tungomålom, och folkom.
7. Och sade med höga röst: Frukt Gud, och gifver honom äro; ty stunden är kommen till hans dom, och tillbeder honom, som hafver gjort himmel och jord, hafvet och vattukällorna.
8. Och en annan Ängel följde efter, och sade: Fallen, fallen är den store staden Babylon; ty han hafver dricka gifvit allom Hedningom af vredenes vin, sins boleris.
9. Och tredje Ängelen följde dem, och sade med höga röst: Hvar någor tillbeder vilddjuret, och dess beläte, och tager dess vedertecken på sitt anlete, eller på sin hand;

10. Han skall ock dricka af Guds vredes vin, det inskänkt och klart är i hans vredes kalk; och han skall varda plågad med eld och svafvel, i heliga Änglars åsyn, och i Lambsens åsyn.
11. Och röken af deras plågo skall uppstiga af evighet till evighet; och de hafva hvarken dag eller natt ro, som tillbedja vilddjuret och dess beläte, och der någor tagit hafver dess namns vedertecken.
12. Här är de heligas tålomod; här äro de som hålla Guds bud och Jesu tro.
13. Och jag hörde ena röst af himmelen säga till mig: Skrif: Salige äro de döde, som i Herranom dö, härefter; ja, Anden säger, att de skola hvila sig ifrå sitt arbete; ty deras gerningar följa dem efter.
14. Och jag såg, och si en hvit sky; och på skynom satt en, som lik var menniskones Son, och hade på sitt hufvud en guldkrono, och i hans hand en hvass lia.
15. Och en annan Ängel kom utu templet, och ropade med höga röst till den, som satt på skynom: Hugg till med din lia, och skär; ty tiden är dig kommen, att du skall skära; ty säden på jordene är torr vorden.
16. Och han, som satt på skyn, högg till med sin lia på jordena, och jorden vardt afskoren.
17. Och en annan Ängel kom utu templet, som i himmelen är, den ock en hvass lia hade.
18. Och en annan Ängel kom utur altaret, den magt hade öfver elden; och ropade med höga röst till honom, som hade den hvassa lian, och sade: Hugg till med din hvassa lia, och skär upp vinqvistarna på jordene; ty hennes vinbär äro mogen.
19. Och Ängelen högg till med sin skarpa lia på jordena, och skar upp vingårdarna på jordene, och kastade dem uti Guds vredes stora präss.
20. Och vardt prässen trampad utom staden; och blodet gick ut af prässen, allt intill betslen på hästarna, utöfver tusende sexhundrad stadier vägs.

15. CAPITLET

Sju yttersta plågor. Guds lof och vredes kalk.

1. Och jag såg ett annat tecken af himmelen, stort och underligt: Sju Änglar, som hade sju de yttersta plågor; ty med dem är fullkomnad Guds vrede.
2. Och jag såg såsom ett glashaf, beblandadt med eld, och dem stå på samma glashaf, som seger vunnit hade på vilddjuret, och dess beläte, och vedertecken, och på dess namns tal; och de hade Guds harpor.
3. Och de söngo Mose, Guds tjenares, sång, och Lambsens sång, sägande: Stor och underlig äro din verk, Herre Gud allsvåldig; rättfärdige och sanne äro dine vägar, du helgonens Konung.
4. Ho skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt Namn? Ty du äst allena helig, och alle Hedningar skola komma och tillbedja i din åsyn; ty dine domar äro uppenbare vordne.
5. Sedan såg jag; och si, vittnesbördsens tabernakels tempel vardt öppnadt i himmelen;
6. Och gingo derut af templet de sju Änglar, som de sju plågor hade, klädde uti rent, hvitt linkläde, och omgjordade kringom bröstet med gyldene bälte.
7. Och ett af de fyra djuren gaf de sju Änglar sju gyldene skålar, fulla med Guds vrede, den der lefver af evighet till evighet.
8. Och templet vardt uppfyllt med rök af Guds härlighet, och af hans kraft; och ingen kunde gå in i templet, till dess de sju plågor, som de sju Änglar hade, fullkomnade vordo.

16. CAPITLET

Sju Änglar utgjuta deras skålar.

1. Och jag hörde ena stora röst uti templet; den sade till de sju Änglar: Går, och utgjuter de Guds vredes skålar på jordena.
2. Och den förste Ängelen gick åstad, och göt sina skål ut på jordena; och det vardt ett ondt och skadeligit sår på menniskomen, som vilddjurets vedertecken hade, och på dem som tillbådo dess beläte.
3. Och den andre Ängelen göt ut sina skål i hafvet; och det vardt såsom ens döds mans blod, och allt det lif hade i hafvet blef dödt.
4. Och den tredje Ängelen göt ut sina skål i älfvena, och i vattukällorna; och det vardt blod.
5. Och jag hörde en Ängel säga: Rättfärdig äst du, Herre, som äst, och varit hafver, och helig, att du detta dömt hafver.
6. Ty de hafva utgjutit helgonens och Propheternas blod, och blod hafver du ock gifvit dem dricka; ty de äro dess värde.
7. Och jag hörde en annan Ängel säga af altaret: Ja, Herre Gud allsvåldig, sanne och rätte äro dine domar.
8. Och den fjerde Ängelen göt ut sina skål i solena; och honom vardt gifvet att plåga menniskorna med hetta af eld.
9. Och menniskorna vordo brinnande uti en stor hetta, och de hädde Guds Namn, som magten hade öfver dessa plågor; och gjorde inga syndabättring, att de måtte gifvit honom äro.
10. Och den femte Ängelen göt ut sina skål på vilddjurets stol; och dess rike vardt förmörkradt, och de sönderbeto sina tungor, för värks skull;
11. Och hädde Gud i himmelen, för sin värk och sin sårs skull, och bättrade sig intet af sina gerningar.
12. Och den sjetta Ängelen göt ut sina skål på den stora älfvena Euphrates; och dess vatten bortorkades; på det vägen skulle beredas för de Konungar östanefter.

13. Och jag såg utu drakans mun, och utu vilddjurets mun, och utu den falska Prophetens mun, utgå tre orena andar, såsom paddor.

14. Och det äro djefvulsens andar, som tecken göra, och utgå till Konungarna på hela jordene, att församla dem till strids på den stora allsvåldiga Guds dag.

15. Si, jag kommer, som tjufven plägar komma; salig är den som vakar, och förvarar sin kläder, att han icke går naken, och de få se hans skam.

16. Och han församlade dem på ett rum, det heter på Ebreisko Armageddon.

17. Och den sjunde Ängelen göt ut sina skål i vädret; och gick en stor röst utaf himmelens tempel ifrå stolen, som sade: Det är gjort.

18. Och det vardt röster, och tordön, och ljungeld, och stor jordbäfning, sådana, att dess like icke varit hade, sedan människorna på jordene varit hade, sådana jordbäfning, så stor.

19. Och den store staden vardt i tre delar, och Hedningarnas städer föllo; och den store Babylon kom i åminnelse för Gudi, att han ville gifva honom kalken af sine grymma vredes vin.

20. Och alle öar flydde, och bergen funnos intet.

21. Och stort hagel, såsom en centener, kom ned af himmelen på människorna; och människorna hädde Gud, för den stora plåga af haglet; ty dess plåga var ganska stor.

17. CAPITLET

Skökan på vilddjuret. Lambets seger.

1. Och kom en af de sju Änglar, som hade de sju skålar, och talade med mig, och sade till mig: Kom, jag vill visa dig den stora skökonens fördömelse, som sitter på mycken vatten;

2. Med hvilka Konungarna på jordene bolat hafva; och de der på jordene bo, äro druckne vordne af hennes boferis vin.

3. Och han förde mig i Andanom uti öknena; och jag såg qvinnona sitta på ett rosenfärgo vilddjur, det var fullt med hädelsenamn, och hade sju hufvud och tio horn.

4. Och qvinnan var klädd med purpur och rosenfärgo, och öfvergyld med guld, och ädla stenar, och perlor; och hade en gyldene kalk i sine hand, full med styggelse, och sins boferis orenlighet;

5. Och på hennes anlete skrifvet det namn, Hemlighet: Den store Babylon, modren till boferi, och till styggelse på jordene.

6. Och jag såg qvinnona druckna af helgonens blod, och af deras blod, som Jesu vittne voro; och jag förundrade mig storliga, då jag såg henne.

7. Och Ängelen sade till mig: Hvi förundrar du dig? Jag vill säga dig hemligheten om denna qvinnone, och om vilddjuret, som bär henne, och hafver sju hufvud och tio horn.

8. Vilddjuret, som du hafver sett, hafver varit, och är icke; och det skall åter uppkomma utaf afgrunden, och skall gå uti fördömelse; och de, som på jordene bo, skola förundra sig, hvilkas namn icke skrifna äro i lifsens bok, ifrå verldenes begynnelse; då de se vilddjuret, som hafver varit, och som icke är, ändock det är.

9. Och här är sinnet, der visdom tillhör; de sju hufvud äro sju berg, der qvinnan sitter uppå, och det äro sju Konungar.

10. Fem äro fallne; en är, och den andre är icke ännu kommen; och när han kommer, skall han icke länge blifva.

11. Och vilddjuret, som hafver varit, och icke är, den är den åttonde, och han är utaf de sju, och han går uti fördömmelse.

12. Och de tio horn, som du sett hafver, äro tio Konungar, som ännu icke hafva fått rike, utan skola, såsom Konungar, på en stund få magt med vilddjuret.

13. Desse hafva alle ett råd, och skola gifva vilddjurena sina magt och kraft.

14. De skola strida med Lambena, och Lambet skall vinna dem; ty det är en Herre öfver alla herrar, och en Konung öfver alla Konungar; och med thy äro de utkallade, och utkorade, och trogne.

15. Och han sade till mig: Vattnet, som du såg, der skökan sitter på, är folk och skarar, och Hedningar, och tungomål.

16. Och de tio horn, som du sett hafver på vilddjuret, skola hata skökona, och lägga henne öde och naken; och de skola uppåta hennes kött, och bränna henne upp i eld.

17. Ty Gud hafver gifvit dem i hjertat, att de skola göra det honom behagar, och göra alle ena mening, att de skulle gifva vilddjurena riket, till dess Guds ord varda fullkomnad.

18. Och qvinnan, som du sett hafver, är den store staden, som rike hafver öfver jordenes Konungar.

18. CAPITLET

Babels fall. De ogudaktige klaga. De fromme fröjdas.

1. Och sedan såg jag en annan Ängel komma neder af himmelen, den stora magt hade; och jorden vardt upplyst af hans klarhet.

2. Och han ropade med magt och höga röst, sågandes: Fallen, fallen är den store Babylon, och är vorden djeflaboning, och alla orena andars behåll, och alla orena och ohyggeliga foglars behåll.

3. Ty alle Hedningar hafva druckit af vredenes vin, hennes boheris, och Konungarne på jordene hafva bolat med henne, och köpmännen på jordene äro rike vordne af hennes stora vållust.

4. Och jag hörde ena andra röst af himmelen, som sade: I mitt folk, går ut ifrå henne, att I icke delaktige varden i hennes synder, och att I icke fån något af hennes plågor;

5. Ty hennes synder räcka allt upp i himmelen, och Gud hafver dragit till minnes hennes orättfärdigheter.

6. Betaler henne, såsom hon hafver betalat eder, och görer henne dubbelt efter hennes gerningar; och med samma kalk, som hon hafver inskänkt eder, inskänker henne dubbelt.

7. Så mycket hon sig hafver härliga hållit och i vållust varit, så mycket inskänker henne pino och gråt; ty hon säger i sitt hjerta: Jag sitter och är en Drottning, och icke enka, och hafver ingen sorg.

8. Derföre skola hennes plågor komma på en dag, död, gråt, och hunger; och hon skall varda uppbränd i eld; ty Herren Gud är stark, som henne döma skall.

9. Och jordenes Konungar skola gråta henne, och beklaga sig öfver henne, de som med henne bolat, och i vållust lefvat hafva, då de få se röken af hennes brand;

10. Och skola stå långt ifrå, för hennes plågos räddhågas skull, och säga: Ve, ve den store staden Babylon, den starke staden; ty uti en stund är din dom kommen.

11. Och köpmännen på jordene skola gråta och sörja öfver henne, att ingen köper deras varor mer:

12. Guld, och silfver, och ädla stenar, och perlor, och silke, och purpur, och skarlakan, och allt Thynenträ, och all käril af kosteligt trä, och af koppar, och jern, och marmor,

13. Och canel, och timian, och salvo, och rökelse, och vin, och oljo, och semlor, och hvete, och boskap, och får, och hästar, och vagnar, och kroppar, och människors själar.

14. Och de äple, som din själ begärar, äro bortkomna ifrå dig, och allt det fett och härligt var, är förgånget ifrå dig, och du skall icke nu finnat härefter.

15. Köpmännen som sådana varor pläga hafva, och äro rike vordne af honom, skola stå långt ifrå, för räddhågas skull af hans plågo, gråta och sörja;

16. Och säga: Ve, ve den stora staden, som med silke, och purpur, och skarlakan beklädd var, och öfvergyld med guld, och ädla stenar, och perlor;

17. Ty uti ene stund äro förödde sådane rikedomar; och alle skeppare, och alle de som på skeppen vistas, och sjömän, och de som till sjös handla, stodo långt ifrå;

18. Och ropade, då de sågo röken af hans brand, sägande: Hvar är dens stora stadsens like?

19. Och de kastade mull på sin hufvud, och ropade, gråtande och sörjande, och sade: Ve, ve den stora staden, i hvilkom alle äro rike vordne, som i hafvet hafva haft sin skepp af hans varor; ty uti en stund är han öde vorden.

20. Fröjda dig öfver honom, himmel, och I helige Apostlar, och Propheter; ty Gud hafver dömt edar dom på honom.

21. Och en stark Ängel tog upp en stor sten som en qvarnsten, och kastade i hafvet, och sade: Med sådana hastighet skall förkastad varda den store staden Babylon, och han skall icke nu mer varda funnen.

22. Och harpars, och sångares, och pipares, och basuners röst skall icke mer hörd varda i dig; och alle handtverksmän, ehvad handtverk det är, skola icke mer varda funne i dig; och qvarnaröst skall icke mer höras i dig.

23. Och ljus och ljusastaka skall icke mer lysa i dig; och brudgummes och bruds röst skall icke mer hörd varda i dig; ty dine köpmän voro Förstar på jordene; ty i dinom trolldom hafva alle Hedningar ville farit;

24. Och i honom vardt funnen Propheternas och helgonens blod, och allas deras som dräpne äro på jordene.

19. CAPITLET

Babels fall. Lambsens bröllop. Djuret dödad.

1. Sedan hörde jag, såsom en stor röst, af en stor skara i himmelen, som sade: Halleluja; salighet och pris, ära och kraft, vare Herranom vårom Gudi.
2. Ty hans domar äro sanne och rätte; ty han hafver dömt den stora skökan, den med sitt boleti hafver förderfvat jordena; och hafver hämnat sina tjenares blod utu hennes hand.
3. Och åter sade de: Halleluja; och röken gick upp af evighet till evighet.
4. Och de fyra och tjugu äldste, och de fyra djur, föllo neder och tillbådo Gud, som satt på stolen, och sade: Amen, Halleluja.
5. Och en röst gick af stolen, och sade: Lofver vår Gud, I alle hans tjenare, och I som frukten honom, både små och store.
6. Och jag hörde ena röst, såsom af en stor skara, och såsom en röst af mycket vatten, och såsom en röst af stor tordön, säga: Halleluja; ty vår Herre, allsmächtig Gud, hafver intagit riket.
7. Låt oss glädjas och fröjdas, och gifva honom äro; ty Lambsens bröllop är kommet, och dess hustru hafver sig tillredt.
8. Och henne vardt gifvet att kläda sig uti rent och skinande silke; men silket är helgonens rättfärdighet.
9. Och han sade till mig: Skrif: Salige äro de, som kallade äro till Lambsens bröllop. Och han sade till mig: Dessa äro sann Guds ord.
10. Och jag föll för hans fötter, att tillbedja honom; och han sade till mig: Se till, att du det icke gör; ty jag är din och dina bröders medtjenare, som Jesu vittnesbörd hafva. Tillbed Gud; ty Jesu vittnesbörd är Propheties Ande.
11. Och jag såg himmelen öppen; och si, en vit häst; och den som satt på honom, han het Trofast och Sannfärdig; och han dömer och strider med rättfärdighet.

12. Och hans ögon såsom eldslåge, och på hans hufvud många kronor; och hade ett namn skrifvet, det ingen kände, utan han sjelfver.
13. Och han var klädd i ett kläde, som med blod bestänkt var; och hans namn heter: Guds Ord;
14. Och honom efterföljde den här, som i himmelen är, med hvita hästar, klädde uti hvitt och rent silke.
15. Och utu hans mun utgick ett skarpt tveeggadt svärd, att han dermed skall slå Hedningarna; och han skall regera dem med jernris; och han trampar allsmächtig Guds grymma vredes vinpräss.
16. Och han hafver på sin kläder, och på sina länd ett namn, skrifvet alltså: Konung öfver alla Konungar, och Herre öfver alla herrar.
17. Och jag såg en Ängel stå i solene, och han ropade med höga röst, och sade till alla foglar, som flugo under himmelen: Kommer, och församlens till den stora Guds Nattnard;
18. Att I skolen äta Konungarnas kött, och höfvitsmännernas kött, och de starkas kött, och hästars kött, och deras som sitta på dem, och allas deras kött, som frie och trälar äro, och både smås och storas.
19. Och jag såg vilddjuret, och jordenes Konungar, och deras härar församlade, till att hålla ena strid med honom, som satt på hästen, och med hans här.
20. Och vilddjuret vardt fångat, och med thy den falske Propheten, som tecken gjorde för thy, med hvilko han bedrog dem, som togo vilddjursens vedertecken, och dem som tillbådo dess beläte; desse två vordo lefvande kastade uti en brinnande sjö, som brann med svafvel.
21. Och de andre vordo dräpne med hans svärd, som satt på hästen, det utu hans mun gick; och alle foglar vordo mättade af hans kött.

20. CAPITLET

Draken bindes, löses, dödas. Domen. Uppståndelsen.

1. Och jag såg en Ängel nederkomma af himmelen; han hade nyckelen till af grunden, och ena stora kedjo i sine hand.
2. Och han grep drakan, den gamla ormen, som är djefvulen och Satan, och band honom i tusende år;
3. Och kastade honom uti afgrunden, och lät åter om honom, och beseglade der ofvan uppå, att han icke mer bedraga skulle Hedningarna, till dess fullkomnad vordo tusende år; och sedan måste han lös varda till någon liten tid.
4. Och jag såg stolar, och de såto på dem, och dem vardt gifven dom; och deras själar, som halshuggne voro för Jesu vittnesbörd, och för Guds ords skull; och de der icke tillbådo vilddjuret eller dess beläte; ej heller togo dess vedertecken på sin anlete, eller i sina händer; och de lefde, och regnerade med Christo i tusende år.
5. Men de andre döde fingo icke lif igen, till dess tusende år fullkomnad vordo; denna är den första uppståndelsen.
6. Salig och helig är den som del hafver uti första uppståndelsen; öfver dem hafver den andre döden ingen magt; utan de varda Guds och Christi Prester, och skola regnera med honom i tusende år.
7. Och då tusende år fullkomnad äro, varder Satanas lös utu sitt fängelse.
8. Och han skall utgå, till att bedraga Hedningarna, som äro på fyra jordenes parter, Gog och Magog, på det han skall församla dem i strid; hvilkas tal är såsom sanden i hafvet.
9. Och de gáfvo sig upp på jordenes bred het, och kringhvärfde helgonens lägre, och den älskeliga staden; och neder af himmelen for eld af Gudi, och förtärde dem.
10. Och djefvulen, som dem bedragit hade, vardt kastad uti den brinnande sjön, och svallet, der både vilddjuret och den falske Propheten skola plågas, dag och natt, ifrån evighet till evighet.

11. Och jag såg en stor hvit stol, och en sitta på honom, för hvilkens ansigte flydde jord och himmel, och dem vardt intet rum funnet.

12. Och jag såg de döda, stora och små, stå i Guds åsyn, och böckerna vordo upplåtna; och en annan bok vardt upplåten, som är lifsens; och de döde vordo dömda, efter som skrifvet var i böckerna, efter deras gerningar.

13. Och hafvet gaf igen de döda, som deruti voro; och döden och helvetet gáfvo igen de döda, som uti dem voro; och det blef dömdt om hvar och en, efter deras gerningar.

14. Och döden och helvetet vordo kastade, uti den brinnande sjön; denne är den andre döden.

15. Och den der icke vardt funnen skrifven i lifsens bok, han vardt kastad i den brinnande sjön.

21. CAPITLET

Det Nya Jerusalems härlighet.

1. Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den förste himmelen och den första jorden förgingos; och hafvet är icke mer.
2. Och jag, Johannes, såg den helga staden, det nya Jerusalem, nederkomma af himmelen, ifrå Gudi, tillredd såsom en prydd brud till sin man.
3. Och jag hörde ena stora röst af himmelen säga: Si Guds tabernakel ibland menniskorna, och han skall bo med dem; och de skola vara hans folk, och sjelfver Gud med dem skall vara deras Gud.
4. Och Gud skall aftorka alla tårar af deras ögon, och ingen död skall sedan vara; icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någor värk varder mer; ty det första är förgånget.
5. Och den der satt på stolen sade: Si, jag gör all ting ny. Och han sade till mig: Skrif; ty dessa ord äro viss och sann.
6. Och han sade till mig: Det är gjordt. Jag är A och O, begynnelsen och änden; jag skall gifva honom, som törstar, af lefvande vattnens källa för intet.
7. Den som vinner, han skall allt detta få äga; och jag skall vara honom hans Gud, och han skall vara min son.
8. Men dem räddom, och otrognom, och grufligom, och mandråparom, och bolarom, och trollkarlom, och afgudadyrkarom, och allom lögnaktigom, deras del skall vara uti den sjön, som brinner med eld och svafvel; hvilket är den andre döden.
9. Och till mig kom en af de sju Änglar, som hade sju skålar fulla med de sju yttersta plågor; och han talade med mig, och sade: Kom, och jag vill visa dig brudena, Lamsens hustru.
10. Och han förde mig, i Andanom, på ett stort och högt berg, och viste mig den stora staden, det helga Jerusalem, nederkomma af himmelen ifrå Gud;

11. Och hade Guds härlighet; och hans ljus var lika som den aldraäddaste stenen, en klar jaspis,
12. Och han hade en stor och hög mur, den der tolf portar hade, och i portarna tolf Änglar, och inskrifna namn, hvilka äro de tolf Israels söners slägters namn.
13. Östantill tre portar, nordantill tre portar, sunnantill tre portar, vestantill tre portar.
14. Och stadsmuren hade tolf grundvalar, och i dem de tolf Lamsens Apostlars namn.
15. Och den som talade med mig, hade ena gyldene rö, der han med mäta skulle staden, och hans portar, och hans mur.
16. Och staden ligger fyrkant, och hans längd är så stor som bredden; och han mälte staden med rön, tolf tusend stadier; och hans längd, och bredd, och höjd äro lika.
17. Och han mälte hans mur, hundra fyra och fyratio alnar, efter ens menniskos mått, som Ängelen hade.
18. Och hans murs byggning var af jaspis; men sjelfve staden af klart guld, lik vid rent glas.
19. Och stadsmurens grundvalar voro prydd med all dyrbar sten; förste grundvalen var af jaspis, den andre en saphir, den tredje en chalcedonier, den fjerde en smaragd;
20. Den femte en sardonix, den sjette en sardis, den sjunde en chrysolith, den åttonde en beryll, den nionde en topazier, den tionde en chrysopras, den elffte en hyacinth, den tolfte en amethyst.
21. Och de tolf portar voro tolf perlor, hvar för sig; och hvar port var af ene perlo; och stadsens gator voro klart guld, såsom genomskinande glas.
22. Och jag såg der intet tempel uti; ty Herren, allsväldig Gud, är templet deruti, och Lambet.

23. Och staden behöfver icke sol eller måna, att de skola lysa deruti; ty Guds härlighet upplyser honom, och hans ljus är Lambert.

24. Och Hedningarna, som salige varda, skola vandra i hans ljus; och Konungarna på jordene skola föra sina härlighet och ära in uti honom.

25. Och hans portar låtas intet till om dagen; ty der varder ingen natt.

26. Och de skola föra Hedningarnas härlighet och ära in uti honom.

27. Der skall intet inkomma, som besmitteligt är, eller det styggelse gör och lögn; utan de som skrifne äro i Lambsens lefvande bok.

22. CAPITLET

Lifsens ström, trä. Jesu ankomst till domen.

1. Och han viste mig ena klara älf, med lefvande vatten, klar som christall, den gick ifrå Guds stol och Lambsens.

2. Midt uppå hans gator, och på båda sidor vid älfvena, stod lifsens trä, bärandes tolfald frukt, och bar sina frukt alla månader; och löfven af trät tjente till Hedningarnas helbredo.

3. Och intet förbannadt skall vara mer; utan Guds och Lambsens stol skall blifva deruti, och hans tjenare skola honom tjena.

4. Och de skola se hans ansigte, och hans Namn skall vara på deras anleten.

5. Och natt blifver icke mer der, och de behöfva icke ljus, icke heller solens ljus; ty Herren Gud upplyser dem, och de skola regnera ifrån evighet till evighet.

6. Och han sade till mig: Dessa ord äro viss och sann; och Herren, de helga Propheters Gud, sände sin Ängel, att visa sina tjenare hvad ske skall innan kort tid.

7. Och si, jag kommer snarliga; salig är den som håller Prophetiens ord i desso bok.

8. Och jag är Johannes, som hörde och såg detta; och sedan jag hade det hört och sett, föll jag ned att tillbedja för Ängelens fötter, som mig detta viste.

9. Och han sade till mig: Se till, att du gör det icke; ty jag är din medtjenare, och dina bröders, Propheternas, och deras som hålla denna boks ord: Tillbed Gud.

10. Och han sade till mig: Besegla icke denna Propheties ord i desso bok; ty tiden är när.

11. Den som onder är, han vare ännu onder; och den som oren är, han vare ännu oren; men den som from är, han varde ännu frommare; och den helig är, varde ännu heligare.

12. Och si, jag kommer snart, och min lön med mig, till att vedergälla hvarjom och enom, såsom hans gerning är.

13. Jag är A och O, begynnelsen och änden, den förste och den siste.

14. Salige äro de som hålla hans bud, på det deras magt skall vara i lifsens trä, och ingå genom portarna i staden.

15. Ty utantill äro hundar, och trollkarlar, och bolare, och mandråpare, och afgudadyrkare, och alle de som älska och göra lögnen.

16. Jag, Jesus, sände min Ängel, att han skulle betyga eder detta i församlingarna: Jag är Davids rot och slägte, en klar morgonstjerna.

17. Och Anden och bruden säga: Kom. Och den det hörer, han säge: Kom. Och den der törster, han komme; och den der vill, han tage lifsens vatten för intet.

18. Men jag betygar hvar och en, som hörer Prophetiens ord i desso bok: Ho som lägger något härtill, på honom skall Gud lägga de plågor, som skrefne äro i denna bok.

19. Och om någor tager något ifrå denna boks Propheties ord, hans del skall Gud borttaga utu lifsens bok, och utu den helga staden, och utu det som skrifvet är i denna bok.

20. Det säger han, som vittnesbörd bär härtill: Ja, jag kommer snart. Amen. Ja, kom, Herre Jesu.

21. Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med eder allom. Amen.

